မိုးကျော်သူ

ဒုတိယအကြိမ်

သိုးပန်းချီနှင့် သိုင်းဒေဝီ

၆-အုပ်တွဲ သိုင်းစာစဉ်

ငုံလုံဖိမ်း ၏ ဖျောင်းချိ

မိုးကျော်သူ

သိုးပန်းချီနှင့်သိုင်းဒေဝီ

(တစ်စဉ်–၅)

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် ၅၀၀၉၃၅၀၆၀၇
မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် ၅၀၀၈၉၆၀၆၀၈

၂၀၀၆ ခုနှစ်
ဒုတိယအကြိမ်၊ အုပ်ရေ ၅၀၀
တန်ဖိုး ၁၀၀/-ကျပ်

ထုတ်ဝေသူ
ဒေါ်ကြိုးကောနိုင် (ချိုတေးသံစာပေ)
ရွှေနှံ့သာကျေးရွာ၊ ပုလဲမြို့ (၃)
မင်္ဂလာဒုံမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

မျက်နှာဖုံးနှင့်
အတွင်းပုံနှိပ်သူ
ဦးသန်းဝင်း (ကျော် ပုံနှိပ်တိုက်)
အမှတ် ၂၃၉၊ ခေမာသီလမ်း
မြောက်ဥက္ကလာပမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

- ☆ ပြည်ထောင်စုမပြိုကွဲရေး — ဒို့အရေး
- ☆ တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှုမပြိုကွဲရေး — ဒို့အရေး
- ☆ အချုပ်အခြာအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး — ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- ☆ ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ☆ နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ☆ နိုင်ငံတော်၏ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ☆ ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက်(၄)ရပ်

- ☆ နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး၊
- ☆ အမျိုးသားပြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်ရေး၊
- ☆ ခိုင်မာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး၊
- ☆ ဖြစ်ပေါ်လာသည့်ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ်တည်ဆောက်ရေး၊

စီးပွားရေးဦးတည်ချက်(၄)ရပ်

- ☆ စိုက်ပျိုးရေးကိုအခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး၊
- ☆ ဈေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာဖြစ်ပေါ်လာရေး၊
- ☆ ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုး တိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး၊
- ☆ နိုင်ငံတော်စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့်တိုင်းရင်းသား ပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး၊

လူမှုရေးဦးတည်ချက်(၄)ရပ်

- ☆ တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တမြင့်မားရေး၊
- ☆ အမျိုးဂုဏ်ဇာတိဂုဏ်မြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ အမျိုးသားရေးလက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး၊
- ☆ မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး၊
- ☆ တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြင့်မားရေး၊

လေးတွက်ဝတ်ပါ

အလွန်ကျယ်ဝန်းသော ညှေ့ခန်း၏ ဗဟိုအလယ်တွင် လူလေးယောက်သည် တင်ပျဉ်ခွေထိုင်နေကြသည်။

ယင်းလူများသည် အနက်ရောင်ကိုယ်ကျပ်အကျီနှင့် ဘောင်းဘီများ ဝတ်ဆင်ထားကြပြီး…

ပါးစပ်နှင့် မျက်လုံးမှအပ ဦးခေါင်းတစ်ခုလုံးကို အနက်ရောင်ခေါင်းစွပ်ဖြင့် စွပ်ထားကြသည်။

ထူးခြားသည်မှာ သူတို့နေထိုင်ပုံမှာ တန်းစီ၍ ထိုင်ခြင်း

မဟုတ်ဘဲ ရှေ့နောက်တောင်မြောက်သို့ မျက်နှာမူ၍ ထိုင်နေကြခြင်းဖြစ်သည်။

သူတို့သည် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အကွာအဝေးမှာ တစ်လံခန့်မျှ၍ ထိုင်နေကြသောကြောင့် လူလေးယောက်၏ အလယ်တွင် တစ်လံခန့် ကျယ်သော ကွက်လပ်တစ်ခုကို တွေ့ရသည်။

ထိုလူများ၏ရှေ့တွင် ဓားတစ်လက်စီ ကိုယ်စီချထားသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

ထိုလူလေးယောက်သည် ကွမ်းကျုံးရုပ်တို့ ဝင်ရောက်လာသည်ကို မပြောမြင်သည့်အလား မည်သူကမျှ သူတို့ကို ကြည့်ရှုနေခြင်းမရှိပါ။

ကွမ်းကျုံးရုပ်က ထိုလူလေးယောက်အား ချောင်းတစ်ချက်ဟန့်လိုက်ပြီး...

"မိတ်ဆွေတို့ ထိမ့်ချူး ဘယ်မှာရှိလဲ"

ကွမ်းကျုံးရုပ်က ယင်းသို့ မေးလိုက်သော်လည်း ထိုလူများမှာ တစ်ယောက်မျှ လှည့်မကြည့်ဘဲ ထိုင်မြဲတိုင်း ထိုင်နေကြသည်။

ကွမ်းကျုံးရုပ်က သူ့အားမျက်နှာမူ၍ ထိုင်နေသောလူကို စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး...

"မိတ်ဆွေ၊ မိတ်ဆွေကို ပြောနေတာ မကြားဘူးလား"

သို့သော် ထိုလူကလည်း မလှုပ်မယှက် ဆက်လက်ထိုင်ဆဲပင်ဖြစ်သည်။

ကွမ်းကျုံးရုပ်မှာ ဒေါသထွက်လာလေသည်။

"ကျုပ် မေးနေတာ မပြောရင် ကျုပ်အဆိုးမဆိုနဲ့နော်"

သူသည် ပြောပြီးသည်နှင့် ခါးမှဓားငယ်တစ်လက်ယူပြီး လက်တစ်ဘက် ဖော့ယမ်းလိုက်ရာ...

"ခြွမ်း"

ဟူသောအသံနှင့်အတူ ဓားငယ်တစ်လက်သည် တံခါးဝကို မျက်နှာမူ၍ ထိုင်နေသောလူထံသို့ ပစ်လွှင့်သွားလေသည်။

ထိုလူက ရှောင်တိမ်းခြင်းမပြုဘဲ ဓားငယ် သူ့ထံသို့ရောက်သွားတော့မှ သူ၏လက်နှစ်ဘက်က လျင်မြန်စွာ ဖမ်းယူလိုက်သည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ကွမ်းကျုံးရုပ်မှာ ရင်ထိတ်သွားသည်။

ထိုလူလေးယောက်မှာ ထိပ်တန်းသိုင်းသမားများ ဖြစ်ကြသည်ကို အကဲခတ်လိုက်မိလေသည်။

ကွမ်းကျုံးရုပ် လူလေးယောက်အား မည်သို့စတင် တိုက်ခိုက်ရမည်ကိုပင် ခက်ခဲသွားလေသည်။

ထိုစဉ် သူ့နောက်မှ ပြင်းထန်သောအသံတစ်ခု ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

"သူတို့က ကျွန်မကို စောင့်နေတာ မဟုတ်ဘူးရှင့်"

* * *

ကွမ်းကျုံးရုပ်နှင့် ယန်စုစိန်တို့သည် အသံလာရာသို့ ပြိုင်တူလှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ ကွမ်းကျုံးရုပ်၏ မျက်နှာမှ စိုးရိမ်မှုများလျှော့ပါးသွားရလေသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ရန်သူ မဟုတ်ဘဲ အခန်းထဲသို့ ဝင်လာသူမှာ လျူဝမ်းအော့ ဖြစ်နေသောကြောင့်ပင်။

ကွမ်းကျုံးရုပ်က လျူဝမ်းအော့အား လှည့်ကြည့်လိုက်ပြီး..

"ဒါဖြင့် သူတို့က ဘယ်သူ့ကိုစောင့်နေလဲ"

"ထိမုံ့ချူးကို ဖြစ်မှာပေါ့"

လျူဝမ်းအော့သည် ပြောပြီး တံခါးပေါက်ဘက်သို့ မျက်နှာမူထားသူအား ပြုံးပြလိုက်သည်။

"ဟုတ်တယ် မဟုတ်လားရှင်"

ထိုလူ၏ မျက်လုံးအစုံသည် လျူဝမ်းအော့အား စူးရှစွာ တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး ခေါင်းညိတ်ကာ မျက်နှာထားတည်တည်ဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

"ဟုတ်တယ်၊ မင်းတို့မသေချင်ရင် အခုနေထွက်သွားပါ၊ အချိန်မီပါသေးတယ်"

လျူဝမ်းအော့က ပြုံးလိုက်သည်။

"ကျွန်မတို့က ထွက်သွားဖို့ လာတာမှ မဟုတ်ဘဲ"

ထိုလူက လျူဝမ်းအော့အား စိုက်ကြည့်လိုက်ပြန်သည်။ ပြီးနောက် အေးဆေးသောလေသံဖြင့် ပြောလိုက်ပြန်လေသည်။

"မင်းက အသက်ငယ်ငယ်နဲ့ သေသွားရင် နှမြောစရာကောင်းပါတယ်"

လျူဝမ်းအော့က ရယ်လိုက်သည်။

"ရှင်တို့က လေးကွက်ဝက်ပါသိုင်းကို တော်တော်အထင်ကြီးတာကိုးရှင့်"

ထိုလူ၏ မျက်လုံးအစုံသည် လျူဝမ်းအော့၏ စကားကြောင့် ဒေါသရောင်သန်းလာသည်။

"မင်းက သေချင်လို့လား"

လျူဝမ်းအော့က ပြုံးလိုက်သည်။

"ကျွန်မ မသေနိုင်ပါဘူးရှင်"

ထိုလူသည် သူ၏ရှေ့တွင် ချထားသော ဓားကို ကောက်ကိုင်လိုက်သည်။

ထိုအခါ ကျန်သောလူသုံးယောက်သည်လည်း သူတို့ရှေ့တွင် ချထားသောခဲကို ကိုယ်စီ ပြိုင်တူ ကောက်ကိုင်လိုက်ကြသည်။

သူတို့၏ လှုပ်ရှားမှုမှာ ထူးဆန်းလှသဖြင့် ကွမ်းကျုံးရုပ်နှင့်ယန်စုစိန်တို့ အံ့ဩထိတ်လန့်သွားကြလေသည်။

လျူဝမ်းအော့က ကွမ်းကျုံးရုပ်တို့ အနားကပ်ပြီး လေသံတိုးတိုးဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

"ဌာနမှူးတို့က ရုတ်တရက် သူတို့ကို မတိုက်ခိုက်တာ သိပ်ကံကောင်းသွားတယ်"

ကွမ်းကျုံးရုပ်က မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

"ဘာဖြစ်လို့လဲ"

လျူဝမ်းအော့က ပြုံးလိုက်ပြီး...

"သူတို့ ကြည့်ရတာ လူလေးယောက်တည်း ရှိပေမယ့် အမှန်တကယ် တိုက်ခိုက်လိုက်တဲ့အခါမှာ စွမ်းရည်ဟာ လေးဆပိုလာတတ်ပါတယ်၊ တစ်ဆယ့်ခြောက်ယောက် တိုက်ခိုက်နေသလို ဖြစ်သွားတော့တာပဲ"

ကွမ်းကျုံးရုပ်က ယင်းစကား ကြားလိုက်ရသောအခါ မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင် ဖြစ်သွားသည်။

"ဒီလောက်တောင် အစွမ်းထက်သလား"

လျူဝမ်းအော့က ပြုံးလိုက်သည်။

"ဒါက လေးကွက်ဝက်ပါ တာဝန်ယူထားတဲ့ လူအပေါ် မူတည်ပါတယ်၊ တချို့ကျတော့ သုံးဆယ့်နှစ်ယောက်ရဲ့ အစွမ်းလောက် တိုးပွားနိုင်သေးတယ်ရှင့်"

ယန်စုစိန်က ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

"ကျုပ်တော့ မယုံကြည်ဘူး၊ ဒါမျိုးဆို သိပ်ပြီး စမ်းကြည့်ချင်တယ်"

လျူဝမ်းအော့က ပြုံးလိုက်သည်။

"မယုံရင် ရှင်တို့ စောင့်ကြည့်ပါ၊ ကျွန်မ သူတို့ရဲ့လေးကွက်ဝက်ပါကို ထိုးဖောက်ဖျက်ဆီးပြမယ်"

"မသွားနဲ့"

ကွမ်းကျုံးရုပ်က စိုးရိမ်ထိတ်လန့်စွာ ဟန့်တားလိုက်သည်။

လျူဝမ်းအော့က ကွမ်းကျုံးရုပ်အား လှည့်ကြည့်လိုက်ရင်း...

"ဘာဖြစ်လို့လဲရှင့်"

ကွမ်းကျုံးရုပ်က လျူဝမ်းအော့နား ကပ်သွားကာ...

"ခင်ဗျား ရင်ဆိုင်စရာ မလိုဘူး၊ ကျုပ်ရင်ဆိုင်မယ်"

ယန်စုစိန်လည်း ရှေ့သို့ တိုးထွက်လာပြီး...

"ကျုပ်လည်း လိုက်မယ်လေ"

လျူဝမ်းအော့က ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

"ရှင်တို့က လေးကွက်ဝက်ပါအကြောင်းမှ မသိဘဲ၊ ဒုက္ခရောက်သွားမှာပေါ့"

ကွမ်းကျုံးရုပ်က ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

"ခင်ဗျား နားလည်တယ်ပဲ ထားဦး၊ လေးယောက် တစ်ယောက်ဆိုတော့ ခင်ဗျားပဲ ရှုံးမှာပေါ့"

လျူဝမ်းအော့က ပြုံးလိုက်ပြီး...

"ကျွန်မ မရှုံးနိုင်ပါဘူးရှင်"

ကွမ်းကျိုးရုပ်နှင့် ယန်စုစိန်တို့သည် လျူဝမ်းအော့၏စကားကို နားမထောင်ဘဲ ထိုလူလေးယောက်ထံသို့ ပြေးလွှားသွားသည်။

"မသွားနဲ့"

လျူဝမ်းအော့က လှမ်း၍ဟန့်တားလိုက်သေးသည်။ သို့သော် နောက်ကျသွားချေပြီ။

ယန်စုစိန်နှင့် ကွမ်းကျိုးရုပ်တို့သည် ထိုလူလေးယောက်ထံသို့ရောက်ရှိသွားပြီး ဖြစ်လေသည်။

ကွမ်းကျိုးရုပ်နှင့် ယန်စုစိန်တို့သည် အနက်ရောင် ဝတ်ဆင်ထားသောလူများကို ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။

ထိုလူများက ရောင်တိမ်းလိုက်ပြီးနောက် သူတို့နှစ်ယောက်ကို ဝိုင်းရံထားလိုက်ကြလေသည်။

ကွမ်းကျိုးရုပ်နှင့် ယန်စုစိန်တို့သည် ပထမတွင် တိုက် ခိုက်မှုအနေဖြင့် မည်သို့မျှမထူးသော်လည်း ပြင်းပြင်းထန်ထန် တိုက်ခိုက်လာသောအခါ ထိုလူလေးယောက်၏ တိုက်ခိုက်မှုမှာ တဖြည်းဖြည်း ဖိအားများလာသည်ကို ခံစားထိတွေ့လိုက်ရလေသည်။

တိုက်ခိုက်ရာ၌လည်း ထိုလူလေးယောက်က နေရာအမျိုးမျိုး ပြောင်းလဲ၍ တိုက်ခိုက်နေသောကြောင့်...

ကွမ်းကျိုးရုပ်နှင့် ယန်စုစိန်တို့မှာ ရန်သူ၏ဟာကွက်ကို ရှာမရနိုင်အောင် ဖြစ်နေကြသည်။

ထို့ပြင် ထိုလူများ၏ တိုက်ခိုက်မှုမှာ ပို၍အားကောင်းလာသည်ကို ခံစားလိုက်ရလေသည်။

ယခုမှ သူတို့သည် လျူဝမ်းအော့၏စကားမှန်ကန်ကြောင်း

လက်ခံယုံကြည်လာကြတော့၏။

တိုက်ပွဲသည် တစထက်တစ ပြင်းထန်လာလေသည်။

ကွမ်းကျိုးရုပ်နှင့် ယန်စုစိန်တို့သည် တစ်ကိုယ်လုံး ချွေးများ ဖြင့်စိုရွှဲလာ၏။ မောဟိုက်နွမ်းနယ်မှုကြောင့် အသက်ပြင်းပြင်း ရှူနေရသည်။

သို့သော် ရန်သူ၏တိုက်ခိုက်မှုမှာကား ယုတ်လျော့သွားသည်မရှိဘဲ တစထက်တစ တိုးလာနေသည်ကို ခံစားလိုက်ရသည်။

သူတို့သည် စိုးရိမ်ပူပန်နေစဉ်မှာပင် ရန်သူ၏တိုက်ခိုက်မှုမှာ ရုတ်တရက် အားလျော့သွားသည်ကို သိလိုက်ရသည်။

တဆက်တည်းမှာပင် လျူဝမ်းအော့၏အသံကို ကြားလိုက်ရသည်။

"ဌာနမှူး အားမငယ်နဲ့၊ သူတို့ရဲ့ လေးကွက်ဝင်္ကပါကို ဖျက်ဆီးပစ်ကြရအောင်"

ကွမ်းကျိုးရုပ်နှင့် ယန်စုစိန်တို့ ထိုအသံ ကြားလိုက်ရသည်နှင့် အားတက်လာကြလေသည်။

ကွမ်းကျိုးရုပ်သည် သူ၏ရွှေဓားကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ကိုင်ထားပြီး ပြန်လည် တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။

ယန်စုစိန်ကလည်း သံမဏိစုတ်တံနှစ်လက်ဖြင့် ဝှေ့ယမ်း၍ ပြန်လည်တိုက်ခိုက်သည်။ မကြာမီမှာပင် အံ့ဩဖွယ်ကောင်းသောက် အောင် ရန်သူများ အရေးနိမ့်သွားကြတော့သည်။

"ကျိုးဟို"

အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသော လူတစ်ယောက်က ယင်း

သို့ အချက်ပေးလိုက်ရာ...

ကျန်သော အနက်ရောင် ဝတ်ဆင်ထားသည့် လူသုံးယောက်မှာ သုံးဘက်သုံးတန်ခွဲ၍ ပြေးလွှားထွက်ခွာသွားကြတော့သည်။

* * *

ကွမ်းကျိုးရုပ်က လေပူတစ်ချက် မှုတ်ထုတ်လိုက်သည်။

"အင်း..လျှူဝမ်းအော့ ရောက်လာလို့တော်သွားတာပေါ့ဗျာ"

ယန်စုစိန်က ချွေးသီးချွေးပေါက်များကို သုတ်လိုက်ပြီး...

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ"

လျှူဝမ်းအော့ကို လှိုက်လှဲစွာ လှမ်းပြောလိုက်၏။

လျှူဝမ်းအော့က ပြုံးလိုက်ပြီး...

"ကျေးဇူးတင်စရာ မလိုပါဘူးရှင်၊ ရှင်တို့ အခုလို ဝင်ပြီး တိုက်ခိုက်လိုက်လို့လည်း ကျွန်မက အမှတ်မထင် ထိုးဖောက် ဖျက်ဆီးနိုင်ခဲ့တာပါ"

ကွမ်းကျုံးရုပ်က သူမအား စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

"ခင်ဗျား ဆိုလိုတာက.."

လျှူဝမ်းအော့က ပြုံးလိုက်သည်။

"စိတ်မရှိပါနဲ့ရှင်၊ ကျွန်မက ရှင်တို့မခံချင်အောင် ပြောပြီး သူတို့က ဝင်တိုက်မှပဲ ကျွန်မက သူတို့ကို ဝင်ရောက်ထိုးဖောက်လို့ ရမှာကိုး"

ကွမ်းကျုံးရုပ်သည် ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်နေပြီးမှ သဘောကျစွာ ရယ်မောလိုက်ကြတော့၏။

"ဟား ဟား ဟား"

အတန်ကြာအောင် ရယ်မောပြီးမှ ရပ်တန့်လိုက်သည်။

"ခင်ဗျားကိုတော့ ကျုပ်က လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ချီးကျူး ပါတယ်ဗျာ"

လျှူဝမ်းအော့က ပြုံးလိုက်သည်။

"အခု အခြေအနေကြည့်ရတာ သူတို့လေးကွက်ဝက်ပါဆင် ပြီး လူတစ်ယောက်ကို စောင့်နေတာ ထင်တယ်"

ကွမ်းကျုံးရုပ်က မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

"ဘယ်သူများပါလိမ့်"

လျှူဝမ်းအော့က အနည်းငယ် စဉ်းစားလိုက်၏။ ပြီးမှ...

"ထိမုံ့ချူးနဲ့ တူတယ်"

ကွမ်းကျုံးရုပ် မျက်မှောင်ကြုတ်မိပြန်သည်။

"ဒီလိုဆိုရင် သူတို့က ထိမုံ့ချူးကို ဖမ်းနိုင်အောင် ထောင် ချောက်ဆင်ထားတဲ့ သဘောပေါ့ ဟုတ်လား"

လျှူဝမ်းအော့က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

"ဟုတ်ပါတယ်ရှင်"

ယန်စုစိန်က ကြားဖြတ်လိုက်သည်။

"အခု ကျုပ်တို့ ဘာဆက်လုပ်ရမှာလဲ"

လျှူဝမ်းအော့က အနည်းငယ် စဉ်းစားလိုက်သည်။

"အတော်ပဲ၊ ကျွန်မတို့ ထောင်ချောက်ပြန်ဆင်လိုက်မယ် လေ.."

ကွမ်းကျုံးရုပ် သဘောကျသွားသည်။

ချက်ချင်းပင် ခေါင်းညိတ် ထောက်ခံလိုက်သည်။

"သိပ်ကောင်းတာပေါ့၊ ဘယ်လို ထောင်ချောက်ဆင်မှာလဲ"

လျှူဝမ်းအော့၏ စကားကြောင့် ယန်စုစိန် ခေါင်းကုတ်လိုက် သည်။

"ကျုပ်တော့ နားမလည်တော့ဘူးဗျာ၊ ခင်ဗျားပဲ စီစဉ်ပါ တော့ဗျာ"

လျှူဝမ်းအော့က ပြုံးလိုက်သည်။

"ဒါပေမယ့် ကျွန်မတို့မှာ သုံးယောက်ပဲရှိတာမို့ မြင်းလှည်း သမားကို ခေါ်ပြီး သုံးမှဖြစ်မယ်ထင်တယ်၊ နောက်ပြီး အဝတ်အစား နည်းနည်းလိုသေးတယ်၊ ရှင်တို့ခဏစောင့်နေ၊ ကျွန်မ သွားစီစဉ်လိုက် ဦးမယ်"

ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် လျှူဝမ်းအော့သည် ခြေလှမ်းသုတ် သုတ်ဖြင့် ထွက်သွားလေသည်။

သို့သော် သိပ်မကြာလိုက်ပေ။ တခဏအတွင်းမှာပင် လျှူ

ပမ်းအော့ ပြန်လည်ရောက်လာသည်။

သူမ၏နောက်တွင် မြင်းလှည်းမောင်းသမား ပါလာသည်။

မြင်းလှည်းသမား၏ လက်ထဲတွင် အနက်ရောင် အဝတ်အစားများ ပွေ့ပိုက်ထားသည်ကို မြင်တွေ့လိုက်ရလေသည်။

* * *

ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်နေသည်။

တခါတရံ လေတိုး၍ သစ်ရွက်များ လှုပ်ရှားသွားသံမှအပ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေလေသည်။

ကြီးမားသော သစ်ပင်တစ်ပင်၏ခြေရင်းတွင် လူငယ်တစ်ယောက် ရပ်နေသည်။ အစိမ်းရောင်အင်္ကျီ ဝတ်ဆင်ထားပြီး လက်ထဲတွင် ဓားတစ်လက် ကိုင်ဆောင်ထားသည်။

သူ၏မျက်နှာမှာ ချောမောခန့်ညားသော်လည်း အေးစက်၍ ရက်စက်သည့်အသွင် ဆောင်နေ၏။

ထိုလူငယ်ကား ထိမ့်ချူးပင် ဖြစ်လေသည်။

သူသည် ဤနေရာသို့ ရောက်ရှိလာသည်မှာ အတန်ကြာပြီ ဖြစ်သည်။ မလှုပ်မယှက် ရပ်လျက်ရှိသောကြောင့် တစ်စုံတစ်ယောက်ကို စောင့်မျှော်နေမှန်း သိသာသည်။

မည်သူ့ကို စောင့်နေပါသနည်း။

ထိုစဉ်မှာပင် ငှက်တစ်သိုက်တို့သည် ချုံပင်ကြားမှ အလန့်တကြား ထပျံသွားသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

ထိမ့်ချူး၏ မျက်လုံးအစုံသည် တစ်ချက် ဝင်းလက်သွားသည်။

ထိုနေရာသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ အလွန်လှပသော မိန်းကလေးတစ်ယောက် သူ့ထံသို့ လျှောက်လာနေသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

* * *

မိန်းကလေးသည် ထိမ့်ချူးနှင့် ဝါးတရိုက်ခန့်အကွာတွင် ရပ်တန့်လိုက်လေသည်။

သူမ၏ မျက်လုံးအစုံသည် ထိမ့်ချူးအား စူးစိုက်စွာ ကြည့်လျက်ရှိ၏။

"ရှင် ရောက်နေတာ ကြာပြီလား"

"ခဏတော့ ကြာသွားပြီ"

ထိမ့်ချူး၏အသံသည် ရေခဲကဲ့သို့ အေးစက်စက်နိုင်လှ၏။

မိန်းကလေးက ပြုံးလိုက်သည်။

"ရှင့်ရဲ့ သတ္တိကိုတော့ ကျွန်မ ချီးကျူးပါတယ်"

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ်"

ထိမ့်ချူးက တိုတိုတုတ်တုတ်ပင် ပြောလိုက်သည်။

"အခုလာတာ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် မိတ်ဆက်ဖို့ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ခင်ဗျား နားလည်ပါတယ်"

ထိမ့်ချူးက မိန်းကလေးကို စူးစိုက်ကြည့်ယင်း ပြောလိုက်၏။

မိန်းကလေးက ပြုံးပြီး...

"ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် စကားတစ်ခွန်းတော့ ပြောချင်ပါသေးတယ်"

"ပြောပါ"

"ရှင့်ရဲ့ ပညာအရည်အချင်းမျိုးနဲ့ဆိုရင် ကျွန်မတို့ရှစ်ကွက်အင်းဂိုဏ်းမှာ လက်ထောက်ဂိုဏ်းချုပ် နေရာကို ရနိုင်ပါတယ်"

ထိမ့်ချူးက သူမအား တစ်ချက်ကြည့်လိုက်သည်။

"ကျုပ်လည်း စကားတစ်ခွန်း ပြောချင်ပါတယ်"

"ပြောပါရှင့်"

မိန်းကလေးက ထိမ့်ချူး၏စကားကို နားစွင့်မိသည်။

"ခင်ဗျားကသာ ရှစ်ကွက်အင်း ဂိုဏ်းချုပ်နေရာက ထွက်ပေးမယ်ဆိုရင် ကျုပ်က ခင်ဗျားနဲ့လက်တွဲပြီး ရတနာသိုက် လိုက်ရှာပေးပါ့မယ်"

ရှစ်ကွက်အင်းဂိုဏ်းချုပ်က သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်၏။

ထို့နောက် မိန်းကလေးက ထိမ့်ချူးကို မဲ့ပြုံးပြုံးပြလိုက်ပြီး...

"အင်း...ရှင့်ကြည့်ရတာ ရှင်နဲ့ကျွန်မနဲ့ အရှုံးအနိုင်ကို ယှဉ်

ပြိုင်ပြီးမှ ရှေ့ကိုဘာလုပ်သင့်တယ်ဆိုတာ ဆုံးဖြတ်ရမလို ဖြစ်နေပြီ"

ထိမ့်ချူးက မထီတရီအပြုံးဖြင့်...

"ဒါဖြင့် ဘာဖြစ်လို့ အချိန်ကုန်ခံနေရတာလဲ"

ထိမ့်ချူးသည် ထိုသို့ပြောပြီးသည်နှင့် လက်ထဲမှဓားကို အသာအယာ မြှောက်ကိုင်ထားလိုက်လေသည်။

ရှစ်ကွက်အင်းဂိုဏ်းချုပ်က ထိမ့်ချူး အပြုအမူကိုကြည့်ပြီး မထီတရီပြုံးလိုက်ပြီး..

"ခဏနေပါဦးရှင့်"

ထိမ့်ချူးက မကျေမနပ်ဖြင့် မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

"မင်း ဘာပြောချင်သေးလို့လဲ"

မိန်းကလေးက မျက်နှာထားတည့်တည်ဖြင့်...

"ပြောစရာတစ်ခုတော့ ရှိတယ်"

"ပြောပါ"

"ကျွန်မတို့ဌာနချုပ်က နယ်စားကြီးဂေဟာထဲမှာတင် ရှိတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ တခြားနေရာမှာလည်း ရှိပါတယ်"

ထိမ့်ချူးက မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

"ခင်ဗျား ဌာနချုပ်က ဘယ်မှာလဲ"

"စိတ်ချပါ။ ရှင်သိချင်ရင် ကျွန်မ လိုက်ပို့ပါ့မယ်"

ထိမ့်ချူးက သူမ၏စကားကို အနည်းငယ် စဉ်းစားလိုက်လေသည်။

"ကောင်းပြီလေ၊ ကျုပ်ကိုညာဏ်နီညာဏ်နက် ထုတ်ဖို့တော့ စိတ်မကူးနဲ့၊ ခင်ဗျားတို့ ဒုက္ခရောက်သွားမယ်"

ရှစ်ကွက်အင်းဂိုဏ်းချုပ်က ပြုံးလိုက်သည်။

"ရှင်ကယောကျ်ားဖြစ်ပြီး ကျွန်မလို မိန်းကလေးတစ်ယောက်နဲ့ ရင်ဆိုင်ရတာတောင် တကယ့်ရန်သူကြီးလို ဟန်လုပ်နေတာ ရယ်စရာကောင်းလိုက်တာ"

ထိမ့်ချူးသည် သူမ၏စကားကြောင့် မျက်နှာနီရဲသွားပြီး ပြန်အော်လိုက်သည်။

"စကားမရှည်နဲ့"

ရှစ်ကွက်အင်းဂိုဏ်းချုပ်က ပြုံး၍ ရှေ့သို့ခြေလှမ်းလှမ်းလိုက်သည်။

"ကဲ..ကျွန်မနောက် လိုက်ခဲ့ပါရှင်"

သူသည် ပြောပြီးသည်နှင့် ရှေ့မှလမ်းပြ၍ ခေါ်ဆောင်သွားလေတော့သည်။

* * *

ရှစ်ကွက်အင်းဂိုဏ်းချုပ်နှင့် ထိမ့်ချူးသည် အတန်ကြာမျှ လျှောက်လာကြပြီးနောက် ကြီးမားသော အဆောက်အအုံရှေ့တွင် ခြေလှမ်းရပ်တန့်လိုက်သည်။

ထိမ့်ချူးကလည်း ခြေလှမ်းရပ်တန့်လိုက်သည်။

ရှစ်ကွက်အင်းဂိုဏ်းချုပ်က ထိမ့်ချူးကို ဟစ်ချက်လှည့်ကြည့်လိုက်ပြီး ပြောလိုက်သည်။

"ကျွန်မတို့ ရှစ်ကွက်အင်းဂိုဏ်းရဲ့ ဌာနချုပ်ကို ရောက်ပါပြီရှင်"

ထိမ့်ချူးက အဆောက်အအုံတစ်ခုလုံးအား အကဲခတ်ကြည့်

လိုက်သည်။ ထို့နောက် သူမအား မျက်မှောင်ကြုတ်၍ မေးလိုက်သည်။

"လူတစ်ယောက်မှ မတွေ့ရပါလား"

"ရှိပါတယ်၊ ရှင်မတွေ့လို့ပါ"

သူမသည် ပြောပြောဆိုဆို ရှေ့သို့လျှောက်သွားပြီးလျှင် နံရံပေါ်မှ ဘုကလေးတစ်ခုအား လက်ဖြင့်နှိပ်လိုက်ရာ ခြံဝင်းတံခါးမကြီးသည် အလိုအလျောက် တဖြည်းဖြည်း ပွင့်သွားလေသည်။

သူမသည် ထိမ့်ချုုးအား လှည့်ကြည့်လိုက်ပြီး ဖိတ်ခေါ်လိုက်သည်။

"အထဲကြွပါရှင်"

သူမသည် ထိမ့်ချုုးအား ပြောပြီး အတွင်းသို့ လှမ်းဝင်လိုက်လေသည်။

ထိမ့်ချုုးက ပတ်ဝန်းကျင်ကို တစ်ချက်အကဲခတ်ကြည့်လိုက်ပြီးနောက် လှမ်းဝင်လိုက်လေသည်။

သူတို့သည် ကျယ်ဝန်းသော ခြံကိုကျော်ဖြတ်လိုက်ကြပြီးနောက် ဧည့်ခန်းသို့ရောက်လာသည်။

ဧည့်ခန်းရှေ့သို့ ရောက်သွားသည်နှင့် ရှစ်ကွက်အင်းဂိုဏ်းချုပ်က ထိမ့်ချုုးအား လှည့်ကြည့်လိုက်ပြန်သည်။

"အထဲကို ကြွပါရှင်"

သူမသည် ပြောပြီးသည်နှင့် စေ့ထားသော တံခါးကို တွန်းဖွင့်၍ လှမ်းဝင်လိုက်လေသည်။

ထိမ့်ချုုးသည်လည်း နောက်မှ ထက်ကြပ်မကွာ လိုက်၍

ဝင်သွားလေသည်။ သူမ ခေါ်ရာ အတွင်းဘက်သို့ လှမ်းဝင်လိုက်သည်နှင့်...

ထိမ့်ချုုး၏ ခြေထောက်အစုံမှာ ရုတ်တရက် တန့်ခနဲ ရပ်တန့်သွားရလေသည်။

* * *

ကျယ်ဝန်းသော ခန်းမ၏ အလယ်ဗဟိုတွင်...။

အနက်ရောင် ဝတ်ဆင်ထားသော လူလေးယောက်သည် ရှေ့နောက်တောင်မြောက်ဘက်သို့ မျက်နှာမူ၍ တင်ပျဉ်ခွေ ထိုင်နေသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

သူတို့၏ မျက်နှာပေါ်တွင် မျက်လုံးအစုံမှအပ အနက်ရောင် အဝတ်ဖြင့် စွပ်ထားသည်။

ထို့ပြင် သူတို့၏ရှေ့တွင် ဓားတစ်လက်စီ ကြမ်းပေါ်၌ ချထားသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

ထိမ့်ချုုးက မျက်မှောင်ကြုတ်သွားပြီး ခက်ထန်သော လေသံဖြင့် သူမအား လှမ်းပြောလိုက်သည်။

"ဪ... ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို မှားခေါ်လာတာကိုး"

ရှစ်ကွက်အင်းဂိုဏ်းချုပ်က သဘောကျစွာဖြင့် တဟားဟား ရယ်မောလိုက်လေသည်။

"ဟား... ဟား... ဟား..."

"ဟုတ်ပါတယ်... ရှင်က တခြားလူထက်ထူးလို့ အခုလို မျှားခေါ်လာရတာပါ"

ထိမ့်ချူးက အနက်ရောင် ဝတ်ဆင်ထားသော လူလေးယောက်အား တစ်ချက်ဝေ့ကြည့်လိုက်ပြီး မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

"ခင်ဗျား လူလေးယောက်က ကျုပ်ကို မီအောင် ဖမ်းနိုင်ပါ့မလား"

ရှစ်ကွက်အင်းဂိုဏ်းချုပ်က မထီတရီဖြင့်...

"ဟင်း... ဟင်း..."

"တော်ကြာ ရှင် အကြောင်း သိလာပါလိမ့်မယ်"

ထိမ့်ချူးက လက်ထဲမှဓားကို တစ်ချက်ဝှေ့ယမ်းလိုက်ပြီး နှုတ်မှလည်း ပြောလိုက်သည်။

"ဘာမဆို ကျုပ်က လက်တွေ့မှ ယုံကြည်တယ်ဗျ"

ရှစ်ကွက်အင်းဂိုဏ်းချုပ်က ရယ်မောလိုက်သည်။

"ကဲပါရှင် စကားပြောနေတာ ကြာပါတယ်၊ အကြောင်းသိချင်ရင် ကျွန်မနောက်ကို လိုက်ခဲ့ပါ"

သူမသည် ထိုသို့ ပြောပြီးသည်နှင့် ထိုလူလေးယောက်ထိုင်နေသော အလယ်ဗဟိုသို့ ဝင်ရောက်သွားလေသည်။

ထိမ့်ချူးသည် မိန်းကလေး၏ စကားကို မခံချင်စိတ်ဖြင့် ပြောလိုက်သော်လည်း တကယ်တမ်း ရင်ဆိုင်ရန် ကြည့်လိုက်သောအခါ ထိုလူလေးယောက် ထိုင်နေပုံမှာ အလွန်ထူးဆန်းသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

ထိုလူလေးယောက် နေပုံထိုင်ပုံများမှာ ဝက်ပါတစ်ခု ဖြစ်ရမည်ဟုလည်း ယုံကြည်လေသည်။

ထို့ကြောင့် ထိုလေးယောက် အတွင်းသို့ ဝင်သင့်မဝင်သင့်ကို တွေဝေစဉ်းစားနေ၏။

ရှစ်ကွက်အင်းဂိုဏ်းချုပ်က သဘောကျစွာ ရယ်မောလိုက်သည်။

"ဟား... ဟား..."

"ရှင် မလာဝံ့တော့ဘူး မဟုတ်လား၊ မလာချင်လည်း ကျွန်မတို့က လာခဲ့ပါ့မယ်"

သူမသည် ထိုသို့ ပြောပြီးသည်နှင့် လက်ခုပ်တစ်ချက် တီးလိုက်သည်။

ထိုအခါ ထိုင်နေကြသော အနက်ရောင်ဝတ် လူလေးယောက်မှာ ရှေ့တွင် ချထားသော ဓားများကို ကိုယ်စီ ပြိုင်တူကောက်ကိုင်လိုက်ပြီး ပြိုင်တူထိုင်ရာမှ ထလိုက်ကြလေသည်။

အနက်ရောင်ဝတ် လေးယောက်သည် ဓားကိုတစ်ချက် ဝှေ့ယမ်းလိုက်ပြီးနောက် နေရာချင်း လဲလှယ်လိုက်ကြသေသည်။

ထို့နောက် သူတို့၏ ဓားများသည် လျှပ်တပြက် ရှစ်ကွက်အင်းဂိုဏ်းချုပ်ဆီသို့ ဦးတည် ချိန်ရွယ်ထားလိုက်လေတော့သည်။

အဖြစ်အပျက်သည် လျင်မြန်ပြီး မယုံကြည်နိုင်အောင် အံ့သြဖွယ်ရာ ကောင်းနေသောကြောင့် ရှစ်ကွက်အင်းဂိုဏ်းချုပ်မှာ အံ့အားသင့်သွားသည်။

ထိမ့်ချူးသည်လည်း ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားလေ၏။

ရှစ်ကွက်အင်းဂိုဏ်းချုပ်မှာ ဒေါသခြောင်းခြောင်း ထွက်သွားပြီး အနက်ရောင်ဝတ် လူလေးယောက်အား လှမ်းအော်လိုက်သည်။

"ရှင်တို့ ဘယ်လို ဖြစ်နေတာလဲ၊ ရူးနေကြသလား"

အနက်ရောင်အင်္ကျီ ဝတ်ဆင်ထားသူ လေးယောက်အနက် တစ်ယောက်က ခေါင်းစွပ်ကို ချွတ်လိုက်ယင်း...

"ကျုပ်တို့ မရူးဘူးဗျ"

ခေါင်းစွပ် ချွတ်လိုက်သောအခါ မမျှော်လင့်သော လူတစ်ယောက် ဖြစ်နေသည်။ ထိုလူမှာ ကွမ်းကျုံးရုပ် ဖြစ်နေလေသည်။

ရှစ်ကွက်အင်းဂိုဏ်းချုပ်မှာ အံ့သြလွန်း၍ ကြက်သေသေပြီး တွေဝေငေးငိုင်သွားရလေသည်။

ကျန်ရှိသော အနက်ရောင် ဝတ်ဆင်ထားသော လူများသည်လည်း အနက်ရောင် ခေါင်းစွပ်များကို ချွတ်လိုက်ကြလေသည်။

ထိုအခါ... လျှူဝမ်းအော့၊ ယန်စုစိန်နှင့် မြင်းလှည်းမောင်းသမားတို့ ဖြစ်နေကြသည်။ ရှစ်ကွက်အင်းဂိုဏ်းချုပ်မှာ မယုံကြည်နိုင်စွာဖြင့် ငေးကြည့်နေတော့သည်။

* * *

အဖြစ်အပျက်များက ထူးဆန်းလှသဖြင့်...

ရှစ်ကွက်အင်းဂိုဏ်းချုပ်မှာ အတန်ကြာမျှ တွေဝေပြီး စကားပြောလာနိုင်တော့သည်။

"ကျုပ် လူတွေ ဘယ်ရောက်ကုန်ပြီလဲ"

လျှူဝမ်းအော့က ပြုံးလိုက်သည်။

"ကျွန်မတို့ မောင်းထုတ်လိုက်ပါတယ်"

ရှစ်ကွက်အင်းဂိုဏ်းချုပ်က မျက်မှောင်ကြုတ်သွားပြီး လျှူဝမ်းအော့အား မုန်းတီးစွာဖြင့် လှမ်းကြည့်လိုက်ကာ မေးလိုက်သည်။

"ညည်းက ဘယ်သူလဲ"

လျှုဝမ်းအော့က ပြုံးလိုက်သည်။

"အခုအချိန်က ညည်း မေးရမယ့် အချိန် မဟုတ်တော့ဘူး၊ ကျုပ်ကမေးရမှာ"

"ညည်းက ဘာမေးမလို့လဲ"

"အခု ညည်း အသက်ဟာ ကျုပ်လက်ထဲမှာ ရှိနေတယ်ဆိုတာ သိသလား"

ရှစ်ကွက်အင်းဂိုဏ်းချုပ်က ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်လေသည်။

လျှုဝမ်းအော့က စကားဆက်လိုက်သည်။

"ညည်း ရှစ်ကွက်အင်းဂိုဏ်းကို ဖျက်သိမ်းလိုက်မလား၊ အသက်သေခံမလား"

ရှစ်ကွက်အင်းဂိုဏ်းချုပ်က လျှုဝမ်းအော့၏စကားကို နားထောင်ရင်း မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

"ညည်း အခုလို ဉာဏ်နီဉာဏ်နက် အသုံးပြုပြီး အနိုင်ယူတာ ကျုပ်မကျေနပ်နိုင်ဘူး"

ထိုစဉ် သူမတို့၏ အခြေအနေကို တချိန်လုံး စကားမပြောဘဲ စောင့်ကြည့်နေသော ထိမ့်ချူးက ကြားဖြတ်ဝင်ပြောလိုက်သည်။

"မင်းက ကျုပ်ကို (၁၀)ကွက်အထိ ခုခံနိုင်မယ်ဆိုရင် မင်းကို ကျုပ်လွှတ်လိုက်မယ်"

ရှစ်ကွက်အင်းဂိုဏ်းချုပ်က မျက်နှာထား တည်စွာဖြင့် ထိမ့်ချူးအား စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး မေးလိုက်သည်။

"ရှင် တကယ် ပြောနေတာလား"

ထိမ့်ချူးက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

"ကျုပ်က ကတိတစ်လုံး တည်ပါတယ်"

ရှစ်ကွက်အင်းဂိုဏ်းချုပ်က လျှုဝမ်းအော့ဘက်သို့ လှည့်လိုက်ပြီး...

"ညည်းကရော ဘာပြောချင်သလဲ"

လျှုဝမ်းအော့က ပခုံးတစ်ချက် တွန့်ပြလိုက်ပြီး...

"သူနဲ့ ယှဉ်ပြိုင်ပြီးရင် ကျုပ်နဲ့ ဆက်ရှင်းပေါ့"

ရှစ်ကွက်အင်းဂိုဏ်းချုပ်က အတန်ကြာမျှ စဉ်းစားပြီး ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

"ကောင်းပြီလေ"

သူမသည် ထိုသို့ပြောပြီး ထိမ့်ချူးနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ရပ်လိုက်လေသည်။ ထိမ့်ချူးက လက်နှစ်ဘက်ဆုပ်လိုက်သည်။

"ကဲ... ကျုပ်က အသင့်ရှိနေပြီ၊ မင်း တိုက်ခိုက်ဖို့သာ ပြင်ပေတော့"

ရှစ်ကွက်အင်းဂိုဏ်းချုပ် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

"ကောင်းပြီ အသင့်ရှိပါပြီ"

"ခင်ဗျား ကျုပ်ရဲ့ သိုင်းကွက်(၁၀)ကွက် ခံနိုင်အောင် ကြိုးစားပါ"

ရှစ်ကွက်အင်းဂိုဏ်းချုပ်က ခေါင်းညိတ်လိုက်လေသည်။

ထို့နောက် သူမသည်တိုက်ခိုက်ရန် ဓားကို အသင့် ပြင်ထားလိုက်လေသည်။

* * *

ထိမ့်ချူးသည် ဓားကို ခုခံသည့် အနေအထားဖြင့် ကိုင်လျက်ရပ်နေ၏။

ရှစ်ကွက်အင်းဂိုဏ်းချုပ်မှာ တိုက်ခိုက်ရန် ဓားကို ကိုင်လျက် ထိမ့်ချူးအား လှည့်ပတ်၍ တိုက်ခိုက်ရန် ဟန်ပြင်နေ၏။

သူမသည် တိုက်ခိုက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်ပြီးမှ ရုတ်တရက် ရပ်တန့်သွားလေသည်။

သူမ၏ မျက်လုံးအစုံသည် ထိမ့်ချူးအား စိုက်၍ ကြည့်နေလေသည်။ ထိမ့်ချူးမှာမူ မလှုပ်မယှက် ရပ်လျက်နေ၏။

ကွမ်းကျုံးရုပ်နှင့် ယန်စုစိန်တို့သည် ရှစ်ကွက်အင်းဂိုဏ်းချုပ်

က တိုက်ခိုက်ခြင်း မပြုဘဲ ထိမ့်ချူးအား ပတ်၍ လျှောက်နေသည်ကို ကြည့်ကာ အံ့သြနေကြလေသည်။

လျူဝမ်းအော့က လေသံတိုးတိုးဖြင့် ကွမ်းကျုံးရုပ်အား ပြောလိုက်သည်။

"ရှစ်ကွက်အင်းဂိုဏ်းချုပ်က တိုက်ခိုက်ဖို့ ချောင်းနေတာ အခွင့်မရှိသေးလို့ အချိန်ယူနေတာရှင့်"

ကွမ်းကျုံးရုပ်နှင့် ယန်စုစိန်တို့သည် လျူဝမ်းအော့၏စကား ကြားလိုက်ရသော်လည်း စိတ်ထဲ၌ ယုံကြည်ခြင်း မရှိပါ။ (၈)ကွက် အင်းဂိုဏ်းချုပ်သည် ထိမ့်ချူးအား (၅)ပတ်ပတ်ပြီးသည့်နောက် ဓား ကို မြေပြင်သို့ ချလိုက်ပြီး သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်လေသည်။

ထို့နောက် လက်နှစ်ဘက်ဆုပ်၍...

"ကျွန်မ အရှုံးပေးပါပြီရှင်"

လျူဝမ်းအော့က ရှစ်ကွက်အင်းဂိုဏ်းချုပ်ရှေ့သို့ လျှောက် သွားလေသည်။

"ညည်း... မတိုက်ခိုက်ဘဲနဲ့ ဘာကြောင့် အရှုံးပေးရတာလဲ"

ရှစ်ကွက်အင်းဂိုဏ်းချုပ်က ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

"ကျုပ်က သူ့ကို တိုက်ခိုက်ဖို့ ချောင်းနေပါတယ်၊ ဒါပေ မယ့် သူ့ရဲ့ အနေအထားကြောင့် ကျုပ် ဘယ်လို တိုက်ခိုက်ရမှန်း တောင် စဉ်းစားလို့ မရပါဘူးရှင်"

ထိမ့်ချူးက လျူဝမ်းအော့အား အကဲခတ်ကြည့်လိုက်သည်။

"ခင်ဗျားရဲ့ ပညာကို လှို့ထားတာကိုး"

လျူဝမ်းအော့က ပြုံးလိုက်သည်။

"ရှင်နဲ့ စကားပြောစရာ ရှိပါသေးတယ်၊ သောလောဆယ်တော့ (၈)ကွက်အင်းဂိုဏ်းချုပ်ရဲ့ ပြဿနာ အရင်ဆုံး ဖြေရှင်းရအုံးမယ်"

ထိမ့်ချူးက နားမလည်စွာဖြင့် မေးလိုက်သည်။

"မင်း ဘယ်လို ဖြေရှင်းမလို့လဲ"

လျူဝမ်းအော့က (၈)ကွက်အင်းဂိုဏ်းချုပ်ဘက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။ ထို့နောက် အေးဆေးစွာဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

"ညည်း (၈)ကွက်အင်းဂိုဏ်းကို ဖျက်သိမ်းလိုက်ပြီး ကျုပ်တို့ဆီ ဝင်ခဲ့ပါလား"

(၈)ကွက်အင်းဂိုဏ်းချုပ်က သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

"ဒီကိစ္စ ကျုပ်တစ်ယောက်တည်း လွယ်လွယ်နဲ့ ပြောလို့မရပါဘူး၊ ကျုပ်တို့လူတွေနဲ့ တိုင်ပင်ရအုံးမယ်"

လျူဝမ်းအော့က သဘောပေါက်စွာဖြင့် ခေါင်းညိတ်လိုက်လေသည်။

"ဒါလည်း ဟုတ်တယ်"

သူမသည် ထိမ့်ချူးဘက်သို့ လှည့်လိုက်လေသည်။

"ရှင့် သဘောက ဘယ်လိုလဲ"

ထိမ့်ချူးက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

"ခင်ဗျား ကြိုက်သလို စီစဉ်နိုင်ပါတယ်"

လျူဝမ်းအော့က (၈)ကွက်အင်းဂိုဏ်းချုပ်ဘက်သို့ လှည့်လိုက်လေသည်။

"ညည်းသွားနိုင်ပြီ၊ (၃)ရက်အတွင်းမှာ ပြန်လာခဲ့ပြီး အကြောင်းပြန်ပါ"

(၈)ကွက်အင်းဂိုဏ်းချုပ်က ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး ထွက်ခွာရန် ခြေလှမ်းပြင်လိုက်လေသည်။ ထိုစဉ်...

"နေပါအုံး"

ထိမ့်ချူးက (၈)ကွက်အင်းဂိုဏ်းချုပ်အား ဟန့်တားလိုက်လေသည်။

(၈)ကွက်အင်းဂိုဏ်းချုပ်က မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်လေသည်။

"ဘာလဲ၊ ရှင်က ကတိဖျက်မလို့လား"

ထိမ့်ချူးက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

"မဟုတ်ပါဘူး၊ မင်းကို သတိပေးစရာရှိလို့"

(၈)ကွက်အင်းဂိုဏ်းချုပ်က နားမလည်နိုင်စွာဖြင့် မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

"ရှင် ဘာသတိပေးမှာလဲ"

ထိမ့်ချူးသည် ပြောလိုသည့် စကားကို တစ်လုံးချင်း ပြောလိုက်လေသည်။

"မင်း ကျုပ်တို့ကို လိမ်သွားမယ်ဆိုရင် တစ်နေ့မှာ ကျုပ်အကြောင်း ကောင်းကောင်းသိမယ်"

(၈)ကွက်အင်းဂိုဏ်းချုပ်သည် နှုတ်ဆိတ်စွာဖြင့် တစ်လှမ်းချင်း ထွက်ခွာသွားလေတော့သည်။

* * *

ရှစ်ကွက်အင်းဂိုဏ်းချုပ်သည် သူတို့၏မြင်ကွင်းမှ ပျောက်ကွယ်သွားပြီးနောက် ထိမ့်ချူးက ကွမ်းကျုံးရုပ်အား အရှိအသေ ပြုလိုက်သည်။

"ကျုပ် ဒီရောက်မယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားတို့ ဘယ်လိုလုပ်သိသလဲ"

ကွမ်းကျုံးရုပ်က လျူဝမ်းအော့အား ညွှန်ပြလိုက်သည်။

"သူက ပြောလို့ဗျ"

ထိမ့်ချူးက လျူဝမ်းအော့ဘက်သို့ လှည့်လိုက်လေသည်။

လျူဝမ်းအော့က ပြုံးလိုက်ပြီး ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

"ဒါပေါ့ရှင်၊ ဘယ်ကိစ္စမျိုးမဆို တိကျမှန်ကန်တဲ့ အမြင်နဲ့

တွေးဆကြံစည်ရင် သိဖို့သိပ်မခက်ပါဘူး"

သူမ စကားကြောင့် ထိမ့်ချူးက သူမအား စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

"ဒါနဲ့ ခင်ဗျားက နယ်စားကြီးဂေဟာမှာ တွေ့တုန်းက သိုင်းပညာကို ဘာကြောင့် လျှို့ဝှက်ထားတာလဲ"

လျူဝမ်းအော့က ပြုံးလိုက်သည်။ ထို့နောက် ရှင်းပြလိုက်သည်။

"အမှန်တော့ ကျွန်မ သိုင်းပညာတတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် နယ်စားကြီးရဲ့ ချွေးမတစ်ယောက် ဖြစ်လာတော့မယ့်အတွက် သိုင်းပညာအားလုံးကို မေ့ထားလိုက်ပါတယ်၊ ဒီတသက်တာမှာလည်း သိုင်းပညာ လုံးဝအသုံးမပြုတော့ဘူးလို့လည်း ဆုံးဖြတ်ထားပါတယ်"

ထိမ့်ချူးက ဆက်လက်မေးလိုက်သည်။

"အခုရော ဘာဖြစ်လို့ သိုင်းပညာကို အသုံးပြုရပြန်တာလဲ"

လျူဝမ်းအော့က ပြုံးလိုက်သည်။

"ကျွန်မက နယ်စားကြီးရဲ့ ချွေးမ မဟုတ်တော့ဘူးရှင့်၊ နယ်စားကြီးဆီမှာ တာဝန်ထမ်းဆောင်နေတဲ့ အမှုထမ်းတစ်ယောက် ဖြစ်လာလို့ပါရှင့်"

ထိမ့်ချူးက တွေးလိုက်ပြီး ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

"ကောင်းပါတယ်၊ နယ်စားကြီးအတွက် ကျုပ်က စိတ်ချရတာပေါ့ဗျာ"

လျှုဝမ်းအော့က ထိမ့်ုချူးကို လှည့်၍ မေးလိုက်သည်။

"ရှင်က နယ်စားကြီးရဲ့ လုပ်ငန်းကို မပါဝင်တော့ဘူးလား

ထိမ့်ုချူးက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

"ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်မှာလည်း အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စ ရှိနေလို့ သွားရဦးမယ်"

လျှုဝမ်းအော့က မျက်နှာမကောင်း ဖြစ်သွားလေသည်။

"ရှင်ပြောတာတွေ မှားနေပါပြီရှင်"

"ဘာဖြစ်လို့လဲ"

လျှုဝမ်းအော့က အတန်ကြာမျှ တွေဝေငေးမောစွာ စဉ် စားနေသည်။

ထို့နောက် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချကာ...

"ကျွန်မ အမှန်အတိုင်း ပြောရင် ရှင်စိတ်ဆိုးမှာလား"

"ပြောပါ စိတ်မဆိုးပါဘူး"

လျှုဝမ်းအော့က ပြုံးလိုက်လေသည်။

"ယောကျ်ားတစ်ယောက်ဆိုတာ ဘာပဲလုပ်လုပ် အစရှိရင် အဆုံးရှိရလိမ့်မယ်၊ တစ်ဝက်တစ်ပျက် ထွက်သွားရင် ယောကျ်ားပီသ တဲ့သူ မဟုတ်ပါဘူး"

ထိမ့်ုချူးက မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

လျှုဝမ်းအော့၏ စကားကို နားလည်သဘောပေါက်သွား လေသည်။

"ကျုပ်က နယ်စားကြီးကို လေးစားလို့ ကူညီခဲ့တာပါ။ ဘာ ကတိမှလည်း မပေးခဲ့ပါဘူး"

"ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့ရဲ့ဆန္ဒကို အကောင်အထည် ဖော်လာ အောင် ရှင်ကူညီသင့်ပါတယ်"

"ကျုပ်လည်း ကူညီချင်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့်..."

"ဒါပေမယ့် ဘာဖြစ်သလဲ"

"ကျုပ်မှာ ကိစ္စရှိနေသေးလို့ ခရီးသွားရဦးမှာမို့ပါ"

"ဘာကိစ္စ ရှိတယ်ဆိုတာ ကျွန်မကို ပြောပြပါလားရှင်"

"ဝမ်းနည်းပါတယ်၊ ကျုပ်ပြောမပြနိုင်ပါဘူး"

လျှုဝမ်းအော့က ပြုံးလိုက်သည်။ ပြီး လေးနက်သော အကြည့်ဖြင့် ကြည့်လိုက်ယင်း...

"ပြောပြပါရှင် ကျွန်မ ကူညီနိုင်ရင်လည်း ကူညီမှာပေါ့"

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ်... ခင်ဗျား မကူညီနိုင်ပါဘူးဗျာ"

"ကျွန်မကို ပြောပြလို့ အကျိုးမယုတ်ပါဘူးရှင်"

ထိမ့်ုချူးက လျှုဝမ်းအော့အား ထူးဆန်းသလို ကြည့်ပြီး မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

"ခင်ဗျားက ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်တောင် သိချင်ရတာလဲ"

"ရှင့်ရဲ့ အခက်အခဲကို ဖြေရှင်းပေးချင်လို့ပါ"

သူမက ပြုံး၍ စကားဆက်လိုက်သည်။

"ရှင်က ကျွန်မကို မယုံကြည်ဘူး မဟုတ်လား"

"ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်ကိစ္စကို တခြားလူဆီက အကူအညီ မ တောင်းချင်ဘူး"

"ရှင်က ရှင့်ကိစ္စကို ဘယ်သူမှ မကူညီနိုင်ဘူးလို့ ယူဆထား လို့လားရှင်"

ထိမ့်ချူးက မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

ထို့နောက် ဆက်လက်၍ မေးလိုက်ပြန်သည်။

"ရှင်က မပြောပြချင်ရင် ကျွန်မပြောကြည့်မယ်နော်၊ ဘယ့်နှယ်လဲ"

ထိမ့်ချူးက လေပူတစ်ချက် မှုတ်ထုတ်လိုက်သည်။

မိန်းကလေးသည် သူပြောချင်သော စကားများကို ပြောပါစေဟု စိတ်ရှည်ရှည်ဖြင့် နားထောင်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

"ကဲ ဒီလောက် ပြောချင်ရင်လည်း ပြောစမ်းပါ"

လျူဝမ်းအော့က ပြုံးလိုက်သည်။

"ကောင်းပြီလေ၊ ရှင့်ကို ကျွန်မ မေးမယ်"

ထိမ့်ချူးက သူမ၏စကားကို နားထောင်ရင်း ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်သည်။

* * *

လျူဝမ်းအော့က ထိမ့်ချူးအား စေ့စေ့စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီးနောက် စကားကို စတင်မေးလိုက်သည်။

"ရှင် လူတစ်ယောက်ကို လိုက်ရှာနေတယ် မဟုတ်လား"

ထိမ့်ချူးက မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

"ခင်ဗျား စကားက ယေဘူယျ ကျလွန်းပါတယ်"

လျူဝမ်းအော့က ပြောလိုက်သည်။

"ကျွန်မ ပြောတာ နီးစပ်သွားပြီ မဟုတ်လား"

ထိမ့်ချူးက ပခုံးတစ်ချက် တွန့်လိုက်ပြီး...

"ဒါကတော့ ခေါင်းနည်းနည်း သုံးလိုက်ရင် ကျုပ်ဟာ လူတစ်ယောက် လိုက်ရှာတယ်ဆိုတာ သိနိုင်ပါတယ်ဗျာ"

လျူဝမ်းအော့က သူ့စကားကြောင့် မခံချင်စိတ် ဖြစ်လာပြီး

"ဒါဖြင့် ကျွန်မ ပိုပြီး တိကျနိုင်အောင် ပြောမယ်"

"ပြောပါ"

"ရှင် လိုက်ရှာနေတဲ့လူဟာ ရှင်နဲ့ အလွန်ရင်းနှီးပြီး အရေးပါ အရာရောက်တဲ့လူ ဖြစ်ရမယ်"

ထိမ့်ချူးက လျူဝမ်းအော့၏ စကားကြောင့် အံ့အားသင့်သွားသည်။

သူ၏ အေးစိမ့်သော မျက်နှာပေါ်တွင် အမှတ်မထင် ဝမ်းနည်းသည့် အရိပ်အရောင်များ ဖြတ်သန်းလာသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

ကွမ်းကျုံးရုပ်မှာ သူတို့နှစ်ယောက်အား အကဲခတ်ကြည့်လိုက်သည်။

ထိုအခါ လျှူဝမ်းအော့၏ မျက်နှာပေါ်တွင်လည်း ဝမ်းနည်းသည့် အရိပ်အရောင်များ ပေါ်လွင်လာသည်ကို တွေ့ရလေတော့သည်။

* * *

အတန်ကြာ တိတ်ဆိတ်နေပြီးနောက်...

ထိမ့်ချူးက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး စကားကို စတင်ပြောလိုက်သည်။

"လျှူဝမ်းအော့ ခင်ဗျားဟာ အတော့်ကို အသိဉာဏ် ကြွယ်ဝတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပါလား"

လျှူဝမ်းအော့ကလည်း သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။

"ဟုတ်ပါတယ် ကျွန်မ သိထားတွေ အများကြီးရှိတယ်၊ ရှင်နဲ့ နောက်မှ တဖြည်းဖြည်း ဆွေးနွေးပါ့မယ်"

ထိမ့်ချူး သတိဝင်လာပြီး အကြံဉာဏ်ပေးလိုက်သည်။

"ဟုတ်တယ်၊ အခု ရောက်တုန်းရောက်ခိုက် ရှစ်ကွက်အင်းဌာနချုပ်ကို ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်ရင် မကောင်းဘူးလား"

လျှူဝမ်းအော့က ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

"မကောင်းဘူး ထင်ပါတယ်"

"ဘာဖြစ်လို့လဲ"

"ရှစ်ကွက်အင်းဂိုဏ်းချုပ်က (၃)ရက်အတွင်းမှာ အကြောင်းပြန်မယ်လို့ ပြောထားတဲ့အတွက် သူ့ကိုစောင့်ရင် ကောင်းမယ် ထင်တယ်"

ကွမ်းကျုံးရပ်က ကြားဖြတ်ပြောလိုက်သည်။

"သူက လက်မခံဘူးလို့ အကြောင်းကြားရင် ဘယ့်နှယ်လုပ်မလဲ"

လျှူဝမ်းအော့က အတန်ကြာမျှ စဉ်းစားလိုက်သည်။

"သူက လက်မခံဘူးလို့ အကြောင်းပြန်တဲ့အခါကျမှ သူတို့ကို အုတိအလင်း တိုက်ခိုက်ဖျက်ဆီးကြတာပေါ့ရှင်"

ယန်စုစိန်က မခံမရပ်နိုင်ဖြင့် ဝင်ပြောလိုက်ပြန်သည်။

"ရှုပ်ပါတယ်ဗျာ"

"အခွင့်အရေး ရတုန်းရခိုက် အခုပဲ ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်တာပိုမကောင်းဘူးလား၊ အချိန်ဆွဲမနေချင်ဘူး"

လျှူဝမ်းအော့က ယန်စုစိန်၏စကားကြောင့် ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ပြီး...

"ကိစ္စတစ်ခုကို အချိန်ဆွဲပြီးမှ ချင့်ချိန်ပြီး လုပ်ပါရှင်၊ မလောစမ်းပါနဲ့"

ယန်စုစိန်က သူမ၏စကားကြောင့် မကျေမနပ် မေးလိုက်ပြန်သည်။

"ဘာဖြစ်လို့လဲ"

လျှူဝမ်းအော့က အနည်းငယ် စဉ်းစားလိုက်၏။

ထို့နောက် ယန်စုစိန်အား ရှင်းပြလိုက်သည်။

"ကျွန်မအမြင်နဲ့ ပြောရမယ်ဆိုရင် သူတို့ဌာနချုပ်တစ်ခု ဖြစ်ရက်နဲ့ လူတစ်ယောက်မှ မတွေ့ရဘူးဆိုတာ သူတို့မှာ အလွန်ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ လျှို့ဝှက်တိုက်ခိုက်မှုမျိုး ရှိလိမ့်မယ်လို့ ယူဆထားလို့ပါ"

ထိမ့်ချူးက လျူဝမ်းအော့ စကားကို နားစွင့်လိုက်ပြီးနောက် ပြုံးလိုက်သည်။

"ကြောက်နေစရာ မလိုပါဘူးဗျာ၊ ဒီဂိုဏ်းကလူတွေကို ကျူပင်ခုတ် ကျူငုတ်မကျန် သုတ်သင်ရလိမ့်မယ်"

ထိမ့်ချူးက ပြောလက်စ စကားကို ရပ်တန့်လိုက်ပြီး...

လျူဝမ်းအော့ဘက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။

ထို့နောက် ဆက်လက်ပြောလိုက်သည်။

"ဒီမှာ ခင်ဗျားတို့ကြောက်ရင် အပြင်ထွက်သွားကြပါ၊ ကျုပ်ကိုယ်တိုင် ဖျက်ဆီးလိုက်ပါ့မယ်"

လျူဝမ်းအော့ သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်သည်။

ပြောမရသည့်အဆုံး၌ လက်လျှော့ပေးလိုက်ရသည်။

"ကောင်းပါပြီရှင်၊ ဒါပေမယ့် သတိထားဖို့တော့ လိုအပ်ပါလိမ့်မယ်"

သူမသည် ပြောပြီးသည်နှင့် ကွမ်းကျူးရပ်၊ ယန်စုစိန်နှင့် မြင်းလှည်းသမားတို့ကို ခေါ်၍ အပြင်သို့ ထွက်ခွာသွားကြလေသည်။

* * *

လျူဝမ်းအော့တို့လူစုသည် အပြင်ဘက်သို့ ထွက်လာကြသော်လည်း အဝေးသို့ မသွားဘဲ ဝန်းကျင်အား အကဲခတ်ယင်း ထိမ့်ချူးအား စိတ်မချစွာဖြင့် တံခါးဝ၌သာ ရပ်နေကြလေသည်။

လျူဝမ်းအော့တို့ ရပ်နေသော နေရာနှင့် အဆောက်အအုံ၏ အတွင်းအခန်းထဲသို့ ကောင်းစွာ မြင်နိုင်လေသည်။

ထိုအချိန်တွင် ထိမ့်ချူးသည် ဓားကို ဝှေ့ယမ်းကာ အခန်းထဲရှိ ရှစ်ကွက်အင်းဂိုဏ်းသားများ၏ အသုံးအဆောင် ပစ္စည်းများကို ရိုက်ခွဲဖျက်ဆီးပစ်လေသည်။

လျူဝမ်းအော့တို့လူစုမှာ ထိမ့်ချူး၏ လှုပ်ရှားမှုများကို ရပ်၍ ကြည့်နေစဉ်မှာပင် ရုတ်တရက် ထူးခြားသော အသံတစ်ခု ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

ထို့ကြောင့် အသံလာရာသို့ နားစွင့်လိုက်လေသည်။

"ဝီ... ဝီ... ဝီ..."

ထိုအသံသည် တိတ်ဆိတ်သော ပတ်ဝန်းကျင်းတစ်ခုလုံးအား ထိုးဖောက် ဟိန်းထွက်လာလေသည်။

ယင်းအသံ ကြားရသည်နှင့် ကွမ်းကျူးရပ်တို့မှာ အလိုလိုရင်ထိတ်လာမိလေသည်။

ထို့ကြောင့် ကွမ်းကျူးရပ်နှင့် ယန်စုစိန်တို့၏ မျက်လုံးအစုံများမှာ အသံထွက်ပေါ်လာရာသို့ စူးစူးစိုက်စိုက် ရှာဖွေကြည့်ရှုနေ၏။

လျူဝမ်းအော့မှာလည်း မျက်နှာကွက်ကနဲ ပျက်သွားသည်။

"ဟင်... အဆိပ်ပျားပိတုန်းတွေပါလား"

သူမ၏စကား မဆုံးမီမှာပင် ဧည့်ခန်းတွင်းသို့ ရုတ်တရက် ပျားပိတုန်းများ ဝင်ရောက်လာသည်ကို တွေ့မြင်ရလေသည်။

ထိုပျားပိတုန်းများသည် အနည်းဆုံး အကောင်(၂၀၀)ခန့် ရှိမည်ဟု ခန့်မှန်း၍ ရလေသည်။

ထိမုံ့ချူးသည် ပျားပိတုန်းများကို တစ်ချက် ကြည့်လိုက်ကာ ဓားကို ဆွဲထုတ်လိုက်လေသည်။

ထိုပျားပိတုန်းများမှာလည်း တဝီဝီဖြင့် ထိမုံ့ချူးထံသို့ ဦးတည်ပျံသန်းသွားလေသည်။

"ယား..."

ထိမုံ့ချူးက ယင်းသို့ တစ်ချက်အော်လိုက်ပြီး လက်ထဲမှ ဓားကို ဝှေ့ယမ်းလိုက်လေသည်။

ဓားရောင်များ လျှပ်စီးလက်သည့်အလား ဝင်းလက်သွားပြီး တဝီဝီ မြည်နေသော ပျားများဆီသို့ တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

မကြာမီ ပျားပိတုန်းများသည် မိုးသီးမိုးပေါက်များ ရွာချလိုက်သည့်နှယ် ပျားပိတုန်းများ၏ ခန္ဓာကိုယ်များမှာ ထက်ပိုင်းပြတ်သွားပြီးလျှင် မြေပြင်ပေါ်သို့ တဖွဲဖွဲ ပြုတ်ကျသွားလေသည်။

ကျန်ရှိသော ပျားပိတုန်းများသည် ထိမုံ့ချူးထံသို့ မလာဝံ့တော့ဘဲ ရုတ်တရက် အတွင်းခန်းဘက်သို့ ပျံသွားကြလေသည်။

ထိမုံ့ချူးသည် ဓားအိမ်ထဲသို့ ဓားကို ထိုးသွင်းလိုက်ပြီး ကိတ်ဆိတ်စွာ ရပ်နေ၏။

ကွမ်းကျုံးရုပ်နှင့် ယန်စုစိန်တို့သည် ထိမုံ့ချူး၏ ဓားပညာကို တွေ့မြင်လိုက်သည်နှင့် အံ့ဩသွားလေသည်။

သို့သော် ထိမုံ့ချူး၏ မျက်နှာပေါ်တွင် ကျေနပ်ဝမ်းသာသည့် အရိပ်အရောင်ကို လုံးဝမတွေ့ရသည့်အပြင် မျက်နှာမှာ ရှုံ့မဲ့နေသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

ထို့နောက် ထိမုံ့ချူးသည် အပြင်ဘက်သို့ တစ်လှမ်းချင်း လျှောက်၍ ထွက်လာ၏။ လျူဝမ်းအော့က ဆီးကြိုပြုံးပြလိုက်ပြီး...

"ခဏနေပါအုံးရှင်၊ ကျွန်မ ပြောစရာစကား ရှိသေးလို့ပါ"

ထိမုံ့ချူးက သူမအား လှည့်ပင်မကြည့်ဘဲ တည်ကြည်စွာဖြင့် လှမ်းပြောလိုက်သည်။

"ပြောစရာရှိရင် နောက်မှပြောပါ"

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့်ပင် ကွမ်းကျုံးရုပ်တို့ကို နှုတ်မဆက်ဘဲ ခြေလှမ်းကျဲကျဲဖြင့် လျူဝမ်းအော့တို့လူစုနှင့် ဝေးရာသို့ လျှောက်သွားလေတော့သည်။

* * *

ထိမ့်ချူး ထွက်သွားသည်ကို လျူဝမ်းအော့တို့ လူတစ်သိုက်မှာ စိတ်မကောင်းစွာဖြင့် ရပ်ကြည့်ကြ၏။

ကွမ်းကျုံးရုပ်က သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး...

"လျူဝမ်းအော့"

လျူဝမ်းအော့က ကွမ်းကျုံးရုပ်၏ ခေါ်သံကြောင့် လှည့်ကြည့်လိုက်ပြီး...

"ဘာလဲ၊ ရှင်က ထိမ့်ချူး ဘာကြောင့် စိတ်ဆိုးပြီး ထွက်သွားသလဲဆိုတာ မေးမလို့ မဟုတ်လား"

"ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ"

"သူက အဆိပ်ပျားပိတုန်း အတုတ်ခံရလို့ ဒေါသထွက်သွားတာပါ"

ကွမ်းကျုံးရုပ်က အံ့အားသင့်သွား၏။

နားမလည်နိုင်အောင်လည်း ဖြစ်သွားပြီး...

"သူ့ကို ကြည့်ရတာ ပျားပိတုန်းအားလုံးကို ထက်ပိုင်းပြတ်အောင် ခုတ်တာကို တွေ့ရတာပဲ"

လျူဝမ်းအော့က သက်ပြင်းချလိုက်လေသည်။ ထိမ့်ချူးအတွက် စိတ်မကောင်းလည်း ဖြစ်သွားပြီး ခေါင်းတညိတ်ညိတ်ဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

"အင်း... ကောင်းပါတယ်လေ၊ သူက အတော့်ကို မာန်မာနကြီးနေတာ အခုလို ထိသွားတာပဲ သူ့မာနကို ရိုက်ချိုးလိုက်တာနဲ့ အတူတူပါပဲ"

ကွမ်းကျုံးရုပ်သည် သူမ၏စကားကို စိတ်ဝင်စားစွာဖြင့်

ငွင့်နေသည်။

လျူဝမ်းအော့သည် ပြုံး၍ စကားဆက်လိုက်ပြန်သည်။

"ဒှာနမှုးလည်း ကျွန်မလို ထင်မြင်လိမ့်မယ်လို့ ယူဆပါ ယ်"

ကွမ်းကျုံးရုပ်က လျူဝမ်းအော့ စကားကြောင့် မည်သို့ပြော း မသိ ဖြစ်နေသည်။

ယန်စုစိန်က ကြားဖြတ်ဝင်ပြောလိုက်သည်။

"ပျားပိတုန်းတွေဟာ အဆိပ်ရှိမယ်ဆိုရင် တော်ကြာ သူ ရောက်မှာ စိုးရိမ်ရတယ်"

လျူဝမ်းအော့က ပြုံး၍ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

"စိတ်ချ၊ ရှင်တို့လူက အဆိပ်လောက်နဲ့ မမှုပါဘူး"

သူမက စကားကို ဖြတ်လိုက်ပြီး အခြားအကြောင်းကို ပြော က်သည်။

"ကဲ... ကျွန်မတို့ ပြန်ကြရင် ကောင်းမယ် ထင်တယ်"

ကွမ်းကျုံးရုပ်က လှမ်းမေးလိုက်သည်။

"ဘယ်ကို ပြန်မှာလဲ"

လျူဝမ်းအော့က ပခုံးတစ်ချက် တွန့်ပြလိုက်ပြီး...

"နယ်စားကြီးဂေဟာကို ပြန်ရမှာပေါ့၊ ဒီအချိန်မှာ အခြေအ အတော်ဆိုးဝါးနေတယ်၊ တခုခု ဖြစ်ရင် ဆင်းပေတုကလည်း မှာမဟုတ်ဘူး"

ကွမ်းကျုံးရုပ်က သဘောပေါက်သွားပြီး ခေါင်းညိတ်လိုက် ည်။

"ဒါလည်း ဟုတ်တယ်၊ ဒါဖြင့် ကျုပ်တို့ အမြန်သွားကြမယ်"

သူတို့(၃)ယောက်သည် မြင်းလှည်းပေါ်သို့ ခုန်တက်လိုက်ကြပြီး မြင်းလှည်းကို လာလမ်းအတိုင်း ပြန်လည်မောင်းနှင် ထွက်ခွာသွားလေတော့သည်။

* * *

ဂွမ်းကျုံးချပ်တို့ လူစုသည် နယ်စားကြီးဂေဟာသို့ ရောက်ရှိလာသောအခါ ဆင်းပေတုသည် သူ၏ကိုယ်၌ ချွေးသီးချွေးပေါက်များဖြင့် လာရောက်ကြိုဆိုနေသည်ကို တွေ့ရသည်။

လျှူဝမ်းအော့က စိုးရိမ်ထိတ်လန့်စွာဖြင့် အလျင်စလို မေးလိုက်သည်။

"ဘယ်လိုလဲ ဂေဟာထဲမှာ တစ်ခုခုဖြစ်နေပြီ ထင်တယ်"

ဆင်းပေတုက မျက်နှာမသာမယာစွာဖြင့် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

"ဟုတ်တယ်"

လျှူဝမ်းအော့က စိုးရိမ်စွာဖြင့် မေးလိုက်ပြန်သည်။

"နယ်စားကြီး ဘာဖြစ်သေးသလဲ"

ဆင်းပေတုက ခေါင်းခါယမ်းပြလိုက်သည်။

"ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး"

"ဒါဖြင့်"

"နယ်စားကြီးကတော့ စိတ်ကယောင်ချောက်ချားများ ဖြစ်နေပါတယ်"

လျှူဝမ်းအော့က မျက်မှောင်ကြုတ်သွားပြီး...

"ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ"

"သူက သတိလစ်ပြီး ပါးစပ်က တောင်စဉ်ရေမရ ပြောပါတယ်၊ နယ်စားကြီးလည်း အတော်စိတ်ပူနေပါတယ်"

"အခု သူဘယ်မှာလဲ"

"သူ့ကို မထိန်းနိုင်တာနဲ့ သေးကြောပိတ်ပြီး အခန်းထဲမှာ ထားပါတယ်"

"နယ်စားကြီး ရှိသလား"

"ဟုတ်ကဲ့ ရှိပါတယ်"

"သွားကြရအောင်"

လျှူဝမ်းအော့သည် ဂွမ်းကျုံးချပ်တို့အား လှည့်ပြောလိုက်ပြီး ဧည့်ခန်းရှိရာသို့ ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်သွားလေသည်။

* * *

ဧည့်ခန်းထဲ၌ သီးခြားအခန်းငယ်တစ်ခု ရှိသည်။
နယ်စားကတော်သည် ထိုသီးသန့်အခန်းငယ်တွင် ရှိနေ၏။
လျှုဝမ်းအော့က အခန်းထဲသို့ ဝင်လိုက်သောအခါ...
နယ်စားကြီးမှာ အခန်းထဲမှ ထွက်လာသည်ကို တွေ့ရ၏။
ကွမ်းကျုံးရုပ်သည် နယ်စားကြီးအား ဦးညွှတ်လိုက်ရင်း...
"နယ်စားကတော်ရဲ့ အခြေအနေ ဘယ်လိုရှိသလဲဗျာ"
နယ်စားကြီးက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။
"ကျုပ်လည်း မပြောတတ်အောင် ဖြစ်နေပါတယ်"

သူတို့ စကားပြောနေစဉ်...

လျှုဝမ်းအော့က အခန်းထဲမှ ထွက်လာသောအခါ ကွမ်းကျုံးရုပ်က လှမ်းမေးလိုက်သည်။

"အခြေအနေ ဘယ်လိုလဲ"

လျှုဝမ်းအော့က စိတ်မကောင်းဟန်ဖြင့် ခေါင်းခါယမ်းလိုက်လေသည်။

"အသက်အန္တရာယ် စိုးရိမ်မှုတော့ မရှိပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ဖြေဆေးမှမရှိရင် ပျောက်ဖို့မလွယ်ဘူး"

ကွမ်းကျုံးရုပ်က မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

"ဒါဖြင့် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ"

လျှုဝမ်းအော့က သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

ထို့နောက် ကွမ်းကျုံးရုပ်အား ရှင်းပြလိုက်သည်။

"ရန်သူရဲ့ အကြံကတော့ ကျွန်မတို့အားလုံး စိတ်ပူသွားအောင် လုပ်တဲ့သဘောပဲ။ ကျွန်မတို့ နယ်စားကြီးကတော်ရဲ့ ရောဂါကို အာရုံစူးစိုက်လုံးပန်းနေရင် သူတို့ရဲ့အကြံအစည်ကို ချောချောမောမော လှုပ်ရှားနိုင်တာပေါ့ရှင်"

နယ်စားကြီးသည် သဘောပေါက်သွားသည်။

"ဒါလည်း ဟုတ်တယ်၊ ဒီတော့ သမီးအနေနဲ့ ဘယ်လိုစီစဉ်ချင်သလဲ"

လျှုဝမ်းအော့က အနည်းငယ် စဉ်းစားလိုက်သည်။

"နယ်စားကြီးကတော်ကိုတော့ ဒီအတိုင်းထားပြီး ဂရုတစိုက်ပြုစုရမှာပဲ၊ နောက်မှ ဖြေဆေးလိုက်ပြီး ရှာဖို့ပဲရှိတော့တယ်"

နယ်စားကြီးက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

"ဟုတ်တယ်၊ ဖေဖေ့မှာလည်း အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စကို သမ
နဲ့တိုင်ပင်ရဦးမယ်"

သူသည် ကွမ်းကျုံးရုပ်ဘက် လှည့်လိုက်သည်။

"အားလုံးယိုင်ကြပါဦး၊ အေးအေးဆေးဆေး တိုင်ပင်ကြတ
ပေါ့"

ကွမ်းကျုံးရုပ်နှင့် လျူဝမ်းအေ့တို့သည် ကုလားထိုင်အ
သီးသီး၌ နေရာယူ ထိုင်လိုက်ကြလေကော့သည်။

* * *

စားပွဲပေါ်တွင် ဟင်းလျာများနှင့် အရက်များ အဆင်သ
ပြင်ထားပြီး အားလုံး ဝိုင်းထိုင်နေကြသည်။

ဝန်းကျင်၌ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လျက်ရှိသည်။

ထိုအချိန်တွင် ဆင်းပေတုက တိတ်ဆိတ်မှုကို စတင်ဖြို
လိုက်သည်။

"အားလုံးစားသောက်ပြီးကြရင် နယ်စားကြီးမှာ အရမ်းအ
ရေးကြီးတဲ့စကား တိုင်ပင်စရာရှိပါတယ်"

ကွမ်းကျုံးရုပ်က သောက်လက်စ အရက်ခွက်ကို ပြန်လည
ချထားလိုက်ပြီး နယ်စားကြီးအား မေးလိုက်သည်။

"ကိစ္စက အရေးကြီးနေရင် အရင်ဆွေးနွေးပါခင်ဗျာ"

နယ်စားကြီးက ပြုံးလိုက်သည်။

ပြီးနောက် ချောင်းတစ်ချက်ဟန့်လိုက်ပြီး...

"ကျုပ်ဆီကို ကပ်ပဲ့လျန်ရဲ့ဖိတ်စာ ရောက်လာပါတယ်"

ကွမ်းကျုံးရုပ်က ထိုနာမည်ကို ကြားရသောအခါ မျက်နှာ
မှာ တည်သွားပြီး..

"ဘယ်ဘုန်းက ရောက်လာတာလဲဗျ"

"သိပ်မကြာသေးပါဘူး"

"ဖိတ်စာမှာ ဘာတွေများ ရေးထားပါသလဲ"

"ဖိတ်စာပေါ်မှာ လူဆယ်ယောက် နာမည်ထိုးထားတယ်၊
နောက်ပြီး ကျုပ်ကို ထမင်းစားပွဲ ဖိတ်ပါတယ်"

ဆင်းပေတုက အေးဆေးတည်ငြိမ်စွာဖြင့်...

"မသွားဘဲနေရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်"

နယ်စားကြီးက ဆင်းပေတု၏အကြံကို ခဏမျှ စဉ်းစား
လိုက်ပြီး ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

"ဒီလိုလည်း မဟုတ်သေးဘူး၊ ဒီကိစ္စမှာ အန္တရာယ်ရှိပေမယ့်
အရဲစွန့်ပြီး သွားလိုက်ရင် ကျုပ်ကို့အတွက် အကျိုးရှိမယ်လို့ ထင်
တယ်"

ကွမ်းကျုံးရုပ်က မျက်မှောင်ကြုပ်သွားသည်။

"သူတို့ဟာ တစ်ခုခုကို အကျပ်ကိုင်မယ်လို့ထင်တယ်၊ ဒါ
ကြောင့် မသွားတာဘဲ ကောင်းမယ်အင်ပါတယ်"

နယ်စားကြီးသည် သူတို့၏ အကြံပေးမှုကို နားလည်ပါ

သည်။

သို့သော် အားလုံးအတွက် အကျိုးရှိလာမည့်ကိစ္စမို့...

"ခင်ဗျားတို့ရဲ့ စေတနာကို နားလည်ပါတယ်၊ ဒါပေမ
ကျုပ်တစ်ယောက်တည်း သွားမှာမှ မဟုတ်ဘဲ"

"နယ်စားကြီးက ဘယ်သူနဲ့သွားဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားသလဲ

"ခင်ဗျားတို့နဲ့ပဲသွားဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားပါတယ်"

ကွမ်းကျုံးရုပ်က တစ်ချက်မျှ စဉ်းစားလိုက်သည်။

"ဟုတ်ကဲ့ ကျုပ်က ကျုပ်ရဲ့လူစုကို ခေါ်ပြီး လိုက်သွား
မယ်၊ ဒီလူစုနဲ့လည်း မလုံလောက်သေးဘူးလို့ ယူဆပါတယ်"

နယ်စားကြီးက ပြုံးလိုက်ပြီး လျူဝမ်းအော့ဘက်သို့ လှည့်
ကြည့်ယင်း ပြောလိုက်သည်။

"ကိစ္စ မရှိပါဘူး သမီး လျူဝမ်းအော့ကိုပါ ခေါ်သွားပါ့မယ်

ကွမ်းကျုံးရုပ်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

"ဟုတ်တယ် ဒီအကြံကောင်းပါတယ်၊ လျူဝမ်းအော့ဟာ
အတော့်ကို ဉာဏ်ပညာပြည့်စုံတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပါ။ သူပ
ရင် ကျုပ်တို့ အတော့်ကို စိတ်ချရတယ်"

လျူဝမ်းအော့က ပခုံးကစ်ချက် တွန့်လိုက်ပြီး...

"ကျွန်မအပေါ် ဌာနမှူးက သိပ်ပြီး အားမကိုးစေချင်ပါဘူး
အကောင်းဆုံးက ထိမ့်ချူးကိုပါ ခေါ်ရင် ကောင်းမယ်"

"ဟုတ်တယ်... ထိမ့်ချူးသာပါရင် သိပ်ကောင်းတာပေါ့"

လျူဝမ်းအော့က စိတ်ပျက်စွာဖြင့် ညည်းလိုက်သည်။

"ခက်တာက ထိမ့်ချူးကို ဘယ်လိုက်ရှာရမှန်း မသိတာ

ခက်တာပဲ"

ကွမ်းကျုံးရုပ်က သူမအား ကြည့်လိုက်သည်။

"ခင်ဗျား ဒီကိစ္စကို နည်းနည်းစဉ်းစားပါ။ ထမင်းစားဝိုင်းကို
သွားရင်ကောင်းမလား၊ မသွားရင်ကောင်းမလား"

လျူဝမ်းအော့က ကွမ်းကျုံးရုပ်၏ စကားကို မဆိုင်းမတွ
ပြန်ပြောလိုက်သည်။

"မသွားလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲရှင်၊ သွားရမှာပေါ့"

"သွားမယ်ဆိုရင် ဘယ်သူ့ကို ခေါ်သင့်သလဲဆိုတာ ပြော
ပါ ကျုပ်သွားခေါ်ပါ့မယ်"

"မလိုပါဘူး၊ ကျွန်မရယ်... ရှင်ရယ်... နယ်စားကြီး (၃)
ယောက်ဆို လုံလောက်ပါပြီ"

ကွမ်းကျုံးရုပ်မှာ လျူဝမ်းအော့ စကားကြောင့် အနည်းငယ်
တွေဝေသွားသည်။

"သေသေချာချာ စဉ်းစားပါဦးဗျာ ကျုပ်တို့(၃)ယောက်
သွားလို့ ဖြစ်ပါ့မလား"

လျူဝမ်းအော့က ပြုံးလိုက်သည်။

"ဒီမှာ ဌာနမှူး... အရေအတွက်ထက် အရည်အချင်းရှိဖို့
လိုပါတယ်၊ လူအများကြီး မလိုအပ်ပါဘူးရှင်"

ကွမ်းကျုံးရုပ်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

"ခင်ဗျားက သွားရဲမှတော့ ကျုပ်က ပြောစရာ မလိုတော့ပါ
ဘူး"

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်"

"ဒါနဲ့ ကျုပ်တို့ ဘယ်တော့သွားကြမှာလဲ"

လျှူဝမ်းအော့က မတ်တတ်ရပ်လိုက်ပြီး...

"အခုပဲ သွားမယ်"

ကွမ်းကျုံးရုပ်က စဉ်းစားလိုက်ပြီး...

"ထမင်းစားပွဲက ကနေ့ည ဖိတ်ထားတယ် မဟုတ်လား"

လျှူဝမ်းအော့က နားလည်သဘောပေါက်သည်။ သို့သော် ရန်သူ၏ အခြေအနေကို အကဲခတ်ချင်သေးသည်။

"စောစော ကြိုသွားတော့ အခြေအနေကို ပိုပြီး သိနိုင်တာပေါ့ရှင်"

သူတို့သည် ထိုသို့ ပြောဆိုနေစဉ်မှာပင် နယ်စားကြီးက ထိုင်ရာမှ ထလိုက်ပြီး...

"မင်းတို့ ခဏစောင့်ကြဦး ကျုပ်အဝတ်အစား သွားလဲဦးမယ်"

ထမင်းစားပွဲ ပြီးဆုံးသွားပြီး...

အတန်ကြာသောအခါ နယ်စားကြီးသည် အဝတ်အစားလဲပြီး ထွက်လာလေသည်။

"ကဲ... သွားကြမယ်"

လျှူဝမ်းအော့က နယ်စားကြီးဘက် လှည့်၍ ပြောလိုက်၏။

"ဖေဖေရဲ့ ကိစ္စအဝဝကို ဆောင်ရွက်ဖို့ စီစဉ်ခဲ့ပါဦး"

နယ်စားကြီးက ခေါင်းညိတ်ပြီး ဆင်းပေကုဘက်သို့ လှည့်သည်။

"မင်း ကိစ္စအားလုံး နားလည်ထားတယ် မဟုတ်လား"

ဆင်းပေကုက ဦးညွတ်၍ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

"ဟုတ်ကဲ့ နယ်စားကြီး"

နယ်စားကြီးက ဇေ့ဇေ့စပ်စပ် မှာကြားလေသည်။

"ငွေစားပွဲ အံဆွဲထဲမှာ ငါစာတစ်စောင် ရေးထားခဲ့တယ်၊ တကယ်လို့ ငါမွေးနေ့အမီ မပြန်နိုင်ရင် ဒီစာကို ဖတ်ပြီး စာထဲမှာ ပါတဲ့အတိုင်း ဆောင်ရွက်ပါ"

ဆင်းပေကုက ဦးညွတ်လိုက်သည်။

"အမိန့်အတိုင်း ဆောင်ရွက်ပါ့မယ် နယ်စားကြီး"

နယ်စားကြီးသည် အားလုံး မှာကြားပြီးနောက်...

ကွမ်းကျုံးရုပ်နှင့် လျှူဝမ်းအော့ဘက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။

"ကဲ တို့သွားကြမယ်"

နယ်စားကြီးတို့ အားလုံးသည် မြင်းများ ချည်ထားရာသို့ ထွက်လာခဲ့ကြလေတော့သည်။

နယ်စားကြီး၊ ကွမ်းကျုံးရုပ်နှင့် လျှူဝမ်းအော့တို့သည် မြင်းကိုယ်စီဖြင့် ထွက်လာကြလေသည်။ တဖြည်းဖြည်း မြင်းကို မောင်းလာခဲ့ရာ မြို့ပြင်သို့ ရောက်လာလေသည်။ ထိုအခါ ကွမ်းကျုံးရုပ်က လျှူဝမ်းအော့နားသို့ အသံတိုးတိုးဖြင့် မေးလိုက်သည်။

"သူတို့ ဘယ်နေရာမှာ ချိန်းထားတာလဲ"

လျှူဝမ်းအော့က မျက်မှောင်ကြုတ်၍ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

"ကျွန်မလည်း ဘယ်နေရာချိန်းမှန်း မသိပါဘူး"

ကွမ်းကျုံးရုပ်က မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

"ဒါဖြင့်..."

လျှုဝမ်းအော့က ပြုံးလိုက်ပြီး...

"ကပ်ဟို့လျှန်က လာပြီး ဆက်သွယ်မှာပေါ့ရှင်"

သူမသည် ကွမ်းကျုံးရုပ်အား ပြောပြီး အင်္ကျီအတွင်းကို လက်နှိုက်လိုက်ပြီး ဆေးလုံးတစ်လုံး လှမ်းပေးလိုက်သည်။

"အဲဒီ ဆေးလုံးကို ဆောင်ထားပါ"

ကွမ်းကျုံးရုပ်က ဆေးလုံးအား လှမ်းယူယင်း မေးလိုက်သည်။

"အဲဒါ ဘာဆေးလုံးလဲ"

လျှုဝမ်းအော့က ရှေ့သို့ တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ယင်း ပြောလိုက်သည်။

"တကယ်လို့များ ကပ်ဟို့လျှန်တို့ အကြံပက်စက်လာရင် တိုက်ပွဲ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်"

ကွမ်းကျုံးရုပ်က နားမလည်နိုင်စွာဖြင့်...

"တိုက်ပွဲ ဖြစ်တာနဲ့ ဒီဆေးလုံးနဲ့ ဘယ်လိုသက်ဆိုင်နေသလဲ"

လျှုဝမ်းအော့က ပြုံးလိုက်သည်။

"ဌာနမှူးက ရန်သူနဲ့ တိုက်ခိုက်တဲ့အခါမှာ အင်အားကုန်ခမ်းလာရင် ဒီဆေးလုံးကို သောက်ပါ"

ကွမ်းကျုံးရုပ်က ဆေးလုံးလေးကို တရိုတသေ သိမ်းရင်း ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ်"

သူတို့သည် ပြောပြောဆိုဆို မြင်းကို မောင်းနှင်လာကြလေသည်။

ထိုစဉ် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ မြင်းတစ်ကောင်သည် သူတို့ထံ အရှိန်ပြင်းစွာဖြင့် မောင်းနှင်လာသည်ကို တွေ့လိုက်လေသည်။

ကွမ်းကျုံးရုပ်က ကမန်းကတန်း နယ်စားကြီးရှေ့မှ မြင်းကို မောင်းနှင်၍ ကာကွယ်လိုက်သည်။

"ဟေ့ မင်း မြင်းစီးလာတာ မျက်လုံးမပါဘူးလား"

မြင်းပေါ်၌ အနက်ရောင်အင်္ကျီ ဝတ်ဆင်ထားသော လူတစ်ယောက် ထိုင်နေ၏။

သူသည် ကွမ်းကျုံးရုပ်အား စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်လိုက်ပြီး လှမ်းမေးလိုက်သည်။

"ခင်ဗျားက ဘယ်သူလဲဗျ"

"ကျုပ်က ကွမ်းကျုံးရုပ်ပါ"

ထိုလူသည် နယ်စားကြီးအား ကြည့်လိုက်ပြန်သည်။

"ဒါဖြင့် သူက နယ်စားကြီး ဟုတ်လား"

နယ်စားကြီးက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

"ဟုတ်တယ် ကျုပ်ပါ"

ထိုလူက ဦးညွှတ်လိုက်သည်။

"မင်းသားလေးကပ်ဟို့လျှန်က လာကြိုခိုင်းလို့ပါ"

ကွမ်းကျုံးရုပ်က အနက်ရောင်ဝတ်လူအား လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

"ကပ်ဟို့လျှန်က ဘယ်မှာလဲ"

အနက်ရောင်ဝတ်လူက…

"ကျုပ်နောက်ကို လိုက်ခဲ့ပါ"

ထိုလူသည် မြင်းဇက်ကြိုးကို နောက်သို့ လှည့်၍ ထွက်ခွာသွားလေသည်။

နယ်စားကြီးတို့လူစုသည် ထိုလူနောက်မှ လိုက်သွားကြလေတော့သည်။

* * *

အနက်ရောင် ဝတ်ဆင်ထားသောလူသည် ရှေ့မှ ဦးဆောင်၍ လမ်းပြခေါ်လာရာ မကြာမီ နိုင်ဖုန်းမြို့ထဲသို့ ပြန်လည်ဝင်ရောက်လာလေသည်။

ကွမ်းကျုံးရှပ်က မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

"သူတို့က မြို့ထဲမှာ ဖိတ်ထားတာကိုး"

* * *

အနက်ရောင် ဝတ်ဆင်ထားသောလူသည် လမ်းမကြီးနှစ် ခုကို ဖြတ်ကျော်လိုက်ပြီးနောက် အလွန်ကြီးမားသော အဆောက်အအုံ၏ရှေ့၌ ရပ်တန့်လိုက်လေသည်။

"ရှီး… ရှီး…"

အနက်ရောင်ဝတ်လူသည် လေချွန်လိုက်သည်။

မကြာမီ ဝင်းတံခါး ပွင့်သွားလေသည်။

ထိုလူက ခြံဝင်းထဲသို့ မြင်းကို မောင်းနှင်ဝင်ရောက်သွားလေသည်။

နယ်စားကြီးသည် ထိုအဆောက်အအုံအား မော့ကြည့်ကာ အံ့အားသင့်သွားလေသည်။

လျှို့ဝမ်းအေးက လေသံတိုးတိုးလေး မေးလိုက်သည်။

"ဘယ်သူ့အိမ်လဲ ဖေဖေ"

နယ်စားကြီးက မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

"ဒီအိမ်က မြို့တော်ဝန်ချုန်းရဲ့ နေအိမ်ပဲ၊ သူက သိုင်းလောကသားတွေနဲ့ အဆက်အသွယ် ရှိနေတာကိုး"

နယ်စားကြီးသည် ထိုသို့ ပြောပြီးသည်နှင့် ထိုအနက်ရောင်ဝတ်လူ ခေါ်ဆောင်ရာ ခြံဝင်းတွင်းသို့ မောင်းနှင်ဝင်ရောက်ခဲ့လေတော့သည်။

* * *

ခြံဝင်းတံခါးသည် သူတို့ ဝင်ရောက်ပြီး မကြာမီ ပြန်လည်ပိတ်သွားလေသည်။

ထို့နောက် ခြံဝင်းတွင်းမှ အစိမ်းရောင် ဝတ်ဆင်ထားသော လူများက လာရောက်၍ မြင်းများကို ယူဆောင်သွားလေသည်။

သူတို့သည် ဆက်လက် လျှောက်လာခဲ့ကြရာ ဧည့်ခန်းမကြီးထဲသို့ လှမ်းဝင်လိုက်သည်။

ထိုအခါ ဧည့်ခန်းတွင်းမှ မင်းသားကပ်ဟို့လျန်က ပြုံး၍ ကြိုဆိုလိုက်လေသည်။

"နယ်စားကြီးက စောစောစီးစီး ရောက်လာတာကိုး"

နယ်စားကြီးက ပြုံး၍ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

"ဒါပေါ့ဗျာ၊ စောစော ကြိုတင်လာတော့ ပိုကောင်းတာပေါ့"

ကပ်ဟို့လျန်က ဦးညွတ်လိုက်သည်။

"အထဲကို ကြွပါဗျာ"

သူသည် ပြောပြီးသည်နှင့် လမ်းဖယ်ပေးလိုက်လေသည်။

နယ်စားကြီးသည် ကွမ်းကျုံးရှပ်နှင့် လျူဝမ်းအော့တို့ ခြံရဲ လျက် ဧည့်ခန်းထဲသို့ ဝင်သွားကြသည်။

ကပ်ဟို့လျန်က လျူဝမ်းအော့အား ကြည့်၍ ပြုံးပြလိုက်သည်။

"ခင်ဗျားကိုတော့ ကျုပ် လေးစားပါတယ်ဗျာ"

လျူဝမ်းအော့က မျက်မှောင်ကြုတ်၍...

"ဘာဖြစ်လို့လဲရှင့်"

ကပ်ဟို့လျန်က အေးဆေးတည်ငြိမ်စွာ ပြောလိုက်သည်။

"ခင်ဗျားကို သိုင်းပညာ တတ်လိမ့်မယ်လို့ ကျုပ် အကဲခတ်မိတယ်၊ ဒါပေမယ့် လက်တွေ့ အကဲခတ်တဲ့အခါမှာ ခင်ဗျား သိုင်းပညာမတတ်ဘူးဆိုပြီး ကျုပ်ကယူဆလိုက်ပြန်တယ်"

သူသည် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။

"အင်း... ဒါပေမယ့် ခင်ဗျား အတော်ဟန်ဆောင်ကောင်းတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပဲဗျာ"

လျူဝမ်းအော့က ပြုံးလိုက်သည်။

"ကျွန်မက လိမ်ချင်လို့ မဟုတ်ပါဘူး၊ အခြေအနေအရ ပြောရတာပါရှင်"

ထိုသို့ စကားပြောရင်း လျှောက်လာရာ ခန်းမရှိရာသို့ ရောက်ရှိလာသည်။

ဧည့်ခန်းထဲ၌ စားပွဲ(၃)-(၄)ဝိုင်း ချထားသည်ကို တွေ့ရ၏။

အချို့ စားပွဲဝိုင်းတွင် သိုင်းလောကသားများ ဝိုင်းဖွဲ့ထိုင်နေကြသည်ကို တွေ့မြင်ကြရလေသည်။

ကပ်ဟို့လျန်သည် နယ်စားကြီးတို့အား အလယ်ဗဟို စားပွဲဝိုင်းသို့ နေရာထိုင်ခင်း ချထားပေးလိုက်သည်။

ကွမ်းကျုံးရှပ်သည် ထိုင်နေကြသော လူများအား ဝေ့ကြည့်လိုက်သည်။

ထိုအခါ ခပ်လှမ်းလှမ်း စားပွဲဝိုင်းမှ အဘိုးအိုနှစ်ယောက်အား သတိပြုမိလိုက်လေသည်။

ထိုအဘိုးအိုနှစ်ယောက်မှာ ရေခဲမျက်နှာ သိုင်းသမား အ

မည်ဖြင့် သိုင်းလောကဒ္ဓ လျှမ်းလျှမ်းတောက် ကျော်ကြားခဲ့သော ပုဂ္ဂိုလ်များ ဖြစ်ကြလေသည်။

ကွမ်းကျုံးရုပ်သည် ထိုသို့ အကဲခတ် ကြည့်နေစဉ်...

အဘိုးအိုနှစ်ယောက်က သူတို့ စားပွဲရှိရာသို့ လျှောက်လာ သည်ကို တွေ့ရလေသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် ကွမ်းကျုံးရုပ်အား စိုက်ကြည့်လိုက် သည်။

"ဩော်... ခင်ဗျားက ကျားမာန်အာမခံဌာနက ဌာနမှူး ကိုး"

ကွမ်းကျုံးရုပ် လက်နှစ်ဘက်ဆုပ်၍ ဦးညွတ်လိုက်သည်

"ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော် ကွမ်းကျုံးရုပ်ပါ"

"ဘယ့်နှယ် အာမခံဌာနမှူးက နယ်စားကြီးကိုပါ အာမ ပေးနေရတာလား"

ကွမ်းကျုံးရုပ်က မချိပြုံး ပြုံးလိုက်သည်။

"ဟဲ... ဟဲ... အခြေအနေအရ စောင့်ရှောက်တာပါ"

ဗယ်ဘက်မှ ရပ်နေသော အဘိုးအိုက မျက်မှောင်ကြုတ် မေးလိုက်သည်။

"ဒါနဲ့ ဒီအရှုပ်အရှင်းထဲကို မင်းက ဘယ်လိုလုပ် ပါလာတာ လဲဗျ"

ကွမ်းကျုံးရုပ်က အဘိုးအိုနှစ်ယောက်အား ပြန်လည်မေ လိုက်သည်။

"ခင်ဗျားတို့ နှစ်ယောက်လည်း သိုင်းလောကမှာ အနားယူ

သွားတာ ကြာပြီပဲ၊ ဘယ့်နှယ် ဒီအရှုပ်အရှင်းထဲကို ဘာကြောင့် ပါလာသလဲဗျ"

ယာဘက်မှ ရပ်နေသော အဘိုးအိုက ဒေါသထွက်လာပြီး...

"ငါက မေးနေတာကွ ဘာကြောင့် ငါတို့ကို ပြန်မေးနေတာလဲ"

ကွမ်းကျုံးရုပ်က အပြုံးမပျက် ပြောလိုက်သည်။

"မေးရုံမေးတာပါဗျာ၊ မထိခိုက်ပါဘူး"

နယ်စားကြီးက ဖြတ်ပြောလိုက်သည်။

"ကျုပ် ဖိတ်ခေါ်လာတဲ့ ဧည့်သည်ပါ သူတို့ကို အပြစ်မတင်ပါနဲ့"

ဗယ်ဘက်မှ အဘိုးအိုက နယ်စားကြီးအား အကဲခတ်ကြည့်လိုက်သည်။

"ခင်ဗျားက နယ်စားကြီး ချီကျေ့ကျုံး မဟုတ်လား"

"ဟုတ်ပါတယ်"

"ခင်ဗျားလဲ အတော် နာမည်ကောင်း ထွက်တယ်လို့ သတင်းကြားတယ်"

အဘိုးအို၏ ခပ်ရွဲ့ရွဲ့ စကားကြောင့် နယ်စားကြီး မျက်နှာပျက်သွားသည်။

"ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို ဝေဖန်တဲ့ စကားပဲ ကြားမိတာကိုး"

အဘိုးအိုက နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်သည်။

"ခင်ဗျားက နယ်စားကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်ပြီး ဉာဏ်ပညာရှိတဲ့လူတွေ တစ်ယောက်မှ မရှိတော့ဘူးလား"

"ဘာဖြစ်လို့လဲ"

"ဉာဏ်ပညာရှိတဲ့ လူတွေရှိရင် ခင်ဗျားကို လာခိုင်းမှ မဟုတ်ဘူး"

နယ်စားကြီးက အပြုံးမပျက် ပြောလိုက်သည်။

"သူတို့တွေက တားကြပါတယ်၊ ကျုပ်က လာချင်လို့ပါ"

အဘိုးအိုက မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

"ခင်ဗျားက နယ်စားကြီးဆိုပြီး ကျုပ်တို့က မသတ်ရဲဘူး ထင်လို့လား"

နယ်စားကြီးက မျက်နှာထားတည်စွာဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

"ဒီလိုတော့ မထင်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် လူဆိုတာ ဦးနှောက်ရှိ တယ် တိရစ္ဆာန်မှမဟုတ်ဘဲ၊ ဒါကြောင့် အကြောင်းမဲ့ သတ်ဖြတ်လို့ မရပါဘူး"

အဘိုးအိုက သူ၏စကားကို နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်ပြီး...

"ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်ကို သိုင်းလောကက ရေခဲဘီလူးလို့ ခေါ်ကြတယ်၊ ဒါကြောင့် ကျုပ်တို့မှာ လူစိတ်ဘယ်ရှိပါ့မလဲ"

နယ်စားကြီးက အေးစက်စက် လေသံဖြင့်...

"ခင်ဗျားတို့ ဘာကောင်ပဲဖြစ်ဖြစ် ကျုပ် နားမလည်ဘူး ကျုပ်လုပ်ငန်းအတွက် လာတာ"

အဘိုးအိုက ဒေါသတကြီး ကြိမ်းမောင်းပြောလိုက်သည်။

"ခင်ဗျားကိုယ်ခင်ဗျား တော်တော် ယုံကြည်တယ်ပေါ့ ဟုတ် လား"

နယ်စားကြီးက အဘိုးအိုအား စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်၍ ပြော

ိုက်သည်။

"ဒီမှာ ကျုပ်အခုလာတာ ကျုပ်ရဲ့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ကိစ္စ းဝမပါဘူး၊ လူပေါင်းထောင်သောင်းမက ရှိနေတဲ့ ရေဘေးဒုက္ခ ည်တွေအတွက်၊ အများအကျိုးအတွက် လာတယ်ဆိုတာ သိ ားပါ"

ယာဘက်မှ အဘိုးအိုက မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်ပြီး...

"ဩော်... ဒီလိုလား... ဒီမှာ ခင်ဗျား သူများကို မသနားနဲ့ ကိုယ့်အသက်ကိုယ် နှမြောဖို့ အရင်ဆုံးစဉ်းစားပါ"

နယ်စားကြီးက ရင်ကို ကော့၍...

"အများအတွက် ကောင်းစားမယ်ဆိုရင်၊ ကျုပ်က သေသွား စေ၊ ကိစ္စမရှိပါဘူး"

ဗယ်ဘက်မှ ရပ်နေသော အဘိုးအိုက မထီလေးစားဟန် ဖြင့်...

"ခင်ဗျားအသက်ကို ကျုပ်တို့က အရေးမထားပါဘူး၊ ကျုပ် တို့ အရေးထားတာက ခင်ဗျားဆီက သိုးပန်းချီ ထုတ်ပေးဖို့ပါပဲ"

နယ်စားကြီး ပြုံးလိုက်သည်။

"ကျုပ်မှာ ပါမလာပါဘူးဗျာ"

ကပ်ဟို့လျန်က ကြားဖြတ်ပြောလိုက်သည်။

"ခင်ဗျားမှာ ပါမလာရင်လည်း အရေးမကြီးပါဘူး၊ ခင်ဗျား က်ရေးနဲ့ စာတစ်စောင် ရေးပေးလိုက်ရင် သွားယူလို့ ရပါတယ်"

နယ်စားကြီးက ကပ်ဟို့လျန်အား အေးစက်သော လေသံ ဖြင့်...

"ကျုပ်က ခင်ဗျားတို့ကို ပေးချင်မှတော့ ယူလာမှာပေါ့"

ကပ်ဟို့လျှန်က မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

"ဘာပဲပြောပြော ကိုယ့်အသက်ထက်တော့ ဘယ်အရာမှ တန်ဖိုး မရှိနိုင်ပါဘူး၊ စဉ်းစားကြည့်လေ နယ်စားကြီး သေဆုံးသွားရင် ဒီပန်းချီကားကို ပိုင်ဆိုင်နိုင်ပါ့မလား"

တချိန်လုံး စကားမပြောဘဲ အကဲခတ် စောင့်ကြည့်နေသော လျှူဝမ်းအော့က ခနဲ့ပြုံးဖြင့် ပြုံးလိုက်ပြီး...

"ရှင်တို့ ပြောဆိုနေပုံထောက်တော့ ကျွန်မက ရှင်တို့ လက်ချက်နဲ့ သေရမှာပေါ့ ဟုတ်လား"

ကပ်ဟို့လျှန်က သဘောကျစွာ ရယ်မောလိုက်ယင်း...

"ဟား... ဟား... ဟား..."

"ခင်ဗျားတို့ သုံးယောက်ထဲနဲ့ ကျုပ်တို့လက်က လွတ်မြောက်နိုင်ပါ့မလားဗျာ"

လျှူဝမ်းအော့က ဒေါသကို ထိန်းချုပ်လိုက်ပြီး ကပ်ဟို့လျှန်အား စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်လိုက်သည်။

"ရှင်တို့ စကားပြောတာ ကြည့်ပြောပါ၊ ကျွန်မစကား လက်ဆောင်တစ်ခု ပေးပါ့မယ်"

ကပ်ဟို့လျှန်က နားစွင့်လိုက်ယင်း...

"ပြောပါ"

လျှူဝမ်းအော့က ခါးထောက်ရပ်လိုက်သည်။

"စကားပုံတစ်ခု ရှိပါတယ်၊ သတ္တိမရှိတဲ့လူက မလာဘူး၊ လာတဲ့လူက သတ္တိရှိပါတယ်"

ဗယ်ဘက်မှ ရပ်နေသော အဘိုးအိုက လျှူဝမ်းအော့အား ဒေါသဖြင့် လှမ်းပြောလိုက်သည်။

"မိန်းကလေးက အသက်ငယ်ငယ်နဲ့ လေးလုံးထွားလှချည် သား"

လျှူဝမ်းအော့က ပြုံးလိုက်ပြီး ရှေ့သို့ ငိုးလိုက်သည်။

"မယုံရင် ရှင်တို့ ရှေ့တိုးပြီး ယှဉ်ပြိုင်ကြည့်ပါလား"

ဗယ်ဘက်မှ အဘိုးအိုသည် မဲ့ပြုံးပြုံး လိုက်ယင်း...

"ဟ မာလှချည်လား မိန်းကလေး၊ မင်းက ဒီလောက် ယှဉ်ပြိုင်ချင်မှတော့ ဘယ်လိုယှဉ်ပြိုင်ရမှာလဲ ပြောအုံး"

လျှူဝမ်းအော့က အဘိုးအိုနှစ်ယောက်ရှေ့၌ အသင့်ရပ်လိုက်ပြီး...

"ရှင်တို့ ယှဉ်ချင်သလို ယှဉ်ပေါ့"

ဗယ်ဘက်မှ ရပ်နေသော အဘိုးအိုက မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

"ကောင်းပြီလေ"

အဘိုးအိုသည် ပြောပြီးသည်နှင့် စားပွဲပေါ်သို့ လက်ဝါးဖြင့် က်ချလိုက်လေသည်။ စားပွဲပေါ် အရက်အပြည့် ရှိနေသော ပန်းကန် စ်လုံးသည် အပေါ်သို့ ခုန်တက်လာပြီး လျှူဝမ်းအော့ မျက်နှာရှိ သို့ တည့်မတ်စွာ ဝင်ရောက်လာလေသည်။

လျှူဝမ်းအော့က တိုက်ခိုက်လာသော တိုက်ကွက်ကို ကြည့် ာ ရင်ထိတ်သွားသည်။

သူမသည် မျက်နှာတည့်တည့်သို့ ရောက်ရှိလာသော အ က်ခွက်အား သူမ၏လက်ခလယ်ဖြင့် လှမ်းထောက်လိုက်လေသည်။

ထိုအခါ အရက်ပန်းကန်လုံးသည် တဘက်သို့ ကွေ့ဝိုက်သွားပြီး ကပ်ဟို့လျှန်ထံသို့ ရောက်ရှိသွားလေသည်။

ကပ်ဟို့လျှန်မှာ သူ့ဆီသို့ လာနေသော အရက်ခွက်အား ကမန်းကတန်း ယပ်တောင်ကို ဖြန့်လိုက်ပြီး ဖမ်းယူထားလိုက်ရ၏။

ဗယ်ဘက်မှ ရပ်နေသော အဘိုးအိုသည် မိန်းကလေး၏ ပြန်လည်ထိုးစစ်ကို အံ့သြသွားလေသည်။

"ဒါကြောင့် မင်းက အခုလို လေလုံးထွားရဲတာကိုး"

လျှူဝမ်းအော့က အားလုံးကို တစ်ချက်ဝေ့ကြည့်လိုက်သည်။

"ဒီနေရာမှာ ရောက်ရှိလာကြတဲ့ လူကြီးမင်းများရှင့်၊ နယ်စားကြီး ပြောတဲ့စကားကို သေသေချာချာ စဉ်းစားသင့်ပါတယ်ရှင်၊ လူ့ဘဝဟာ တိုတောင်းလှပါတယ်၊ အများအကျိုးရှိတဲ့ လုပ်ငန်း လုပ်ရတာ ကုသိုလ်လည်းရပါတယ်၊ စိတ်လည်းချမ်းသာပါတယ်၊ ဒါကြောင့် နယ်စားကြီးရဲ့ စကားကို သေသေချာချာ စဉ်းစားပြီး နားထောင်စေချင်ပါတယ်"

ယာဘက်မှ အဘိုးအိုက ဒေါသတကြီး အော်လိုက်သည်။

"ကျုပ်တို့ နားမထောင်ဘူးဆိုရင်ကော"

လျှူဝမ်းအော့က သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

"တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ညှိနှိုင်းလို့ မရရင် ကျွန်မတို့ သွားရုံရှိတာပေါ့"

သူမသည် ကပ်ဟို့လျှန်ဘက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။

"ကျွန်မတို့ သွားမယ်၊ လိုက်ပို့ပါ"

ကပ်ဟို့လျှန်က ပခုံးတစ်ချက် တွန့်လိုက်သည်။

"ကျုပ်တစ်ယောက်တည်းနဲ့ ဆုံးဖြတ်ပိုင်ခွင့် မရှိပါဘူး"

လျှူဝမ်းအော့က စူးစူးရဲရဲ ကြည့်လိုက်ပြီး...

"ဖိတ်စာမှာ ရှင်က အိမ်ရှင်အနေနဲ့ ဖိတ်ထားတယ်၊ အခု ရှင့်သဘော မပိုင်ဘူးဆိုရင် ရယ်စရာ မကောင်းဘူးလား"

ကပ်ဟို့လျှန်က ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

"အခု ရောက်လာကြတဲ့ ဧည့်သည်တွေထဲမှာ ကျုပ်ထက် အသက်ကြီးပြီး ဝါရင့်တဲ့လူရှိပါတယ်၊ ဒါကြောင့် ကျုပ်သဘောနဲ့ လုပ်လို့မရပါဘူး"

လျှူဝမ်းအော့က အဘိုးအိုနှစ်ယောက်အား ကြည့်လိုက်၏။

"ရှင်တို့ကော ပြောပိုင်ခွင့် ရှိသလား"

ဗယ်ဘက်မှ အဘိုးအိုက ပြုံးလိုက်သည်။

"ဒါကတော့ ကိစ္စတစ်ရပ်ရဲ့ အခြေအနေပေါ်မှာ မူတည်နေပါတယ်"

လျှူဝမ်းအော့က သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်လေသည်။

ထို့နောက် ကပ်ဟို့လျှန်ဘက်သို့ လှည့်ပြီး ဒေါသဖြင့် လှမ်းပြောလိုက်သည်။

"ရှင်တို့က သူများရဲ့ အခိုင်းအစေတွေပဲ၊ ဒါဖြင့် ကျွန်မ ဘယ်သူနဲ့ ပြောရမှာလဲရှင့်"

သူမ၏စကားကြောင့် အလွန် အရက်နည်းသော ကပ်ဟို့လျှန်ပင် မျက်နှာနီရဲသွားသည်။

ယာဘက်မှ အဘိုးအိုက မေးစေ့အား လက်ဖြင့် ပွတ်ယင်း

အေးစက်စက် မေးလိုက်သည်။

"မိန်းကလေး ဘာတွေများ ပြောချင်လို့လဲ"

လျူဝမ်းအော့သည် အဘိုးအိုအား မချင့်မရဲဖြင့် ခပ်မာမာ ပြောလိုက်သည်။

"ရှင်တို့မှ ပြောပိုင်ခွင့်မရှိဘဲ၊ ကျွန်မပြောနေလို့ အပိုပါပဲ ပေါ့"

ဘယ်ဘက်မှ အဘိုးအိုက လျူဝမ်းအော့ဘက်သို့ လှည့်၍ မေးလိုက်သည်။

"မိန်းကလေးက ဘာပြောချင်တယ်ဆိုတာလည်း ပြောမှ ပေါ့ဗျာ"

လျူဝမ်းအော့က အဘိုးအို၏ လေသံအေးအေးကြောင့် ပြန်လည်၍ အေးအေးဆေးဆေး ပြောလိုက်လေသည်။

"သိုးပန်းချီအကြောင်းပဲ ပြောမှာပါပဲ၊ အခြားအကြောင်း ပြောတော့ ရှင်တို့က နားထောင်မှာတဲ့လား"

ဘယ်ဘက်အဘိုးအိုသည် မျက်နှာ ပြုံးရွှင်သွားပြီး လက်မ ထောင်လိုက်သည်။

"ဟုတ်ပြီ... မိန်းကလေးကိုတော့ ကျုပ်တို့ လေးစားလာပြီ ကဲ ပြောပါ၊ သိုးပန်းချီအကြောင်း ကျုပ်တို့ နားထောင်နေပါတယ်"

လျူဝမ်းအော့က ခေါင်းငုံ့ထားပြီး သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

"သိုးပန်းချီကို ကျွန်မတို့ပေးပါ့မယ်ရှင့်"

ဘယ်ဘက်မှာ အဘိုးအိုသည် သဘောကျစွာဖြင့် ခေါင်း ညိတ်လိုက်သည်။

"တော်တယ်ဗျာ၊ မိန်းကလေးက စကားပြောကောင်းတဲ့ အပြင် အခြေအနေကိုလည်း သုံးသပ်တတ်ပါတယ်ဗျာ"

လျူဝမ်းအော့က အဘိုးအိုအား တစ်ချက် ကြည့်လိုက်ပြီး...

"ကျွန်မရဲ့စကား မဆုံးသေးပါဘူး"

ယာဘက်မှ အဘိုးအိုက မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်ယင်း...

"ဟာ... ဘာပြောစရာ ရှိသေးလို့လဲ"

လျူဝမ်းအော့က အေးအေးဆေးဆေး တည်ငြိမ်စွာဖြင့် ပြောလိုက်၏။

"ကျွန်မတို့က သိုးပန်းချီကို ပေးပါ့မယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်မ တို့က တောင်းဆိုချင်တာတစ်ခု ပေးရလိမ့်မယ်"

ဘယ်ဘက်က အဘိုးအို၏ မျက်နှာမှာ ပြန်လည် ရင့်ကျက် လာပြန်သည်။

"ဘာကို တောင်းဆိုမှာလဲ ပြောပါ"

လျူဝမ်းအော့က ပြန်လည်ထိုင်ချလိုက်ပြီး ခြေထောက်ကို ချိတ်ထိုင်လိုက်ပြီး...

"အင်း... ရှင်တို့က ပြောပိုင်ခွင့်မှ မရှိဘဲ၊ ကျွန်မ ပြောလည်း အပိုပဲ"

ဘယ်ဘက်မှာ အဘိုးအိုက လျူဝမ်းအော့အား အေးဆေးစွာ ပြောလိုက်သည်။

"မိန်းကလေးအနေနဲ့တော့ သိုင်းပညာ တော်ပါတယ်၊ ဒါ ပေမယ့် မိန်းကလေးက နယ်စားကြီးရဲ့ အသက်အန္တရာယ်ကိုလည်း ထည့်ပြီး စဉ်းစားဖို့ မမေ့ပါနဲ့"

"ကျွန်မ မမေ့ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ရှင်တို့ ခေါင်းဆောင်က ကျွန်မတို့နဲ့ ထွက်မတွေ့ဘူးဆိုရင် ကျွန်မပြောနေလည်း ဘာအကြောင်းထူးမှာလဲ"

ဗယ်ဘက်မှ အဘိုးအိုက မိန်းကလေးကို စူးစိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး...

"မိန်းကလေး... သေသေချာချာ စဉ်းစားပါ၊ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ပဋိပက္ခ ဖြစ်လာရင် မကောင်းပါဘူး"

လျှူဝမ်းအေ့က မဲ့ပြုံးတစ်ချက် ပြုံးလိုက်သည်။

"ဟင်း... ဟင်း... ဒီလို ပြောလာရင် ဘယ်သူက ရှုံးမယ်၊ ဘယ်သူက နိုင်မယ် မသိနိုင်ပေမယ့် ရှင်တို့က သိုးပန်းချီ မရမှာတော့ သေချာတယ်"

ဗယ်ဘက်အဘိုးအိုက ပြုံးလိုက်သည်။

"မိန်းကလေးတို့ဘက်က နယ်စားကြီးရဲ့ အသက်တစ်ချောင်းဟာ သိုးပန်းချီထက် အများကြီး သာပါတယ်နော်"

လျှူဝမ်းအေ့က စားပွဲပေါ်သို့ လက်ထောက်လိုက်ပြီး...

"ဒီမှာ ကျွန်မတို့ ဒီကို လာကတည်းက လုံခြုံရေး အခြေချပြီးမှ လာတာပါ၊ နောက်ပြီး နယ်စားကြီးကိုလည်း ရှင်တို့ လက်ဖျားနဲ့တောင် မတို့ရဲပါဘူး"

"ဘာကြောင့် မင်းက ဒီလို ပြောရဲတာလဲ"

"နယ်စားကြီးဟာ သိုးပန်းချီကားကို သိမ်းဆည်းထားသူပါ၊ အသက်သေဆုံးသွားရင် ရှင်တို့ လိုချင်တဲ့ သိုးပန်းချီကို ဘယ်လိုလုပ်ရနိုင်မှာလဲရှင့်"

ကပ်ဟို့လျန်က ကြားဖြတ် ဝင်ပြောလိုက်သည်။

"ခင်ဗျား ဒီလို ထင်ရင် မှားသွားမှာပေါ့"

လျှူဝမ်းအေ့က ကပ်ဟို့လျန်အား ကြည့်ကာ လေးလေးနက်နက် ပြောလိုက်သည်။

"မမှားပါဘူးရှင် ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုရင် ရှင်တို့ အခု ရောက်ရှိနေတဲ့သူတွေ ဘာမှ လုပ်ကိုင်ခွင့် မရှိပါဘူး၊ ရှင်တို့က နယ်စားကြီးကို သတ်လိုက်ရင် ရှင်တို့ခေါင်းဆောင်က ခွင့်လွှတ်နိုင်ပါ့မလား"

ရေခဲမျက်နှာဘီလူး သိုင်းသမားနှစ်ယောက်နှင့် ကပ်ဟို့လျန်တို့သည် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အပြန်အလှန် ကြည့်လိုက်ပြီး မည်သို့မျှ မပြောနိုင်တော့ဘဲ နှုတ်ဆိတ်နေကြလေတော့သည်။

* * *

ဧည့်ခန်းတစ်ခုလုံးမှာ တိတ်ဆိတ်၍ နေပြီး အပ်ကျသံပင် ကြားလောက်အောင် ငြိမ်သက်နေသည်။

တစ်ခါတစ်ရံ အခန်း၏ ပြတင်းပေါက်မှ လေတိုးသံကိုပင် ကြားနေရလေသည်။

အခန်းတွင်းမှ ထိုင်နေကြသော လူအားလုံးမှာ စကားမပြောဘဲ ငြိမ်သက်နေကြသည်။

ကွမ်းကျုံးရှပ်မှာ အတွေ့အကြုံ ရင့်ကျက်သော သိုင်းသမား

တစ်ယောက် ဖြစ်နေသော်လည်း လက်ရှိ အခြေအနေမှာ မိမိအင် အားနှင့် ရန်သူ၏အင်အား မယှဉ်လောက်သော အခြေအနေတွင်...

စကားမပြောတော့ဘဲ စိတ်တွင်း၌ တိတ်တဆိတ် သိုးပန်းချို ပေါ်မှ ဓားကွက်များကို စဉ်းစားနေ၏။

အကန်ကြာမျှ တိတ်ဆိတ်နေ စဉ် ကပ်ပတို့လျန်က ချောင်း တစ်ချက် ဟန့်လိုက်ပြီး စကားစတင် လိုက်တော့သည်။

"ဒီမှာ လျူဝမ်းအော့ ခင်ဗျားက နယ်စားကြီးရဲ့ အသက်ကို ထည့်မစဉ်းစားဘူးဆိုတာ တကယ်ပဲလား"

လျူဝမ်းအော့က ပခုံးတစ်ချက် တွန့်လိုက်ပြီး...

"ကျွန်မ အယူအဆကို ကျွန်မ ယုံကြည်တယ်၊ ရှင်တို့က နယ်စားကြီးကို လက်ဖျားနဲ့တောင် မတို့ဝံ့ပါဘူး"

ကပ်ပတို့လျန်က မခံချင်စိတ် ဖြစ်လာပြီး မေးလိုက်သည်။

"ဒါဖြင့် ခင်ဗျားနဲ့ ကျုပ်နဲ့ လောင်းမလား"

လျူဝမ်းအော့က ဖြည်းလေးစွာ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

"လုပ်ပိုင်ခွင့်မရှိတဲ့လူကို ကျွန်မ မလောင်းချင်ပါဘူး"

ဗယ်ဘက်မှ အဘိုးအိုက ထိုင်ရာမှ ထလိုက်သည်။

"ခဏထိုင်ပါ မိန်းကလေး၊ ဆုံးဖြတ်နိုင်တဲ့လူကို ကျုပ် အကြောင်းသွားကြား ပေးပါ့မယ်..."

အဘိုးအို ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် အပြင်သို့ လျှောက်သွားလေသည်။

* * *

လျူဝမ်းအော့သည် အဘိုးအို ထွက်သွားသည်ကို ကြည့်ပြီး နောက် ရုတ်တရက် မဟာဘတ်ရပ်လိုက်သည်။

ကပ်ပတို့လျန်က သူ၏လက်ထဲမှ ယပ်တောင်ကို တစ်ချက် ခတ်လိုက်ယင်း လျူဝမ်းအော့အား လှမ်းမေးလိုက်၏။

"ခင်ဗျား ဘယ်သွားမလို့လဲ"

လျူဝမ်းအော့က ပြုံးလိုက်သည်။

"အခုအချိန်အခါမှာ ရှင်နဲ့ ကျွန်မတို့က နှလုံးရည်တိုက်ပွဲ ဆင်နွှဲနေပါတယ်၊ ဒါကြောင့် ရှင့်ကို ဖွင့်ပြောစရာ မလိုဘူးထင်ပါ တယ်"

ကပ်ပတို့လျန်က မျက်နှာတစ်ချက် ပျက်သွားပြီး ဣန္ဒြေ ဆည်ကာ...

"အကောင်းဆုံးကတော့ ခင်ဗျား အေးအေးဆေးဆေး ထိုင် နေပါဗျာ၊ တော်ကြာ မလိုလားသင့်တဲ့ ပြဿနာတွေ ဖြစ်လာရင် မကောင်းဘူး"

လျူဝမ်းအော့ ကပ်ပတို့လျန်အား ရွံ့မုန်းစွာ ကြည့်လိုက် သည်။

"ဘာလဲ ရှင်က ကျွန်မကို တားလို့ရမယ် ထင်နေသလား၊ ဟင်း... ဟင်း... ရှင် ကျွန်မကို တားလို့မရဘူးဆိုတာ စမ်းကြည့်ချင် သေးသလား"

လျူဝမ်းအော့သည် ပြောပြီး တံခါးရှိရာသို့ ဖြည်းလေးစွာ လျှောက်သွားလေသည်။

ကပ်ပတို့လျန်က လျူဝမ်းအော့အား ကြည့်ကာ သက်ပြင်းချ

လိုက်ပြီး...

"ဘာလဲ ခင်ဗျား ထွက်သွားတော့ မလို့လား"

လျှူဝမ်းအော့က လှည့်၍ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

"မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်မတို့ စစ်ကူရောက်လာပြီလားလို့

သွားကြည့်မလို့"

ယာဘက်မှ ထိုင်နေသော အဘိုးအိုက ထိုင်နေရာမှ ရုတ်တ

ရက် ထလိုက်သည်။

သူသည် ခြေလှမ်းကျဲကျဲဖြင့် လျှူဝမ်းအော့၏ သွားလမ်း

ကို ပိတ်ထိုက်သည်။

"မိန်းကလေး မင်းအေးအေးဆေးဆေး ထိုင်နေရင် ကောင်း

မယ်ထင်တယ်"

လျှူဝမ်းအော့က ပြုံးပြလိုက်သည်။

"ကျွန်မ ဘယ်မှ မသွားပါဘူး၊ စစ်ကူတွေ ရောက်လာပြီ

လားဆိုတာ သွားကြည့်မလို့ပါ"

အဘိုးအိုက ခေါင်း[illegible]မ်းလိုက်သည်။

"မိန်းကလေး ဘယ်မှ သွားခွင့်မရှိပါဘူး"

လျှူဝမ်းအော့က မျက်နှာထားတည်စွာဖြင့် အဘိုးအိုအနီး

သို့ ချဉ်းကပ်လိုက်သည်။

"ရှင်က ရေခဲမျက်နှာဘီလူး နှစ်ယောက်ထဲက ဓားဘီလူး

မဟုတ်လား"

အဘိုးအိုက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

"ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်က ဓားဘီလူးမာကျက် ပါပဲ"

လျှူဝမ်းအော့က အေးတိအေးစက် အသံဖြင့်...

"ရှင်က ဓားဘီလူးပဲ ဘာလို့ ရှင့်ဓားကို မထုတ်တာလဲ"

ဓားဘီလူးမာကျက် မျက်နှာနီရဲသွားပြီး...

"ကျုပ်လက်ဝါးကို နိုင်အောင် ကြိုးစားပါအုံး"

လျှူဝမ်းအော့က ခနဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်ပြီး...

"ရှင်က ဓားကို မထုတ်လိုက်ရင် ဒီဘဝ တသက်တာမှာ

ဘယ်တော့မှ ဓားသုံးပိုင်ခွင့် ရတော့မှာ မဟုတ်တော့ဘူးရှင့်"

သူမ၏စကားသည် အေးစက်စက် ပြတ်ပြတ်သားသား

ပြောလိုက်သဖြင့် ဓားဘီလူးမာကျက်မှာ နောက်သို့ ခြေတစ်လှမ်း

ဆုတ်လိုက်ပြီး ဓားကို ဆွဲထုတ်လိုက်လေသည်။

ထိုဓားသည် အလွန်ပါးလွှာပြီး အစိမ်းရောင် ယှက်သန်းနေ

၏။

သူ၏ဓားမှာ သာမန်ဓားထက်လည်း အနည်းငယ် ပိုရှည်

သည်။

လျှူဝမ်းအော့က သူ၏ဓားကို လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး...

"တော်တော်ကောင်းတဲ့ ဓားပါလား"

ဓားဘီလူးမာကျက်က ပြုံးလိုက်ပြီး...

"မင်းက ဓားအကြောင်းလည်း နားလည်သားပဲ"

လျှူဝမ်းအော့က စုတ်တစ်ချက် သတ်လိုက်သည်။

"ကျွတ်... ကျွတ်...၊ အင်း... ဓားက ကောင်းပေမယ့် သူ့ကို

အမှန်တရားဘက်က မသုံးဘဲ၊ ကြမ်းတမ်းယုတ်မာတဲ့ အလုပ်ကို

လုပ်တဲ့အတွက် ဓားကို စော်ကားရာ ကျမနေဘူးလားရှင်"

"ကျုပ်က ဓားကို စော်ကားတယ် ဟုတ်လား"

"ဟုတ်တယ်၊ ဒီဓားကတော့ ပိုင်ရှင်အသစ်တစ်ယောက်ထ

ဖို့ သင့်ပြီထင်တယ်"

ဓားဘီလူးမာကျက်သည် သူ၏တသက်တာတွင် ရက်စက်

ကြမ်းကြုတ်သော တိုက်ပွဲများကို အကြိမ်ပေါင်းများစွာ ဆင်နွှဲခဲ့၏

သူ၏ဓားချက်ကြောင့်လည်း သိုင်းသမားများစွာ၏ အ

သက်များ ဆုံးရှုံးခဲ့ဖူးသည်။

တိုက်ပွဲပေါင်း များစွာ၌လည်း တုန်လှုပ်ခဲ့ခြင်း မရှိခဲ့ေ

သို့သော် သူသည် ယခု...

လျှုပမ်းအော့နှင့် ရင်ဆိုင်လိုက်ရသောအခါတွင် ရုတ်

ရက် ကြောက်ရွံ့လာသော စိတ်များ ပေါ်ပေါက်လာသည်ကို သ

ကိုယ်သူ ဆန်းစစ်ကြည့်မိလေသည်။

သူသည် လျှုဝမ်းအော့အား တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး ဓ

ကို ပြန်လည် ရုပ်သိမ်းလိုက်သည်။ မည်သို့မျှ မတိုက်ခိုက်တော့

ခေါင်းငိုက်စိုက်ချကာ ဓားသို့ ဖယ်ပေးလိုက်လေတော့သည်။

* * *

ကွမ်းကျုံးရုပ်သည် လျှုဝမ်းအော့အတွက် စိုးရိမ်ပူပန်နေ

ရာမှ ဓားဘီလူးမာကျက်က နောက်ဆုတ်သွားသည်ကို တွေ့မြင်ရ

သောအခါ အလွန်ပင် အံ့ဩသွားလေသည်။

ကွမ်းကျုံးရုပ်၏အမြင်၌ လျှုဝမ်းအော့မှာ အလွန်လှပပြီး

ချစ်စဖွယ် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဟုသာ တွေ့ရှိရလေသည်။

သို့သော် ဓားဘီလူးမာကျက်၏အမြင်၌ ဤသို့မဟုတ်ပါ။

လျှုဝမ်းအော့၏ အသွင်သဏ္ဌာန်မှာ လှပသော မိန်းက

လေး ဖြစ်သော်လည်း သူ၏မျက်လုံးအစုံတွင် အေးစက်ပြီး ကြောက်

ရက်ဖွယ်ရာကောင်းသော အရိပ်အရောင် ရှိသည်ဟု တွေ့မြင်လိုက်ရ

သည်။

သူ့ရင်ထဲ၌ ရုတ်တရက် ကြောက်ရွံ့စိတ်ဝင်လာပြီး ကို
ခန္ဓာတစ်ခုလုံးသည်လည်း သူမ၏အကြည့်ကြောင့် အေးစိမ့်သွ
သည်ဟု ခံရခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။

* * *

လျှူဝမ်းအော့သည် အဘိုးအိုကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်
အပြင်သို့ ထွက်ခွာသွားလေသည်။

ထို့နောက် ခန္ဓာကိုယ်အား တစ်ချက်လှုပ်ရှားလိုက်
ခေါင်မိုးပေါ်သို့ ခုန်တက်သွားလေသည်။

ခေါင်မိုးပေါ်၌ အတန်ကြာ လမ်းလျှောက်လိုက်လေသည်
မကြာမီ မြေပြင်သို့ ပေါ့ပါးစွာ ပြန်လည်ခုန်ချလိုက်
သည်။

အခန်းထဲမှ လူများသည် သူမ ထွက်သွားသည်ကို ေ
ကြည့်နေစဉ် သူမသည် ခည့်ခန်းထဲသို့ ပြန်လည်ဝင်ရောက်လာ
သည်ကို အမှတ်မထင် တွေ့ရှိလိုက်ရလေတော့သည်။

* * *

ခားဘီလူးမာကျက်သည် မူလနေရာသို့ ပြန်လည်လျှောက်
ားပြီး ထိုင်နေပြီ ဖြစ်သည်။

"မိန်းကလေး... စစ်ကူရောက်လာပြီလား"

လျှူဝမ်းအော့က မြူးလိုက်သည်။

"မရောက်သေးပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် သူတို့ အမြန်ဆုံးလာဖို့
နမ အချက်ပြလိုက်ပါပြီ"

ကပ်ဟို့လျှန်က မြူးလိုက်သည်။

"ခင်ဗျားက ဘယ်လို စစ်ကူများ ခေါ်လာမယ်ဆိုတာ ကျုပ်
စားလို့ မရဘူး"

လျှူဝမ်းအော့က ကုလားထိုင်ပေါ်သို့ အေးဆေးစွာ ထိုင်ချ
က်ယင်း ကပ်ဟို့လျှန်အား ပြောလိုက်သည်။

"ဘယ်သူဘယ်ဝါဆိုတာ ကျွန်မ မပြောတော့ပါဘူး၊ အခြေ
နေပေါ်မှာ မူတည်ပြီး စစ်ကူတောင်းရတာပေါ့ရှင်"

ကပ်ဟို့လျှန်က လျှူဝမ်းအော့အား စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး...

"ကျုပ်က လက်ရှိ ခိုင်ဖုန်းမြို့ထဲမှာ ရှိနေလို့ သိုင်းသမား
အားလုံးလိုလို မသိသလောက် မရှိပါဘူး"

လျှူဝမ်းအော့က မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

"ဒါတော့ လွန်တာပေါ့ရှင်၊ ခိုင်ဖုန်းမြို့ထဲမှာ ထိပ်တန်းသိုင်း
ရှင်တွေ လျှို့ဝှက်နေထိုင်နေဟာကို ရှင် မသိနိုင်ပါဘူး"

ကပ်ဟို့လျှန်က စိတ်ဝင်စားလာပြီး မေးလိုက်သည်။

"ကျုပ်ကို အနည်းအပါးလောက် ပြောပြပါလား"

လျှူဝမ်းအော့က ခေါင်းညိတ်လိုက်လေသည်။

"ဥပမာ ကျွန်မကို ရှင်က သိုင်းပညာ မတတ်ဘူးလို့ ထင်

တယ် မဟုတ်လား"

ကပ်ဟို့လျန်က ခေါင်းညိတ်ထောက်ခံလိုက်သည်။

"ဒါလည်း ဟုတ်တယ်၊ နောက်ထပ် ဘယ်သူများ ရှိသေး

လဲ"

လျူဝမ်းအော့က အနည်းငယ် စဉ်းစားလိုက်ပြီး ပြောလိုက်

၏။

"ထိမုံ့ချူးဆိုရင်ကော ရှင်... သူ့အကြောင်းကို ကောင်း

ကောင်း သိပါတယ်လေ"

ထိမုံ့ချူးဟူသော အမည် ကြားလိုက်ရသောအခါ ကပ်ဟို့

လျန်မှာ မျက်နှာကွက်ခနဲ ပျက်သွားလေသည်။

"ထားပါတော့လေ... တခြားကော ဘယ်သူတွေ ရှိသေး

လဲ"

လျူဝမ်းအော့က မျက်နှာထားတည်တည်ဖြင့် ဟောက်

လိုက်သည်။

"ဘယ်လိုလဲရှင့်၊ ကျွန်မတို့အားလုံးက ရှင့်ကို စာရင်းတစ်

လုပ်ပေးရဦးမှာလား"

ကပ်ဟို့လျန်က မချိပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

"မဟုတ်ပါဘူးဗျာ... ကျုပ်က မေးကြည့်ပဲဟာပါ"

လျူဝမ်းအော့က အေးတိအေးစက်အသံဖြင့်...

"ရှင်မေးတာ များလွန်းနေပြီ"

ထိုစဉ်မှာပင် အေးစိမ့်သော အသံတစ်ခုက သူတို့၏ နောက်

က်ဆီမှ ထွက်ပေါ်လာသံကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

"ငါ့ကို တွေ့ချင်နေတယ်ဆိုတာ မိန်းကလေးများလား"

ထိုအသံနှင့်အတူ တကိုယ်လုံး ဖြူဖွေးသော အင်္ကျီ၊ အဖြူ

င် ဦးထုပ်ဖြင့် လူတစ်ယောက်သည် မြေနှင်းထဲသို့ ဝင်ရောက်

လာလေကော့သည်။

* * *

သိုင်းလောကသားများ၏ ခေါင်းဆောင်

ဧည့်ခန်းတစ်ခုလုံးတွင် ကွမ်းကျုံးရုပ်၊ လျှူဝမ်းအော့၊ နယ်စားကြီးနှင့်ကကွ ရေခဲမျက်နှာ သိုင်းသမား၊ ကပ်ဟို့လျှန်စသော လူများမှာ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်စွာဖြင့် ထိုင်နေကြသည်။

မည်သူမျှ စကားသံ ထွက်ပေါ်လာခြင်း မရှိဘဲ တံခါးဝသို့သာ အာရုံစူးစိုက်စွာဖြင့် ကြည့်နေသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်မှ လေတိုးသံပင် ရပ်တန့်သွားသည့်အလား ပကတိ တိတ်ဆိတ်နေ၏။

လေထုထဲ၌ ကျောချမ်းစေသော အငွေ့အသက်များ ပါလာနေသလားဟုပင် ထင်မှတ်ရပေသည်။

ဧည့်ခန်းထဲ၌ ရှိနေကြသော လူများ၏ မျက်လုံးများကမူ
တံခါးရှိရာသို့ စုရုံးရောက်ရှိသွားကြလေသည်။

လျှူဝမ်းအော့၊ ကွမ်းကျုံးရုပ်နှင့် နယ်စားကြီးတို့သည် အ
န်းထဲ လှမ်းဝင်လာသော အဖြူရောင်ဝတ်စုံနှင့် ပုဂ္ဂိုလ်အား အကဲ
တ်ကြည့်နေ၏။

ရေခဲမျက်နှာ ဘီလူးသိုင်းသမားက ထိုအဖြူရောင်ဝတ်စုံနှင့်
ူတစ်ယောက်အား ခေါ်ဆောင်၍ ဧည့်ခန်းထဲသို့ ဝင်ရောက်လာ
ြင်း ဖြစ်သည်။

"ငါ့ကို တွေ့ချင်တယ်ဆိုတာ မိန်းကလေးလား"

ထိုအသံကြားရုံဖြင့် လူတိုင်း၏ တစ်ကိုယ်လုံးကို တုန်ခါသွား
စေသည့်အလား ထင်မှတ်ရသည်။ ထိုလူ၏ပုံမှာလည်း လျှို့ဝှက်သည့်
အငွေ့အသက် ရှိသည်ဟု ထင်ရလေသည်။

အဖြူရောင်အင်္ကျီ၊ အဖြူရောင်ဘောင်းဘီ၊ အဖြူရောင်ဦး
ထုပ်၊ အဖြူရောင်ဖိနပ်၊ မျက်နှာတွင် ဖြူဖွေးပြီး နှုတ်ခမ်းမွေး လုံးဝ
ရှိ၊ အရပ်အမောင်းသည် သာမန်လူများ အရပ်ထက် ပိုမြင့်သည်။

နှုတ်ခမ်းမွေး မရှိသော်လည်း ခန့်ထည်သည့် ရုပ်ရည် ရှိ
သည်ဟု ခံစားရလေသည်။

သူ၏မျက်နှာတစ်ပြင်လုံးတွင်လည်း တစ်နှစ်ပတ်လုံး အ
ည်မပျော်နိုင်သော နှင်းဖွဲ့များပမာ ဖြူဖွေး၍နေ၏။

အထူးသဖြင့် သူ၏ခန္ဓာကိုယ်တွင် အေးစိမ့်သည့် အငွေ့အ
က်များ လွင့်ပျံ့နေသည်ဟု ထင်ရသည်။

ထိုလူ ဧည့်ခန်းထဲသို့ လှမ်းဝင်လိုက်သည်နှင့် အခန်းတစ်ခု

လုံး အေးစိမ့်သွားသည်ဟု ခံစားလိုက်ရလေသည်။

* * *

နယ်စားကြီးသည် တန်ခိုးအာဏာအရှိန် မြင့်မားသော ပုဂ္ဂိုလ်များစွာနှင့် သွားလာထိတွေ့ ဆက်ဆံခဲ့ဖူးသည်။

သို့သော် ဤကဲ့သို့ လူမျိုးနှင့် တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မတွေ့ဖူး မဆက်ဆံဖူးသဖြင့် ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်နေရလေသည်။

သိုင်းလောက၌ အတွေ့အကြုံ ဝါရင့်သော ကွမ်းကျူးရှပ်သည်ပင် ထိုင်ရာမှ ဆတ်ခနဲ ထလိုက်ပြီး ဓားရိုးကို မြဲမြံစွာ ဆုပ်ကိုင်ထားမိပေသည်။

လျှိုဝမ်းအော့တစ်ယောက်သာလျှင် မတုန်မလှုပ်ဘဲ ဣန္ဒြေမပျက် တည်ငြိမ်စွာ ထိုင်နေလေသည်။

"ဌာနမှူး ထိုင်နေပါရှင်"

သူမ၏အသံသည် ချိုလွင်ပြီး သာယာလှပေသည်။

လျှိုဝမ်းအော့၏အသံ ကြားလိုက်ရတော့မှ ကွမ်းကျူးရှပ်၏ ရင်ထဲမှာ အေးချမ်းသွားလေသည်။

သူသည် ဖြည်းညင်းစွာ ထိုင်ချလိုက်လေသည်။

"အင်း... ငါတော်တော် ရူပ်ဆိုးသွားပါလား"

သူသည် ရင်ထဲ၌ ကြိတ်၍ မိမိကိုယ်မိမိ ခကျေမနပ်ဖြင့်

အပြစ်တင်နေမိ၏။

အဖြူရောင်အင်္ကျီ ဝတ်ဆင်ထားသောလူက မျက်နှာထား တည်ကြည်စွာဖြင့် တစ်လှမ်းချင်း လှမ်းလာနေ၏။

သူ၏ခြေလှမ်းများ တစ်လှမ်းလှမ်းလိုက်တိုင်း ကွမ်းကျူးရှပ်၏ရင်ထဲ၌ အဘယ်ကြောင့်မှန်းမသိ လေးလံသွားသည်ဟု ခံစားလိုက်ရလေသည်။

အဖြူရောင်အင်္ကျီ ဝတ်ဆင်ထားသော လူသည် လူအများထိုင်နေသော စားပွဲအနီးသို့ ရောက်လာသောအခါ ခြေလှမ်းကို ရပ်တန့်လိုက်လေသည်။

ထို့နောက် အသံကြည်လင်စွာဖြင့် လှမ်းမေးလိုက်သည်။

"ငါ့ကို တွေ့ချင်တယ်ဆိုတာ ဘယ်သူလဲ"

သူ၏အသံသည် ကျယ်လွန်းလှသည် မဟုတ်သော်လည်း... သူ၏ အေးစက်သောအသံကိုကြားလိုက်ရသည်နှင့် အလိုလို ရင်ထိတ်သွားကြပေသည်။

လျှိုဝမ်းအော့က ထိုလူအား မော့ကြည့်လိုက်သည်။

"ကျွန်မပါ"

သူမ၏အသံ တည်ငြိမ်လှပေသည်။

သူမ၏အပြုံးမှာလည်း ချစ်စဖွယ်ကောင်းသည်။

အဖြူရောင်အင်္ကျီ ဝတ်ဆင်ထားသောလူက လျှိုဝမ်းအော့ပြုံးနေသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် မျက်မှောင်ကြုတ်သွားလေတော့သည်။

"မင်းက ငါ့ကို တွေ့ပြီး ဘာပြောချင်လို့လဲ"

လျှူဝမ်းအော့က ပြုံးလိုက်သည်။

"ရှင်က ဒီလူတွေရဲ့ ခေါင်းဆောင် မဟုတ်လား"

"ဟုတ်တယ်... မင်းက ဘယ်သူလဲ"

"ကျွန်မနာမည် လျှူဝမ်းအော့ပါ"

"ဒီနာမည် မကြားဖူးဘူး"

"ဟုတ်ကဲ့ရှင်၊ ကျွန်မလည်း အညတရ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပါ"

"မင်းက ငါ့ကို တွေ့တာတောင် ဣန္ဒြေမပျက် ထိုင်နေနိုင်တာ အညတရတစ်ယောက်တော့ မဟုတ်နိုင်ဘူး"

"ကျွန်မက သိုင်းလောကသားထဲက ပေါက်ဖွားလာခဲ့တဲ့ လူတစ်ယောက် မဟုတ်တော့ သိုင်းလောကရဲ့ အလေ့အထကို မခန့်မှန်းတတ်လို့ပါ"

အဖြူရောင်အင်္ကျီ ဝတ်ဆင်ထားသောလူသည် မျက်နှာကြက်သို့ မော့ကြည့်လိုက်သည်။

"ငါ့ကို တွေ့ချင်တယ်ဆိုလို့ ငါလာခဲ့တာပဲ၊ ဘာအကြောင်းရှိသလဲ၊ ဘာပြောချင်လို့လဲ၊ ပြောစမ်းပါဦး"

"သိုးပန်းချီအကြောင်းကို ပြောချင်လို့ပါ"

"သိုးပန်းချီအကြောင်းကို ဘာတွေ ပြောမှာလဲ"

"သိုးပန်းချီထဲမှာ ရတနာသိုက် မြေပုံတစ်ခု ပါနေပါတယ်၊ အဲဒါ..."

"ဒီသတင်းစကားဟာ တိကျမှန်ကန်တယ်လို့ ဘယ်သူက ဆိုနိုင်သလဲ"

လျှူဝမ်းအော့က ပြုံးလိုက်သည်။

"ဒီလိုဆိုရင် အခုလို နယ်စားကြီးကို ဖိတ်ခေါ်တဲ့ ကိစ္စက သိုးပန်းချီနဲ့ မပတ်သက်ဘူး ဆိုပါတော့"

အဖြူရောင်အင်္ကျီ ဝတ်ဆင်ထားသောလူသည် နယ်စားကြီးအား တစ်ချက်လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

"ကျုပ်ကတော့ သိုးပန်းချီထက် နယ်စားကြီးက ပိုပြီး အရေးကြီးတယ်လို့ ထင်ပါတယ်"

နယ်စားကြီးက နားမလည်နိုင်စွာဖြင့် မျက်မှောင်ကြုတ်သွားပြီး ထိုအဖြူရောင်ဝတ်လူအား အံ့သြတကြီး လှမ်းမေးလိုက်၏။

"ကျုပ်ကို ဟုတ်လား"

"ဟုတ်တယ်"

"ဘာဖြစ်လို့လဲဗျ"

"ခင်ဗျားကလည်း ရတနာသိုက်တစ်ခုပါပဲလေ"

နယ်စားကြီးက သူ၏စကားကြောင့် ဒေါသထွက်လာသည်။

"ခင်ဗျားက နေပြည်တော် အမှုထမ်းတစ်ယောက်ကို စော်ကားနေပါလား"

အဖြူရောင်အင်္ကျီ ဝတ်ဆင်ထားသူက မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

"အင်းလေ... ခင်ဗျားက နေပြည်တော်က အရာရှိကြီးတစ်ဦးဖြစ်နေလို့ ကျုပ်ကတန်ဖိုးရှိတယ်လို့ ပြောတာပေါ့ဗျာ"

လျှူဝမ်းအော့က မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။ ထို့နောက် မကျေနပ်စွာဖြင့် လှမ်းမေးလိုက်သည်။

"ရှင်းရှင်းပြောပါ၊ ရှင်က ဘာသဘောနဲ့ ဒီကို ဖိတ်တာလဲ

အဖြူရောင်အင်္ကျီ ဝတ်ဆင်ထားသောလူက လျှူဝမ်းအော အား စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်ယင်း ပြောလိုက်သည်။

"အင်း... နယ်စားကြီးဂေဟာထဲမှာ ဒီလို မိန်းကလေးမျိုး တစ်ယောက် ရှိလိမ့်မယ်လို့ ကျုပ်အစက မမျှော်လင့်ခဲ့ဘူး"

လျှူဝမ်းအော့က ထိုလူအား ခနဲ့ပြုံးဖြင့် ကြည့်ရင်း...

"ဘာလဲ... ရှင်က ကျွန်မကို သိပ်အထင်ကြီးနေတယ် ဟုတ်လား"

"ဟုတ်တယ်... ဒါကြောင့် ကျုပ်က အခု စိတ်ထားပြောင် သွားပြီဗျ"

"ဘယ်လို ပြောင်းသွားရတာလဲ"

"သိချင်ရင် နယ်စားကြီးကို ခေါ်ပြီး သီးခြားအခန်းထဲမှာ အေးအေးဆေးဆေး တိုင်ပင်ကြတာပေါ့"

"ဒီမှာ ဆွေးနွေးတော့ကော မဖြစ်နိုင်ဘူးလားရှင့်"

အဖြူရောင်ဝတ်စုံနှင့်လူက ခေါင်းခါယမ်းယင်း...

"ဒီမှာ လူများတယ်၊ ပြောလို့ မဖြစ်ပါဘူး"

"ဘာကိစ္စမျိုးမဆို ဘယ်သူကကြားကြား အရေးမကြီးပါဘူး ရှင့်"

"ဒါတော့ ဒါပေါ့၊ ကျုပ်က ခင်ဗျားကို လေးစားလို့ ကျုပ် သီးသန့်အခန်းထဲကို ဖိတ်ခေါ်တာပါ၊ ဗဟုသုတလည်းရအောင်ပေါ့ ဗျာ"

"ဘယ်လို ဗဟုသုတလဲ"

"ခင်ဗျားက ဉာဏ်ကောင်းတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပါ၊ ကျုပ်ရဲ့ သီးသန့်ခန်းထဲရောက်ရင် သိမှာပါ"

လျှူဝမ်းအော့က နယ်စားကြီးအား ဦးညွှတ်လိုက်သည်။ ပြီးနောက် နယ်စားကြီးအားလှမ်း၍ မေးလိုက်သည်။

"ဖေဖေရဲ့သဘော ဘယ်လိုရှိပါသလဲ"

နယ်စားကြီးက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

"သွားကြည့်ကြတာပေါ့ကွယ်"

လျှူဝမ်းအော့သည် အတန်ကြာမျှ စဉ်းစားလိုက်ပြီးနောက် အဖြူရောင်အင်္ကျီ ဝတ်ဆင်ထားသောလူအား လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

"ကောင်းပြီလေ... ကျွန်မတို့ လာခဲ့တာ (၃)ယောက်လာတယ်၊ အခု သုံးယောက်လုံးကိုပါ ခေါ်မှ ကျွန်မတို့လိုက်ပါ့မယ်"

အဖြူရောင်အင်္ကျီ ဝတ်ဆင်ထားသောလူသည် ကွမ်းကျူးရုပ်ကို ကြည့်လိုက်သည်။

သူ၏စိတ်တွင်း၌ အခြားလူများကို ခေါ်စေ ချင်သော ဆန္ဒမရှိချေ။

"ဌာနမှူးကရော လိုက်မလို့လား"

ဌာနမှူးသည် အဖြူရောင်ဝတ်စုံနှင့်လူ၏ အမေးကြောင့် မည်သို့ ပြန်ဖြေရမှန်းမသိ ဖြစ်နေစဉ် လျှူဝမ်းအော့က ကြားဖြတ်ဖြေလိုက်သည်။

"လိုက်ရမှာပေါ့ရှင်"

အဖြူရောင်အင်္ကျီ ဝတ်ဆင်ထားသောလူက အနည်းငယ်

စဉ်းစားလိုက်သည်။ ပြီးနောက် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

"ကောင်းပြီလေ... လိုက်ကြည့်တယ်ဆိုရင်လည်း ကြည့်ပ

ထိုအခါ လျှူဝမ်းအော့က အလျှင်ဦးစွာ ထိုင်ရာမှထလိုက် သည်။

"ဘယ်ကို သွားရမှာလဲ"

အဖြူရောင်အင်္ကျီ ဝတ်ဆင်ထားသောလူသည် လျှူဝမ်း အော့အား ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

"ကျုပ်နောက်ကို လိုက်ခဲ့ပါ"

လျှူဝမ်းအော့၊ ကွမ်းကျူးရုပ်နှင့် နယ်စားကြီးတို့သည် အ ဖြူရောင်ဝတ်စုံနှင့် လူနောက်သို့ လိုက်ပါလာခဲ့လေတော့သည်။

* * *

မကြာမီ အခန်းတစ်ခုသို့ ရောက်ရှိလာလေသည်။

အလွန်သပ်ရပ်လှပပြီး နေချင်စဖွယ် ဖွဲ့စည်းထား၏။ အ ဖွဲ့စည်းထားပုံမှာ စာပေသမားတစ်ယောက် (သို့မဟုတ်) အနု ညာရှင်တစ်ယောက်၏ အခန်းနှင့် တူလှပေသည်။

အခန်း၏နံရံပေါ်တွင် ပန်းချီကားချပ်များ၊ ကဗျာဆရာ၏ ာများ ချိတ်ဆွဲထားသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

"အားလုံး ထိုင်နိုင်ကြပါတယ်"

အဖြူရောင်အင်္ကျီ ဝတ်ဆင်ထားသူက နေရာထိုင်ခင်း ပေး က်သည်။

နယ်စားကြီး၊ ကွမ်းကျူးရုပ်နှင့် လျှူဝမ်းအော့တို့သည် ကု ားထိုင်အသီးသီး၌ ထိုင်ချလိုက်လေသည်။

နယ်စားကြီးသည် အခန်းတစ်ခုလုံးအား တစ်ချက်ဝေ့၍ ဲ့ဝေ ကြည့်လိုက်သည်။ ပြီးနောက် အဖြူရောင်ဝတ်စုံနှင့်လူ ားလှမ်းမေးလိုက်သည်။

"ခင်ဗျား အခန်းမှာ ဘာတွေများ ထူးခြားနေလို့လဲ"

အဖြူရောင်အင်္ကျီ ဝတ်ဆင်ထားသူက ပြုံးပြလိုက်ပြီး...

"ခင်ဗျားတို့ သေသေချာချာ လေ့လာကြည့်ပြီးပြီလား"

"ကြည့်ပြီးပါပြီ"

"ဘာတွေ တွေ့သလဲ"

"ဘာမှ မထူးခြားဘူးလို့ ထင်ပါတယ်"

"ဒါကတော့ ခင်ဗျား မမြင်လို့ ဖြစ်မှာပါ"

အဖြူရောင်အင်္ကျီ ဝတ်ဆင်ထားသောလူက လျှူဝမ်းအော့

ဘက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။

"ခင်ဗျားလည်း ထူးခြားတာ တွေ့မိလား"

လျှူဝမ်းအော့က ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

"အင်း... ရှင့်ရဲ့အခန်းက အခြားအခန်းနဲ့ နည်းနည်းထူး

ခြားတဲ့ အချက်တစ်ချက်တော့ တွေ့တယ်ရှင့်"

"ခင်ဗျား မဆိုးဘူး ဘယ်အချက် တွေ့ထားသလဲ"

"ဒီအခန်းရဲ့ တည်ဆောက်ပုံက အခြားအခန်းထက် ပိုပြီ

ခိုင်ခံ့တယ်လို့ တွေ့ရတယ်"

"ဟုတ်ပါတယ်၊ ခင်ဗျားက အလွန်တော်တဲ့ မိန်းကလေး

တစ်ယောက်ပါပဲ"

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ်"

"ခင်ဗျားဟာ သိုင်းလောကထဲ ဝင်မယ်ဆိုရင် သိပ်ပြီး နာ

မည်ကျော်ကြားလာနိုင်တဲ့ အရည်အချင်း ရှိတယ်"

"ကျွန်မက သိုင်းလောကနဲ့ မကျွမ်းပါဘူးရှင်"

"တကယ်လို့ သိုင်းလောကထဲ ခြေချမယ်ဆိုရင် ကျုပ် ကြိုဆို

ဆိုပါတယ်"

"ကျွန်မကို ဘာကြောင့် ကြိုဆိုတာလဲ"

"ကျုပ်နဲ့ အတူ ပူးပေါင်းပြီး အလုပ်လုပ်ကြဖို့ ပေါ့"

လျှူဝမ်းအော့က ပြုံးလိုက်သည်။

"ရပါတယ်ရှင်... ဒါပေမယ့် ရှင်က ကျွန်မရဲ့ တောင်းဆိုချက်

ကို လက်ခံနိုင်ပါ့မလား"

"တောင်းဆိုချက်က ဘာများ ထူးခြားနေမှာလဲ ဆိုစမ်းပါ

..."

"ပထမ... သိုးပန်းချီက ရရှိတဲ့ ရတနာပစ္စည်းတွေကို ရေ

ားဒုက္ခသည်များ ကယ်ဆယ်ရန်အတွက် နယ်စားကြီးကို ပေးရ

မှာမယ်"

အဖြူရောင်အင်္ကျီ ဝတ်ဆင်ထားသူက ပြုံးလိုက်သည်။

"ခင်ဗျား လေသံက ဒုတိယ တောင်းဆိုချက် ရှိသေးတယ်နဲ့

တယ်"

လျှူဝမ်းအော့က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

"ဒုတိယ အချက်ကိုတော့ ကျွန်မကို စဉ်းစားဖို့ အချိန်ပေး

"

"ခင်ဗျား တောင်းဆိုတဲ့ အချက်နှစ်ခုထဲက တစ်ခုတော့ ပေး

ယ်"

"ဒုတိယ တောင်းဆိုချက်လားရှင်"

"မဟုတ်ဘူး ပထမ တောင်းဆိုချက်ပါ၊ သိုးပန်းချီမှာ ဖော်

ထားတဲ့ ရတနာသိုက် တွေ့တဲ့အခါမှာ ရွှေငွေ ရတနာများကို နယ်

းကြီးလက် အပ်ပါ့မယ်၊ ကျန်တဲ့ပစ္စည်းကိုတော့ ကျုပ်က ယူသွား

မယ်"

လျှူဝမ်းအော့က ပြုံးလိုက်သည်။

"ဒါပဲလား..."

အဖြူရောင်အင်္ကျီ ဝတ်ဆင်ထားသောလူက...

"ရှိပါသေးတယ်"

"ဒါဖြင့် ပြောပါ"

"ကျုပ်နဲ့ ပူးပေါင်းလုပ်မယ်ဆိုရင် သစ္စာမဖောက်ရပါဘူး
လျှုဝမ်းအော့ အတန်ကြာမျှ စဉ်းစားလိုက်ပြီး...
"အခု ကျွန်မ လက်ခံဖို့ စဉ်းစားပါဦးမယ်"
အဖြူရောင်အင်္ကျီ ဝတ်ဆင်ထားသောလူက ခေါင်းညိတ်
လိုက်သည်။
"ခင်ဗျား လက်ခံလိမ့်မယ်လို့ ကျုပ် ယုံကြည်ပါမယ်"
"ဘာဖြစ်လို့လဲ"
"အခြေအနေကိုက ခင်ဗျား လက်ခံဖို့ ဖန်တီးလာတာကိုး
အဖြူရောင်အင်္ကျီ ဝတ်ဆင်ထားသောသူနှင့် စကားပြော
နေယင်းမှ လျှုဝမ်းအော့၏ မျက်လုံးအစုံသည် အခန်းတစ်ခုလုံးအာ
ဝေ့ကြည့်လိုက်လေသည်။
ပြီး မသင်္ကာသောကြောင့် လှမ်းမေးလိုက် သည်။
"ဒီအခန်းထဲမှာများ ကျွန်မကို လက်ခံလာအောင် တစ်ခု
ရှိနေလို့လား"
"ဟုတ်တယ်၊ ခင်ဗျားတော်တော် ဉာဏ်ကောင်းတာပဲ"
အဖြူရောင် ဝတ်ဆင်ထားသောလူသည် စကားပြောယင်
ကုလားထိုင်လက်ကိုင်ကို လက်ဝါးဖြင့် ခပ်ဆတ်ဆတ် ရိုက်ချလိုက်
သည်။
ရုတ်တရက် နံရံပေါ်၌ ချိတ်ဆွဲထားသော အဝတ်များသည်
ဝဲယာနှစ်ဘက်သို့ ရွေ့ရှားသွားလေသည်။
လျှုဝမ်းအော့၊ ကွမ်းကျူးရုပ်နှင့် နယ်စားကြီးတို့၏ မျက်
လုံးအစုံသည် အဝတ်များ ရွေ့ရှားသွားသော နံရံပေါ်သို့ ကြည့်လိုက်

လေသည်။
တဆက်တည်းမှာပင် အဖြူရောင်အင်္ကျီ ဝတ်ဆင်ထား
သောလူက စကားဆက်လိုက်သည်။
"ဒီနံရံထဲမှာ ဘာတွေရှိတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားတို့ သိသလား"
လျှုဝမ်းအော့က တည်ကြည်စွာဖြင့် မေးလိုက်သည်။
"အဆိပ်အပ်တို့ မြားတံတို့ ဖြစ်မှာပေါ့ရှင်"
အဖြူရောင်ဝတ်ဆင်ထားသောလူက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ပြီး
"ဒါက ဘာဆန်းလို့လဲ"
သူ၏စကားဆုံးသွားသည်နှင့် နံရံမှာ ရှိနေသော သံမဏိတံ
တစ်ချပ်က အပေါ်သို့ တဖြည်းဖြည်း မြင့်တက်သွားလေသည်။
"ဝီ... ဝီ... ဝီ..."
ဟူသော အသံများသည် ဆူညံစွာ ကြားလိုက်ရလေသည်။
လျှုဝမ်းအော့က ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားယင်း နှုတ်မှ
တိုး တိုး ရွတ်ဆိုမိသည်။
"အဆိပ်ပျားပိတုန်း"
အဖြူရောင် ဝတ်ဆင်ထားသောလူက အေးတိအေးစက်
လသံဖြင့် ပြောလိုက်သည်။
"ဟုတ်တယ်၊ သူတို့က တံခါး ဖွင့်လိုက်တဲ့အတွက် ဒေါသ
ထွက်နေကြတာ၊ သူတို့ ထွက်လာရင်တော့ တွေ့သမျှ လူတွေကို
ကိုက်ပေးတော့တာပဲ"
လျှုဝမ်းအော့က အဖြူရောင်ဝတ်စုံနှင့်လူအား လှည့်မေး
လိုက်သည်။

"ဒီလိုဆို ဒီပိတုန်းတွေ ထွက်လာရင် ရှင်လည်း အကိုက်ခံ

မှာပေါ့"

အဖြူရောင် ဝတ်ဆင်ထားသောလူက သဘောကျစွာဖြ

တဟားဟား ရယ်မောလိုက်၏။

"ကျုပ် မွေးထားတဲ့ ပျားပိတုန်းတွေပဲ၊ သခင်ကိုတော့ ဘယ

ကိုက်ပါ့မလဲဗျာ"

လျှုဝမ်းအော့၏ရင်ထဲ၌ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားလေတော့

သည်။

သို့သော် သူမသည် ဣန္ဒြေမပျက် ဟန်ဆောင်နေရ၏။

အဖြူရောင်အင်္ကျီ ဝတ်ဆင်ထားသောလူက လျှုဝမ်းအော့

အား အကဲခတ်ရင်း လှမ်းမေးလိုက်လေသည်။

"ကဲ... ခင်ဗျား ဘယ်လိုဆုံးဖြတ်မလဲ"

လျှုဝမ်းအော့က သူ၏စကားကြောင့် အမိပ္ပါယ်ကို နာ

လည်သွားလေသည်။

ထို့ကြောင့် မျက်နှာထား တင်းမာစွာဖြင့်...

"ဩ... ဟင်း... ဟင်း..."

"ဒီပျားပိတုန်းတွေက ကျွန်မကို ဒုက္ခပေးနိုင်မယ်လို့ ထ

သလား"

အဖြူရောင်အင်္ကျီ ဝတ်ဆင်ထားသူက ... ဝမ်းအော့အာ

ပြန်လည်ခြိမ်းခြောက်လိုက်ပြန်သည်။

"ကျုပ်ရဲ့ ပျားပိတုန်းတွေဟာ အနည်းဆုံး အကောင် တ

သောင်းလောက် ရှိတယ်၊ ခင်ဗျားက ဒီအကောင်တစ်သောင်းကို

တ်လို့ ကုန်နိုင်ပါ့မလား"

လျှုဝမ်းအော့သည် မိမိတို့ ဤအခန်းတွင်းသို့ လိုက်လာ

ည်မှာ မှားလေခြင်းဟု နောင်တရလာလေသည်။ သူမသည်

ဣန္ဒြေမပျက် ပြုံးလိုက်ယင်း...

"ထားပါတော့လေ၊ အခု ရှင်က ဘာကို လိုချင်တာလဲဆိုတာ

ပြောပါ"

အဖြူရောင်အင်္ကျီ ဝတ်ဆင်ထားသောလူက...

"နယ်စားကြီးဆီက သိုးပန်းချီကို ကျုပ့်လက်ထဲ အပ်မယ်ဆို

င် ခင်ဗျားတို့ သုံးယောက်ကို လွှတ်လိုက်ပါ့မယ်"

လျှုဝမ်းအော့က ပခုံးတစ်ချက် တွန့်လိုက်ယင်း...

"ရှင်တစ်ခု မေ့နေပြီ ထင်တယ်"

"ဘာများလဲ"

"နယ်စားကြီး တစ်ခုခု ဖြစ်သွားရင် ရှင်က သိုးပန်းချီကို ရ

နိုင်မယ် ထင်လို့လား"

အဖြူရောင်အင်္ကျီ ဝတ်ဆင်ထားသူက နယ်စားကြီးအား

ကြည့်လိုက်သည်။

"နယ်စားကြီးဟာ တန်ဖိုးရှိတဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ၊ အသက်

အသေခံဖို့တော့ မသင့်ဘူး ထင်တယ်"

နယ်စားကြီးက ပြုံးလိုက်သည်။

"ကျုပ်က သေရမှာ မကြောက်လို့ အခုလို လာရဲတာပေါ့

ဗျာ"

အဖြူရောင် ဝတ်ဆင်ထားသောလူက နယ်စားကြီးအား

ထွေငေါ့လိုက်သည်။

"နယ်စားကြီးက အလွန်သတ္တိကောင်းတယ်လို့ သတင်း
ကားကြားဘာ အခု လက်တွေ့ကျမှ သိရတော့တယ်ဗျာ"

နယ်စားကြီးက လေသံမာမာဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

"အများအကျိုးအတွက်ဆိုရင် ကျုပ်က အသက်စွန့်ရဲ
တယ်ဗျာ"

လျှုဝမ်းအော့သည် အခြေအနေကို နားလည်လိုက်သည်
ထို့ကြောင့် ထိုင်ရာမှ ဆတ်ခနဲ ထလိုက်ပြီး...

"အင်း... ရှင်က ကျွန်မတို့နဲ့ အေးအေးချမ်းချမ်း ဖြေရှင်
လို့ မရနိုင်ဘူး ထင်တယ်"

"ခင်ဗျားက ဘယ်လို ဆုံးဖြတ်ချင်သလဲ"

"ရှင်နဲ့ ကျွန်မနဲ့ အနိုင်အရှုံးအထိ ယှဉ်ပြိုင်မယ်"

အဖြူရောင်ဝတ်လူက ပြုံးကာ...

"ခင်ဗျားရဲ့ လေသံ ကြားရတာ ကျုပ်ကို နိုင်မယ်လို့ ထ
ထားသလိုပဲ"

"ကျွန်မ ဒီလိုတော့ အပိုင်မပြောရဲပါဘူး"

"ဒါဖြင့် ဘာဖြစ်လို့ ကျုပ်ကို စိန်ခေါ်ရတာလဲ"

"ဒီကိစ္စမှာ ရှင်နဲ့ကျွန်မ တစ်ယောက်ယောက် သေမှပဲ ဖြေ
ရှင်းလို့ရမယ် ထင်လို့ပါ"

"ဘာလဲ ကျုပ်ကို မတိုက်ချင် တိုက်ချင်အောင် ပြောနေတာ
လား"

"ဒီနည်းကလွဲလို့ တခြားနည်း မရှိတော့ဘူးလို့ ထင်လို့ပါ"

လျှုဝမ်းအော့သည် ပြောလက်စဖြင့် စကားဆက်လိုက်ပြန်
သည်။

"ရှင်နဲ့ ရှစ်ကွက်အင်းဂိုဏ်းနဲ့ အတော်ရင်းနှီးပုံရတယ်"

"ခင်ဗျား အထင်လွဲနေပြီ၊ ကျုပ်က ရှစ်ကွက်အင်းဂိုဏ်းသား
မဟုတ်ဘူး"

"ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရှင်နဲ့ ရှစ်ကွက်အင်းဂိုဏ်းချုပ်နဲ့ အတော်
လေး ရင်းနှီးမှုရှိတယ်လို့ ကျွန်မယူဆတယ်"

အဖြူရောင် ဝတ်ဆင်ထားသူက လျှုဝမ်းအော့အား အံ့
ဩသင့်စွာဖြင့် စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်လိုက်လေသည်။

"ခင်ဗျားဟာ အသက်ငယ်ငယ်နဲ့ သိုင်းလောကအကြောင်း
အတော်ကလေး နှံ့စပ်အောင် သိထားပါလား"

လျှုဝမ်းအော့က ပြုံးလိုက်သည်။

"ရှင် အခုလွှတ်မယ့် ဖျားပိတုန်းမျိုးကို ရှစ်ကွက်အင်းဂိုဏ်း
ချုပ်ကလည်း တစ်ကြိမ်လွှတ်ဖူးလို့ သိထားတာပါ"

အဖြူရောင်အင်္ကျီ ဝတ်ဆင်ထားသောသူက ထိုင်ရာမှ ရုတ်
တရက်ထလိုက်သည်။

"ဟုတ်လား၊ သူ အခုဘယ်မှာလဲ"

လျှုဝမ်းအော့က စကားထောက်လိုက်၏။

"သူဆိုတာ ဘယ်သူ့ကို မေးတာလဲ"

"ရှစ်ကွက်အင်းဂိုဏ်းချုပ်"

"ရှင် ဝန်ခံပြီ မဟုတ်လား"

"ပြောပါဗျာ၊ သူ အခုဘယ်မှာလဲ"

"သူ အခုလူကောင်း ဖြစ်သွားပြီ၊ တစ်ရက် နှစ်ရက်အတွင်း မှာ ကျွန်မကို့နဲ့ ပူးပေါင်းဖို့ နယ်စားကြီးဂေဟာ ရောက်လာပါတော့ မယ်"

အဖြူရောင်အင်္ကျီ ဝတ်ဆင်ထားသောလူက မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက် သည်။

"ဒီမှာ ကျုပ်က ခင်ဗျားကို လေးလေးစားစား ဆက်ဆံ သလို ခင်ဗျားလည်း စကားကို ကောင်းကောင်းပြောပါ"

လျှုဝမ်းအော့က...

"ရှင့်ကို ကောင်းကောင်း ပြောနေစရာ အချိန်မရှိပါဘူး၊ ရှင် နဲ့ ကျွန်မဟာ အရှုံးအနိုင် ယှဉ်ပြိုင်တိုက်ခိုက်ရတော့မှာပဲဟာ"

အဖြူရောင် ဝတ်ဆင်ထားသောလူက လေပူတစ်ချက် မှုတ်ထုတ်လိုက်သည်။

တဖန် လျှုဝမ်းအော့အား စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်လိုက်သည်။

"ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို ဒီလောက် စိန်ခေါ်နေတာ သေသေ ချာချာ နိုင်လိမ့်မယ်လို့ ယူဆထားသလား"

လျှုဝမ်းအော့က မထီတရီ အပြုံးဖြင့် ပြုံးပြလိုက်ယင်း...

"စမ်းကြည့်ရင်တော့ သိရမှာပေါ့ရှင်"

ထိုသို့ အခြေအတင် စကားပြောနေကြစဉ် အပြင်ဘက်မှ တံခါးခေါက်သံ ကြားလိုက်ရလေသည်။

အဖြူရောင် ဝတ်ဆင်ထားသောလူက မျက်မှောင်ကြုတ် သွားသည်။

သူသည် ကုလားထိုင်၏ လက်တန်းပေါ်သို့ လက်ဝါးဖြင့်

တစ်ချက်ပုတ်လိုက်ရာ...

အခန်းနံရံပေါ်တွင် လေးထောင့်အကွက် အပေါက်တစ်ခု ထွက်ပေါ်လာသည်။

ထိုအခါ ကပ်ဟို့လျန်၏မျက်နှာ ပေါ်လာသည်။

အဖြူရောင် ဝတ်ဆင်ထားသောလူက...

"ဘာကိစ္စ ရှိလို့လဲ"

"ယောကျ်ားတစ်ယောက်နဲ့ မိန်းမတစ်ယောက် ဧည့်ခန်းထဲ ဝင်လာတယ်"

"ရန်သူလား၊ မိတ်ဆွေလား"

"ရန်သူပါ"

"ရန်သူဆိုရင် သတ်လိုက်ပေါ့၊ ကျုပ်ကို အကြောင်းကြားစ ရာ ဘာလိုသလဲ"

ကပ်ဟို့လျန်၏မျက်နှာမှာ ရှုံ့မဲ့သွားသည်။

"ကျုပ်က နိုင်မယ်ဆိုရင် အခုလို လာပြီး အကြောင်းကြား မှာ မဟုတ်ပါဘူး"

အဖြူရောင် ဝတ်ဆင်ထားသောလူက မျက်မှောင်ကြုတ် သွားလေသည်။

"သူတို့က ဘယ်သူတွေလဲဆိုတာ ခင်ဗျားမသိဘူးလား"

"ဟုတ်ကဲ့... သိလို့လည်း အခုလို လာပြီး သတင်းပို့တာပါ"

"ပြောစမ်း၊ ဘယ်သူလဲ"

"ကျုပ်တို့ကို ဒုက္ခပေးနေတဲ့ ထိမုံ့ချူး"

အဖြူရောင် ဝတ်ဆင်ထားသောလူ၏ မျက်နှာမှာ တမု

ဟုတ်ချင်း ဒေါ်သရောင် သမ်းသွားလေသည်။

"လာပြန်ပြီလားကွ၊ ဒီတစ်ခါ ဒီကောင့်ကို သတ်ပစ်ရလိ မယ်"

လျှို့ဝမ်းအော့က ခနဲ့ပြီး ပြုံးလိုက်သည်။

"ရှင်တို့က ထိမ့်ချူးကို သတ်ဖို့ လွယ်မယ်လို့ ထင်နေသ လား"

လျှို့ဝမ်းအော့၏စကားကြောင့် အဖြူရောင် ဝတ်ဆင်ထာ သော သူ၏မျက်နှာမှာ ဖြူဖွေးသွားသည်ဟု ထင်ရသည်။

သို့သော် ဣန္ဒြေမပျက်ပင် ကပ်ဟို့လျှန်ဘက်သို့ လှည့်ပြီ မေးလိုက်သည်။

"အမျိုးသမီးက ဘယ်သူလဲ"

"ရှစ်ကွက်အင်းဂိုဏ်းချုပ်နဲ့ တူတယ်"

ကပ်ဟို့လျှန်၏စကားကြောင့် အဖြူရောင်အင်္ကျီ ဝတ်ဆ ထားသောလူမှာ အံ့သြသွားပြီး ပို၍ ဒေါ်သထွက်လာလေသည်။

မယုံနိုင်ဟန်ဖြင့်...

"ဘယ်သူ..."

"ကျုပ် သိပ်တော့ မသေချာဘူး၊ ရှစ်ကွက်အင်းဂိုဏ်းချုပ် လို့ ထင်တာပဲ"

"ခင်ဗျားက ဘာကြောင့် သေသေချာချာ မပြောနိုင်ရတာ လဲ"

"အရင်တစ်ခါ တွေ့တုန်းကနဲ့၊ အခုတွေ့တာနဲ့ လုံးဝမတူ တော့လို့ပါ"

"ဘယ်လို မတူတာလဲ"

"အရင်တုန်းက သူဟာ အတော်လေး ဆန်းဆန်းပြားပြား ...အောင် ဝတ်ဆင်ထားတယ်"

"အခုကော..."

"အခုတော့ ရိုးရိုးသားသားပုံနဲ့ ဝတ်ဆင်ထားတာကို တွေ့ ...တယ်"

အဖြူရောင်အင်္ကျီ ဝတ်ဆင်ထားသောလူက မျက်မှောင် ...ကြုတ်သွားသည်။

"အင်း...ဘယ်လိုဖြစ်သွားတာလဲ"

လျှို့ဝမ်းအော့က ကြားဖြတ်ပြောလိုက်သည်။

"လောကမှာ ဘယ်အရာမျိုးမဆို တသမတ်ထဲ မှတ်လို့မရ ...ဘူးရှင့်၊ ရှင်မယုံကြည်ရင် ရှစ်ကွက်အင်းဂိုဏ်းချုပ် ဟုတ်မဟုတ် ...သွားပြီးကြည့်ပါလား"

အဖြူရောင် ဝတ်ဆင်ထားသောလူက လျှို့ဝမ်းအော့ကို ...ကျေနပ်သလို ကြည့်လိုက်ပြီး...

"ဒီကိစ္စဟာ ကျုပ်ရဲ့ကိစ္စပါ၊ မင်းနဲ့မဆိုင်ပါဘူး"

ကပ်ဟို့လျှန်က စကားဆက်လိုက်သည်။

"ကျုပ်ခန့်မှန်းရတာကတော့ ထိမ့်ချူးနဲ့ ရှစ်ကွက်အင်း ...ဂိုဏ်းချုပ်တို့ ပူးပေါင်းပြီးလာတယ်လို့ ယူဆရတယ်၊ သူတို့က ကျုပ် ...တို့လူ ငါးယောက်ကို အနိုင်ရသွားပြီဗျ"

အဖြူရောင် ဝတ်ဆင်ထားသောလူက လျှို့ဝမ်းအော့အား ...ကြည့်လိုက်သည်။

"အင်း...ကျုပ်ရဲ့အစီအစဉ်ကို ခဏသိမ်းထားရဦးမယ်"

"ခင်ဗျားတို့အဖို့ ကံကောင်းတယ်လို့ ဆိုရမှာပဲ"

ထိုလူသည် ပြောပြီးသည်နှင့် ကုလားထိုင် လက်တန်းပေါ် သို့ လက်ဝါးတစ်ချက် ရိုက်ချလိုက်ရာ...။

အခန်းတံခါးပွင့်သွားလေသည်။

ထို့နောက် အဖြူရောင် ဝတ်ဆင်ထားသောလူသည် အ ပြင်သို့ ခြေလှမ်းကျဲကျဲဖြင့် ထွက်ခွာသွားသည်။

လျှုဝမ်းအော့တို့ သုံးယောက်သည်လည်း ထိုအခန်းထဲမှ ထွက်လာကြလေတော့သည်။

* * *

ခြံဝင်းထဲရှိ မြေကွက်လပ်ပေါ်တွင် သိုင်းသမားများသည် တန်းစီ၍ ငြိမ်သက်စွာ ရပ်တန့်နေကြသည်။ သူတို့လက်ထဲတွင် ဓား ကိုယ်စီကိုင်ထားကြသည်။

ထိုသိုင်းသမားများ၏ ရှေ့၌ ရပ်နေသော ယောကျ်ားတစ် ယောက်နှင့် မိန်းမပျိုမှာ အခြားမဟုတ်ချေ။

ထိမ့်ချူးနှင့် ရှစ်ကွက်အင်းဂိုဏ်းချုပ်တို့ပင် ဖြစ်လေသည်။

အဖြူရောင် ဝတ်ဆင်ထားသောလူသည် ထိမ့်ချူးနှင့် ရှစ်ကွက်အင်း ဂိုဏ်းချုပ်တို့ထံ လျှောက်သွားလေသည်။

သူသည် ဓားကိုယ်စီဖြင့် ရပ်နေကြသော သူ၏လူများအား တစ်ချက်ကြည့်လိုက်သည်။

ထို့နောက် သိုင်းသမားများအား လှမ်း ပြောလိုက်သည်။

"မင်းတို့ ဖယ်ကြစမ်း"

ထိုအခါ ပိတ်ဆို့နေသော သိုင်းသမားများသည် ဦးညွတ်၍ နောက်သို့ ဆုတ်သွားကြလေသည်။

အဖြူရောင် ဝတ်ဆင်ထားသောလူသည် ထိမ့်ချူးရှေ့သို့ တစ်လှမ်းချင်း လျှောက်သွားလေသည်။

ပြီးနောက် ထိမ့်ချူးအား စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

"ထိမ့်ချူး ဟုတ်လား"

ထိမ့်ချူးက ဂရုမစိုက်သည့်ပုံစံဖြင့် နေလိုက်ပြီး မျက်နှာ ားတည်စွာဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

"ဟုတ်တယ်"

"ခင်ဗျားဟာ ဓားပညာ အလွန်တော်တယ်လို့ ကြားတယ်"

"မယုံရင် စမ်းကြည့်ပေါ့"

"ကျုပ် ဘယ်သူလဲဆိုတာ သိသလား"

"မသိဘူး၊ သိစရာလည်း မလိုပါဘူး"

အဖြူရောင်အကျႌ ဝတ်ဆင်ထားသောလူက ဒေါသကိုမ န်းချုပ်နိုင်တော့ပါ။ ထို့ကြောင့် တိုက်ခိုက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

"မသိချင်လည်း ပြောပြရဦးမှာပေါ့"

"အဖြူရောင်အကျႌ သိုင်းသမား ရှုံ့ရှန်းဆိုတာ ကျုပ်ပဲ"

ထိုလူ၏စကားကြောင့် ထိမ့်ချူး အံ့အားသင့်သွားသည်။

"ခင်ဗျားက ဓားပိဇ္ဇာသိုင်းသမား လေးယောက်ထဲက အဖြူ ရောင်သိုင်းသမား မဟုတ်လား"

"ဟုတ်တယ်..ခင်ဗျားလည်း ကျုပ်နာမည်ကို သိတာကိုး"

ထိမ့်ချူးက...

"သိုင်းသမားလေးယောက်ထဲမှာ ခင်ဗျားဟာ အညံ့ဆုံးပဲ"

အဖြူရောင်အင်္ကျီ ဝတ်ဆင်ထားသူက...

"ခင်ဗျားက တော်တော်အပြောကြီးတဲ့လူပါလား"

ထိမ့်ချူးက ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်လေသည်။

ထိုစဉ် အဖြူရောင်အင်္ကျီဝတ်ဆင်ထားသူသည် ရှစ်ကွက် အင်းဂိုဏ်းချုပ်ကို ကြည့်လိုက်သည်။

"ဘယ်လိုလဲ ခင်ဗျား သစ္စာဖောက်သွားပြီ ဟုတ်လား"

မိန်းကလေးက ပြုံးလိုက်သည်။

"ကျွန်မ ရှစ်ကွက်အင်းဂိုဏ်းချုပ် မဟုတ်တော့ပါဘူး"

"ရှစ်ကွက်အင်းဂိုဏ်းချုပ်က သေသွားပါပြီ"

အဖြူရောင်အင်္ကျီ သိုင်းသမား ရှုံ့ရှန်းမှာ မျက်မှောင်ကုပ် သွားသည်။

"ခင်ဗျား အသက်ရှင်နေသေးတယ် မဟုတ်လား"

မိန်းကလေးက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

"ဟုတ်တယ်၊ တချိန်တုန်းက ကျွန်မဟာ ရှစ်ကွက်အင်းဂိုဏ်း ချုပ် ဟုတ်ပေမယ့် အခုကျွန်မက လန်းရှောက်ရှက် ဖြစ်နေပါပြီ"

ထိုစဉ် ကပ်ဟို့လျန်က ကြားဖြတ်ဝင်ပြောသည်။

"ရှစ်ကွက်အင်း ဂိုဏ်းကကော"

လန်းရှောက်ရှက်က...

"ဖျက်သိမ်းလိုက်ပါပြီ၊ အခုအချိန်ကစပြီး သိုင်းလောကမှာ ကွက်အင်းဂိုဏ်းဆိုတာ မရှိတော့ပါဘူး"

ကပ်ဟို့လျန်က မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

"ခင်ဗျားက ရှစ်ကွက်အင်းဂိုဏ်း တစ်ခုလုံးကို သစ္စာဖောက် သွားတာကိုး"

လန်းရှောက်ရှက်က ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

"ရှင်မှားနေပြီ၊ ကျွန်မက သစ္စာဖောက်တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်မသဘောနဲ့ ကျွန်မ ဖျက်သိမ်းပစ်တာ မဟုတ်ပါဘူးရှင်"

ရှုံ့ရှန်းက မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။ ပြီးနောက် မကျေမ နပ်ဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

"ခင်ဗျားက ဂိုဏ်းချုပ်ပဲ..ခင်ဗျား သဘောမတူရင် ဘယ်သူက ဖျက်သိမ်းလို့ရမှာလဲ"

လန်းရှောက်ရှက်က ပြုံးလိုက်သည်။

"ကျွန်မ ဂိုဏ်းသားအားလုံးနဲ့ ဆွေးနွေးပြီးမှ အကျိုးမရှိတဲ့ လုပ်မို့ စွန့်ပစ်ဖို့ အားလုံးကသဘောတူလို့ ဖျက်သိမ်းပစ်လိုက် တာပါ"

ကပ်ဟို့လျန်က...

"ခင်ဗျားတို့ဂိုဏ်းထဲမှာ ကျုပ်ရဲ့မိတ်ဆွေတွေ အများကြီး ပါတယ်၊ အခု သူတို့ဘယ်ရောက်ကုန်ပြီလဲ"

"သူတို့ အားလုံးပြန်ကုန်ကြပါပြီ"

ရှုံ့ရှန်းသည် ခေါင်းတညိတ်ညိတ်ဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

"အင်း..မိန်းမတွေဟာ အတော့်ကို ယုံနေစက်ခက်တွေ

လား"

လန်းရှာက်ရွက်က ပြုံးလိုက်သည်။

"ဒီလိုလည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ ယောက်ျားပဲဖြစ်ဖြစ်၊ မိန်း

ဖြစ်ဖြစ် ဘယ်သူမဆို သူ့ကိုယ်ပိုင် ဆုံးဖြတ်ပိုင်ခွင့်တော့ ရှိပါတယ်

ကပ်ဟို့လျန်က မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်လေသည်။

"ခင်ဗျား အခုလိုဆုံးဖြတ်တာ ခင်ဗျားကိုယ်ခင်ဗျား အမှ

တစ်ခုကို လုပ်နေတာနဲ့ အတူတူပါပဲ"

လျူဝမ်းအော့က ကွမ်းကျုံးရုပ်အား အချက်ပြလိုက်သည

ကွမ်းကျုံးရုပ်သည် နယ်စားကြီးအား အကာအကွယ်ပြု

ထိမ့်ချုံးအနီးသို့ လျှောက်သွားလေသည်။

လျူဝမ်းအော့က ပြုံးလိုက်သည်။

"ရှင်တို့ရခဲ့တဲ့ အခွင့်အရေးတစ်ခု လွတ်သွားပါပြီရှင်"

လျူဝမ်းအော့၏စကားကို ရှုံ့ရှန်းက ခေါင်းခါယမ်းလို

သည်။

"ကျုပ်တော့ ဒီလိုမထင်ပါဘူး"

လျူဝမ်းအော့က ခနဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

"ရှင်တို့က လူများပေမယ့် ကျွန်မတို့ကိုနိုင်ဖို့ မလွယ်ပါဘ

နောက်ပြီး နယ်စားကြီး အချိန်မီပြန်လာတာမှ မတွေ့ရင် မြင်းသ

တော်သုံးထောင်က ဒီကိုအပြင်းဒုန်းစိုင်းပြီး လိုက်လာပါလိမ့်မယ်

ရှုံ့ရှန်း၏မျက်နှာပေါ်၌ တွေဝေငေးမောနေပေသည်။

သူသည် လျူဝမ်းအော့၏ စကားကို စဉ်းစားဆင်ခြင်

ည်နှင့် တူလှပေသည်။

အတန်ကြာမှ ရှုံ့ရှန်းက လျူဝမ်းအော့အား စိုက်ကြည့်လိုက်

သည်။

"ခုနတုန်းက ခင်ဗျားက ကျုပ်နဲ့ယှဉ်ပြိုင်ဖို့ စိန်ခေါ်ထား

ယ်မဟုတ်လား"

လျူဝမ်းအော့က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

"ဟုတ်တယ်..ဘာဖြစ်သလဲ"

ရှုံ့ရှန်းက...

"အခုကော ကျုပ်နဲ့ယှဉ်ပြိုင်ဖို့ ဆန္ဒရှိသေးရဲ့လား"

လျူဝမ်းအော့က ပြုံးလိုက်သည်။

"ရှိပါသေးတယ်၊ ဒါပေမယ့် သက်သက်မဲ့တော့ မယှဉ်ချင်

ဘူး၊ တခုခုတော့ လောင်းကြေးစားကြေး လုပ်မှဖြစ်မယ်"

ရှုံ့ရှန်းက မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

"ခင်ဗျားက ဘာများလောင်းကြေးစားကြေး လုပ်ချင်လို့လဲ"

လျူဝမ်းအော့က...

"တကယ်လို့ ရှင်ရှုံးသွားခဲ့ရင် တစ်သက်လုံး ရှင်ကျွန်မ

ကားကို နားထောင်ရလိမ့်မယ်"

ရှုံ့ရှန်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

"ကောင်းပြီလေ၊ ခင်ဗျား ရှုံးသွားရင်ကော"

လျူဝမ်းအော့က ရှုံ့ရှန်းအား ကြည့်လိုက်ပြီး...

"ဒါက ရှင့်ရဲ့သဘောကို ပြောဦးမှပေါ့"

ရှုံ့ရှန်းက အတန်ကြာ စဉ်းစားလိုက်ပြီး...

"ခင်ဗျားရှုံးခဲ့ရင် ကျုပ်ခိုင်းတာကို တသဝေမတိမ်း ဆော
ရွက်ရလိမ့်မယ်"

လျှုဝမ်းအော့က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

"ကောင်းပြီလေ၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်မကတော့ ရှုံးမှာမဟုတ်
ဘူး"

ရှုံ့ရှန်းက မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

"ဒီအရှုံးအနိုင်ဟာ ယှဉ်ပြိုင်တဲ့အခါမှာ အဖြေပေါ်လာ
လိမ့်မယ်"

ရှုံ့ရှန်းသည် ထိုသို့ပြောပြီးသည်နှင့် တိုက်ခိုက်ရန် အသ
ပြင်လိုက်လေသည်။

* * *

ရှုံ့ရှန်းသည် လျှုဝမ်းအော့အား တိုက်ခိုက်ရန် ရှေ့သို့ခြေ
စ်လှမ်းချင်း တိုးလိုက်သည်။ ထိုစဉ်...

"နေဦး"

ထိမ့်ချူးက ဟန့်တားလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ရှုံ့ရှန်းက မကျေနပ်သွာဖြင့် မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

"မင်းက ဘာပြောချင်လို့လဲ"

ထိမ့်ချူးသည် လျှုဝမ်းအော့၏ ရှေ့သို့ သွားရောက်ရပ်
န့်လိုက်သည်။

"ယောကျ်ားတစ်ယောက်နဲ့ အားနွဲ့တဲ့ မိန်းကလေးတစ်
ယာက်တို့ ယှဉ်ပြိုင်တာ သဘာဝမကျပါဘူး၊ ယှဉ်ပြိုင်ချင်ရင် ကျုပ်
ယှဉ်ပြိုင်ပါ"

လျှုဝမ်းအော့က ထိမ့်ချူးအား ကြည့်ကာ ပြုံးလိုက်သည်။

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်၊ ဒါပေမယ့်.."

ထိမ့်ချူးက လျှုဝမ်းအော့အား ကြားဖြတ်လိုက်သည်။

"ဒီလူရဲ့သိုင်းပညာဟာ အတော့်ကို ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်
ယ်၊ ခင်ဗျား ယှဉ်ပြိုင်လို့ သူ့ကိုနိုင်မှာမဟုတ်ဘူး"

လျှုဝမ်းအော့က ပြုံးလိုက်သည်။

"ကိစ္စမရှိပါဘူးရှင်"

"ကျွန်မက မိန်းမသားဖြစ်ပေမယ့် ကတိစကားကို မဖျက်
င်ပါဘူး"

ထိမ့်ချူးက...

"ခင်ဗျားတို့က မယှဉ်ပြိုင်ရသေးပါဘူး။ ပြန်ပြီးဖျက်သိမ်း

လို့ ရပါတယ်”

လျှုဝမ်းအော့က ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ရှင့်ရဲ့စေတနာကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျွန် လက်မခံနိုင်ပါဘူးရှင်”

ထိမ့်ချူးက အံ့သြစွာဖြင့်...

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

လျှုဝမ်းအော့က မျက်နှာထားတည်စွာဖြင့်...

“ကျွန်မရဲ့ဆရာဟာ သိုင်းလောကမှာ အလွန်နာမည်ကျေ ကြားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်ပါ။ ကျွန်မက ကတိဖျက်ရင် ကျွန်မဆရ နာမည်ပျက်မှာပေါ့”

ထိမ့်ချူးက သူမ၏စကားကြောင့် မကျေမနပ်ဖြစ်သွား

“ခင်ဗျား စကားပြောတာ မလွန်လွန်းဘူးလားဗျ”

လျှုဝမ်းအော့က လက်ကာပြလိုက်သည်။

“ဒီကိစ္စတွေ ခဏထားလိုက်ပါဦး၊ ကျွန်မ ရှုံ့ရှန်းကို နိုင်ပြီး အခါကျ အေးအေးဆေးဆေး ပြောကြတာပေါ့”

ထိမ့်ချူးက နှုတ်ခမ်းမဲ့လိုက်ပြီး လျှုဝမ်းအော့ကိုကြည့်က သက်ပြင်းချလိုက်လေသည်။

“အင်း...လူတစ်ယောက်ဟာ ကိုယ့်ကိုကိုယ် အရှုံးခံချင်တ တော့ မတတ်နိုင်ပါဘူးလေ”

လျှုဝမ်းအော့က ပခုံးတစ်ချက် တွန့်လိုက်သည်။

“ဘာလဲ ရှင်က ကျွန်မ အခိုင်းအစေ ဖြစ်သွားမှာစိုးလို့လာ

ထိမ့်ချူးက...

“ခင်ဗျား ကိုယ်တိုင်က အခိုင်းအစေဖြစ်ချင်နေကော့လည်း ကျုပ်က ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ”

လျှုဝမ်းအော့က ပြုံးလိုက်သည်။

“အင်း...ကျွန်မ အကြံရလာပြီ၊ ကျွန်မ အခိုင်းအစေ မဖြစ် နည်းတစ်ခုတော့ ရှိပါတယ်”

“ဘယ်လို နည်းမျိုးလဲ”

“ယှဉ်ပြိုင်လို့ ကျွန်မရှုံးသွားရင် အခိုင်းအစေမဖြစ်အောင် က ကျွန်မကိုသတ်လိုက်ပေါ့”

ထိမ့်ချူးက မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

“ခင်ဗျားက အသက်နဲ့ လောင်းကြေးစားကြေး လုပ်နေတာ ”

လျှုဝမ်းအော့က ပြုံးလိုက်သည်။

“မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဟာ အသက်ထက် အရှက်ကပို အရေးကြီးပါတယ်ရှင်”

ထိမ့်ချူးက သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်ပြီး ခေါင်းငိုက်စိုက် ကာ နောက်သို့ဆုတ်သွားလေသည်။

* * *

ထိုအခါ လျှုဝမ်းအော့ မျက်လုံးအစုံမှာ ရှုံ့ရှန်းထံသို့ ပြန်

လည်ရောက်ရှိသွားလေသည်။

"ကဲ..ရှင်စပြီး တိုက်ခိုက်နိုင်ပါပြီ"

ရှုံ့ရှန်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး...

"ကောင်းပြီလေ၊ သတိထားပေတော့"

ရှုံ့ရှန်းသည် ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် လျှပ်တပြက် လက်ဝါးဖြ ခုတ်ချလိုက်လေသည်။

တိုက်ခိုက်မှု၏ အားမာန်က ပြင်းထန်ခြင်းမရှိသော်လည် အေးစိမ့်သောအငွေ့များမှာ အခန်းတစ်ခုလုံးသို့ လွှမ်းသွားလေ

* * *

ကွမ်းကျုံးရုပ်သည် လျူဝမ်းအော့နှင့်ရှုံ့ရှန်းတို့ ယှဉ်ပြိုင် ကြသည်ကို ရင်တမမဖြင့် ကြည့်နေ၏။

တချိန်တုန်းက သူသည် လျူဝမ်းအော့၌ သိုင်းပညာတ သည်ဟု ယူဆထားသည်။

ယင်းသို့ ယူဆထားသောကြောင့် လျူဝမ်းအော့အား စေ့တစောင်း အမျိုးမျိုးအကဲခတ်ခဲ့လေသည်။

သူပင်မက ကပ်ဟို့လျှန်၊ ဖန်းကျင်းရှမ်းနှင့် ယန်စုစိန်တို လည်း စုံစမ်းလေ့လာခဲ့ကြသည်။

ယင်းသို့ စုံစမ်းလေ့လာသော်လည်း လျူဝမ်းအော့သ

င်းပညာ မတတ်ကြောင်း တညီတညွတ်တည်း မှတ်ချက်ချခဲ့ကြ သည်။

သို့သော် လျူဝမ်းအော့မှာမူ ဉာဏ်နှင့် လုပ်ရည်ကိုင်ရည် းသည် သူမတူအောင် ထူးချွန်သည်ကို တွေ့လာရလေသည်။

လျူဝမ်းအော့သည် ဗဟုသုတ ကြွယ်ဝသည်။

ဉာဏ်ပညာ အမျှော်အမြင်ရှိသည်။

မည်သည့်ကိစ္စရပ်များမဆို ဆောင်ရွက်သောအခါ၌လည်း ဏ်ရည်ထူးချွန်သည်ကို တွေ့ရသည်။ တဖန် သူမသိုင်းပညာတတ် ည်ဟု ထုတ်ဖော်ပြောပြ၍ သိရလေသည်။

သို့သော် လျူဝမ်းအော့၏ သိုင်းပညာရပ်များမှာ မည်မျှ စွမ်းထက်သည်ကိုမူ တကြိမ်တခါမျှ မတွေ့မမြင်ဖူးသဖြင့် ခန့်မှန်း မရခဲ့ပေ။

ထို့ကြောင့် လျူဝမ်းအော့နှင့်ရှုံ့ရှန်းတို့ သိုင်းပညာယှဉ် ပြိုင် ာသောအခါ ကွမ်းကျုံးရုပ် ရင်တမမနှင့် ကြည့်နေရခြင်း ဖြစ်၏။

လျူဝမ်းအော့သည် ရှုံ့ရှန်း၏တိုက်ခိုက်မှုကို ရှောင်တိမ်း လိုက်သည်။

တဆက်တည်းမှာပင် ရှုံ့ရှန်း၏လက်ကောက်ဝတ် နေရာတို့ ိုလက်ညှိုးတစ်ချောင်းဖြင့် လှမ်းထောက်လိုက်လေသည်။

ရှုံ့ရှန်း နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်သည်။

သူ၏လက်ဝါးကုပ် သိုင်းကွက်ဖြင့် တိုက်ခိုက်လိုက်လေ တော့သည်။

အေးစိမ့်သော အငွေ့အသက်များသည် ဆောင်းရာသီမှ

နှင်းဖွဲများပမာ အေးစိမ့်သွားသည်။

အနီး၌ရပ်နေသော နယ်စားကြီး၏ တစ်ကိုယ်လုံးမှာ ချ
စိမ့်တုန်ခါသွားသည်။

ကွမ်းကျိုးရုပ်သည် ဓားကိုဆွဲထုတ်လိုက်ပြီး နယ်စားကြ
ရှေ့တွင် သွားရောက် ကာကွယ်ရပ်တန့်နေလေသည်။

ထိမ့်ချူးနှင့် လန်းရှောက်ရှက်တို့သည် တိုက်ပွဲကို စိတ်
စားစွာ စူးစိုက်ကြည့်နေမိကြတော့သည်။

* * *

တိုတောင်းလှသော အချိန်အတွင်း၌ လျူဝမ်းအော့နှင့်ရှုံ့ရှန်
တို့သည် သိုင်းကွက်ပေါင်း ငါးဆယ်ကျော်မျှပင် တိုက်ခိုက်ခဲ့ပြီး ဖြစ်
လေသည်။

တိုက်ပွဲ၏ အခြေအနေမှာလည်း တမျိုးတဖုံ ပြောင်းလဲလာ
သည်ကို တွေ့မြင်ရလေသည်။

ရှုံ့ရှန်း၏ ပြင်းထန်သော တိုက်ခိုက်မှုသည် တဖြည်းဖြည်း
အားလျော့လာသည်။

လျူဝမ်းအော့မှာ စစချင်းအနေအထားမှ တိုက်စစ်နေရာသို့
ကူးပြောင်းလာလေသည်။

သူမ၏တိုက်ခိုက်မှုသည် ပို၍ပို၍ ပြင်းထန်လာလေသည်။

မ့်ချူးသည် လျူဝမ်းအော့၏ တိုက်ခိုက်မှုကိုကြည့်ကာ သူ၏
က်နှာပေါ်တွင် အံ့ဩသည့် အရိပ်အရောင်များ ပေါ်လွင်လာ
သည်။

"အွတ်"

ဟူသောအသံနှင့်အတူ တိုက်ခိုက်နေကြသော လျူဝမ်း
အော့နှင့် ရှုံ့ရှန်းတို့သည် လူချင်းပူးနေရာမှ ကွဲကွာသွားလေသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် တိုက်ခိုက်မှုကို ရပ်တန့်လိုက်ပြီး
ာက် မျက်နှာချင်းဆိုင် ရပ်လိုက်ကြလေသည်။

ကွမ်ကျိုးရုပ်က အကဲခတ်ကြည့်လိုက်သည်။

သူတို့နှစ်ယောက်မှာ မည်သူရှုံးသည်၊ မည်သူနိုင်သည်ဟု
ခွဲမရနိုင် ဖြစ်နေသည်။

လျူဝမ်းအော့က ပြုံးလိုက်သည်။

"ဘယ်လိုလဲ၊ ရှင်ပေးတဲ့ကတိ တည်မယ်မဟုတ်လား"

ရှုံ့ရှန်းက လျူဝမ်းအော့အား အံ့အားသင့်စွာ ကြည့်ရင်း
င်ဝသို့ လက်ဝါးဖြင့် ဖိထားလိုက်သည်။

"ကျုပ် ဒဏ်ရာရသွားပါပြီ"

လျူဝမ်းအော့က ခါးထောက်၍ ပြောလိုက်သည်။

"ကျွန်မ သိတယ်၊ ရှင့်ဒဏ်ရာက တော်တော်ပြင်းထန်တယ်"

ရှုံ့ရှန်းက ရှုံ့မဲ့နေရာမှ...

"ကျုပ်ပေးတဲ့ ကတိ မတည်နိုင်တော့ဘူးဗျ"

လျူဝမ်းအော့က ရှုံ့ရှန်းအား ဆတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

"ဘာလဲ၊ ရှင်က ကတိဖျက်ချင်လို့လား"

ရှုံ့ရှန်းက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

"မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျုပ်ရတဲ့ဒဏ်ရာကို အချိန်မီ ကုရဦး မဟုတ်လား"

လျှူဝမ်းအော့က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

"ဒါက လွယ်ပါတယ်၊ ကျွန်မဆီကို လာခဲ့ပါ။ ရှင့်ဒဏ်ရာ ကျွန်မကုပေးမယ်"

ရှုံ့ရှန်းက သူမအနီးသို့ လျှောက်သွားလေသည်။

လျှူဝမ်းအော့က သူမ၏လက်ဝါးဖြင့် ရှုံ့ရှန်း၏ရင်ဝသို့ ပြ ပြင်းတစ်ချက် ရိုက်ချလိုက်လေသည်။

ရှုံ့ရှန်းမှာ လျှူဝမ်းအော့၏ အပြုအမူကြောင့် အံ့အားသ သွားသည်။

"ကျုပ်ရဲ့ဒဏ်ရာကို ကုလိုက်တယ်ပေါ့ ဟုတ်လား"

လျှူဝမ်းအော့က ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

"မဟုတ်ဘူး"

"ဒါဖြင့်..."

"ကျွန်မက ရှင်ကတိမတည်မှာ စိုးရိမ်လို့ ရှင့်ရဲ့သွေးကြော ကို ပိတ်လိုက်တာ"

ရှုံ့ရှန်းက ဒေါသထွက်သွားသည်။

"ခင်ဗျားက တော်တော်ဉာဏ်များတဲ့ မိန်းကလေးပဲ"

လျှူဝမ်းအော့က အေးစက်မာကျောစွာဖြင့်...

"အခုချိန်ကစပြီး ရှင် ကျွန်မခိုင်းတာကို လုပ်ရမယ်၊ ကတိ ဖျက်ရင်တော့ သေဖို့ပဲရှိတော့တယ်"

ရှုံ့ရှန်းက မည်သို့မျှပြန်မပြောတော့ဘဲ ပါးစပ်ပိတ်ထား က်လေတော့သည်။

* * *

လျှူဝမ်းအော့၏မျက်နှာမှာ တည်ကြည်လေးနက်နေသည်။

"ကျွန်မ ပထမဆုံးခိုင်းမယ့်အလုပ်က ကပ်ဟို့လျှန်ကို အရှင် တ်လတ် ဖမ်းပေးရမယ်"

ရှုံ့ရှန်းသည် သူမ၏စကားကို ကြားလိုက်ရသောအခါ ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားလေသည်။

ကပ်ဟို့လျှန်က သဘောကျစွာဖြင့် ရယ်မောလိုက်သည်။

"ဟား ဟား ဟား ခင်ဗျားခိုင်းတာကလည်း ကျုပ်ကို ပထ ဆုံးဖမ်းဖို့ အမိန့်ထုတ်လိုက်တာကိုး"

သူသည် ရယ်မောနေသော်လည်း ရင်ထဲ၌ ထိတ်လန့်တုန် ှပ်နေ၏။ သူ၏လက်များ တုန်ယင်နေသည်မှာ သိသာနေသည်။

လျှူဝမ်းအော့က ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

"ဘယ်လိုလဲ ရှုံ့ရှန်းရဲ့၊ ကျွန်မရဲ့စကားကို မနာခံဘူး ဟုတ်လား"

ရှုံ့ရှန်းက လျှူဝမ်းအော့အားကြည့်၍ နောက်သို့ဆုတ်သွား လေသည်။

"ဒီမှာ ခင်ဗျားသေသေချာချာ စဉ်းစားပါ။ ခင်ဗျားက
ကတိဖျက်နေတာပါ"

သူသည် ယင်းသို့ပြောရင်း နောက်သို့ ဆုတ်သွားပြန်သ

ကပ်ဟို့လျှန်မှာ ယပ်တောင်အား ဖြန့်လိုက်သည်။

ကိုယ့်ကိုယ်ကို ကာကွယ်ရင်း နောက်သို့တဖြည်းဖြ
ဆုတ်သွားလေသည်။

သိုင်းသမားများသည် ကပ်ဟို့လျှန်နှင့် ရှုံ့ရှန်းတို့ နော
ဆုတ်သွားကြသည်ကို တွေ့ရသောအခါ သူတို့သည်လည်း အ
အလျှို နောက်သို့ ဆုတ်သွားကြလေသည်။

ထိမ့်ချူးက သူတို့၏အခြေအနေကို နားလည်လိုက်သေ
ကြောင့် စိုက်ခိုက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်လေသည်။

လျှူဝမ်းအော့က ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

ပြီး...ထိမ့်ချူးအား ဟန့်တားလိုက်ပြန်သည်။

"သူတို့ကို မတိုက်နဲ့တော့"

ထိမ့်ချူးက မျက်မှောင်ကြုတ်သွားပြီး နားမလည်နို
စွာဖြင့် ကြည့်လိုက်သည်။

လျှူဝမ်းအော့က လေသံတိုးတိုးဖြင့် လှမ်းပြောလိုက်သည

"နယ်စားကြီးရဲ့ လုံခြုံရေးက အရေးကြီးပါတယ်၊ ပြန်
ပါစို့"

ထိမ့်ချူးက တခဏမျှ တွေဝေနေပြီး ခေါင်းညိတ်လို
လေသည်။

သူတို့သည် နယ်စားကြီးအား ခြံရံလျက် ထိုအဆော

မှ ထွက်ခွာသွားလေတော့သည်။

* * *

နယ်စားကြီးဂေဟာသို့ လျှူဝမ်းအော့တို့လူစု ပြန်ရောက်
သောအခါ နံနက်ချိန်ပင် ရောက်ရှိနေပေသည်။

သူတို့သည် ဧည့်ခန်းထဲတွင် အသီးသီးအနားယူကာ ထိုင်
က်ကြလေသည်။

ဧည့်ခန်းထဲ၌ ခေတ္တမျှတိတ်ဆိတ်နေသည်။

မကြာပါချေ။ တိတ်ဆိတ်မှုအား စတင်ဖြိုခွင်းလိုက်သူမှာ
မ့်ချူးဖြစ်သည်။

သူက လျှူဝမ်းအော့အား အသံတိုးတိုးဖြင့်...

"ကျုပ် ခင်ဗျားနဲ့ အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောချင်ပါ
ယ်"

လျှူဝမ်းအော့က ပြုံးလိုက်သည်။

"ဟုတ်ကဲ့ ပြောပါရှင်"

နယ်စားကြီး၊ ကွမ်းကျုံးရှပ်နှင့် လန်းရှောက်ရွက်တို့သည်
တို့၏အခြေအနေကို နားလည်လိုက်သောကြောင့် တဘက်သို့
ှောက်၍ရှောင်သွားကြသည်။

လျှူဝမ်းအော့က ဝန်းကျင်သို့ တစ်ချက်ဝေ့ကြည့်လိုက်၏။

"ကဲ..ရှင် ဘာပြောချင်သလဲဆိုတာ ပြောပါ"

ထိမ့်ချူးက အတန်ကြာမျှ ချင့်ချိန်ပြီး စကားစတင်
လိုက်သည်။

"ခင်ဗျားနဲ့ရှုံ့ရှန်း တိုက်ခိုက်တုန်းက အသုံးပြုတဲ့သိုင်းကွ
တွေဟာ တကယ့်ထိပ်တန်းကျတဲ့ သိုင်းကွက်တွေပဲ၊ ကျုပ်တော့
ကျူးတယ်ဗျ"

လျူဝမ်းအော့က ပြုံးလိုက်သည်။

"ရှင်က ဘာကိုမေးချင်သလဲဆိုတာ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း
ပါ.."

ထိမ့်ချူးက မျက်နှာထားပြုံးချိုစွာဖြင့်...

"မေးရမှာ အားနာနေလို့ပါ"

"အားမနာပါနဲ့ရှင်၊ မေးချင်တာရှိရင် မေးပါ"

"ခင်ဗျားရဲ့ဆရာ ဘယ်သူလဲဆိုတာ ပြောနိုင်ရင်.."

သူ၏စကားမဆုံးမီ လျူဝမ်းအော့က...

"ရှင်က ဘာမသင်္ကာစရာများ တွေ့ထားလို့လဲ"

ထိမ့်ချူးက စဉ်းစားနေပြီး..

"ခင်ဗျားရဲ့သိုင်းပညာ တိုက်ခိုက်ဟန်တွေဟာ ကျုပ်နဲ့
နေလို့ပါ၊ ဒါကြောင့် ခင်ဗျားဆရာ ဘယ်သူလဲဆိုတာ မေးမိတာ

လျူဝမ်းအော့က သူမ၏အိတ်တွင်းမှ နဂါးအလံကို ထုတ်
လိုက်သည်။

"ရှင်က ဒီအလံကို သိသလား"

ထိမ့်ချူးက ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားသည်။

ပြီးနောက် အလံအားသေသေချာချာ စူးစိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး
ကြစွာဖြင့် မေးလိုက်လေသည်။

"ဒါက ကျုပ်ဆရာရဲ့ပစ္စည်းပဲ၊ ဘယ့်နှယ်ကြောင့် ခင်ဗျား
က်ထဲရောက်နေတာလဲ"

လျူဝမ်းအော့က ပြုံးလိုက်သည်။

"ဒီအလံပေးတဲ့လူဟာ ကျွန်မကို သိုင်းပညာသင်ပေးတဲ့
ရာပါပဲ"

ထိမ့်ချူး၏ မျက်လုံးအစုံသည် ပြူးကျယ်သွားရင်း ဝမ်းသာ
းတက်စွာဖြင့်...

"ဒီလိုဆိုရင် ခင်ဗျားက ကျုပ်လိုက်ရှာနေတဲ့ ညီမပဲ မဟုတ်
ား"

လျူဝမ်းအော့က ဦးညွှတ်၍ အရိုအသေပြုလိုက်သည်။

"အစ်ကိုကြီးကို ဂါရဝပြုပါတယ်ရှင်"

ထိမ့်ချူးက ဝမ်းသာသွားသည်။ သူ၏ရင်ထဲမှာတော့ ဖော်
နိုင်လောက်အောင် ဝမ်းသာသွားလေသည်။

"ဆရာ အခုဘယ်မှာရှိနေသလဲ"

လျူဝမ်းအော့က...

"ဆရာ သိုးပန်းချီပေါ်မှာ ဖော်ပြထားတဲ့ ရတနာသိုက်ကို
က်ရှာနေပါတယ်"

ထိမ့်ချူး မျက်မှောင်ကုပ်သွားလေသည်။

လျူဝမ်းအော့က စကားဆက်လိုက်သည်။

"ဆရာက သွားခါနီးမှာ သူ ရတနာသိုက် တွေ့သည်ဖြစ်စေ၊

မတွေ့သည်ဖြစ်စေ တစ်နှစ်အတွင်းမှာ ပြန်လာပါမယ်၊ တကယ် တစ်နှစ်ကျော်မှ ပြန်မရောက်နိုင်ခဲ့ရင် သူ့အသက်ဟာ အန္တရာယ် ကြုံရပြီလို့ မှာလိုက်ပါတယ်”

ထိမ့်ချူး မျက်မှောင်ကုပ်၍ပြောလိုက်သည်။

“ဆရာရဲ့ သိုင်းပညာဟာ အလွန်တော်ပါတယ်၊ အသ အန္တရာယ် မဖြစ်နိုင်ပါဘူး”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဆရာထွက်သွားတာ နှစ်နှ ကျော်သွားပါပြီ၊ အခုထိလုံးဝ သတင်းမကြားရသေးဘူးရှင့်”

ထိမ့်ချူးမှာ မည်သို့ပြောရမှန်း မသိအောင်ဖြစ်သွားလေ သည်။ အတန်ကြာအောင် တွေဝေနေမိသည်။ လျှူဝမ်းအော့ စကားဆက်လိုက်ပြန်သည်။

“ဒီအတွက်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး သိပ်လည်းမစိုးရိမ်ပါနဲ့ အစ်ကို ကြီး၊ အခု ကျွန်မတို့မောင်နှမ ပြန်တွေ့ပြီပဲ၊ ဆရာ့ကို မတွေ့တွေ့ အောင်ရှာဖို့ ကြိုးစားကြရမယ်”

“ဟုတ်တော့ဟုတ်ပါတယ်၊ အစ်ကိုကြီးက နေရာအနှံ့ လိုက် ရှာခဲ့ပါတယ်၊ ဆရာ့ရဲ့သတင်းအစအနကို ရှာမတွေ့သေးပါဘူး”

“အစ်ကိုကြီးက သဲလွန်စမှ မရှိဘဲ၊ ဘယ်ရှာတွေ့ပါ့မလဲ”

ထိမ့်ချူးက မျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။

“ဒါနဲ့ အစ်ကိုကြီးမှာ မရှင်းတာလေးတစ်ခု ရှိနေတယ်”

“ဘာများလဲ အစ်ကိုကြီး”

“သိုးပန်းချီဟာ နယ်စားကြီးလက်ထဲမှာ ရှိနေတာကို ဆရာ က ဘယ်လိုလုပ် ရှာလို့တွေ့မလဲ”

“ဒီသိုးပန်းချီနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဆရာက တော်တော်လေး တ်ထားပြီးပါပြီ၊ နောက်ပြီး ပုံတူတစ်ခုကူးပြီးပဲ ထားပါတယ်”

ထိမ့်ချူးက အနည်းငယ် စဉ်းစားလိုက်သည်။

“ဒါနဲ့ ညီမလေးမှာ ဆရာ့ကိုလိုက်ရှာဖို့ နည်းလမ်းများရှိ ား”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ့ကို လိုက်ရှာချင်ရင် ရတနာသိုက်ရှိတဲ့နေရာ သွားရှာရလိမ့်မယ်ထင်တယ်”

ထိမ့်ချူးက တစ်ချက်စဉ်းစားလိုက်ပြီး ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ရတနာသိုက်နေရာကိုကော ညီမလေးကသိထားသလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာက မြေပုံနှစ်ခုကူးထားပါတယ်၊ မြေပုံတစ်ခု မဆီမှာ ရှိပါတယ်”

“ဒီလိုဆိုရင် ညီမလေးက ရတနာသိုက်နေရာကို သိထားပြီး ပါ”

“မသိပါဘူးရှင့်”

ထိမ့်ချူး အံ့အားသင့်သွားသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မြေပုံမှာတော့ တောတောင်တွေကို ဖော်ပြထားပါတယ်၊ ပမယ့် ညီမလေးက ဘယ်မှသိပ်မရောက်တော့ ဖော်ပြထားတဲ့ ရာဟာ ဘယ်နေရာမှန်း မသိလို့ပါ”

“အဲဒီမြေပုံ ဘယ်မှာရှိသလဲ”

“ညီမ သိမ်းထားပါတယ်၊ ဒီကကိစ္စပြီးသွားရင် အစ်ကိုကြီး ပေးပါ့မယ်”

ထိမ့်ချူး အနည်းငယ် စဉ်းစားလိုက်သည်။

"ညီမလေးက နယ်စားကြီးကို ဘယ်လိုကူညီဖို့ ဆုံးဖြ ထားသလဲ"

"ညီမလေး အစွမ်းကုန်ကူညီဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားပါတယ်"

"တကယ်လို့ ရတနာသိုက် တူးဖော်ရရှိရင် ညီမလေး ဘယ်လိုစီစဉ်မလဲ"

"ဒီရတနာသိုက်ဟာ ပြည်သူတွေရဲ့ပစ္စည်းတွေမို့ ပြည် တွေထံ ပြန်ပေးရမှာပေါ့ရှင်"

"ထားပါတော့လေ၊ ရတနာသိုက်ထဲမှာ ရွှေငွေကျောက် ပတ္တမြားအပြင် အလွန်ရှားပါးတဲ့ဆေးဝါးတွေ ပါတယ်လို့ သိရတ ဒါကြောင့် သိုင်းသမားတွေဟာ အသေအလဲ လိုချင်နေကြတာပါ

လျှုဝမ်းအော့က အတန်ကြာစဉ်းစားလိုက်ပြီးနောက် ကျေနပ်သံဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

"သူတို့က မတရားလုယူဖို့ကြံစည်ရင် ကျွန်မတို့နဲ့ ထိ တိုက်ရင်ဆိုင်ရမှာပဲ၊ အစ်ကိုကြီးက ညီမလေးကို ကူညီမလား"

ထိမ့်ချူးက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

"မင်းဟာ ငါ့ရဲ့ညီမဖြစ်ပါတယ်၊ လောကပေါ်မှာ အရင်း ဆုံးလူတစ်ယောက်ဆိုလည်း မမှားပါဘူး၊ ညီမကို အစ်ကိုကြီးစော ရှောက်ဖို့ တာဝန်ရှိတယ်၊ ဒါကြောင့် အစ်ကိုကြီး အသက်နဲ့ထပ် ကာကွယ်ပေးပါ့မယ်"

လျှုဝမ်းအော့က ပြုံးလိုက်သည်။

"အစ်ကိုကြီးကသာကူညီမယ်ဆိုရင် ညီမ အားရှိလာပါ

က်ပြီး.."

"နောက်ပြီး ဘာဖြစ်သလဲ"

"(၈)ကွက်အင်းဂိုဏ်းချုပ် လန်းရှောက်ရွက်လည်း ညီမ တို့ဘက်မှာ ရောက်နေပြီလေ"

ထိမ့်ကချူးက ရှစ်ကွက်အင်းဂိုဏ်းချုပ်အကြောင်းကို စဉ်း လိုက်ကာ သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်သည်။

"အင်း..သူ့မှာလည်း အခက်အခဲတွေ အများကြီး ရှိနေပါ ယ်"

လျှုဝမ်းအော့က ပြုံးလိုက်သည်။

"ညီမ ဒီကိစ္စတွေ နားလည်ပါတယ်၊ သူကသာ အကြောင်း ခုမရှိရင် (၈)ကွက်အင်း ဂိုဏ်းချုပ်လုပ်မှာ မဟုတ်ဘူး"

သူသည် ပြုံး၍စကားဆက်လိုက်သည်။

"ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ အခုလိုအမြင်မှန်ရလာတာ အစ်ကိုကြီး ကျေးဇူး အများကြီးပါပါတယ်"

ထိမ့်ချူးက မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

"ညီမ ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ"

"ကျွန်မ အမှန်အတိုင်းပြောတာပါ"

ထိုစဉ်မှာပင် နယ်စားကြီး ရောက်လာသည်။

လျှုဝမ်းအော့သည် မိမိနှင့် ထိမ့်ချူးတို့မှာ ဆရာတစ်ဦး ည်း၏ တပည့်ဖြစ်ကြသည်ကို အားလုံးသိအောင် ပြောပြလိုက် သည်။

နယ်စားကြီးမှာ အကြောင်းစုံသိရ၍ ဝမ်းသာသွားသည်။

"အေး..အခု မင်းတို့ မောင်နှမပြန်ဆုံတွေ့တာ ဝမ်
စရာပဲကွာ"

ထိုသို့ပြောနေရင်း နေရာထိုင်ခင်း ပေးလိုက်သည်။

* * *

နယ်စားကြီးသည် ထိမုံ့ချူးနှင့် လျူဝမ်းအေ့တို့အား
ချက်ကြည့်လိုက်သည်။

"ဒီရတနာသိုက်ကို တူးဖော်နိုင်မယ်ဆိုရင် ကျုပ်
အောက်မှာ ရှိနေတဲ့ ပြည်နယ်လေးခုလုံးဟာ အတော်လေးအ
နိုင်ပါတယ်"

ထိမုံ့ချူးက နယ်စားကြီးအား ကြည့်လိုက်ပြီး မေးသ

"နယ်စားကြီးက ဒီရတနာသိုက်ကို ဘယ်လိုအသုံးချဖို့
ထားသလဲ"

"ငါ့အနေနဲ့ကတော့ လောလောဆယ် ပြည်နယ်လေး
ရေဘေးဒုက္ခသည်ကို ကယ်ဆယ်မယ်၊ အဲဒီနောက်မှာ ဆည်မြေ
တွေဖော်မယ်၊ ရေဘေးမကျရောက်အောင် ကြိုတင်ပြင်ဆင်မှု လ
စီစဉ်ထားပါတယ်"

ထိမုံ့ချူးသည် နယ်စားကြီး၏စကားကြောင့် နယ်စာ
အပေါ် ပို၍ကြည်ညိုလေးစားလာလေသည်။

"နယ်စားကြီးရဲ့ အကြံအစည်ဟာ အလွန်သင့်မြတ် လျော်
ကန်ပါတယ် ခင်ဗျာ"

* * *

ထိပ်တန်းခေါင်းဆောင်

နောက်တစ်နေ့နံနက်။

ကွမ်းကျုံးရုပ်၊ လျူဝမ်းအော့နှင့် လန်းရှောက်ရွက်တို့သည် နယ်စားကြီး၏ ဧည့်ခန်းထဲ၌ စုဝေးထိုင်နေကြသည်။

သူတို့သည် ရန်သူ၏အခြေအနေများကို လေ့လာသုံးသပ်နေကြလေသည်။

လန်းရှောက်ရွက်က မိမိသည် ရှစ်ကွက်အင်းဂိုဏ်းချုပ်ဖြစ်ပေမယ့် တကယ့်လက်တွေ့ အာဏာမရှိဘဲ လူတစ်ယောက်၏အမိန့်ကြောင့် နာခံရသည့်အကြောင်းများကို ထုတ်ဖော်ပြောပြလိုက်သည်။

ယင်းစကားကို ကြားလိုက်ရသောအခါ ကွမ်းကျုံးရုပ်နှင့် ဝမ်းအော့တို့မှာ ပို၍စိတ်ဝင်စားလာသည်။

ထိုစိတ်ဝင်စားသူများထဲတွင် လျူဝမ်းအော့က ပို၍စိတ်ဝင် နေ၏။

သူက မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်ပြီး မေးလိုက်သည်။

"ဒီလိုဆိုရင် ခိုင်ဖုန်းမြို့မှာ စုစည်းရောက်ရှိနေကြတဲ့ သိုင်း ားတွေဟာ လူတစ်ယောက်ရဲ့အမိန့်ကို နာခံကြရတယ်ဆိုပါ ာ့"

လန်းရှောက်ရွက်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

"ဟုတ်ပါတယ်'

"သူက ဘယ်သူလဲ"

"သူ့နာမည်ကို ကျိုထင်းကျောင်းလို့ ခေါ်ပါတယ်"

လျူဝမ်းအော့က မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

"အဲဒီ ကျိုထင်းကျောင်းဟာ ရှုံ့ရှန်းတို့လူစုနဲ့ ယှဉ်ရင် ဘယ်သူ သိုင်းပညာတော်သလဲ"

"ရှုံ့ရှန်းက ကျိုထင်းကျောင်းရဲ့အမိန့်ကို နာခံရတဲ့သူဆိုတော့ ထင်းကျောင်းက နိုင်မယ်လို့ ထင်ပါတယ်"

"ဒါဖြင့် အစ်မကြီးက ကျိုထင်းကျောင်းကို တွေ့ဖူးတာပေါ့"

လန်းရှောက်ရွက်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

"ဟုတ်ကဲ့ တွေ့ဖူးပါတယ်"

လျူဝမ်းအော့က အနည်းငယ် စဉ်းစားလိုက်သည်။

"ဒီလိုဆိုရင် ကျွန်မတို့က ကျိုထင်းကျောင်းကို အနိုင်တိုက်ခိုက်

နိုင်မယ်ဆိုရင် ကျန်တဲ့လူတွေလည်း တကွဲတပြားဖြစ်ပြီး ဒီရ
သိုက်ကို နှောင့်ယှက်ရဲမှာ မဟုတ်တော့ဘူးပေါ့"

လန်းရောက်ရွှက်က ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

"ဒီကိစ္စဟာ မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ ထင်တယ်"

"ဘာဖြစ်လို့ မဖြစ်နိုင်ရမှာလဲ"

"ကိုထင်းကျင်းက သိုင်းပညာတော်တဲ့အပြင် မှော်အ
လည်း ရတယ်ကွယ့်"

လျူဝမ်းအော့က အံ့အားသင့်သွားသည်။

"ဘယ်လို..သူက မှော်အတတ်လည်းတတ်တယ် ဟ
လား"

"ဟုတ်တယ်၊ သူက မှော်အတတ်လည်းတတ်တယ်၊ အ
လည်းကျွမ်းကျင်တယ်"

လျူဝမ်းအော့က နားထောင်ရင်းမျက်မှောင်ကြုတ်သွာ

"ကျွန်မတော့ နားမရှင်းတော့ဘူး"

လန်းရောက်ရွှက်က သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

"ညီမကို ဥပမာတစ်ခု ပြောပြမယ်"

လျူဝမ်းအော့က ခေါင်းညိတ်၍ နားစွင့်နေ၏။

လန်းရောက်ရွှက်က စကားဆက်လိုက်သည်။

"သူ့မှာ ဓားကောက်တစ်လက်ရှိတယ်၊ နောက်ပြီး လူ
ယောက်ရဲ့ ဦးခေါင်းကို ခြေလှမ်း၁၀၀ အကွာမှာ ခုတ်ပစ်နိုင်တ

လျူဝမ်းအော့က လန်းရောက်ရွှက်၏ စကားကြေ
အမှတ်မထင် ထိတ်လန့်သွားမိသည်။

"သူ့ဓားက အဝေးကို ပျံလို့ရတယ်ဆိုပါတော့"

လန်းရောက်ရွှက်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

"ဟုတ်တယ်၊ သူကဓားကို ပစ်လွှင့်လိုက်ရင် လေထဲမှာကွေ့ပြီး လူတစ်ယောက် ဦးခေါင်းကို ဖြတ်နိုင်တယ်ကွယ့်"

လျူဝမ်းအော့က သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်သည်။

"အင်း...ဒီပညာမျိုးကိုတော့ ကျွန်မ တစ်ခါမှမကြားဖူးဘူး"

လန်းရောက်ရွှက်က ပြုံးလိုက်သည်။

"ဒါက ဥပမာတစ်ခုတည်းပြတာပါ၊ သူ့မှာ ထူးဆန်းတဲ့ ပညာရပ်တွေ အများကြီးရှိပါသေးတယ်"

လျူဝမ်းအော့က သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

"မမပြောတဲ့အတိုင်းဆိုရင် ကျွန်မတောင် ရင်ဆိုင်ရမှာ ခတ်လန့်လန့်ပါလား"

"မမက အမှန်အတိုင်းပြောတာပါ"

လျူဝမ်းအော့က ခေါင်းတညိတ်ညိတ်ဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

"ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ၊ တစ်နေ့နေ့တော့ သူနဲ့ရင်မဆိုင်လို့ မရတော့ပါဘူး၊ မတရားမှုမှန်သမျှဟာ တစ်နေ့တော့ ပျက်ပျောက်ရမှာပါပဲ"

လန်းရောက်ရွှက်က လျူဝမ်းအော့အား အကြံပေးလိုက်သည်။

"မမသဘောကတော့ ထိမ့်ချူးကိုခေါ်ပြီး ဒီကိစ္စကိုတိုင်ပင်ထားရင် မကောင်းဘူးလားလို့"

"ကောင်းပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် သူ့ကို အလုပ်ပင်ပန်းလွန်းလို့

ခဏလေး နားခိုင်းထားပါတယ်"

"ဒါနဲ့ ထိမုံ့ချူးနဲ့ညီမက ဆရာတစ်ဦးတည်း တပည့်တွေ
တာ ဟုတ်လား"

"ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်မတို့က ဆရာတူမောင်နှမတွေပါ"

"အင်း..ညီမမှာ ခုလို ဆရာတူအစ်ကိုတစ်ယောက်ရထာ
တဲ့အတွက် ဝမ်းသာစရာပါပဲ"

"ဩော်..ဒါနဲ့ စကားမစပ် မမဆီက အကူအညီတစ်
တောင်းချင်ပါတယ်"

"ပြောပါညီမ"

"ညီမတို့က လူအင်အားအလွန်နည်းပါတယ်၊ တကယ်လို့
များ မမဆီက လူအင်အားအကူအညီ ရမယ်ဆိုရင်.."

လန်းရှောက်ရွက်က ပြုံးလိုက်သည်။

"စိတ်ချပါ၊ မမဆီမှာ ထိပ်တန်းသိုင်းသမား၆ယောက်နဲ့
အဖွဲ့ဝင်၃၆ ယောက်ကို စုစည်းထားပါတယ်၊ အရေးကြုံရင် သူတို့ကို
အသုံးချနိုင်ပါတယ်"

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မမရယ်"

လျူဝမ်းအော့သည် တခဏမျှ တွေးတောနေလေသည်။

အတန်ကြာသောအခါ လန်းရှောက်ရွက်ဘက်သို့ လှည့်၍
ပြောလိုက်သည်။

"ကျိုထင်းကျင်းနဲ့ပတ်သက်ပြီး ကျွန်မ စိတ်ထဲမှာ သံသယ
ဖြစ်နေတယ်ရှင့်"

"ပြောပါညီမ"

"ကျိုထင်းကျင်းဟာ ဒီလောက်သိုင်းပညာ ထူးချွန်နေရင်
နာမည်ကျော်ကြားတဲ့ သိုင်းပညာရှင်တစ်ယောက်ဖြစ်
ပေါ့၊ အခုတော့ ကျိုထင်းကျင်းဆိုတဲ့နာမည်ကို ကျွန်မ တစ်ခါမှ
ကြားဖူးဘူး"

လန်းရှောက်ရွက်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

"ညီမပြောတာလည်း စဉ်းစားစရာပဲ"

"ညီမအထင်နဲ့ ပြောရမယ်ဆိုရင် ကျိုထင်းကျင်းဟာ နာ
ညီရင်း မဟုတ်ဘဲ နာမည်တုဖြစ်ရမယ်"

လန်းရှောက်ရွက်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

"ဒါလည်း ဖြစ်နိုင်ပါတယ်"

လျူဝမ်းအော့က အနည်းငယ် စဉ်းစားလိုက်သည်။

"အင်း ကျိုထင်းကျင်းဟာ ဘယ်သူလဲဆိုတာ ညီမသွားပြီး
လုလာချင်တယ်"

"မဖြစ်ဘူး ထင်တယ် ညီမ၊ သူ့ကိုသွားတွေ့ဖို့ဆိုတာ အန္တ
ယ်များပါတယ်"

"ဟုတ်တယ် ဒါပေမယ့် ထိမုံ့ချူးက အနားယူနေတယ်ဆို
တော့ သူ့ကို အနှောင့်အယှက် မပေးချင်ဘူး"

"ညီမက သိပ်သွားချင်တယ်ဆိုရင် မမ လိုက်ပို့မယ်"

"မမကို ဒုက္ခပေးသလို ဖြစ်နေပါပြီ"

"ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ဒါဖြင့် မမသွားပြီး စီစဉ် လိုက်ဦးမယ်၊ ည
မှ သွားကြတာပေါ့"

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မမ"

လန်းရှောက်ရှက်က ပြုံးလိုက်သည်။

"ကဲ... မမ သွားလိုက်ဦးမယ်"

* * *

ကျိုထင်းကျင်း

ကွမ်းကျုံးရုပ်က ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

"ဒီနာမည်ကို ကျုပ်တစ်ခါမှ မကြားဖူးဘူး"

လျူဝမ်းအော့က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

"ဌာနမှူးက တပြည်လုံး လျှောက်သွားနေတာ၊ ကျော်ကြား ပုဂ္ဂိုလ်တွေကို မသိသူ မရှိသလောက် အတွေ့အကြုံ ရင့်ကျက်တဲ့ တောင် မကြားဖူးဘူးဆိုရင် ကျိုထင်းကျင်းဆိုတဲ့ နာမည်ဟာ တစ် ယောက်ယောက်က နာမည်အတု တပ်ထားတာ ဖြစ်နိုင်တယ်"

ကွမ်းကျုံးရုပ်တို့ မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

"မင်းဆိုလိုတာက ကျော်ကြားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်

ယောက်က နာမည်ပြောင်းထားတယ်လို့ ဆိုချင်လို့လား"

"ဟုတ်တယ် ဌာနမှူး၊ အစ်မလန်းရောက်ရှက် ပြော

တိုင်းဆိုရင် သူဟာ ဒီလောက်တောင် သိုင်းပညာ ထူးချွန်နေတဲ့

သူ့နာမည် ကျော်ကြားမှာပေါ့"

ကွမ်းကျုံးရုပ်က လျှူဝမ်းအော့အား မေးလိုက်သည်။

"ဒီကိစ္စကို မင်းကသိချင်လို့ သွားပြီး လေ့လာမလို့ မဟု

လား"

"ဟုတ်ပါတယ်"

ကွမ်းကျုံးရုပ်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

"ကြိုတင် လေ့လာထားတာတော့ ကောင်းပါတယ်ဗျာ"

လျှူဝမ်းအော့က တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရလာသည်။

"ကျွန်မ တစ်ခု စိတ်ထဲမှာ သံသယ ဖြစ်နေတယ်ရှင့်"

"ဘာများလဲ"

"ရှောင်လင်ကျောင်းနဲ့ ခိုင်ဖုန်းမြို့နဲ့ဟာ ခရီးမဝေးလှပါ

နယ်စားကြီး စာပို့လိုက်တာကို ဘာကြောင့် အခုထိ အခြေအ

ဘာမှ မထူးတာလဲဆိုတာ"

"ဟုတ်တယ်... ကျုပ်လည်း ဒီအတွက်နဲ့ စိတ်ထဲမှာ မ

မကျ ဖြစ်နေတယ်"

"နယ်စားကြီး ပို့လိုက်တဲ့ စာကို လမ်းမှာ ဖြတ်လုရအော

နယ်စားကြီးက ဒီလိုဖြစ်မှာ ကြိုတင်စိုးရိမ်လို့ လူလေးယောက်

ခွဲပို့ခိုင်းလိုက်တယ်၊ အဲဒီ စာတွေထဲက စာတစ်စောင်တော့ ရော

သင့်တာပေါ့"

လျှူဝမ်းအော့က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

"ဒါလည်း ဟုတ်တယ်၊ သူတို့ကများ ကျိုထင်းကျင်းကို

ကြောက်နေရသလား"

ကွမ်းကျုံးရုပ်က ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

"မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ရှောင်လင်ကျောင်းဟာ သိုင်းလောကမှာ

ကအင်အား ဖြစ်ပါတယ်၊ သူက ဘယ်သူ့ကိုမှ ကြောက်မယ် မ

င်ပါဘူး"

လျှူဝမ်းအော့က အနည်းငယ် စဉ်းစားလိုက်သည်။

"အခုလောလောဆယ် နယ်စားကြီးရဲ့ ဂေဟာကို ကာကွယ်

တော်တော် အရေးကြီးနေပါတယ်၊ အဲဒီ တာဝန်ကို ဌာနမှူးက

ဝန်ယူနိုင်ပါ့မလား"

ကွမ်းကျုံးရုပ်က အတန်ကြာ စဉ်းစားလိုက်ပြီး ခေါင်းခါယမ်း

က်သည်။

"တာဝန်က ကြီးလွန်းလို့ ကျုပ် ထမ်းဆောင်နိုင်လိမ့်မယ်

မထင်ဘူး"

လျှူဝမ်းအော့က ကွမ်းကျုံးရုပ်ကို ကြည့်ကာ...

"ဒီတာဝန်ကို ဌာနမှူးက လွဲလို့ တခြားလူ ဆောင်ရွက်နိုင်

မဟုတ်လို့ နယ်စားကြီးက ဌာနမှူးကို ကိုယ်ရံတော်ချုပ် ရာထူး

ခန့်အပ်ဖို့ နေပြည်တော်ကို စာတင်ထားပြီးပါပြီ၊ ဒါကြောင့်

ဝန်ကို မငြင်းပယ်ပါနဲ့လို့ တောင်းပန်ပါတယ်"

ကွမ်းကျုံးရုပ်က အနည်းငယ် စဉ်းစားလိုက်သည်။

"ကောင်းပြီလေ၊ ကျုပ် အတတ်နိုင်ဆုံး အစွမ်းကုန် ကြိုးစား

ပါ့မယ်"

လျှုဝမ်းအော့က ဝမ်းသာသွားပြီး ထိုင်ရာမှ ထလိုက်သ

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်… ဒါဆိုရင် ကျွန်မ လုပ်စရာ

တွေကို စိတ်ချလက်ချ လုပ်နိုင်ပါပြီ"

သူမသည် ထိုသို့ပြောပြီး ကွမ်းကျုံးရုပ်အနီးမှ ဦးညွှ

ထသွားလေတော့သည်။

* * *

ကွမ်းကျုံးရုပ်သည် ကိုယ်ရံတော်ချုပ် ရာထူးအဖြစ် လ

လိုက်ရလေသည်။

နယ်စားကြီးဂေဟာ၏ လုံခြုံရေးမှာ ကွမ်းကျုံးရုပ်က

ဝန်ယူထားလိုက်ရသောကြောင့် နယ်စားကြီးဂေဟာ၏ လုံခြုံ

အသစ်တဖန် ပြန်လည်စီစဉ်ရလေသည်။

ကျားမာန်အာမခံဌာနမှ သိုင်းသမားများကိုလည်း နယ်

ကြီးဂေဟာသို့ ခေါ်ဆောင်၍ စောင့်ကြပ်ထားရလေသည်။

အထူးသဖြင့် နယ်စားကြီး နေထိုင်သော အဆောင်၏

ဘက်လေးတန်တွင် လူအင်အား ပိုမို အစောင့်ချထားလေသ

သို့သော် ဉာဏ်ကောင်းသော လျှုဝမ်းအော့သည် နယ်

ကြီးအား ဧည့်ခန်းထဲ၌ မထားတော့ဘဲ သီးသန့်အဆောင်တစ်

ပြောင်းထားလိုက်လေသည်။

* * *

"ဒေါင်… ဒေါင်…"

ခပ်ဝေးဝေးမှ အုန်းမောင်းခေါက်သံ နှစ်ချက်တိတိ ထွက်

ပေါ်လာသည်။

လျှုဝမ်းအော့သည် ကိုယ်ကျပ်အင်္ကျီ အသင့်ဝတ်ဆင်ထား

အသင့်ပြင်ဆင်၍ စောင့်နေသည်။

တခဏအကြာတွင် လန်းရှောက်ရွက်သည် လျှုဝမ်းအော့

ရောက်ရှိလာလေသည်။

သူမသည်လည်း ကိုယ်ကျပ်အင်္ကျီများ ဝတ်ဆင်ထားသည့်

ပြင် မျက်နှာပေါ်တွင် မျက်နှာတုတစ်ခု တပ်ဆင်ထားသေး၏။

သူမ၏ ချိုင်းနှစ်ဘက်ကြား၌လည်း အထုပ်အပိုးနှစ်ခုစီ ပါ

သည်ကို တွေ့ရသည်။

လျှုဝမ်းအော့က ပြုံးလိုက်ပြီး လှမ်းမေးလိုက်သည်။

"မမက ပစ္စည်းအများကြီး ဘာလုပ်ဖို့လဲ"

လန်းရှောက်ရွက်က ပြုံးလိုက်သည်။

"ဒီပစ္စည်းတွေက ဘာမှ တန်ဖိုးမရှိပါဘူး၊ ကျိုထင်းကျင်းတို့

တွေ့တဲ့အခါမှာ နည်းနည်းပါးပါး သုံးလို့ရသေးတယ်"

လျှုဝမ်းအော့က ရယ်မောလိုက်သည်။

"ခုလိုဆိုရင် မမရဲ့ ပညာတွေကို တွေ့ရဦးမှာပေါ့နော်"

လန်းရှောက်ရွက်က ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး လျှုဝမ်းအေ
အား လေသံတိုးညင်းစွာဖြင့်...

"ညီမကို သတိတစ်ခု ပေးရဦးမယ်"

"ဘာများလဲ မမ"

"ကျိုထင်းကျင်းကို အထင်မသေးနဲ့နော်"

လန်းရှောက်ရွက် ထိုကဲ့သို့ မှာကြားလိုက်သည့်အတွေ
လျှုဝမ်းအော့မှာ အနည်းငယ် ရင်ထိတ်သွားသည်။

"ဟုတ်ကဲ့ပါ... မမ"

လန်းရှောက်ရွက်က သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

"ကဲ... အချိန် မစောတော့ဘူး၊ သွားကြစို့"

* * *

ကောင်းကင်ပြင်တစ်ခုလုံးသည် ကြယ်ကလေးများ ပြည့်
တ်နေ၏။

ဝန်းကျင်မှ အေးစိမ့်သော လေများသည် တသုန်သုန် ဆော့
း တိုက်ခတ်နေ၏။

လန်းရှောက်ရွက်နှင့် လျှုဝမ်းအော့တို့သည် ကိုယ်ဖော့ ပ
ကို အသုံးပြု၍ ရှေ့ဆင့် နောက်ဆင့် ခရီးနှင်လာခဲ့ကြလေ၏။

မကြာမီ သူတို့သည် မြို့ပြင်သို့ ရောက်ရှိလာကြလေသည်။

နောက်ထပ် ငါးမိုင်ခန့် ပြေးလွှားသွားလိုက်သောအခါ အ
ကြီးမားပြီး ကျယ်ဝန်းသော ခြံဝင်းတစ်ခုရှေ့သို့ ရောက်ရှိသွား၏။

လန်းရှောက်ရွက်က စတင်ခြေလှမ်းရပ်တန့်လိုက်ပြီး လျှု

ဝမ်းအော့ဘက်သို့ လှည့်ကာ ပြောလိုက်သည်။

"ရောက်ပါပြီ"

သူမသည် မျက်နှာတုတစ်ခုယူ၍ လျှူဝမ်းအော့အား လှ

ပေးလိုက်သည်။

"ရော့... ညီမ၊ မျက်နှာတုကို တပ်လိုက်"

လျှူဝမ်းအော့က မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

"မျက်နှာတုကို တပ်ရဦးမယ် ဟုတ်လား"

"ကျိုထင်းကျင်းဟာ လူကြီးလူကောင်းတစ်ယောက် မဟု

ဘူး၊ သူနဲ့ ရင်ဆိုင်တဲ့အခါ ကိုယ့်မျက်နှာ မပြတာဘဲ ကောင်းတယ

လျှူဝမ်းအော့က မျက်နှာအတုကို ယူ၍ တပ်ဆင်လိုက်

သည်။

ထို့နောက် သူတို့သည် ရှေ့ဆင့် နောက်ဆင့် ခြံဝင်းထဲ

ဝင်ရောက်သွားကြလေသည်။

* * *

ခြံဝင်းသည် အဆောင်သုံးခု ရှိသည်။

သို့သော် ခြံဝင်းတစ်ခုလုံးမှာ မှောင်မည်းနေ၏။

အဆောင် သုံးခုစလုံး၌လည်း မီးရောင်ကို မတွေ့ရပေ

လျှူဝမ်းအော့က အံ့သြနေ၏။

"မမ... အစောင့်အကြပ်တွေ တစ်ယောက်မှ မတွေ့

သူမသည် ဉာဏ်ပညာ အလွန်ကောင်းပေမယ့် သိုင်းလော

တွေ့အကြုံမှာ အလွန်နုနယ်သေး၏။

လန်းရှောက်ရွက်မှာ သိုင်းလောက၏ အတွေ့အကြုံကို ကြုံ

ခဲ့ရသဖြင့် အစစအရာရာ အားလုံး နားလည်နေသည်။

သူမက လေသံတိုးတိုးဖြင့် လှမ်း၍ သတိပေးလိုက်သည်။

"သတိထား ညီမ၊ သူတို့က တို့ဝင်လာတာကို သိသွားပြီ"

လျှူဝမ်းအော့က မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

"ကျွန်မ ဘာမှ မတွေ့ရပါလား"

လန်းရှောက်ရွက်က ခေါင်းညိတ်လိုက်ကာ ရှင်းပြလိုက်၏။

"အစောင့်အကြပ် များတဲ့နေရာဆိုရင် ကြောက်စရာ မ

ကောင်းဘူး၊ အခုလို အစောင့်အကြပ် လုံးဝမတွေ့တာက ပိုပြီး

ကြောက်စရာကောင်းတယ်ကွယ်"

"ဘာဖြစ်လို့လဲ မမ"

"အစောင့်အကြပ် ရှိနေရင် မမတို့က ရှောင်တိမ်းနိုင်မယ်

ဟုတ်လား၊ အစောင့်အကြပ်ကို မတွေ့နိုင်ရင် မမတို့ ဘယ်လိုလုပ်

ရပ်ရှားရမှန်းတောင် မသိဘူး မဟုတ်လား"

လျှူဝမ်းအော့က သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။

"ဒီနေရာမျိုးမှာ မမက ကျွန်မထက် သာသွားပြန်ပြီ"

လန်းရှောက်ရွက်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

"တို့ လူစုခွဲပြီး သွားကြမယ်"

သူမ၏စကား ဆုံးသွားသည်နှင့် လျှပ်တပြက် အလင်း

ရောင်တန်းနှစ်ခုသည် သူမတို့နှစ်ယောက်ထံသို့ ပစ်လွှင့်လာသည်ကို
တွေ့လိုက်ရလေသည်။

လန်းရှောက်ရွက်က လျှုဝမ်းအော့အား လှမ်းအော် ပြော
လိုက်သည်။

"ညီမ သွားမဖမ်းလိုက်နဲ့"

သူမသည် ပြောပြီးသည်နှင့် လက်တစ်ချက် ဝှေ့ယမ်းလိုက်
ရာ အရောင်ဝတ္ထုတစ်ခုသည် ထိုအလင်းရောင်တန်း နှစ်ခုရှိရာသို့ ပ
လွှင့်သွားလေသည်။

လွှင့်ပျံ့လာသော အလင်းရောင်တန်းနှစ်ခုသည် ထိုအရ
ဝတ္ထုနှင့် တွေ့ဆုံလိုက်သောအခါ အသံလုံးဝမကြားဘဲ ပျောက်
ကွယ်သွားသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

လျှုဝမ်းအော့က ချီးကျူးလိုက်သည်။

"မမက ဘယ်ဆိုးလို့တုန်း"

လန်းရှောက်ရွက်က ပြုံး၍ လက်ပြန်ရုပ်သိမ်းလိုက်ရာ သူမ
လက်ထဲတွင် ပိုက်ကွန်ငယ်တစ်ခုကို တွေ့ရှိရလေသည်။

ပိုက်ကွန်ထဲ၌ ဓားငယ်နှစ်လက်သည် လုံးထွေးနေသည်ကို
တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

လန်းရှောက်ရွက်က ပြုံးလိုက်သည်။

"ဒီလက်နက်ပုန်းကို မဖမ်းနဲ့ဆိုတာက အဆိပ်များ လူ
ထားလို့ပဲ ညီမရဲ့"

သူတို့နှစ်ယောက် ထိုသို့ပြောဆိုနေစဉ်မှာပင် ပတ်ဝန်း
ကျင်တစ်ခုလုံးသည် လျှပ်တပြက် မီးတုတ် (၁၄–၅)ခုဖြင့် ထွက်ပေါ်

လာသည်နှင့်အတူ မီးတုတ်များ ထိန်ထိန်လင်းလင်းနေသည်ကို တွေ့
ရလေတော့သည်။

* * *

ခြံဝင်းတစ်ခုသည် ပြန်လည်၍ မီးရောင်များဖြင့် လင်းထိန်
သွားလေသည်။

လျှုဝမ်းအော့က ဝန်းကျင်အား သေသေချာချာ ကြည့်လိုက်
သည်။

ထိုအခါ မီးတုတ်ကိုင်ထားကြသော လူများသည် အနက်
ရောင် ကိုယ်ကျပ်အင်္ကျီများကို ဝတ်ဆင်ထားကြသည်။ လက်တစ်
ဘက်စီ၌ မီးတုတ်ကိုင်ထားပြီး ကျန်ရှိသော လက်တစ်ဘက်တွင် နှစ်
ပေခန့်ရှည်၍ ရှည်သွယ်တုတ်ခိုင်သော အရာဝတ္ထုကို ကိုင်ဆောင်
ထားသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။ လန်းရှောက်ရွက်က လေသံ
တိုးတိုးဖြင့်...

"ညီမ သူ့လက်ထဲမှာ ကိုင်ထားတဲ့ သံပြွန်ကိုတွေ့သလား"

"တွေ့တယ်၊ အဲဒါ ဘာလက်နက်တွေပါလိမ့်"

"သူတို့ဟာ ကျိုထင်းကျင်းရဲ့ အဆိပ်တပ်ဖွဲ့သား (၁၂)
ယောက်ဖြစ်တယ်၊ အနက်ရောင် သံပြွန်ထဲမှာ အဆိပ်ရည်တွေနဲ့
အဆိပ်အပ်တွေ ထည့်ထားတယ်၊ အတော် ကြောက်စရာကောင်းတဲ့

လက်နက်တွေ ဖြစ်တယ်"

လျှုဝမ်းအော့က ထိုသူများကို ကြည့်ကာ...

"သူတို့ နေရာယူပြီး ရပ်နေပုံ ကြည့်ရတာ သူတို့ရဲ့ (၈) ကွက်အင်း ဝက်ပါပုံသဏ္ဌာန်ဆောင်နေတာကို တွေ့ရတယ်"

လန်းရှောက်ရွက်က ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး သတိပေးလိုက်ပြန်သည်။

"ညီမ သူတို့ကိုအထင်မသေးနဲ့ ဒီသိုင်းသမားတွေဟာ သူတို့ရဲ့ ဝက်ပါထဲရောက်သွားရင် အသက်ရှင်ဖို့ လမ်းမမြင်ဘူး"

လျှုဝမ်းအော့က မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

"သူတို့ကိုတော့ ကြောက်စရာ မလိုပါဘူး၊ ခက်တာက သူတို့ လက်ထဲမှာပါလာတဲ့ လက်နက်ပါပဲ"

လန်းရှောက်ရွက်က ပြုံးလိုက်သည်။

"သူတို့ အဆိပ်တပ်ဖွဲ့ (၁၂)ယောက်ကို ရင်ဆိုင်ဖို့က နည်းတစ်ခုပဲ ရှိတယ်"

"ဘာများလဲ မမ..."

"မမတို့လဲ အဆိပ်သုံးလိုက်မယ်"

"ကျွန်မ အဆိပ်ကို မသုံးတတ်ဘူး"

လန်းရှောက်ရွက်က ပြုံးလိုက်သည်။

ထို့နောက် လေသံတိုးတိုးဖြင့် ပြောလိုက်ပြန်သည်။

"သူတို့ကို ရင်ဆိုင်ဖို့ မမ တာဝန်ထားပါ၊ ညီမက ကျိုထင်းကျင်းကို မျက်ခြည်မပြတ် ကြည့်ထားပါ"

လန်းရှောက်ရွက်တို့ ပြောနေစဉ် အတွင်းမှာပင် လူ(၁၂)

ယောက်သည် သူမတို့ထံသို့ တဖြည်းဖြည်း ချဉ်းကပ်လာလေသည်။

လန်းရှောက်ရွက်က အခြေအနေ အားလုံးအား မျက်ခြည်မပြတ် စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်ကာ သတိနှင့်ရပ်နေသည်။

တဖန် သူသည် အိတ်အတွင်းမှ ဆေးလုံးတစ်လုံး နှိုက်ယူပြီး လျှုဝမ်းအော့အား လှမ်းပေးလိုက်သည်။

"ညီမ ဒီဆေးလုံး ငုံထားလိုက်"

လျှုဝမ်းအော့က လှမ်းယူလိုက်ပြီး ပါးစပ်ထဲ ထည့်ထားလိုက်သည်။

ထိုအချိန်မှာပင် အဆိပ်တပ်သား (၁၂)ယောက်တို့သည် လန်းရှောက်ရွက်အား ကြည့်ကာ ကြောက်ရွံ့ပုံရသည်။

သူတို့သည် လန်းရှောက်ရွက်ရှေ့ ဝါးတစ်ရိုက်ခန့် အကွာသို့ ရောက်သောအခါ ရပ်တန့်လိုက်လေသည်။

လန်းရှောက်ရွက်က အသံကို မြှင့်တင်လိုက်ပြီး...

"ရှင်တို့က အဆိပ်ကို ကျွမ်းကျင်တဲ့ လူတွေပဲ၊ ဒါပေမယ့် အဆိပ် အသုံးမပြုမီ သေသေချာချာ စဉ်းစားရင် ကောင်းမယ် ထင်တယ်"

ထိုစဉ် အမှောင်ထုထဲမှ အေးစိမ့်သော ရယ်မောသံတစ်ခု ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

"ဟား ဟား ဟား..."

ထိုရယ်မောသံသည် ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးသို့ ပဲ့တင်ထပ်သွားလေသည်။

အဆိပ်တပ်သား (၁၂)ယောက်တို့သည် မီးတုတ်များကို

ချက်ချင်း ငြိမ်းသတ်လိုက်လေသည်။

ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးသည် ပြန်လည် မှောင်မည်းသွားလေ တော့သည်။

ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး မှောင်မည်းသွားသောကြောင့် လျှုဝမ်း အော့တို့မှာ ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ အခြေအနေသို့ ရောက်ရှိနေလေ သည်။

ထိုအချိန်မှာပင် အမှောင်တွင်းမှ အေးစိမ့်သော ရယ်မော သံများ ရပ်တန့်သွားပြန်လေသည်။

"မင်းက သစ္စာဖောက်တဲ့ ကလေးပဲ"

လျှုဝမ်းအော့က အသံလာရာဘက်သို့ မျက်နှာမူလိုက် သည်။

"ရှင်က ကျိုထင်းကျင်း ဟုတ်လား"

"ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်ပါပဲ"

ကျိုထင်းကျင်း စကားဆက်လိုက်ပြန်သည်။

"လန်းရှောက်ရွက်၊ မင်းက သတ္တိမနည်းပါလား"

လန်းရှောက်ရွက်က အသံတိုးတိုးဖြင့် လျှုဝမ်းအော့အား သတိပေးလိုက်ပြန်သည်။

"သတိထား ညီမ"

လန်းရှောက်ရွက်သည် ပြောယင်းမှ အိတ်ထဲသို့ လက်နှိုက် လိုက်ပြီး မြေပြင်သို့ ဖြန့်ကြဲလိုက်ရာ...

"ဖုတ်..."

ဟူသော အသံနှင့်အတူ သူမတို့ရှေ့ ဝါးနှစ်ရိုက်ခန့်အကွာ

မြေပြင်ပေါ်တွင် အစိမ်းဖန့်ဖန့်အရောင် မီးတောက်များ ဖြစ်ပေါ် လာလေသည်။

ယင်းစိမ်းဖန့်ဖန့်မီးများသည် သူတို့နှစ်ယောက် ရပ်တန့် နေသော နေရာသို့ စက်ဝိုင်းပမာ ဝိုင်းရံထားလိုက်လေတော့သည်။

* * *

စိမ်းဖန့်ဖန့်မီးရောင်များသည် လေနှင့် တွေ့လိုက်သောအ ခါ ပို၍ တောက်လောင်လာသည်။ အဆိပ်တပ်ဖွဲ့ (၁၂)ယောက်တို့ သည် မည်သို့ရောက်သွားသည် မသိ။ ကြွက်ပျောက်ငှက်ပျောက် ပျောက်ကွယ်သွားကြလေသည်။

လန်းရှောက်ရွက်က အသံကို မြှင့်တင်လိုက်ပြန်သည်။

"ကျိုထင်းကျင်း... ကျွန်မတို့က ရှင်နဲ့တွေ့ပြီး ဆွေးနွေးချင် လို့ ရောက်လာတာပါ"

ကျိုထင်းကျင်းက အေးတိအေးစက် အသံဖြင့်...

"မင်းတို့နဲ့ ငါနဲ့ဟာ မကြာမီ တိုက်ခိုက်ရတော့မှာပဲ ဒါ ကြောင့် ကျုပ်ကိုတွေ့စရာ မလိုပါဘူး"

လန်းရှောက်ရွက်က မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

"ကျွန်မကိုတော့ ရှင်က နိုင်မယ်ဆိုတာ ကျွန်မ မငြင်းပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ရှင့်လူ ရှု့ရှန်းကို ဒဏ်ရာရအောင် လုပ်ခဲ့တာက ဟောဒီက

ညီမပါ"

ကျိုထင်းကျင်းက လေသံမာမာဖြင့် မေးလိုက်ပြန်သည်။

"သူက ဘယ်သူလဲ"

လျူဝမ်းအော့က ရင်ကို ကော့၍...

"ကျွန်မနာမည် လျူဝမ်းအော့ပါ"

"လျူဝမ်းအော့"

လျူဝမ်းအော့က ပြုံးလိုက်သည်။

"စဉ်းစားမနေပါနဲ့... ရှင် ဦးနှောက်ခြောက်သွားတာတော

ကျွန်မအကြောင်းကို စဉ်းစားလို့ ရမှာ မဟုတ်ဘူး"

ကျိုထင်းကျင်းက ထပ်မံမေးလိုက်သည်။

"နေပါဦး... မင်း ဆရာက ဘယ်သူလဲ"

လျူဝမ်းအော့က ခနဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

"ဟင်း... ဟင်း... ဟင်း... ကျွန်မ ပြောမပြနိုင်ပါဘူး၊ အ

လာတဲ့ ကိစ္စကိုပဲ ပြောကြပါစို့"

"ကျွန်မက နယ်စားကြီးကိုယ်စား လာခဲ့တာပါ"

"ကောင်းသားပဲ... ဒီကိစ္စ ရှင်းပါတယ်၊ ကျုပ်လက်ကို သို

ပန်းချီအပ်လိုက်ရင် ကျုပ်တို့ ခိုင်ဖုန်းမြို့က ချက်ချင်း ထွက်သွားမှ

ပါ"

လျူဝမ်းအော့က မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

"ဝမ်းနည်းပါတယ်ရှင်၊ နယ်စားကြီးက ပေးချင်တာတော

ကျွန်မက ကန့်ကွက်မှာပဲ"

ကျိုထင်းကျင်းက ဒေါသထွက်စွာဖြင့်...

"ဟင်း... လက်စသတ်တော့ မင်းက ကြားထဲကနေ နှောင့်

ယှက်နေတာကိုး"

"ဒါကတော့ ရှင်မှားနေပြီ"

"ဘာကွ... ကျုပ်ကမှားတယ် ဟုတ်လား"

"ဟုတ်တယ်"

"ပြောစမ်း ကျုပ်က ဘာမှားနေတာလဲ"

"နယ်စားကြီးလို အရာရှိ လူကြီးလူကောင်း တစ်ယောက်ကို

ဘယ်မှာရှာလို့ တွေ့မှာလဲ... ရှင်တို့က သိုင်းပညာ အားကိုးပြီး သူ့ကို

ဒုက္ခပေးတာ တနည်းအားဖြင့် ပြည်သူကို ဒုက္ခပေးတာနဲ့ မတူဘူး

လား"

ကျိုထင်းကျင်းက ဒေါသထွက်လာသည်။

"ဒီမှာ... မင်း ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်စမ်း"

လျူဝမ်းအော့က မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်ပြီး...

"ကျွန်မ ပြောစရာရှိလို့လာတာ ပြောရမှာပဲ"

သူမသည် လန်းရောက်ရွက်အား ညွှန်ပြလိုက်သည်။

"ဒီက မမဟာ (၈)ကွက်အင်း ဂိုဏ်းချုပ်တစ်ယောက် ဖြစ်

တယ်၊ ဘာဖြစ်လို့ (၈)ကွက်အင်းဂိုဏ်း တစ်ခုလုံးကို ဖျက်သိမ်းလိုက်

သလဲဆိုတာ သိလား"

ကျိုထင်းကျင်းက အေးတိအေးစက် အသံဖြင့်...

"သူက အသုံးမကျလို့ ဖြစ်မှာပါ"

လျူဝမ်းအော့က ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

"ရှင်မှားနေပြန်ပြီ"

"ကျုပ်က ဘာမှားနေလို့လဲ"

လျှူဝမ်းအော့က အသံကို မြှင့်လိုက်သည်။

"အစ်မ လန်းရှောက်စွက်ဟာ ရုပ်ဖျက်တဲ့ ပညာနဲ့ နယ်စား ကြီးဂေဟာမှာ အတော်ကြာကြာ နေခဲ့ပါတယ်၊ သူက နယ်စားကြီး လုပ်ကြံမယ်ဆိုရင် အခွင့်အရေး အများကြီး ရနိုင်ပါတယ်၊ သူက ဘာကြောင့် မလုပ်ကြံလိုက်လဲဆိုတာ သိသလား"

"ဟုတ်တယ် ကျုပ်လည်း သူ့ကို မေးချင်ပါတယ်"

"အဲဒါဟာ နယ်စားကြီးရဲ့ မြင့်မြတ်တဲ့ စိတ်ထားကို သိလို့ မလုပ်ကြံရက်လို့ပါ"

ကျိုထင်းကျင်းက မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

"ချီကော့ကျုံးဟာ အရာရှိကောင်း တစ်ယောက်မှန်း သိလို့ ကျုပ်က မသတ်ဘဲထားခဲ့တာ အခုတော့ ကျုပ် စိတ်ထားပြောင်း သွားပြီ"

"ရှင်က ဘယ်လို စိတ်ထားပြောင်းသွားတာလဲ"

"သူ့ကို သတ်မယ်... မင်းက သူ့ကို ဘယ်လောက်ထိ ကာ ကွယ်နိုင်မလဲဆိုတာ စမ်းကြည့်တာပေါ့"

လျှူဝမ်းအော့က ပြုံးလိုက်သည်။

"ရှင်တို့လို လူမျိုးတွေ မဖြစ်စလောက်နဲ့ နိုင်ငံတော်ရဲ့ တပ် မတော်နဲ့ ယှဉ်ပြိုင်ဖို့တာကတော့ အတော့ကို သနားစရာ ကောင်း နေပါတယ်"

ကျိုထင်းကျင်းက ကျယ်လောင်စွာဖြင့် ရယ်မောလိုက်လေ သည်။

"ဟား... ဟား... ဟား... မင်းတို့ တပ်မတော်က ကျုပ်ကို ်လိမ့်မယ်လို့ ထင်သလား"

လျှူဝမ်းအော့က မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်လေသည်။

"ရှင့်လို မတရားမင်းမဲ့ ဝါဒလုပ်တဲ့ လူတစ်ယောက်ကို နိုင်ငံ တပ်မတော် မပြောနဲ့ တရားမျှတတဲ့ သိုင်းသမားတွေကအစ ှင့်ကို သတ်လိမ့်မယ်"

ကျိုထင်းကျင်းက သူမ၏စကားကြောင့် မခံမရပ်နိုင်အောင် ါသထွက်လာလေသည်။

သူက မချိပြုံးပြုံးကာ ပြောလိုက်သည်။

"ဟင်း... ဟင်း... ဟင်း... မင်းက ဘယ်ဆိုးလို့တုန်း၊ သိုင်း လောကမှာ ကျုပ်ကို ဒီလိုစကား ပြောဝံ့တဲ့လူ တစ်ယောက်မှ မရှိ သေးဘူး"

"ဒါကတော့ရှင်၊ ကိုယ့်ကျိုးကြည့်တဲ့ သူကသာ ရှင့်ကို ကြောက်မယ်၊ ကိုယ်ကျိုးမကြည့်တဲ့ သူမှန်ရင် ရှင့်ကိုကြောက်မှာ ဟုတ်ဘူး"

"မင်းက ငါ့ကို မကြောက်ဘူး ဆိုပါတော့"

"ဟုတ်တယ်"

"ကျုပ် စကားတစ်ခွန်း ပြောမယ်၊ နားထောင်"

"ပြောပါ၊ နားထောင်နေပါတယ်"

"လူတစ်ယောက်ဟာ တစ်ခါပဲ သေနိုင်ပါတယ်"

"ဒီစကားကို ကလေးတောင် နားလည်ပါတယ်ရှင်"

"ကောင်းပြီလေ၊ မင်းက ဘယ်လောက် ခံနိုင်ရည်ရှိလဲဆို

တာ စမ်းကြည့်ကြသေးတာပေါ့"

"ကျွန်မ အခုလာခဲ့တာက ကိုယ့်အသက်ကိုယ် အဓိက

ထားလို့ လာခဲ့တာပဲ၊ ဒါပေမယ့် ရှင်တစ်ခုစဉ်းစားသင့်တယ်"

"ဘာများ စဉ်းစားရမှာလဲ"

"ရှင် သတ်လိုက်လို့ ကျွန်မ သေသွားရင် သိုင်းလောက

ကျွန်မလို အညတရ သေသွားတာ ဘာမှ မဖြစ်သွားပါဘူး၊ ဒါ

မယ့်…"

"ဒါပေမယ့် ဘာဖြစ်သလဲ"

"ကံမကောင်းလို့ ရှင်က ကျွန်မကို မနိုင်ခဲ့ရင် ရှင်လိုလူ

လွှမ်းတောက် ကျော်ကြားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်အတွက် လူရှေ့မှာ ဘယ်

မျက်နှာပြနိုင်မှာလဲ"

ကျိုထင်းကျင်းက သူမ၏စကားကြောင့် တွေဝေသွားသည်

အတန်ကြာမှ မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်ပြီး…

"မင်းကိုတော့ ငါက အသာလေး သတ်လိုက်မှာပဲ"

လျူဝမ်းအော့က ပြုံးလိုက်သည်။

"ဒါဖြင့်လည်း စမ်းကြည့်ပေါ့"

ကျိုထင်းကျင်းသည် အမှောင်ထုကွယ်ရာမှ လျူဝမ်းအော

ထံသို့ တဖြည်းဖြည်း လျှောက်လာလေသည်။

ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးသည် မှောင်မည်းနေသော်လည်း ကြယ်

ကလေးများ၏ အလင်းရောင်ကြောင့် အရာအားလုံးကို မပီပိုးတဝါး

မြင်တွေ့နိုင်လေသည်။

ကျိုထင်းကျင်းသည် လျူဝမ်းအော့ထံသို့ တလှမ်းချင်း

…က်လာသောအခါ သူ၏ကိုယ်ပေါ်၌ အေးစိမ့်သော အငွေ့အ

…်ကို ရုတ်တရက် ခံစားလိုက်ရသည်။

လန်းရောက်ရှက်က အလိုအလျောက် နောက်ဆုတ်သွားရ

…သည်။

လျူဝမ်းအော့၏ မျက်နှာပေါ်တွင် တည်ကြည်လေးနက်

…၍ အရိပ်အရောင်များ ထွက်ပေါ်နေ၏။

သူမသည် လျှပ်တပြက် ကျောပေါ်မှ ဓားကို ဆွဲထုတ်

…က်လေသည်။

ကျိုထင်းကျင်းသည် လျူဝမ်းအော့၏ရှေ့တွင် ရုတ်တရက်

…တန့်လိုက်သည်။

စူးရှသော မျက်လုံးအစုံသည် လျူဝမ်းအော့အား စူးစူးစိုက်

…် ကြည့်နေ၏။

လျူဝမ်းအော့သည် သတိလက်လွှတ်မခံဘဲ ကျိုထင်းကျင်း

…တစ်ကိုယ်လုံးကိုလည်း ပြန်လည်စူးစိုက် အကဲခတ်ကြည့်လိုက်

…ည်။

ထိုအခါ ကျိုထင်းကျင်း၏ ယာဘက်ချိုင်းအောက်တွင် နှစ်

…ခန့်ရှည်သော ဓားတစ်လက် ချိတ်ထားသည်ကို တွေ့ရှိရသည်။

ဓားရိုးမှာ ရွှေချောင်းဖြင့် ပြုလုပ်ထားပြီး ဓားအိမ်သည်

…ည်း ရွှေရောင်ဖြင့် ပြုလုပ်ထား၏။ အစိမ်းရောင်ဖန့်ဖန့် မီးရောင်

…ာက်တွင် ရွှေရောင်ဓားမှာ တဖျပ်ဖျပ် တောက်ပနေလေသည်။

…၏ဓားကို ကြည့်ရခြင်းအားဖြင့် အလွန်အဖိုးတန်သော ဓားတစ်

…ျာင်း ဖြစ်ကြောင်းကို ခန့်မှန်းမိလေသည်။

ကိုထင်းကျင်းသည် လျှူဝမ်းအော့၏မျက်နှာကို စိုက်ကြ
ပြီးနောက်...

"ကျုပ်က လှတဲ့မိန်းကလေး အများကြီး တွေ့ခဲ့ဖူးတ
မင်းဟာ အလှဆုံးပါပဲ၊ မင်းရဲ့မျက်နှာက သိပ်မလှပေမယ့် ဖော်
နိုင်တဲ့ ဆွဲဆောင်မှုတွေ ရှိတယ်"

လျှူဝမ်းအော့သည် မမျှော်လင့်သော စကားများ ကြ
လိုက်ရသောကြောင့် ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားသည်။

နားမလည် နိုင်အောင်လည်း ဖြစ်သွားလေသည်။

သူမ၏ တသက်တာ၌ ယင်းကဲ့သို့ ချီးကျူးခြင်းလည်း မ
ပေ။

ထို့ကြောင့် သူမသည် မည်သို့ ပြန်ပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်
ကိုထင်းကျင်းက စကားဆက်လိုက်လေသည်။

"အင်း... လူတွေဟာ အင်မတန် ကြောက်စရာကောင်း
အားနည်းချက်တွေ ရှိနေတာပဲ၊ အခုလည်းကျုပ်က မင်းကိုသတ်
တဲ့စိတ်ပြောင်းသွားပါပြီ"

လျှူဝမ်းအော့က စိတ်ကို ပြန်လည် ထိန်းချုပ်လိုက်သည်

"ရှင်က ကျွန်မကိုသတ်လို့ မရမှန်းသိလို့ ပြောနေတ
လား"

ကိုထင်းကျင်းက မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

"မင်း တော်တော် စိတ်ကူးယဉ်တဲ့ မိန်းကလေးပဲ"

"ဒါဖြင့်လည်း ကျွန်မနဲ့ရှင်နဲ့ အစွမ်းကုန် တိုက်ခိုက်
အောင် မီးတုတ်တွေကို ထွန်းလိုက်ပါလား"

ကိုထင်းကျင်းက ရယ်မောလိုက်သည်။

"ကဲ... မီးတုတ်တွေ ထွန်းလိုက်စမ်းပါကွာ"

ဝခဏအတွင်း မီးတုတ်များမှာ ပြန်လည် လင်းထိန်လာ
လာသည်။

ကိုထင်းကျင်းသည် လျှူဝမ်းအော့အား စိုက်ကြည့်လိုက်
ည်။

"မင်းနဲ့ ငါနဲ့ တိုက်ခိုက်တဲ့အခါမှာ ငါက မင်းကို မသတ်ချင်
တဲ့အတွက် အခွင့်အရေးတစ်ခုတော့ ပေးမယ်"

"ဘယ်လို အခွင့်အရေး များပါလိမ့်"

"ငါက သိုင်းကွက် (၁၀)ကွက်ထုတ်ရင် မင်းက သိုင်းကွက်
)ကွက်လောက် ခံနိုင်ရည်ရှိရမယ်၊ ဒါဆို မင်းကိုငါလွှတ်မယ်"

"လန်းရှောက်ရွက်ကိုလည်း လွှတ်ပေးမှာလား"

လျှူဝမ်းအော့က မေးသည်။

ကိုထင်းကျင်းက ခေါင်းညိတ် လိုက်သည်။

"လွှတ်ပေးပါ့မယ်"

"တကယ်လို့ ကျွန်မ ရှုံးသွားရင်ကော"

"မင်းရှုံးသွားရင် ငါ့အနားမှာ ဝင်နေရမယ်"

လျှူဝမ်းအော့က ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားသည်။

"ရှင့်အနားမှာနေပြီး ဘာလုပ်ရမှာလဲ"

"ဒါ မင်းအလုပ်မဟုတ်ဘူး၊ ငါခိုင်းတာကို လုပ်ရမယ်"

လျှူဝမ်းအော့ မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

"ဒါကို ကျွန်မ လက်မခံနိုင်ဘူး"

ကျိုထင်းကျင်းက မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

"ဒါဖြင့် မင်းကဘာဖြစ်လို့ ငါ့ကို စိန်ခေါ်ရတာလဲ"

လျှူဝမ်းအော့မှာ ကိုယ့်စကားနှင့်ကိုယ် ဖြစ်နေသော ကြောင့် မပြောင်းသာဘဲ ဖြစ်သွား၏။

အံကို တင်းတင်းကြိတ်လိုက်ပြီး မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

"ကောင်းပြီလေ ကျွန်မ လက်ခံပါတယ်"

* * *

ကျိုထင်းကျင်းသည် သူ၏ဓားကို ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။

"ကဲ... မင်း သတိထားပေတော့"

သူသည် ပြောပြီးသည်နှင့် ဓားကို တစ်ချက်ဝှေ့ယမ်းလိုက်ပြီး လျှူဝမ်းအော့၏ခေါင်းကို မိုး၍ ခုတ်ချလိုက်သည်။

လျှူဝမ်းအော့က ဓားဖြင့် ခံလိုက်၏။

"ခြွမ်း..."

ဓားနှစ်လက် ပြင်းထန်စွာ ထိတွေ့သွားသည်။

လျှူဝမ်းအော့က နောက်သို့ ခြေလှမ်း (၃)-(၄)လှမ်းခန့် ဆုတ်သွားသည်။

ဓားကိုင်ထားသော လက်မှာလည်း ပြင်းထန်သော နာကျင်မှုကို ခံစားလိုက်ရသည်။

လက်ထဲမှ ဓားကို လွင့်စဉ်မသွားစေရန် သတိထားလိုက်ရလေသည်။

ရင်ထဲ၌ တုန်လှုပ်ထိတ်လန့်သွားမိသည်။

ကျိုထင်းကျင်း၏ ဓားကွက် (၃)ကွက်ကို ခံနိုင်ရည် ရှိမည် မဟုတ်ကြောင်း ချက်ချင်းပင် နားလည်သိရှိလိုက်၏။

ကျိုထင်းကျင်းက မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

"သိုင်းလောကမှာ ငါ့ရဲ့ ဓားချက်ကို ခံနိုင်ရည်ရှိတဲ့လူ မရှိသလောက်ပါပဲ၊ မင်းက ငါ့ရဲ့ ဓားချက်ကို ခံနိုင်တယ်ဆိုတော့လည်း ဘယ်ဆိုးလို့တုန်း"

လျှူဝမ်းအော့က မထီတရီပြုံး၍...

"စကားမများနဲ့၊ ရှင် ခုတ်မှာသာ ခုတ်ပါ"

ကျိုထင်းကျင်းက ဓားကို မြှောက်လိုက်သည်။

"သတိထားပေတော့"

တဆက်တည်းမှာပင် သူသည် ဓားကို ထပ်မံခုတ်ချလိုက်လေတော့၏။

လျှူဝမ်းအော့က ဓားဖြင့် ခံပေးလိုက်သည်။

"ခြွမ်း..."

ပြင်းထန်သော မြည်ဟီးသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

ဓားနှစ် လက်သည် ဒုတိယအကြိမ် အရှိန်ပြင်းစွာ ထိ[illegible]
သွားပြန်၏။

လျှုဝမ်းအော့၏ ခန္ဓာကိုယ်သည် နောက်သို့ လွင့်စဉ်[illegible]
သည်။ လဲကျမသွားစေရန် ဓားဖြင့် မြေပေါ်ထောက်၍ ထိန်း[illegible]
လေသည်။

"ဟား... ဟား... ဟား..."

ကျိထင်းကျင်းက သဘောကျစွာဖြင့် ဟားတိုက် ရယ်[illegible]
လိုက်၏။

လျှုဝမ်းအော့သည် မောဟိုက်နေသဖြင့် အသက်ဝဝ [illegible]
သွင်းလိုက်သည်။

ဓားကိုင်ထားသော လက်တွင် သွေးများ စီးဆင်းကျလာ[illegible]
၏။

ကျိထင်းကျင်းက လှောင်သလို အပြုံးဖြင့်...

"ဘယ်လိုလဲ ကျုပ်ရဲ့ တတိယဓားချက်ကို ခံနိုင်ရည် ရှိပါ[illegible]
မလား"

လျှုဝမ်းအော့က အံကိုတင်းတင်း ကြိတ်လိုက်သည်။

"ကျွန်မ ကြိုးစားမယ်"

ကျိထင်းကျင်း၏မျက်နှာ တည်သွားသည်။

"မင်း လက်နက်ချပြီး အရှုံးပေးမလား"

အခွင့်အရေး ပေးသည့်အနေဖြင့် မေးမြန်းလိုက်၏။

သို့သော် လျှုဝမ်းအော့က ခေါင်းခါယမ်းပြလိုက်သည်။

"ကျွန်မ အရှုံးမပေးဘူး"

ကျိထင်းကျင်းက လေးနက်စွာ...

"ဒီတစ်ခါ ကျုပ်ရဲ့ ဓားကပိုပြီး ပြင်းထန်လိမ့်မယ်၊ ဒါဆို
[illegible]းအသက် သေဆုံးသွားနိုင်တယ် နားလည်လား"

လျှုဝမ်းအော့က ခေါင်းတွင်တွင် ခါယမ်းလိုက်သည်။

နှုတ်မှလည်း လွန်စွာ မာနကြီးစွာဖြင့်...

"သေမှသေရော ကျွန်မဆက်ပြီး ယှဉ်ပြိုင်ပါ့မယ်"

လန်းရောက်ရွက်သည် စာနာသည့် မျက်လုံးများဖြင့် လျှု
[illegible]မ်းအော့အား ကြည့်လိုက်၏။

"ညီမ မမ ဝင်ပြီး သူ့ဓားချက်ကို ခုခံပေးမယ်လေ"

သို့သော်... လျှုဝမ်းအော့က ခေါင်းခါယမ်းပြလိုက်သည်။

"မဖြစ်ဘူး ကျွန်မတို့ ကတိပျက်ရာ ကျမှာပေါ့"

လန်းရောက်ရွက်က သက်ပြင်းတစ်ချက် လေးပင်စွာချကာ

"ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ညီမက ခံနိုင်မှာ
[illegible]ဟုတ်ဘူး"

လျှုဝမ်းအော့က အေးစက်စက် လေသံဖြင့် ပြန်ပြော၏။

"မတတ်နိုင်ဘူး မမ၊ ကျွန်မအနေနဲ့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ယှဉ်ပြိုင်
[illegible]ရတော့မှာပဲ"

ထို့နောက် သူမသည် လေကို အားရပါးရ ရှုလိုက်ပြီး မတ်
[illegible]မတ်ရပ်လိုက်လေသည်။

တဆက်တည်းမှာလည်း လက်ထဲမှ ဓားကို ကျစ်ကျစ်ပါ
[illegible]အောင် ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

ကျိထင်းကျင်းအား စူးရှစွာ ကြည့်၍...

"ကဲ… ကျွန်မ အဆင်သင့် ရှိနေပါပြီ"

ကျိုထင်းကျင်းက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။

"တတိယ ဓားချက်ဟာ ကျုပ်ရဲ့ နာမည်ကို ထိခိုက်စေ

တယ်၊ တတိယ ဓားချက်သွင်းလို့မှာ မင်း ခုခံနိုင်သေးတယ်ဆို

ကျုပ်နာမည် ပျက်တော့မယ်၊ ဒီတော့ ကျုပ် ညှာမနေနိုင်တော့ဘူ

လျူဝမ်းအော့က ပြုံး၍…

"ကျွန်မရဲ့ ဆရာက ကျွန်မကို ဗေဒင်ဟောထားပါတယ်

"သူက ဘယ်လို ဟောထားသလဲ"

"ကျွန်မအသက်ငယ်ငယ်နဲ့ မသေနိုင်ဘူးလို့ ပြောပါတယ်

ကျိုထင်းကျင်းက ရယ်မောလိုက်သည်။

"မင်း ဆရာစကားကို ယုံကြည်ရင် မင်း မှားသွားမှာ

ကွာ"

လျူဝမ်းအော့က ခပ်မှဲ့မှဲ့ပြုံး၍…

"ကဲပါရှင်၊ ရှင် တိုက်မှာသာ တိုက်စမ်းပါတော့"

သူမသည် ယင်းသို့သာ မလျော့တမ်း ပြောနေသော်လည်

တကယ်တမ်းမှာမူ အားကုန်စန်းကာ ချည့်နဲ့သလို ဖြစ်နေ၏။ ထို

ချက်ကို ရှိနေသူ အားလုံးက အကဲခတ်မိကြသည်။

မည်သို့ဆိုစေ… သူမ၏မျက်နှာမှ ရဲရင့် တည်ကြည်သေ

အရိပ်အရောင်များ ပေါ်လွင်နေ၏။

ထိုစဉ် ကျိုထင်းကျင်းက သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်လေ

သည်။

"မင်းကို ငါ မသတ်ချင်ပါဘူးကွာ၊ ဒါပေမယ့် မင်းကို ညှာလို့

ရေဘဲ"

သူသည် ပြောပြီး ဓားကို ဖြည်းညင်းစွာဖြင့် ကန့်လန့်ဖြတ်

တ်ချလိုက်လေသည်။

သူ၏ဓားအရှိန်မှာ နှေးကွေးနေသော်လည်း တိုက်ခိုက်မှု

ဓားမာန်မှာ ပြင်းထန်လှပေသည်။

ယခုတစ်ကြိမ်တွင်မူ လျူဝမ်းအော့မှာ ကျိုထင်းကျင်း၏ဓား

ရှော င်လာမီ သူမ၏ခန္ဓာကိုယ်သည် အပေါ်သို့ ခုန်တက်ပစ်လိုက်

လေသည်။

ထို့နောက် သူမ၏လက်ထဲမှ ဓားသည် ကျိုထင်းကျင်း၏

ဓားအား ခံပေးလိုက်သည်။

သူမ၏ ခန္ဓာကိုယ်ကမူ ကျွမ်းတစ်ပတ် ပစ်ကာ ဓားပေါ်မှ

ကျော်ထွက်သွားလေ၏။

ဤတွင်…

"ခွမ်း… ခွမ်း…"

နှစ်ချက်ဆင့် မြည်ဟည်းသံနှင့်အတူ လျူဝမ်းအော့၏ဓား

သည် အပိုင်းပိုင်း ကျိုးသွားလေတော့သည်။

လျူဝမ်းအော့၏ မျက်နှာတစ်ခုလုံးမှာလည်း သွေးရောင်

ပင်မရှိဘဲ ဖြူဖပ်ဖြူရော် ဖြစ်သွားသည်။

သို့သော် သူမသည် လဲကျမသွားဘဲ မားမားမတ်မတ် ရပ်

တည်နိုင်ခဲ့လေသည်။

ကျိုထင်းကျင်း၏ မျက်နှာတပြင်လုံးမှာ အံ့သြခြင်းနှင့် ခံ

ပြင်းခြင်း အရိပ်အရောင်များ ပေါ်လွင်လာသည်။

သူသည် ဓားကို ဓားအိမ်ထဲသို့ ဖြည်းညင်းစွာ ထိုးသွင်း
လိုက်၏။

သူသည် လျှုဝမ်းအော့အား လှည့်ပင်မကြည့်ဘဲ လက်
တစ်ချက် ဝှေ့ယမ်းပြလိုက်သည်။

သူ့ နှုတ်မှလည်း တုံးတိတိဖြင့်...

"မင်း သွားနိုင်ပြီ"

လျှုဝမ်းအော့က သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်သည်။

"လန်းရောက်ရွက်ကိုပါ ခေါ်သွားမယ်"

"ခေါ်သွား၊ ကျုပ် စိတ်ထား မပြောင်းခင် အမြန်ဆုံး ထွက်
သွား"

ကျိထင်းကျင်း၏အသံသည် ဟိန်းထွက်သွား၏။

လျှုဝမ်းအော့သည် လန်းရောက်ရွက်၏ လက်ကို ဆွဲကာ
ပြေးလွှားသွားလေတော့သည်။

* * *

တရိပ်ရိပ် ပြေးလွှားနေသူ နှစ်ဦး။ ထိုလူနှစ်ယောက်မှာ
လျှုဝမ်းအော့နှင့် လန်းရောက်ရွက်တို့ပင် ဖြစ်၏။

သူတို့သည် မြို့အနီးသို့ ရောက်ရှိတော့မှ ခြေလှမ်းကို
လျှော့ချလိုက်လေသည်။

လန်းရောက်ရွက်က လေပူတစ်ချက် မှုတ်ထုတ်လိုက်ယင်း...

"ညီမမှာ ဒဏ်ရာရထားတယ် မဟုတ်လား"

လျှုဝမ်းအော့က သက်ပြင်း ရှိုက်ချလိုက်သည်။

"အင်း... ဟုတ်တယ်၊ ဒါပေမယ့် သိပ်မပြင်းလှပါဘူး"

လန်းရောက်ရွက်က ခုမှ စိတ်အေးရဟန်ဖြင့်...

"မမတို့ အပြေးမြန်ကြလို့နော်၊ တော်ကြာ သူ စိတ်ထား
ပြောင်းသွားရင် မလွယ်ဘူး"

လျှုဝမ်းအော့က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

"ဟုတ်တယ် ညီမ လူလည်ကျလိုက်လို့ အသက်ချမ်းသာ
ရာရသွားတာ"

လန်းရောက်ရွက်က လျှုဝမ်းအော့အား လေးစားစွာ စိုက်
ကြည့်ကာ...

"ညီမရဲ့ သိုင်းပညာက အတော်အံ့သြဖို့ ကောင်းတယ်၊
ဓားတော့ အပိုင်းပိုင်းကျိုးသွားပြီး လူကျတော့ ဘာမှမဖြစ်ဘူး"

လျှုဝမ်းအော့က...

"ဟုတ်တယ် ကျွန်မ အသုံးပြုလိုက်တဲ့ ပညာကတော့ သူ့
... တိုက်ခိုက်တဲ့ပညာကို လမ်းကြောင်းလွှဲပေးလိုက်တာပဲ မိန်းက
လေးတွေအဖို့ ဒီပညာကို အများဆုံး အားကိုးသင့်တယ်၊ အားတဲ့အခါ
မမကိုသင်ပေးပါ့မယ်"

လန်းရောက်ရွက် ဝမ်းသာသွားမိ၏။

"ကျေးဇူးတင်လိုက်တာကွယ်"

သူတို့သည် ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့်ပင် ခြေလှမ်းသွက်သွက်

လှမ်းကာ ခရီးဆက်လာခဲ့ကြ၏။

မကြာမီ… နယ်စားကြီး၏ ဂေဟာသို့ ရောက်ရှိလာကြ
တော့သည်။

လန်းရောက်ရွက်က လျှူဝမ်းအော့အား တစ်ချက်ပြုံး၍…

“ဒီကိစ္စကို ညီမရဲ့အစ်ကို ထိမုံ့ချူးကို မပြောပါနဲ့”

လျှူဝမ်းအော့က…

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ညီမရဲ့ အစ်ကိုဟာမာနခဲရှင့် ကျိထင်းကျင်းဟာ သိုင်းပ
ညာတော်တယ်လို့ ကြားရင် သွားပြီးယှဉ်ပြိုင်ဖို့ များတယ်”

လျှူဝမ်းအော့က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ကျွန်မ နားလည်ပါပြီ…”

* * *

လျှူဝမ်းအော့သည် အဝတ်အစား လဲပြီးသည့်နောက် ဧည့်
ခန်းထဲသို့ လျှောက်သွားလေသည်။

လန်းရောက်ရွက်မှာမူ ပြန်သွားပြီ ဖြစ်၏။

ဧည့်ခန်းထဲတွင်…

နယ်စားကြီးနှင့် ကွမ်းကျုံးရှပ်တို့ ထိုင်၍ စကားပြောနေကြ
၏။ နယ်စားကြီးမှာ လျှူဝမ်းအော့ကို မြင်သောအခါ တစ်ချက်လှမ်း

ည့်လိုက်၏။

သို့သော် သူမ၏လက်တွင် ပတ်တီးစည်းထားသည်ကို
ရသဖြင့် အံ့သြသွားသည်။

သူက မေးတစ်ချက်ဆတ်၍…

“သမီးလက်က ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဒဏ်ရာရလာလို့ပါ ဖေဖေ”

“ဘာကြောင့် ဒဏ်ရာရလာတာလဲ”

“ဒီလိုပါ ဖေဖေ”

ထို့နောက်တွင်မူ… လျှူဝမ်းအော့သည် လန်းရောက်ရွက်
အတူ ကျိထင်းကျင်းနှင့် ယှဉ်ပြိုင်ခဲ့သည့် အကြောင်းများကို အမှန်
တိုင်း ပြန်လည်ကာ ပြောပြလိုက်လေတော့၏။

နယ်စားကြီးက မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

“သူက မင်းအစ်ကိုနဲ့ ယှဉ်ရင် ဘယ့်နှယ်နေမလဲ”

“သူ အများကြီးသာပါတယ် ဖေဖေ”

လျှူဝမ်းအော့က မှန်သည့်အတိုင်း ပြောဆိုလိုက်၏။

ကွမ်းကျုံးရှပ်မှာ မကျေမနပ် ဖြစ်သွားသည်။ သူသည်
က်မှောင်ကြုတ်ကာ…

“အင်း… မင်းကို ဒဏ်ရာရအောင် တိုက်ခိုက်နိုင်တယ်ဆို
တော့ တော်တော့်ကို ခေတ္တလူ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ထင်ရှားတယ်”

ထိုစဉ် အသံတစ်ခု ကြားလိုက်သည်။

“ဘယ်သူလဲကွ ဒီလောက် တော်နေတာ”

အသံနှင့်အတူ ထိမုံ့ချူးတစ်ယောက် ဧည့်ခန်းထဲသို့ ဝင်

ရောက်လာလေသည်။

သူသည် လျှို့ဝှက်အော့လက်မှာ အဝတ်စည်းထားသည်ကို တွေ့ရသဖြင့်...

"ညီမက တခြားလူနဲ့သွားပြီး တိုက်ခိုက်ခဲ့တယ် မဟုတ် လား"

"ဟုတ်တယ် အစ်ကို"

"ဘယ်သူနဲ့လဲ"

"အဲဒီလူရဲ့ သိုင်းပညာက သိပ်ကြောက်စရာကောင်းတယ်၊ ကျွန်မရဲ့ဓားတောင် အပိုင်းပိုင်း ကျိုးသွားတယ်"

ထိမ့်ချူးက မကျေမနပ်ဖြင့် အံကြိတ်ကာ...

"ဘယ်သူလဲဆိုတာ ပြောစမ်း"

"လန်းရောက်ရွက်နဲ့ ကျွန်မ၊ တိုင်ပင်ထားကြပြီးပြီ၊ ဒီကိစ္စ အစ်ကို့ကို ပြောမပြဖို့ နှစ်ဦးသဘောတူ ဆုံးဖြတ်ထားကြတယ်"

"လန်းရောက်ရွက်က ဒီလိုပြောတယ် ဟုတ်လား"

"ဟုတ်ပါတယ်၊ သူက စေတနာနဲ့ ပြောတာပါ"

ထိမ့်ချူးက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

"အစ်ကို နားလည်ပြီ၊ အစ်ကိုသွားပြီး ယှဉ်ပြိုင်မှာကို စိုး ရိမ်လို့ မဟုတ်လား"

"ဟုတ်ပါတယ် အစ်ကို၊ အခုနေအခါမှာ သူတို့က လူပိုများ နေတယ်၊ ဒါကြောင့် ကျွန်မတို့အနေနဲ့ ခပ်အေးအေး ပြန်နေတာ ကောင်းတယ်"

ထိမ့်ချူးက ခပ်ပြုံးပြုံးဖြင့်...

"တို့ဘက်က လူတွေလည်း တစ်ရက်နှစ်ရက် အတွင်းမှာ ရောက်လာကြတော့မှာပါ"

"ဘယ်သူတွေများပါလိမ့်"

"ရှောင်လင်ကျောင်းက ဘုန်းတော်ကြီးတွေနဲ့ ခေတ်ပန်း ကြားကလူတွေ"

"အစ်ကိုက အကူအညီ တောင်းထားတာလား"

"မဟုတ်ပါဘူး၊ နယ်စားကြီးရဲ့ စာတွေ့ရလို့ပါ"

နယ်စားကြီးက...

"ငါပို့လိုက်တဲ့ စာတွေကို ကြားဖြတ်အလုံခံရတယ်လို့ ကြား တယ်"

"ဟုတ်ကဲ့၊ ဒါပေမယ့် တစ်စောင်တော့ ရောက်သွားပါ တယ်"

"မင်း... ဘယ်လိုလုပ်သိသလဲ"

"ရှောင်လင်ကျောင်းက အငယ်ဆုံး ဘုန်းတော်ကြီးနှစ်ပါး ဖုန်းမြို့ကို ရောက်နေတာကို တွေ့ခဲ့ပါတယ်"

"သူတို့ ဘာကြောင့် ငါ့ဆီကို မလာသေးတာလဲ"

"သူတို့က ရုပ်ဖျက်လာကြတာ၊ အခြေအနေကို လေ့လာမ နဲ့ တူပါတယ်"

နယ်စားကြီးက ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်ကာ...

"ရှောင်လင်ကျောင်း အကြောင်းကို ငါ မကြာခဏ ကြားဖူး တယ်၊ အင်း... သူတို့ကသာ ကူညီမယ်ဆိုရင်တော့ ဝမ်းသာစရာ "

ထိမ့်ုချူးက တည်ကြည်စွာ ပြုံးကာ…

"ဒါကလည်း နယ်စားကြီးအပေါ် ကြည်ညိုလေးစားလ
ဖြစ်ပါတယ်"

နယ်စားကြီးက…

"စစ်မြေပြင်မှာ တိုက်ခိုက်ရမယ်ဆိုရင် မကြောက်ပါဘူ
ဒါပေမယ့် သိုင်းလောကသားတွေနဲ့ ရင်ဆိုင်ရမှာကိုတော့ ငါ့အနေ
မကျွမ်းကျင်ဘူး၊ ဒီတော့ မင်းပဲ ဦးစီးဦးဆောင်လုပ်ပါ"

ထိမ့်ုချူးက ပြုံးလိုက်သည်။

ထို့နောက် လျူဝမ်းအော့ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်ကာ…

"ဒါကတော့ ညီမက ကျူပ်ထက်အများကြီး သာပါတယ
သူ့ကိုပဲ တာဝန်ပေးပါ"

လျူဝမ်းအော့က ခပ်ပြုံးပြုံး မျက်နှာလေးဖြင့်…

"ညီမကို တာဝန်ပေးရင် အစ်ကိုကိုယ်တိုင်က ညီမရဲ့ အမိ
ကို နာခံရလိမ့်မယ်"

ထိမ့်ုချူးက ရယ်မောလိုက်၏။

"နာခံ…မယ်ဗျာ"

ထိုသို့ သူတို့ စကားပြောနေစဉ်မှာပင် ဆင်းပေတုဇ
ယောက် အခန်းထဲသို့ ရောက်ရှိလာသည်။

"နယ်စားကြီး ခင်ဗျာ၊ ခေတ်ပန်းဂိုဏ်းချုပ်က နယ်စားဂြ
နဲ့ တွေ့ချင်လို့ ရောက်လာပါပြီ"

ကွမ်းကျုံးရုပ်က…

"ခေတ်ပန်းဂိုဏ်းသားတွေဟာ နိုင်ငံအဝှမ်းမှာ ဖြန့်ထ

ရှိပါတယ်၊ သတင်းလည်း တော်တော်စုံစုံလင်လင် ရနိုင်ပါတယ်၊
တို့ဆီမှာ ထိပ်တန်းသိုင်းသမားတွေ အများကြီး ရှိပါတယ်၊ အခု
ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကိုယ်တိုင် ရောက်လာတာကိုတော့…"

သူ့စကား မဆုံးခင်မှာပင်…

နယ်စားကြီးက ထိုင်ရာမှ ထလိုက်သည်။

"ကျူပ်ကိုယ်တိုင် သွားကြိုမယ်"

သူသည် ပြောပြီးသည်နှင့် ဆင်းပေတုနှင့်အတူ ထွက်ခွာ
းလေတော့၏။

* * *

ဧည့်ခန်းထဲ၌ နယ်စားကြီး၊ ကွမ်းကျုံးရုပ်၊ ထိမ့်ုချူး၊ လျူ
အော့တို့ ထိုင်နေကြသည်။

ထိမ့်ုချူးသည် နိုင်ငံတစ်ဝှမ်း လျှမ်းလျှမ်းတောက် ကျော်
းနေသော ခေတ်ပန်းဂိုဏ်းချုပ်ဝမ်းအား အကဲခတ်သည့် မျက်
များဖြင့် ကြည့်ရှုနေလေသည်။

ဂိုဏ်းချုပ်ဝမ်းသည် မီးခိုးရောင်အင်္ကျီ ဝတ်ဆင်ထားသည်။
ျအပေါ်၌ ဖာတည်းထားသည်များ ရှိနေသော်လည်း သန့်သန့်
ဖြန့်ရှိသည်။

နယ်စားကြီးသည် ကွမ်းကျုံးရုပ်တို့ လူစုအား ဂိုဏ်းချုပ်

ဝမ်းနှင့် မိတ်ဆက်ပေးလိုက်သည်။

ထို့နောက်…

နယ်စားကြီးက ဂိုဏ်းချုပ်ဝမ်းအား ပြုံးပြလိုက်လေသ

"အခုလို ဂိုဏ်းချုပ်ဝမ်း ကိုယ်တိုင် ကြွရောက်လာတာ
များကြီး ဝမ်းသာပါတယ်ဗျာ"

ဂိုဏ်းချုပ်ဝမ်းက ခပ်မိန့်မိန့်ပြုံး၍…

"နယ်စားကြီးဟာ ပြည်သူတွေအတွက် ကောင်းကျိုးပြု
တဲ့ အရာရှိကောင်းတစ်ယောက်ဆိုတော့ ကျုပ်တို့အနေနဲ့ သိကျွ
မိတ်ဆွေ ဖြစ်ရတာကိုပဲ အများကြီး ဂုဏ်ယူမိပါတယ်ဗျာ"

နယ်စားကြီးက လက်ကာပြလိုက်သည်။

"ကျုပ်က တိုင်းပြည်ရဲ့ ဆန်ကို စားထားတော့ လုပ်ပေ
မယ့် တာဝန်ရှိတယ်၊ ခင်ဗျားတို့က ကိုယ့်ထမင်းကိုယ် စားပြီး စေ
နာဝန်ထမ်း လုပ်ကိုင်ကြတာပါ"

ဂိုဏ်းချုပ်ဝမ်းက ဦးညွှတ်လိုက်လေသည်။

"ဘယ်လူမျိုးမဆို ကိုယ့်နိုင်ငံ ကိုယ့်လူမျိုးအတွက် ဆ
ဆောင်ပေးရမယ့် တာဝန် ရှိပါတယ်"

ထိုစဉ်…

ကွမ်းကျုံးရုပ်က ရုတ်တရက် ကြားဖြတ်မေးလိုက်၏။

"ဂိုဏ်းချုပ်ဝမ်းက အခုလို ဝေးလံတဲ့ နေရာကနေ ရော
လာတာဟာ နယ်စားကြီးကို ကူညီဖို့ မဟုတ်လား"

ဂိုဏ်းချုပ်ဝမ်းက ခေါင်းတစ်ချက်ညိတ်၍…

"ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ"

"ဒီလို ကြားရတာ ဝမ်းသာစရာပါပဲ၊ ဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး
ဏ်းချုပ်ဝမ်းက ဦးစီးဦးဆောင်လုပ်ဖို့ သင့်ပါတယ်"

ဂိုဏ်းချုပ်ဝမ်းက လက်ကာပြလိုက်သည်။

"နယ်စားကြီးရဲ့ လက်အောက်မှာ အလွန်တော်တဲ့လူတွေ
တယ်လို့ ကျုပ်ကြားသိပြီးပါပြီ"

လျှူဝမ်းအော့က ခပ်အေးအေးလေသံဖြင့်…

"ကျွန်မတို့ တတွေဟာ အသက်လည်း ငယ်ပါတယ်၊ အ
တွေ့အကြုံလည်း နုပါတယ်၊ ဂိုဏ်းချုပ်ဝမ်းကိုယ်တိုင် ဦးစီးဦး
ဆောင်ပြုတာ အသင့်တော်ဆုံးပါပဲ"

နယ်စားကြီးက ခေါင်းညိတ်လိုက်လေသည်။

"ကျုပ် ပေးလိုက်တဲ့ စာထဲမှာ အကြောင်းစုံတော့ ဖတ်ပြီး
လို့ ထင်ပါတယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ ဖတ်ပြီးပါပြီ"

"ဒီတော့ ဂိုဏ်းချုပ်ဝမ်း အနေနဲ့ ဘယ်လို သဘောရပါသ
"

ဂိုဏ်းချုပ်ဝမ်းက လေးနက် တည်ကြည်သော မျက်နှာဖြင့်

"ရတနာသိုက် တူးဖော်လို့ တွေ့ရင် ပြည်သူအတွက် အ
းရှိတဲ့ လုပ်ငန်းကို လုပ်မယ်ဆိုတာကိုတော့ ကျုပ်တို့ အနေနဲ့
းမြောက်ဝမ်းသာ ကြိုဆိုလက်ခံပါတယ်"

နယ်စားကြီးက ပြုံးလိုက်လေသည်။

"ဒါကြောင့် ခင်ဗျားက ဦးဆောင်ပေးပါလို့ ကျုပ် တောင်း
ပါတယ်ဗျာ"

ဂိုဏ်းချုပ်က လက်နှစ်ဘက်ဆုပ်လိုက်သည်။

"နယ်စားကြီးက ကျုပ်ကို ဒီလောက် ယုံကြည်မှတော့

လေးစားစားနဲ့ လက်ခံရမှာပေါ့ဗျာ"

နယ်စားကြီးသည် ဂိုဏ်းချုပ်ဝမ်းက လက်ခံလိုက်သည့်

တွက် ဝမ်းသာသွားလေသည်။

"ဂိုဏ်းချုပ်ဝမ်း အနေနဲ့ ကျုပ် လက်အောက်မှာရှိတဲ့

သည်တော်နဲ့ တိုက်ခိုက်တဲ့ သူများကို လိုသလို အသုံးချနိုင်ပါတ

ဂိုဏ်းချုပ်ဝမ်းက ဦးညွှတ်လိုက်သည်။

"ဟုတ်ကဲ့၊ မလိုအပ်ရင် အစိုးရတပ်တွေ အတတ်နိုင်

အသုံးမပြုတာက ပိုကောင်းပါတယ်"

ထို့နောက်...

သူသည် လျှူဝမ်းအော့အား တစ်ချက်ကြည့် လိုက်

သည်။

"ရှစ်ကွက်အင်းဂိုဏ်းချုပ်က ဒီမှာ ရောက်နေတယ်လို့

တယ် ဟုတ်လား"

လျှူဝမ်းအော့က ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၏။

"ဟုတ်ပါတယ်"

"သူ့ကို တွေ့နိုင်ပါ့မလား"

"ဟုတ်ကဲ့... တွေ့နိုင်ပါတယ်"

"ဒါဖြင့် ကျုပ်က သူ့ကို တွေ့ချင်ပါတယ်"

"ဟုတ်ကဲ့... အခုပဲ သွားခေါ်ပေးပါ့မယ်ရှင်"

* * *

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးဝမ်းသည် လုပ်ငန်းများကို စတင်အကောင်

ထည် ဖော်လိုက်လေသည်။

ကွမ်းကျုံးရှပ်က နယ်စားကြီးဂေဟာတစ်ခုလုံး၏ လုံခြုံမှုကို

တဝန်ယူထားသည်။

ထို့ကြောင့် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးဝမ်းက ကွမ်းကျုံးရှပ်အား လုံ

ရေး တာဝန်တစ်ခုလုံးကို ပေးထားလေသည်။

လျှူဝမ်းအော့ကိုမူ စာရွက်စာတမ်း ထိန်းသိမ်းရေးနှင့် စီမံ

ခွဲမှုတာဝန်များ ပေးထားလိုက်လေသည်။

ထိမုံ့ချူးသည် လျှူဝမ်းအော့နှင့် ပြန်လည်တွေ့ဆုံပြီးသည့်

က် များစွာပြောင်းလဲသွားလေသည်။ အခြားသော သိုင်းသမား

ဖို့ ထိမုံ့ချူးမှာ ထိပ်တန်းသိုင်းပညာရှင်တစ်ယောက် ဖြစ်နေသည်

ကို လုံးဝသိရှိလိမ့်မည် မဟုတ်ပါ။

သိုင်းလောက အတွေ့အကြုံ အလွန်ရင့်ကျက်သော ဂိုဏ်း

ပ်ဝမ်းကပင် မသိရှိလိုက်ချေ။

ဂိုဏ်းချုပ်ဝမ်းသည် အားလုံးသော လူများနှင့် ထိတွေ့ဆွေး

းပြီးနောက် မိမိအားကူညီပေးနိုင်သူမှာ ရှစ်ကွက်အင်းဂိုဏ်းချုပ်

န်းရောက်ရွက် တစ်ယောက်တည်းသာ ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။

အကြောင်းမှာ လန်းရောက်ရွက်သည် ရန်သူများနှင့် အ

က်အသွယ်ရှိပြီး ရန်သူ၏ အတွင်းရေးများကို သိရှိထားသူ ဖြစ်လေ

ည်။

သူသည် လန်းရောက်ရွက်အား ကြည့်လိုက်သည်။

"ခင်ဗျား ဒီမှာနေတာ အတော် ကြာသွားပြီ၊ ဒီသော နယ်

မြေအနေအထားကို ကျွမ်းကျင်လိမ့်မယ် ထင်တယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ရှင့်"

ဂိုဏ်းချုပ်ဝမ်းက အနည်းငယ် စဉ်းစားလိုက်ပြီး...

"ရန်သူဘက်မှာ အင်အား ဘယ်လောက် ရှိတယ်ဆိုတာ သိလား"

"တိတိကျကျတော့ မသိဘူးရှင့်၊ ထိပ်တန်းသိုင်းသမားတွေ ချည်း တစ်ရာနီးပါးခန့် ရှိမယ်လို့ ထင်ပါတယ်"

"သူတို့ခေါင်းဆောင်ရော သိသလား"

"သိပါတယ်"

"ဘယ်သူလဲ"

"ကျိထင်းကျင်းပါ"

"ခင်ဗျား သူ့ကို မြင်ဖူးသလား"

"မြင်ဖူးပါတယ်"

"သူ့ရဲ့ သိုင်းပညာ အဆင့်ကရော ဘယ်အခြေအနေမှာ ရှိသလဲ"

"တော်တော် ထူးချွန်ပါတယ်ရှင့်"

"ကျိထင်းကျင်းရဲ့ အကြောင်းတွေ ခင်ဗျား ဘာသိထား သေးလဲ"

"ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက ဘာကို သိချင်တာလဲ"

"သူ့ရဲ့ ဆရာက ဘယ်သူလဲ၊ သူရဲ့ သိုင်းပညာက ဘယ် ဂိုဏ်းကလဲ၊ ဒါတွေကို သိချင်တယ်"

လန်းရှောက်ရွက်က ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

"ဒီထိအောင်တော့ မသိဘူးရှင့်"

"တိုက်ပွဲတစ်ခု ဆင်နွှဲရမှာ တစ်ဘက်က ရန်သူရဲ့ အ ကြောင်းကို ခရေစေ့ တွင်းကျသိဖို့ အလွန်အရေးကြီးတယ်"

လျူဝမ်းအေ့က ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

"ဟုတ်ပါတယ်ရှင့်"

ဂိုဏ်းချုပ်ဝမ်းသည် လန်းရှောက်ရွက်အား ကြည့်လိုက်၏။

"ကျုပ် ရန်သူအကြောင်းကို အရေးတကြီး လိုက်လံစုံစမ်းမှ ဖြစ်မယ်၊ ခင်ဗျား လိုက်ခဲ့ပါလားဗျာ"

"ဟုတ်ကဲ့ ဘယ်တော့သွားမှာလဲရှင့်"

"အခုချက်ချင်း သွားတာ အကောင်းဆုံးပဲ"

လန်းရှောက်ရွက်က လျူဝမ်းအေ့အား ကြည့်လိုက်၏။

"မမ လိုက်သွားပါဦးမယ်"

လျူဝမ်းအေ့က ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

"ကောင်းပြီလေ စောစော ပြန်လာပေါ့"

လန်းရှောက်ရွက်သည် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးဝမ်းနှင့်အတူ ထွက် လာသည်။

လမ်းတစ်လျှောက်လုံးတွင် ဂိုဏ်းချုပ်ဝမ်းက စကားတစ် ခွန်းမျှမပြောပါ။

သူတို့သည် မြို့ပြင်သို့ ထွက်လာကြပြီး ဘုံကျောင်း တစ်ခု ရှေ့သို့ ရောက်လာကြသည်။

ထိုနေရာသို့ အရောက်တွင် နှစ်ယောက်စလုံး ခြေလှမ်းရပ် တန့်သွားကြလေသည်။

လန်းရောက်ရွက်က ဘုမသိဘမသိ ဖြစ်နေသဖြင့်...

"ဂိုဏ်းချုပ်က ဘာလုပ်မလို့လဲ"

"လူတစ်ယောက်ကို သွားတွေ့မလို့"

"ဘယ်သူလဲရှင့်"

"သူ့ကို တွေ့ရင် မိတ်ဆက်ပေးပါ့မယ်"

ကြည့်ရသည်မှာ ဂိုဏ်းချုပ်ဝမ်းသည် ဤနေရာသို့ အကြိ ကြိမ် ရောက်ဖူးပုံရသည်။

သူသည် ကျွမ်းကျင်စွာဖြင့် ဘုံကျောင်း နောက်ဘက်သို့ ကွေ့ပတ်လျှောက်သွားပြီး သီးသန့်အဆောင်တစ်ခု ရှေ့တွင် ရ တန့်လိုက်လေသည်။

သူသည် ခြေလှမ်းစုံ ရပ်လိုက်ပြီးမှ အသံကျယ်လောင်စွာ ဖြင့် အော်ပြောလိုက်၏။

"ကျုပ်က ဝမ်းအိဝေပါ၊ ကျုပ် ခင်ဗျားနဲ့ တွေ့ပါရစေဗျာ တွေ့ခွင့်ပေးပါ"

ထိုစကားကို နားထောင်ယင်းမှ လန်းရောက်ရွက် အံ့ဩ သွားမိသည်။

သိုင်းလောကတွင် ခေတ်ပန်းဂိုဏ်းချုပ်က ဤမျှရှိသေခံ သူမှာ ရှားပါးလှပေသည်။

ထို့ကြောင့် ယခု တွေ့ရှိမည့်သူမှာ အလွန် ကြီးကျယ်သော လူတစ်ယောက် ဖြစ်ရမည်ဟု ယုံကြည် သတ်မှတ်လိုက်မိလေတော့ ၏။

* * *

ဝေဒနာရှင်

ခြံဝင်းတစ်ခုလုံးမှာ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်ခြင်းကသာ စိုးမိုး နေ၏။

ဂိုဏ်းချုပ်ဝမ်းက အော်၍ ပြောလိုက်သော်လည်း မည်သည့် တုံ့ပြန်မှုကိုမျှ မရှိခဲ့ပါ။

သို့သော် ဂိုဏ်းချုပ်ဝမ်းကမူ စိတ်ပျက်ခြင်းမရှိပါ။

သူသည် စိတ်ရှည်စွာဖြင့်ပင် ရှိသေစွာ ရပ်နေသည်ကို တွေ့ ရလေသည်။

လန်းရောက်ရွက်က မနေနိုင်တော့ပါ။

“ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး လူမရှိဘူးနဲ့ တူတယ်”

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးဝမ်းက...

“လူရှိပါတယ်၊ စိတ်ရှည်ရှည် စောင့်ပါဗျာ”

“လူသာ ရှိနေရင် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကို ပြန်ထူးမှာပေါ့”

“သူ အိပ်ပျော်နေတယ်နဲ့ တူပါတယ်”

လန်းရှောက်ရွက် နှုတ်ပိတ်သွားရတော့၏။

လန်းရှောက်ရွက်သည် မကျေမနပ် ဖြစ်နေသော်လည်း သည်းခံနေရသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် ဤအတိုင်းပင် ရပ်၍နေကြလေတော့သည်။

* * *

နောက်ထပ် အတန်ကြာ စောင့်ရသည်။

ထို့နောက် ချောင်းဟန့်သံတစ်ချက် ကြားလိုက်ရသည်။

တဆက်တည်းမှာပင် အသံတစ်ခု ထွက်ပေါ်လာသည်။

“ဝမ်းအိဝေလားဟေ့”

ဂိုဏ်းချုပ်ဝမ်းက ဦးညွှတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

“မင်းနဲ့ပါလာတဲ့ မိန်းကလေးက ဘယ်သူလဲ”

“ရှစ်ကွက်အင်း ဂိုဏ်းချုပ်ပါ”

ဂိုဏ်းချုပ်ဝမ်းက ဆက်မဖြေနိုင်မီမှာပင် လန်းရှောက်ရွက်က ဝင်ရောက်၍...

“ရှစ်ကွက်အင်းဂိုဏ်းက ဖျက်သိမ်းလိုက်ပါပြီ၊ ကျွန်မနာမည် လန်းရှောက်ရွက်ပါ”

သူမ၏စကား ဆုံးသွားသည်နှင့် အသံသည် တံခါးကြားမှ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

“ကောင်းပြီလေ မင်းတို့ ဝင်ခဲ့ကြပါ”

ထို့နောက်တွင်...

စေ့ထားသော တံခါးသည် ဖြည်းညင်းစွာ ပွင့်သွား၏။

သို့သော် တံခါးဖွင့်သူကို မတွေ့ရပါ။

ဂိုဏ်းချုပ်ဝမ်းက လန်းရှောင်ရွက်အား တစ်ချက်ကြည့်လိုက်လေသည်။

ထို့နောက် ကိုယ်ကို ကိုင်းညွှတ်ကာ ရိုသေစွာ ဝင်သွား၏။

ထိုအခါ လန်းရှောက်ရွက်မှာလည်း ဂိုဏ်းချုပ်ဝမ်း နည်းတူ

ရှိသေဟန်ပြကာ လိုက်လံဝင်ရောက်သွားရလေတော့သည်။

* * *

ဤအခန်းသည် ကျယ်ဝန်းသော အခန်းတော့မဟုတ်ပါ။

အခန်းထဲ၌ ခုတင်တစ်လုံး ရှိသည်။

ခုတင်တစ်လုံးမှအပ အခြား မည်သည့် ပစ္စည်းမျှ မရှိပါ။

ဝမ်းစောင်ခြုံထားသော လူနာတစ်ယောက်သည် ခုတင်ခေါင်းရင်းကိုမှီကာ ထိုင်နေ၏။

ထိုလူ၏ပုံဟန်မှာ နှစ်ရှည်လများ ရောဂါ ခံစားနေရသော ဝေဒနာရှင်တစ်ယောက်နှင့် တူလှပေသည်။

လန်းရောက်ရွက်က အခန်းတစ်ခုလုံးအား မျက်လုံးဖြင့် တစ်ချက်ဝေ့ကြည့်လိုက်သည်။

အခန်းထဲတွင် ထိုဝေဒနာရှင်မှ လွဲ၍ တစ် ဦးတစ်ယောက်မှ မရှိပါ။

ဤသို့ဆိုလျှင် အခန်းတံခါးဖွင့်ပေးသူမှာ မည်သူ ဖြစ်နိုင်သနည်း။

* * *

ဂိုဏ်းချုပ်ဝမ်းက ရှိသေလေးစားစွာ ဦးညွတ်လိုက်သည်။

"အခုလို လာမိတာ နှောင့်ယှက်သလို ဖြစ်သွားရင် ခွင့်လွှတ်ပါဗျာ"

ဝေဒနာရှင်က အင်အားချည့်နဲ့စွာဖြင့် လက်မြှောက်ပြလိုက်လေသည်။

"ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ကုလားထိုင်လဲ မရှိဘူး၊ မတ်တတ်သာရပ်နေကြပါတော့"

လန်းရောက်ရွက်၏ ကျမနပ် ဖြစ်သွားမိပြန်လေသည်။

သို့သော်...

ဂိုဏ်းချုပ်ဝမ်းက ဦးညွတ်လိုက်သည်။

"ကျုပ်မှာ ခက်ခဲတဲ့ ပြဿနာတစ်ခုနဲ့ ရင်ဆိုင်နေရလို့ ... ပြီး အကူအညီ တောင်းတာပါ"

ဝေဒနာရှင်က လန်းရှောက်ရှက်အား အကဲခတ်သလို ... ချက် ကြည့်လိုက်၏။

လန်းရှောက်ရှက်ကလည်း ဝေဒနာရှင်အား အကဲခတ်သ... ကြည့်လိုက်လေသည်။

ယင်းသို့ ကြည့်လိုက်သော အခါကျမှ သူမမှာ အံ့သြသွား... လေသည်။

ထိုဝေဒနာရှင်သည် အသက် သုံးဆယ်ကျော်ခန့် ရှိမည်ဟု... ထင်ရလေသည်။

သို့သော် ကြည့်နေရင်းမှပင် အသက်လေးဆယ်ကျော်ခန့်... ဟုလည်း ထင်ရပြန်လေသည်။

သို့သော် ငါးဆယ်ကျော်ခန့် ရှိမည်ဟု ခန့်မှန်းလျှင်လည်း... မမှားပါ။

ထို့ကြောင့် ထိုလူ၏ အသက်ကို ခန့်မှန်းရန် ခက်ခဲလှပေ... သည်။

ဝေဒနာရှင်၏ လန်းရှောက်ရှက်ထံသို့ ရောက်ရှိနေသော... မျက်လုံးများကမူ ဂိုဏ်းချုပ်ဝမ်းထံသို့ ရွေ့ရှားသွားသည်။

"ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးမှာ ဘာများအခက်အခဲ ရှိနေလို့လဲ"

ဝေဒနာရှင်က မေးလိုက်သည်။

ဂိုဏ်းချုပ်ဝမ်းက ချောင်းတစ်ချက်ဟန့်၍...

"ကျိထင်းကျင်းဆိုတဲ့ လူရဲ့ အကြောင်းကို သိချင်လို့ပါဗျာ"

"မင်းက ရွှေဓားကျိထင်းကျင်းကို ပြောနေတာလား"

"ဟုတ်ပါတယ်"

"အင်း... ကျိထင်းကျင်းက ဓားပညာတစ်မျိုး တတ်ထား... ယ်၊ လူတစ်ယောက်ရဲ့ ခေါင်းကို ခြေလှမ်းတစ်ရာအတွင်းမှာ ဖြတ်... တယ်လို့ သိရတယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ ယခု ခိုင်ဖုန်းမြို့ကို ရောက်နေပါပြီ"

"အဲဒါ ဘာဖြစ်သလဲ"

"သွေးချောင်းစီး သတ်ဖြတ်မှုတွေ ဖြစ်လာရတော့မယ်ဗျာ၊ ...ါ လက်ပိုက်ကြည့်နေတော့မှာလား"

"မင်းက ဘာကို ဆိုလိုတာလဲ"

"ရှင်းပါတယ်၊ သိုင်းလောကသားတွေရဲ့ အသက်စည်းစိမ် ...တွက် ခင်ဗျားရဲ့ အကူအညီ လိုအပ်နေတယ်"

ဝေဒနာရှင်က ခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။

"ရွှေဓားကျိထင်းကျင်းကို ကျုပ်လည်း မနိုင်ပါဘူးဗျာ"

ဂိုဏ်းချုပ်ဝမ်းက...

"လက်ရှိ သိုင်းလောကမှာ သူနဲ့ ယှဉ်ပြိုင်ဖို့ဟာ ခင်ဗျား ...ယောက်ထဲ ရှိတယ်ဗျာ"

ဝေဒနာရှင်က ခေါင်းကိုသာ အတွင်သာ ယမ်းခါကာ...

"လက်မခံနိုင်တာကို ဝမ်းနည်းပါတယ်"

ဂိုဏ်းချုပ်ဝမ်းက မကျေမနပ်ဖြင့် မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ...

"ဒါဆို ဒီလူရဲ့ ရမ်းကားမှုကို ခုလိုပဲ လက်ပိုက်ကြည့်နေကြရ

တော့မှာလား"

ဝေဒနာရှင်က အနည်းငယ် စဉ်းစားလိုက်သည်။

"ငါ စဉ်းစားပါရစေဦး"

ဂိုဏ်းချုပ်ဝမ်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

"ဟုတ်ကဲ့ ကျိုထင်းကျင်းကို နိုင်မယ့် နည်းလမ်းရမယ်

ရင် ဝမ်းသာလှပါပြီ"

ဝေဒနာရှင်က...

"မင်းတို့ ပြန်သွားကြဦး နောက် နှစ်နာရီကြာမှာ ထပ်လ

ခဲ့ပါ"

ဂိုဏ်းချုပ်ဝမ်းက...

"ဟုတ်ကဲ့ ဒါဆိုလည်း ကျွန်တော်တို့ကို သွားခွင့်ပြုပါ"

သူသည် ဝေဒနာရှင်အား နှုတ်ဆက်လိုက်ပြီး လန်းရှေ

ရွက်နှင့်အတူ ဘုံကျောင်းထဲမှ ထွက်ခွာသွားလေသည်။

* * *

နှစ်နာရီကြာပြီးသည့်နောက်...

ဘုံကျောင်းထဲသို့ တခေါက်ပြန်သွားရမည်ဖြစ်၍ ဂိုဏ်းချုပ်

းနှင့် လန်းရှောက်ရွက်တို့သည် ဝေးဝေးလံလံ မသွားတော့ဘဲ

မ်းဆုံးနေရာတွင်သာ ထိုင်နေကြလေသည်။

လန်းရှောက်ရွက်က ဂိုဏ်းချုပ်ဝမ်းအား တစ်ချက်ကြည့်ကာ

"ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ဒီလူနဲ့သိတာ ဘယ်လောက် ကြာပြီလဲ"

ဂိုဏ်းချုပ်ဝမ်းက...

"ဆယ်နှစ်ကျော်ပါပြီ"

"သူက ဘယ်သူလဲရှင့်"

"သူ့နာမည်က အုမွန်ကျင့် ဖြစ်ပါတယ်၊ သိုင်းလောကသား

ကတော့ သူ့ကိုဝေဒနာရှင် သိုင်းသမားလို့ ခေါ်ကြတယ်"

လန်းရှောက်ရွက်က မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

"ကျွန်မတော့ သူ့ကို သိပ်ပြီး မသင်္ကာလှဘူး"

"ဘာဖြစ်လို့လဲ"

သူက ပြောစရာရှိတာကို မပြောဘဲ နောက်ထပ် နှစ်နာရီ

းတာ ကျွန်မ ဘဝင်မကျဘူး"

ဂိုဏ်းချုပ်ဝမ်းက ပြုံးလိုက်သည်။

"ကျုပ်တို့ဘက်မှာ အခုလို အင်အားချည့်နဲ့နေတဲ့ အချိန်မျိုး

သူ့လိုလူမျိုးကို စည်းရုံးထားသင့်တယ် မဟုတ်လား"

သူတို့သည် ယင်းသို့ ရောက်တတ်ရာရာ ပြောဆိုနေကြစဉ်

ပင် နှစ်နာရီဟူသော အချိန်မှာ ကုန်ဆုံးသွားရလေတော့သည်။

ဂိုဏ်းချုပ်ဝမ်းသည် လန်းရှောက်ရွက်အား ခေါ်ဆောင်၍

ဘုံကျောင်းရှိရာသို့ ပြန်လည်ထွက်ခွာသွားလေသည်။

ယခုတစ်ကြိမ်တွင်မူ...

ဘုံကျောင်းတံခါးမှာ ပွင့်လျက် ရှိနေ၏။

ဂိုဏ်းချုပ်ဝမ်းနှင့် လန်းရောက်စွက်တို့သည် အထဲသို့ လှ
ဝင်သွားလေတော့သည်။

ဝေဒနာရှင်သိုင်းသမား အုမ္ဘန်ကျင်း ခုတင်ပေါ်၌ ထို
လျက်နေသည်ကို တွေ့ရှိရလေသည်။

ဂိုဏ်းချုပ်ဝမ်းက ဦးညွှတ်လိုက်၏။

"ကျွန်တော်တို့ ပြန်ရောက်လာပါပြီ ခင်ဗျာ"

အုမ္ဘန်ကျင်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

"ကျိထင်းကျင်းနဲ့ ယှဉ်ပြိုင်ဖို့ နည်းလမ်းရပြီ"

ဂိုဏ်းချုပ်က ဝမ်းသာသွားသည်။

"ဟုတ်ကဲ့၊ အမိန့်ရှိပါ"

အုမ္ဘန်ကျင်းက လေးနက်စွာ ခေါင်းညိတ်၍...

"ကျိထင်းကျင်းနဲ့ ယှဉ်ပြိုင်ဖို့ နဂါးပတ်အလံရဲ့ တပည့်တ
ယောက်ထဲပဲ ရှိတယ်၊ ဒါမှ မဟုတ်ရင် ရှောင်လင်ကျောင်းရဲ့ ဝက်
သိုင်းကွက်ကသာ ယှဉ်ပြိုင်လို့ ရမယ်"

ဂိုဏ်းချုပ်ဝမ်းက မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

"နဂါးပတ်အလံရဲ့ အမွေဆက်ခံတဲ့ တပည့်ကို ဘယ်လို
ရှာရမှာလဲဗျာ"

အုမ္ဘန်ကျင်းက...

"ဒါကတော့ မင်းတို့ အလုပ်ပါ"

ဂိုဏ်းချုပ်ဝမ်းမှာ ပါးစပ်ပိတ်ကာ ငြိမ်သက် သွားရလေ
တော့၏။

ည...

မှောင်မိုက်သော ညတစ်ည ဖြစ်သည်။

ယခင် ယခင် ညများကဆိုလျှင် မီးရောင်များဖြင့် ထိန်ထိန်
င်းနေသော နယ်စားကြီး၏ဂေဟာမှာ ယခုညတွင် ထူးထူးခြားခြား
ှာင်အတိကျနေ၏။

ခါတိုင်း ကင်းလှည့်နေကြသော လုံခြုံရေးတပ်ဖွဲ့သည် ယ
ည လှုပ်ရှားခြင်း လုံးဝမရှိသည်ကို ထူးခြားစွာ တွေ့ရနေ၏။

နယ်စားကြီး ဂေဟာတစ်ခုလုံးမှာ မှောင်နှင့်မည်းမည်း
နေ၏။

* * *

"ဒေါင်... ဒေါင်... ဒေါင်..."

အုန်းမောင်းခေါက်သံ သုံးချက်တိတိ ထွက်ပေါ်လာသည်

ထိုစဉ် လူတစ်စုသည် တိတ်ဆိတ်စွာဖြင့် နယ်စားကြီး ဟာသို့ ချဉ်းကပ်လာလေသည်။

ထိုလူစုသည် နယ်စားကြီးဂေဟာနှင့် ကိုက်လေးရာအက ရောက်ရှိလာသောအခါ ခြေလှမ်းများ ရပ်တန့်လိုက်ကြ၏။

ထို့နောက် သူတို့သည် လူစုနှစ်စုခွဲကာ နယ်စားကြီးဂေဟ သို့ နေရာနှစ်စုခွဲ၍ ချီတက်လာကြလေသည်။

နယ်စားကြီးဂေဟာအနီးသို့ ကိုက်တစ်ရာခန့် ရောက်လာ ာအခါ ရပ်တန့်လိုက်ကြပြန်လေသည်။

ထိုလူစုမှာ ကပ်ပဟိုလျှန်နှင့် စွန်းရှောက်ကန်းတို့ ဦးဆောင် သော လူစုများ ဖြစ်လေသည်။

သူတို့သည် နယ်စားကြီးဂေဟာတစ်ခုလုံး မှောင်အတိ ကျ သည်ကို တွေ့မြင်လိုက်သောအခါ နယ်စားတို့ဘက်မှ ကြိုတင် ကွယ်မှု ပြုထားသည်ဟု အကဲခတ်မိကြလေသည်။

ကပ်ပဟိုလျှန်က ရှေ့သို့ လျှောက်လာပြီးလျှင် အသံကျယ် င်စွာဖြင့်...

"ဒီမှာ ကွမ်းကျုံးရုပ် ကျုပ်တို့ ကျိုထင်းကျင်းရဲ့ အမိန့်အရ ခဲ့တာပါ။ ကျုပ်နဲ့ စကားပြောဖို့ ထွက်ခဲ့ပါ"

သူ၏စကား ဆုံးသွားသည်နှင့် နယ်စားကြီးဂေဟာတစ်ခု မှာ ရုတ်တရက် မီးထိန်ထိန် လင်းလာလေသည်။

ကွမ်းကျုံးရုပ်သည် ယို့လုံးနှင့် ကျွန်းအေ့တို့ကို ခေါ် င်၍ ထွက်လာကြလေသည်။

သူ့နောက်တွင် လျူဝမ်းအော့နှင့် လန်းရှောက်ရွက် ပါရှိလာ သည်။

ကွမ်းကျုံးရုပ်တို့သည် ကပ်ပဟိုလျှန်တို့လူစုနှင့် ဝါးတစ်ရိုက် အကွာတွင် ခြေလှမ်းရပ်တန့်လိုက်ကြသည်။

ကပ်ပဟိုလျှန်က လက်နှစ်ဘက် ဆုပ်လိုက်၏။

"အခုလို အချိန်မတော်လာပြီး နှောင့်ယှက်မိတာ ခွင့်လွှတ် ပါ"

ကွမ်းကျုံးရပ်က...

"ခင်ဗျား အခုလို အချိန်မတော် လူစုလူဝေးတွေနဲ့ ရော
လာတာ ဘာကိစ္စများ ရှိနေလို့လဲ"

ကပ်ပတို့လျှန်က ပြုံးလိုက်သည်။

"ကျုပ်တို့က ကျိထင်းကျင်းရဲ့ အမိန့်ကြောင့် လာခဲ့တာ
ပဲ"

လျှုဝမ်းအော့က ကြားဖြတ်မေးလိုက်သည်။

"ရှင်တို့က နယ်စားကြီးဂေဟာကို အလစ်ဝင်တိုက်ဖို့ လ
ကြတာ မဟုတ်လား၊ ကျွန်မတို့ဘက်က ကြိုတင်ပြင်ဆင်ထားတ
လည်း တွေ့ရော အတိအလင်း ယှဉ်ပြိုင်ဖို့ ဖြစ်လာတာပဲ မဟု
လား"

ကပ်ပတို့လျှန်က မချိပြုံးပြုံးလိုက်လေသည်။

"ဒါကတော့ဗျာ စစ်ပွဲဆိုတာ အခြေအနေကို ကြည့်ပြ
ပြောင်းလဲပြုပြင်ရမယ် မဟုတ်လား"

လျှုဝမ်းအော့က ပြုံးလိုက်သည်။

"ရှင်တို့ ကျိထင်းကျင်းက ဘာကြောင့် ကိုယ်တိုင် မလာ
တာလဲရှင့်"

သူမ၏စကား ဆုံးသွားသည်နှင့် အသံတစ်ခု ပေါ်ထွက်လ
သည်ကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

"ကျုပ်... ရောက်နေပါပြီဗျာ"

ထိုအသံနှင့်အတူ လူတစ်ယောက်သည် ရှေ့သို့ လျှော
လာလေတော့သည်။

လျှုဝမ်းအော့က လှမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ ကျိထင်းကျင်း
င် ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

သူမသည် စိုးရိမ်ပူပန်သွားလေသည်။

ကျိထင်ကျင်း ရောက်လာလျှင် ထိမ့်ချူးက ဝင်ရောက် ယှဉ်
ပြိုင်တော့မည်မှာ သေချာလှ၏။

အကယ်၍ ထိမ့်ချူးနှင့် ကျိထင်းကျင်းတို့ ယှဉ်ပြိုင်ခဲ့လျှင်
ထိမ့်ချူးက ရှုံးနိမ့်သွားမည်ကို သူမက စိုးရိမ်မိသည်။

ထို့ကြောင့် သူမသည် ဖြစ်ပွားလာမည့် တိုက်ပွဲကို ဟန့်
တားနိုင်မည့် နည်းလမ်းကိုသာ လျှပ်တပြက် ရွေးချယ် စဉ်းစားနေရ

လေတော့၏။

သူမသည် ယင်းသို့ စဉ်းစားနေစဉ်မှာပင် ကျိုထင်းကျင်းက အနီးသို့ ရောက်ရှိလာပြီ ဖြစ်သည်။

ကျိုထင်းကျင်းသည် လျူဝမ်းအော့အား တွေ့မြင်လိုက်သည် နှင့် ရယ်မောလိုက်လေသည်။

"ဟဲ... ဟဲ... ဘယ်လိုလဲ မိန်းကလေး ကျုပ်နဲ့ ထပ်ပြီ ယှဉ်ပြိုင်မလို့လား"

လျူဝမ်းအော့သည် မိမိမှာ ကျိုထင်းကျင်း၏ ဓားကွက်သုံး ကွက်ပင် မယှဉ်နိုင်မှန်း သိထားသည်။

သို့သော် ယခုအချိန်တွင် ဤဂေဟာတစ်ခုလုံး၌ မိမိမှ လွဲ၍ ကျိုထင်းကျင်းနှင့် ယှဉ်ပြိုင်နိုင်မည့်သူဟူ၍ တစ်ဦးတစ်ယောက်မှ မ တွေ့မမြင်ပါချေ။

မိမိသာလျှင် ခေတ္တထိန်းထားနိုင်မည်ဟု ယုံကြည်မိသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း...

"ဟုတ်ကဲ့ရှင့်... ကျွန်မ ယှဉ်ပြိုင်ဖို့ အဆင်သင့် ရှိပါတယ်"

"ဟား... ဟား... ဟား..."

ကျိုထင်းကျင်းက အားရပါးရ ရယ်မောလိုက်လေသည်။

"ဒီတစ်ခါတော့ မင်း ငါ့ကို လူလည်ကျလို့ မရနိုင်တော့ဘူး"

ထိုသို့ ပြောပြီးသည်နှင့် သူ၏ ရွှေဓားကို ဆွဲထုတ်လိုက်လေ သည်။

လျူဝမ်းအော့ကလည်း ဓားကို ဖြည်းညင်းစွာ ဆွဲထုတ် လိုက်လေတော့သည်။

"ဒီမှာ ကျိုထင်းကျင်း ကျွန်မ စကားတစ်ခွန်းပြောဖို့ ကျန် သေးတယ်"

"ပြောပါ"

"ရှင်နဲ့ကျွန်မနဲ့ တိုက်ခိုက်တဲ့အခါမှာ ရှင့်ရဲ့ လူတွေကို နောက်ဆုတ်ခိုင်းထားပါ"

"ဘာဖြစ်လို့လဲ..."

"တော်ကြာ ကျွန်မရှင်နဲ့ တိုက်ခိုက်နေတုန်း ရှင့်လူတွေ ဝင် နှောင့်ယှက်မှာ စိုးလို့ပါ။ ဒါဆိုရင် ရှင်နဲ့ကျွန်မ ကောင်းကောင်းတိုက် ခိုက်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး"

ကျိုထင်းကျင်းက ရယ်မောလိုက်သည်။

"ရပါတယ်ဗျာ"

သူသည် လက်မြှောက်လိုက်ပြီး နောက်သို့ အော်ပြော လိုက်သည်။

"ကပ်ဟို့လျန် တို့လူတွေအားလုံး နောက်ဆုတ်နေခိုင်းထား ..."

ကပ်ဟို့လျန်သည် အချက်ပြလိုက်သည်။

ထိုအခါ သူ၏ လူစုများသည် နောက်သို့ ကိုက်တစ်ရာခန့် ဆုတ်သွားကြလေသည်။

ကျိုထင်းကျင်းက ဓားကို တဖြည်းဖြည်းချင်း မြှောက်လိုက် သည်။

"ကဲ သတိထားပေတော့"

ထိုစဉ်ခိုက်မှာပင် အေးစိမ့်သော အသံတစ်ခု ထွက်ပေါ်လာ

သည်ကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

"ရပ်လိုက်"

အသံနှင့်အတူ အစိမ်းရောင် ဝတ်ဆင်ထားသော လူတ
ယောက်သည် ဓားကိုကိုင်လျက် လျှောက်လာသည်ကို တွေ့လိုက်
လေသည်။

* * *

ကျိုထင်းကျင်းသည် ထိုလူအား စူးရှစွာစိုက်ကြည့်လိုက်၏။

"မင်းက ဘယ်သူလဲ"

ထိုလူသည် ကျိုထင်းကျင်းရှေ့သို့ ရောက်ရှိလာပြီး ခြေလှမ်း
တန့်လိုက်သည်။

"ထိမုံ့ချူးပါ"

ကျိုထင်းကျင်းက မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

"အင်း...ဒီနာမည်ကိုတော့ ကြားဖူးသလိုပဲ"

လျူဝမ်းအော့က စိုးရိမ်ကြီးစွာဖြင့် ထိမုံ့ချူးကို လှမ်းပြော
က်သည်။

"အစ်ကို ဘာဖြစ်လို့ လာရတာလဲ"

ထိမ့်ချူးက...

"ညီမလေး နင်ဖယ်နေစမ်း"

လျူဝမ်းအော့က ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

"မြို့စားကြီးဂေဟာမှာ ကျွန်မက တာဝန်အရှိဆုံးပါ။ ကြောင့် အစ်ကိုနောက်ဆုတ်နေပါ"

ထိမ့်ချူးက စကားမပြောပါ"

သူသည် လျှပ်တပြက် ကျိထင်းကျင်းအား ဝင်ရောက်တိုက်
ခိုက်လိုက်လေသည်။

"ခြွမ်"

ထိမ့်ချူးနှင့် ကျိထင်းကျင်းတို့သည် ဓားချင်းယှဉ်၍ တို
ခိုက်လိုက်လေသည်။

ထို့နောက် လှံချင်းခွဲ၍ မျက်နှာချင်းဆိုင် ရပ်တန့်လို
လေသည်။

သူတို့၏ လှုပ်ရှားမှုမှာ လျင်မြန်လှသဖြင့်...

တခြားလူများအနေဖြင့် သူတို့ မည်သို့တိုက်ခိုက်လို
သည်ကိုပင် မတွေ့မြင်လိုက်ကြရပါ။

ကျိထင်းကျင်းက လွန်စွာ သဘောကျစွာဖြင့် ရယ်
လိုက်၏။

"ဟား ဟား ဘယ်ဆိုးလို့တုန်း၊ ကျုပ်ရဲ့တစ်သက်တာ
ယှဉ်ပြိုင်ဘက်ဆိုလို့ မင်းတစ်ယောက်ကိုပဲ တွေ့ဖူးတော့တယ်

လျူဝမ်းအော့က ကြားဖြတ်ပြောလိုက်သည်။

"ရှင် အခုလာတဲ့ကိစ္စက သိုးပန်းချီ လိုချင်လို့ မဟုတ်လား"

ကျိထင်းကျင်းက သူမအား လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

"ပြောစရာလိုသေးလား"

လျူဝမ်းအော့က...

"နယ်စားကြီးအပေါ် ရှင် ဘယ်လိုမြင်လဲ"

ကျိထင်းကျင်းက မျက်မှောင်ကြုတ်လျက်...

"မင်း ဘာတွေလျှောက်မေးနေတာလဲ"

လျူဝမ်းအော့က...

"ကျေးဇူးပြုပြီး ကျွန်မမေးတာကို အရင်ဖြေစမ်းပါ"

ကျိထင်းကျင်းက...

"နယ်စားကြီးဟာ အတော့်ကို ကောင်းမွန်တဲ့ အရာရှိတစ်
လို့ ကြားပါတယ်"

လျူဝမ်းအော့က...

"ဒါဖြင့် ဒီနေရာမှာ ဟိုက်ခိုက်ဖို့ မသင့်ဘူး"

"ဘာဖြစ်လို့လဲ"

"နယ်စားကြီးဟာ မင်းမှုထမ်းတစ်ယောက် ဖြစ်ပါတယ်၊ သူ့
အန္တရာယ်ပေးရင် နေပြည်တော်က လက်ပိုက်ကြည့်နေမှာ မဟုတ်
"

ကျိထင်းကျင်းက...

"ဒါလွယ်ပါတယ်၊ သူ့အနေနဲ့ သိုးပန်းချီ ကျုပ်လက်ကို အပ်
ရင် ပြီးတာပါပဲ"

လျူဝမ်းအော့က...

"နယ်စားကြီးဆီမှာ သိုးပန်းချီမရှိဘူး"

"ဒါဖြင့် ဘယ်သူ့ဆီမှာ ရှိသလဲ"

"ကျွန်မလက်ထဲမှာ.."

"ဒါဆို ကျုပ်ကိုပေးပါ...ကျုပ်ပြန်သွားမယ်"

လျှူဝမ်းအော့က ခေါင်းကိုအတွင်သာ ခါယမ်းလိုက်၏

"ဒီလို ပေးလိုက်လို့ မဖြစ်သေးဘူး"

ကျိုထင်းကျင်းက မျက်မှောင်ကြုတ်လျက်...

"ဒါဖြင့် မင်းက ဘယ်လိုပေးမှာလဲ"

"ဒီသိုးပန်းချီထဲမှာဖော်ပြတဲ့ ရတနာသိုက် တူးဖော်လို့ ရင် ပြည်နယ်(၄)ခုက ရေဘေးဒုက္ခသည်တွေအတွက် အသုံးချပါမ လို့ ကတိပေးမှပေးမယ်"

ကျိုထင်းကျင်းက ရယ်မောလိုက်သည်။

"အမှန်ပြောရမယ်ဆိုရင် ကျုပ် ရတနာသိုက်ကို စိတ်မ စားပါဘူး"

လျှူဝမ်းအော့က...

"ဒါဖြင့်.."

ကျိုထင်းကျင်းက...

"ရတနာသိုက်ထဲမှာ ဆေးဝါးပါတဲ့သေတ္တာတစ်လုံး တယ်၊ အဲဒါ ကျုပ်ကိုပေးရင် ကျုပ်အနေနဲ့ ကျေနပ်ပါပြီ"

လျှူဝမ်းအော့က...

"ဒီဆေးဝါးသေတ္တာက တော်တော် တန်ဖိုးရှိမယ်ထင်တ ကပ်ဟို့လျှန်လည်း ဒီဆေးဝါးသေတ္တာကို တစ်ကြိမ်တောင်းဖူးတ

ကျိုထင်းကျင်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

"ဟုတ်တယ်...တန်ဖိုးရှိလို့လည်း ကျုပ်ကလိုချင်တာပေါ့"

လျှူဝမ်းအော့က...

"ကောင်းပြီ..ရှင်လိုချင်တဲ့ ဆေးဝါးသေတ္တာ ပေးပါ့မယ်"

ကျိုထင်းကျင်းက...

"နေပါဦး..မင်းမှာ အဲဒီလို ဆုံးဖြတ်ပိုင်ခွင့်ရော ရှိလို့လား"

"ရှိပါတယ်ရှင်"

ကျိုထင်းကျင်းသည် အနည်းငယ် စဉ်းစားလိုက်သည်။

"သိုးပန်းချီကို ကျုပ်ကိုယ်တိုင် ကြည့်ချင်သေးတယ်"

"ရပါတယ်ရှင်"

"ဒါဖြင့် ပြပါ"

သို့သော် လျှူဝမ်းအော့က ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

"အခု ကျွန်မဆီမှာ ဘယ်ပါလာမလဲရှင်"

"ဒါဖြင့် မနက်ဖြန် ပြန်ချိန်းမယ်၊ မင်းကြိုက်တဲ့နေရာ..တစ်နေရာမှာ ကျုပ်နဲ့တွေ့ပြီးသိုးပန်းချီပြပါ"

လျှူဝမ်းအော့က အနည်းငယ် စဉ်းစားလိုက်သည်။

"ကောင်းပါပြီရှင်..မနက်ဖြန် စစ်ချီလေ့ကျင့်ကွင်းမှာ ဆုံကြမယ်၊ ကျွန်မ သိုးပန်းချီယူခဲ့မယ်"

ကျိုထင်းကျင်းက အနည်းငယ် စဉ်းစားလိုက်၏။

သူသည် လျှူဝမ်းအော့အား တစ်ချက်ကြည့်ကာ...

"တစ်ခုကျန်သေးတယ်"

"ပြောပါရှင်"

ကျိုထင်းကျင်းက...

"ပထမအချက်က နယ်စားကြီးကိုယ်တိုင်..ကျုပ်ရှေ့မှာ ဆေးသေတ္တာ ပေးပို့ပါမယ်ဆိုတာ ကတိပေးရမယ်"

လျှုဝမ်းအော့က...

"ဒုတိယအချက် ရှိသေးလား"

"ရှိတယ်"

"ပြောပါ"

"ဒုတိယအချက်က ရတနာ့သိုက် သွားရာတဲ့အခါမှာ ကျုပ်ကိုပါ ခေါ်ရမယ်"

လျှုဝမ်းအော့က အေးဆေးစွာ ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

"ရပါတယ်ရှင်"

ကျိုထင်းကျင်းက ပြုံးလိုက်သည်။

"ကောင်းပြီ..မနက်ဖြန် ကျုပ်တို့ စစ်ချီလေ့ကျင့်ကွင်းမှာ ဆုံကြမယ်"

သူသည် ယင်းသို့ပြောပြီး လက်တစ်ချက်ဝှေ့ယမ်းလိုက်ရာ ကပ်ဟို့လျှန်တို့ လူစုများသည် အလျှိုအလျှို ထွက်ခွာကွယ်ပျောက်သွားကြလေတော့သည်။

* * *

ကွမ်းကျုံးရုပ်က သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်သည်။

"အင်း..လျှုဝမ်းအော့က အလွန်တော်ပါတယ်ဗျာ"

လျှုဝမ်းအော့က ပြုံးလိုက်သည်။

"ဘာဖြစ်လို့လဲရှင့်"

ကွမ်းကျုံးရုပ်က...

"သူတို့က ပြင်းပြင်းထန်ထန် တိုက်ခိုက်ဖို့လာကြတာ၊ တယ်လို့ တိုက်ပွဲဖြစ်ပွားခဲ့ရင် အသက်ပေါင်းများစွာ သေကြေပျက်စီးနိုင်တယ်၊ အခုတော့ လျှုဝမ်းအော့က အကွက်ကျကျ ပြော

လိုက်လို့ နောက်ဆုတ်သွားကြပြီ မဟုတ်လား"

လျှုဝမ်းအော့က ပြုံးလိုက်၏။

"အခု အေးချမ်းသွားပေမယ့် ဒီမီးက မငြိမ်းသေး...

ဒါကြောင့် အများကြီး သတိထားရဦးမယ်"

ကွမ်းကျုံးရပ်က တွေးတွေးဆဆပြန်ဖြင့်...

"ကျိုထင်းကျင်းနဲ့ ထိမုံ့ချူးတို့ ယှဉ်ပြိုင်လိုက်တဲ့အ...

ကျိုထင်းကျင်းက ထိမုံ့ချူးကို နိုင်လိမ့်မယ်လို့ မထင်တာနဲ့ အ...

သဘောထား ပြောင်းလဲသွားတာနဲ့ တူတယ်"

လျှုဝမ်းအော့က...

"ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မနက်ဖြန်တော့ သတိတော်တော်ထ...

လိမ့်မယ်"

ကွမ်းကျုံးရပ်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

"ဟုတ်ကဲ့ ကျုပ် အားလုံးစီစဉ်ထားပါမယ်"

* * *

နောက်တစ်နေ့။

မွန်းတည့်ချိန်။

လျှုဝမ်းအော့၊ ထိမုံ့ချူးနှင့် လန်းရှောက်ရွက်တို့သည် စစ်ချီ...ကျင့်ကွင်းသို့ ရောက်ရှိလာကြသည်။

ကွမ်းကျုံးရပ်နှင့် သူ၏ကျားမာန်အာမခံဌာနမှ သွေး...က်များသည် နယ်စားကြီးနေရာယူထားသော စင်မြင့်၏ဲဘက်...တာဝန်ယူကာ စောင့်ကြပ်နေကြ၏။

ဆင်းပေတုနှင့် သူ၏လက်ရွေးစင် ကိုယ်ရံတော်တပ်ဖွဲ့များ...င်မြင့်၏ညာဘက်နေရာတွင် တာဝန်ယူကာ စောင့်ကြပ်နေကြ...ည်။

ခေတ်ပန်းဂိုဏ်းချုပ်ဝမ် ဦးစီးသော ဂိုဏ်းသားများကမူ...မြင့်၏အနီးတဝိုက်တွင် ဖြန့်ထားလေသည်။

အမှန်စင်စစ် သူတို့၏လုံခြုံရေး အစီအစဉ်သည် အလွန်...တောင့်တင်းလေသည်။

ထို့ကြောင့် လျှုဝမ်းအော့က စိတ်ချလက်ချဖြင့် စစ်ချီကွင်း...မြင်ဘက်တွင် ကျိုထင်းကျင်းတို့ လူစုအား စောင့်နေလေသည်။

* * *

မွန်းတည့်ချိန် လွန်လာပြီးမှ ကပ်ဟို့လျှန်နှင့် သူ၏ အောက် ကိုယ်ရံတော်လေးယောက်သည် ကျိုထင်းကျင်းအား လျက် ရောက်ရှိလာလေတော့သည်။

ကျိုထင်းကျင်းတို့ လူစုများရောက်လာသည်နှင့် ဆင်း ၏လေးသမားတစ်ရာခန့်က စင်မြင့်၏ဝဲယာဝန်းကျင်တဝိုက်တွ ရာယူထားလိုက်လေသည်။

ကျိုထင်းကျင်းက လျှုဝမ်းအော့အား တစ်ချက်ကြည့် လေသည်။

သူသည် ရှည်ရှည်ဝေးဝေး ပြောမနေတော့ပါ။ လို သာ တိကျစွာဖြင့်...

"သိုးပန်းချီ ပါလာသလား"

ဟုဆီးမေးလိုက်လေသည်။

လျှုဝမ်းအော့က သိုးပန်းချီအား မြှောက်ပြလိုက်လေသည်။

"ဒီမှာ ပါလာပါတယ်"

ကျိုထင်းကျင်းက လက်ဝါးဖြန့်လိုက်သည်။

"ပြစမ်း"

သို့သော် လျှုဝမ်းအော့က လက်ကိုပြန်လည်ရုပ်သိမ်းလိုက်လေသည်။

"ကျွန်မ ပြမယ်၊ ဒါပေမယ့် ရှင့်လက်နဲ့ မထိရဘူး"

ကျိုထင်းကျင်းက ပြုံးလိုက်သည်။

"ရပါတယ်ဗျာ၊ ကဲ...ပြပါ"

လျှုဝမ်းအော့က **သိုးပန်းချီကားချပ်ကို** ဖြန့်ပြလိုက်လေသည်။

ကျိုထင်းကျင်းက လက်နှစ်ဘက်နောက်ပစ်၍ သေချာစွာကြည့်လိုက်သည်။

ပန်းချီကားကိုကြည့်ကာ ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်နေ၏။

နှုတ်မှလည်း ကျေနပ်စွာဖြင့်...

"အင်း...အစစ်ပါပဲလေ"

ထို့နောက် လျှုဝမ်းအော့က သိုးပန်းချီအား လန်းရောက် က်လက်သို့ အပ်လိုက်သည်။

တဆက်တည်းမှာလည်း လန်းရောက်ရွက်က ကွမ်းကျုံးရုပ် သို့ပစ်ပေးလိုက်သည်။

သို့ရာတွင် ကွမ်းကျုံးရုပ်က ဆင်းပေတုထံသို့ ပစ်ပေးလိုက်ပြန်သည်။

နောက်ဆုံးတွင် ဆင်းပေတုသည် ထိုသိုးပန်းချီအား နပ်စားကြီးလက်ထဲသို့ ပေးအပ်လိုက်လေသည်။

"ဟား ဟား ဟား"

ကျိုထင်းကျင်းက အားရပါးရ ရယ်မောလိုက်သည်။

"မင်းတို့က ကျုပ်ကိုမုယုံပဲကိုး"

သူ၏နှုတ်မှလည်း အေးတိအေးစက် ပြောဆိုလိုက်၏။

လျူဝမ်းအော့က ပြုံးလိုက်သည်။

"ဘယ်ဟာမျိုးမဆို သေချာတာကောင်းပါတယ်"

ကျိုထင်းကျင်းက ရယ်မောရာမှ ရပ်တန့်လိုက်သည်။

"ကျုပ် တစ်ခုပြောချင်တယ်"

လျူဝမ်းအော့က...

"ပြောပါရှင်"

ကျိုထင်းကျင်းက...

"ကျုပ်ယုံကြည်အောင် ကျုပ်လူတစ်ယောက်တော့ မင်းတို့ဆီမှာ ကိုယ်စားထားချင်တယ်"

လျူဝမ်းအော့က...

"ရပါတယ်၊ ရှင်က ဘယ်သူ့ကိုထားချင်လို့လဲ"

ကျိုထင်းကျင်းက အနီး၌ရပ်လျက်ရှိနေသော ကပ်ဟို့လျှံ၏ကျောပြင်သို့ တွန်းပုတ်လိုက်သည်။

"ကဲ..မင်းပဲ ဒီမှာနေခဲ့၊ ငါ့ရဲ့ကိုယ်စားလှယ်ပေါ့"

ကပ်ဟို့လျှံက ရှေ့သို့ ယိမ်းယိုင်သွားလေသည်။

ကျိုထင်းကျင်းက စကားဆက်လိုက်သည်။

"ဒါနဲ့ ရတနာသိုက်တူးဖော်ဖို့ ဘယ်တော့စမှာလဲ"

လျူဝမ်းအော့က...

"မြန်လေ ကောင်းလေပေါ့ရှင်"

ကျိုထင်းကျင်းက ပြုံးလိုက်ရင်း...

"အခု ငါ့လူတစ်ယောက်လည်း မင်းတို့ဆီမှာ ရှိနေပြီပဲ၊ လိုအပ်တာရှိရင် သူ့ကိုအကြောင်းကြားပါ"

လျူဝမ်းအော့က...

"ဟုတ်ကဲ့ရှင့်၊ ရှင့်ကိုလည်း ကျွန်မ တစ်ခုပြောရဦးမယ်"

"ပြောပါ"

"ရှင့်လူတွေကို ခိုင်ဖုန်းမြို့ကနေ အမြန်ဆုံး ထွက်သွားခိုင်းလိုက်ပါ"

ကျိုထင်းကျင်းက ပြုံးလိုက်လေသည်။

"စိတ်ချပါ၊ ကျုပ်ကို သွားခွင့်ပြုပါဦး"

သူသည် ပြောရင်း ခြေလှမ်းကျဲကျဲဖြင့် ထွက်ခွာသွားလေသည်။

* * *

ကျိထင်းကျင်း ထွက်ခွာသွားသည်အထိ ကြည့်ပြီး လျှ
ဝမ်းအော့၏ ရင်ထဲ၌ မတင်မကျဖြစ်နေမိသည်။

ကပ်ဟို့လျှန်ကလည်း ကျိထင်းကျင်း၏ နောက်ကျော
ကြည့်ကာ ငေးမောနေလေသည်။

လန်းရှောက်ရွက်က ချောင်းတစ်ချက် ဟန့်လိုက်၏။

သူမသည် ကပ်ဟို့လျှန်အား လှမ်း၍...

"ကပ်ဟို့လျှန် ရှင်ဘာတွေငေးနေတာလဲ"

ကပ်ဟို့လျှန်က မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

"ကျိထင်းကျင်းရဲ့ စကားကို ခင်ဗျားတို့ယုံသလား"

လျှုဝမ်းအော့က မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

"ကျိထင်းကျင်းဟာ အနက်ရောင် သိုင်းလောကသားတွေရဲ့ ခေါင်းဆောင်တစ်ယောက်ပဲ ကတိတည်ရမှာပေါ့"

ကပ်ဟို့လျှန်က...

"သူကသာ စကားတည်မယ်ဆိုရင် အမည်းရောင်သိုင်းသမားလို့ ဘယ်အခေါ်ခံရမလဲ"

လျှုဝမ်းအော့က မျက်လုံးပြူးဖြင့်...

"ရှင်ပြောပုံဆိုရင် ကျိထင်းကျင်းဟာ အကောက်ကြံနေတာပေါ့"

ကပ်ဟို့လျှန်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

"ဟုတ်တယ်"

လျှုဝမ်းအော့က...

"ကျွန်မ စဉ်းစားလို့ မရပါလား"

လန်းရှောက်ရွက်က...

"ကပ်ဟို့လျှန်က ကျွန်မတို့ထက် ဉာဏ်ကောင်းတယ်၊ ကျိထင်းကျင်း ဘယ်လိုအကောက်ကြံမယ်ဆိုတာ သူသိလိမ့်မယ် ထင်တယ်"

လျှုဝမ်းအော့က ကပ်ဟို့လျှန်အားတစ်ချက်ကြည့်လိုက်၏။

"ရှင်သိရင် ပြောပြစမ်းပါရှင်"

ကပ်ဟို့လျှန်က...

"ခင်ဗျားတို့က ကျုပ်စကားကိုမှ မယုံကြပဲ"

လျှုဝမ်းအော့က...

“ယုံပါတယ်ရှင်၊ သူက ဘယ်လိုအကောက်ကြံမယ်ဆိုတာ
သာပြောပြပါ”

ကပ်ပဟို့လျှန်က တွေးတွေးဆဆဖြင့်...

“သူက သိုးပန်းချီကို ဖြစ်တဲ့နည်းနဲ့ ယူဖို့ ကြိုးစားလိမ့်မယ်
ဗျ..”

လျှူဝမ်းအော့က...

“သူ စိတ်ထားပြောင်းသွားပြီလေ”

ကပ်ပဟို့လျှန်က ခေါင်းကို သွက်လက်စွာ ခါယမ်းရင်း...

“ကျိုထင်းကျင်းဆိုတဲ့လူဟာ သူဆုံးဖြတ်မယ့် ကိစ္စတစ်ခုကို ဘယ်တော့မှ ပြောင်းလဲမှာ မဟုတ်ဘူး”

ထိမ့်ချူးက ရုတ်တရက် ကြားဖြတ်မေးလိုက်သည်။

“ကျုပ်တို့နှစ်ယောက် ယှဉ်ပြိုင်တိုက်ခိုက်ခဲ့ရင် ခင်ဗျားဘယ်
လိုမြင်သလဲ”

ကပ်ပဟို့လျှန်က...

“သူက ခင်ဗျားကို တစ်နည်းမဟုတ်တစ်နည်းနဲ့ သတ်ဖို့
အကြံထုတ်နေမှာပေါ့”

လျှူဝမ်းအော့က...

“ဘယ်လိုအကြံမျိုး ထုတ်မလဲ မသိဘူးနော်”

ကပ်ပဟို့လျှန်က ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“မသိဘူးဗျ”

သူသည် နောက်ကျောကို လက်ဖြင့် ဟိုစမ်းသည်စမ်း စမ်း
နေလေသည်။

“ရှင် ဘာတွေ လုပ်နေတာလဲ”

ကပ်ပဟို့လျှန်က ဘယ်ဘက်ကျောတွင် တစုံတခု စမ်းမိသွား
လသည်။

“တွေ့ပြီဗျ၊ ဟောဒီမှာ”

သူ့စကားကြောင့် ထိမ့်ချူးနှင့် လန်းရှောက်ရွက်တို့ အံ့သြ
သွားမိကြသည်။

လျှူဝမ်းအော့က မည်သို့မျှ နားမလည်နိုင်စွာဖြင့်...

“ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲရှင့်”

ကပ်ပဟို့လျှန်က အသံတိုးတိုးဖြင့်...

“ကျိုထင်းကျင်း သွားပြီလားဆိုတာ အရင်ဆုံးကြည့်စမ်းပါ
ဗျာ”

လျှူဝမ်းအော့က...

“သွားပါပြီ”

ကပ်ပဟို့လျှန်က မယုံကြည်နိုင်ဟန်ဖြင့်...

“အနီးအနားမှာ ရှိချင်ရှိဦးမှာ”

လန်းရှောက်ရွက်က...

“ဒါက လွယ်ပါတယ်”

သူမသည် ပြောပြီးသည်နှင့် အင်္ကျီလက်ထဲမှ အရာဝတ္ထု
စ်ခု နှိုက်ယူလိုက်သည်။

တဆက်တည်း အပေါ်သို့ ထောင်၍ ပစ်တင်လိုက်လေ
သည်။

ထိုအရာဝတ္ထုသည် အပေါ်သို့ ထောင်တက်သွားပြီးနောက်

"ဖောက်"

ဟူသော အသံနှင့်အတူ ပေါက်ကွဲသွားလေသည်။

တဆက်တည်းမှာပင် အပြာရောင် မီးပန်းများသည် ဖြာ
နဲ့ ထွက်ပေါ်လာလေတော့၏။

ထိုမီးပန်းများ၏ အလင်းရောင်ကြောင့် ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး
လင်းထိန်သွားလေသည်။

လန်းရောက်ရွက်က ဘေးပတ်ဝန်းကျင်သို့ တချက် ကြည့်
လိုက်သည်။

ထို့နောက် စိတ်အေးလက်အေးဖြင့်...

"ကဲ... စိတ်ချသာ ပြောပါ၊ အနီးတဝိုက်မှာ လူတစ်ယောက်
မှ မရှိပါဘူး"

ကပ်ဟို့လျှန်က သက်ပြင်းတချက်ချလိုက်သည်။

"သူက ကျုပ်ရဲ့ ကျောပေါ်မှာ မီးယမ်းတစ်လုံး တပ်ထား
တယ်"

လျူဝမ်းအော့က မျက်မှောင်တစ်ချက် ကြုတ်သွားလေ၏

"မီးယမ်းဆိုတာ ဘာလဲရှင့်"

ကပ်ဟို့လျှန်က...

"မီးယမ်းဆိုတာ အလွန်ပြင်းထန်တဲ့ လက်နက်တစ်မျိုးပ
ကျောက်တုံးကြီးများကိုပါ အပိုင်းပိုင်းအစစ ပေါက်ကွဲနိုင်စေတယ်ဗျ

လျူဝမ်းအော့က...

"အခု ရှင့်ကျောပေါ်မှာ ရှိတယ် ဟုတ်လား"

ကပ်ဟို့လျှန်က...

"ဟုတ်တယ်"

သူသည် သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်သည်။

"ကျိုထင်းကျင်းက အတော့်ကို ရက်စက်တယ် အချင်းချင်း
င် ခုလိုလုပ်ရက်တာ အံ့သြစရာပါပဲဗျာ"

သူသည် ပြောပြီး ခြေလှမ်း သုတ်သုတ်ဖြင့် ထွက်ခွာသွား
သည်။

လျူဝမ်းအော့က...

"ရှင် ဘယ်သွားမလို့လဲ"

ကပ်ဟို့လျှန်က ပြေးရင်းလွှားရင်းပင် နောက်သို့ လှည့်
ည့်ဘဲ ပြောလိုက်၏။

"ကျုပ်နောက်ကို လိုက်မလာနဲ့ ကျုပ် ကျောပေါ်က မီး
ပေါက်ကွဲတော့မယ်ဗျ"

သူသည် ယင်းသို့ အော်ပြောပြီး ပြေးလွှားထွက်သွားလေ
သည်။

* * *

ထိမုံ့ချူးက မျက်မှောင်ကြုတ်နေမိ၏။

"ကပ်ဟို့လျှန်ရဲ့ စကားက ယုံရမှာလည်းခက် မယုံရမှာ
ခက်တယ်ဗျာ"

လန်းရှောက်စွက်က...

"ကျွန်မတော့ သူ့ကို မယုံဘူး"

လျှူဝမ်းအော့က ခေါင်းကို ဖြည်းညင်းစွာ ယမ်းကာ...

"ဒီတစ်ခါတော့ သူပရိယာယ်ဆင်တာ မဟုတ်နိုင်ဘူး"

ထိုစဉ်မှာပင်...

"ဝုန်း..."

ဟူသော အသံတစ်ခု ကြားလိုက်ရလေသည်။

လျှူဝမ်းအော့က မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

"ဟော ပေါက်ကွဲသံ ကြားတယ် သွားကြည့်ကြရအောင်

သူမသည် ပြောပြီးသည်နှင့် အသံ ထွက်ပေါ်လာရာ

ပြေးလွှားသွားသည်။

ထိမုံ့ချူးနှင့် လန်းရှောက်စွက်တို့သည် နောက်မှ ထပ်ကြ

မကွာ လိုက်သွားကြလေတော့သည်။

စာစဉ်(၅) ပြီး၏။

စာစဉ်(၆) ဓာတ်သိမ်း ဆက်လက်ဖတ်ရှုပါရန်။

မိုးကျော်သူ

သိုးပန်းချီနှင့်သိုင်းဒေဝီ

(စာစဉ်–၆–ဇာတ်သိမ်း)

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် ၅၀၀၉၃၅၀၆၀၇
မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် ၅၀၀၇၉၆၀၆၀၈

၂၀၀၆ ခုနှစ်
ဒုတိယအကြိမ်၊ အုပ်ရေ ၅၀၀
တန်ဖိုး ၁၀၀/-ကျပ်

ထုတ်ဝေသူ
ဒေါ်မိုးကေခိုင် (ချိုတေးသံစာပေ)
ရွှေနံ့သာကျေးရွာ၊ ပုလဲမြို့ (၃)
မင်္ဂလာဒုံမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

မျက်နှာဖုံးနှင့်
အတွင်းပုံနှိပ်သူ
ဦးသန်းဆင်း (ကျော် ပုံနှိပ်တိုက်)
အမှတ် ၂၃၉၊ ခေမာသီလမ်း
မြောက်ဥက္ကလာပမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

ပြည်ထောင်စုမပြိုကွဲရေး ဒို့အရေး
တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှုမပြိုကွဲရေး ဒို့အရေး
အချုပ်အခြာအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
နိုင်ငံတော်၏ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက်(၄)ရပ်

နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး၊
အမျိုးသားပြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်ရေး၊
ခိုင်မာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး၊
ဖြစ်ပေါ်လာသည့်ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ်တည်ဆောက်ရေး၊

စီးပွားရေးဦးတည်ချက်(၄)ရပ်

စိုက်ပျိုးရေးကိုအခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး၊
ဈေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာဖြစ်ပေါ်လာရေး၊
ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုး တိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး၊
နိုင်ငံတော်စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့်တိုင်းရင်းသားပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး၊

လူမှုရေးဦးတည်ချက်(၄)ရပ်

တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တမြင့်မားရေး၊
အမျိုးဂုဏ်ဇာတိဂုဏ်မြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ အမျိုးသားရေးလက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး၊
မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး၊
တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြင့်မားရေး၊

လှည့်ကွက်

"ဟော ပေါက်ကွဲသံကြားတယ်၊ သွားကြည့်ကြရအောင်"

လျှူဝမ်းအော့သည် ပြောပြီးသည်နှင့် အသံထွက်ပေါ် ရာဆီသို့ ပြေးလွှားသွားသည်။

ထိမှုံ့ချူးနှင့် လန်းရှောက်ရှက်တို့သည် လျှူဝမ်းအော့၏ က်မှ ထက်ကြပ်မကွာ လိုက်သွားကြလေသည်။

သူတို့သည် အတန်ကြာ ပြေးလွှားလာရာ..လျှူဝမ်းအော့ ခြလှမ်းသည် ရုတ်တရက် ရပ်တန့်သွားလေသည်။

သူမရှေ့တွင်မူ လူတစ်ယောက် မြေပေါ်၌ လဲနေ၏။

ထိမ့်ကချူးက လဲနေသူအား လှမ်းမေးလိုက်သည်။

"ခင်ဗျား ကပ်ဟို့လျန် မဟုတ်လား"

ထိုအခါ ကပ်ဟို့လျန်က အသံချည့်နဲ့စွာဖြင့်...

"ဟုတ်တယ်"

လျူဝမ်းအော့က...

"ရှင်ဒဏ်ရာရသွားတယ် မဟုတ်လား"

ကပ်ဟို့လျန်က လူးလိမ့်ထလိုက်သည်။

"ဟုတ်တယ်"

ထိုစဉ် လန်းရောက်ရွက်၏ စူးရှသောအသံ ထွက်ပေါ် လေသည်။

"ဒုက္ခပါပဲ၊ ကျွန်မတို့တော့ ကျိုထင်းကျင်းရဲ့ လှည့်ကွ အမိခံလိုက်ရပြီ"

အကြောင်းမှာ သူတို့ပြေးထွက်ရာနောက်ဘက်တွင်ရှိ လေ့ကျင့်ကွင်းဘက်မှ ဆူညံစွာ တိုက်ခိုက်သံများ ထွက်ပေါ်လာ ကြောင့်ပင်ဖြစ်သည်။

လျူဝမ်းအော့က ရင်ထိတ်သွားသည်။

စစ်ချီလေ့ကျင့်ကွင်း၌ နယ်စားကြီးရှိနေသေးသည် မဟု ပါလော။

ကွမ်းကျုံးရုပ်နှင့် ဆင်းပေတုတို့ စောင့်ကြပ်ထားပေ ကျိုထင်းကျင်း၏ တိုက်ခိုက်မှုကို ခံနိုင်မည်မဟုတ်ဟု ယုံကြည်

"အစ်ကို မြန်မြန်"

သူမသည် ထိမ့်ချူးအားခေါ်ကာ စစ်ချီလေ့ကျင့်ကွ

ပြန်လည် ပြေးလွှားသွားလေသည်။

ထိမ့်ချူးနှင့် လန်းရောက်ရွက်တို့မှာလည်း လျူဝမ်းအော့ နောက်မှ ပြေးလွှားလိုက်သွားကြလေသည်။

စစ်ချီလေ့ကျင့်ကွင်းတွင် တိုက်ပွဲများ ပြင်းထန်နေ၏။

ကျိုထင်းကျင်းနှင့် သူ၏အပေါင်းပါတို့သည် ကွမ်းကျုံးရုပ်တို့လူစုအား ပြင်းထန်စွာ ဝိုင်းဝန်းတိုက်ခိုက်နေကြလေသည်။

လျူဝမ်းအော့သည် ဓားကိုဆွဲထုတ်လိုက်ပြီး ကျိုထင်းကျင်းထံသို့ ပြေးဝင်သွားလေသည်။

ကျိုထင်းကျင်းက သူမအား ဟန့်တားလိုက်သည်။

"ခြိမ်း"

သူတို့သည် သိုင်းကွက်တစ်ကွက်မျှ ယှဉ်ပြိုင်လိုက်ပြီး ရပ်တန့်သွားလေသည်။

ကျိုထင်းကျင်းက မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

"နယ်စားကြီးရဲ့ သိုးပန်းချီကို ကျုပ်တို့ရသွားပြီဗျ၊ မင်းခေါင်းအေးအေးထားရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်"

လျူဝမ်းအော့က မျက်နှာကို မဲ့ရွဲ့ပစ်လိုက်ကာ...

"ရှင့်က အမည်းရောင်သိုင်းလောကရဲ့ ခေါင်းဆောင်ဖြစ်ပြီး ကတိမတည်ပါလား"

ကျိုထင်းကျင်းက ခပ်ပြုံးပြုံး မျက်နှာပေးဖြင့်...

"ဒါကတော့ အခြေအနေပေါ်မှာ မူတည်နေပါတယ်"

လျူဝမ်းအော့က...

"အခု ရှင့်အလိုဆန္ဒပြည့်သွားပြီ မဟုတ်လား"

ကျိုထင်းကျင်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

"အခုတော့ ကျုပ်ဘက်က အသာရနေတယ်ဆိုတာ..မ နားလည်သားပဲ"

လျှုဝမ်းအော့က အေးတိအေးစက်အသံဖြင့်...

"ရှင် ဘာလုပ်ချင်သလဲဆိုတာ ပြောပါ"

"အခုလောလောဆယ် တိုက်ပွဲကို ရပ်လိုက်ပါ"

"နောက်ကော"

"မနက်ဖြန်..မွန်းတည့်ချိန်မှာ ဘာဆက်လုပ်မယ်ဆိုတ မင်းတို့နဲ့တိုင်ပင်ဖို့ ကျုပ်လူတစ်ယောက် လွှတ်လိုက်ပါ့မယ်"

ကျိုထင်းကျင်းက အောင်နိုင်သူ၏အပြုံးဖြင့် ခပ်မိန့်မိ ပြောနေသည်။

လျှုဝမ်းအော့က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

"ကောင်းပြီလေ..ရှင့်လူတွေကိုသာ ရှင်ခေါ်သွားပေတော့

ကျိုထင်းကျင်းက လက်တစ်ဘက်ကို ဝှေ့ယမ်းလိုက်၏။

"အားလုံး သွားကြမယ်"

သူ၏လူစုများသည် တိုက်ခိုက်ခြင်းမှ ရပ်တန့်လိုက်ကြပြ ထိုနေရာမှ လျင်မြန်စွာ ဆုတ်ခွာသွားကြလေသည်။

ခဏအကြာတွင် သူတို့သည် လျင်မြန်စွာ ကွယ်ပျောက် သွားကြလေတော့သည်။

* * *

လန်းရှောက်ရွှက်က သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်သည်။

"ကျွန်မတို့ တစ်ချက်မှားသွားတာနဲ့ အရှုံးနဲ့ရင်ဆိုင်သွား"

ထိမ့်ချူးက လူအားလုံး၏ မျက်နှာများကို တလှည့်စီကြည့် ...

"အခု ကျုပ်တို့ဘာဆက်လုပ်ရမလဲ"

လန်းရှောက်ရွှက်က...

"ကျွန်မတို့လုပ်ရမယ့် လုပ်ငန်းကို အသစ်ပြန်ပြီး စီမံကြရ ပေါ့ရှင်"

လျှုဝမ်းအော့၏ မျက်လုံးအစုံက ပတ်ဝန်းကျင်သို့ တစ်ချက် ကြည့်လိုက်သည်။

"ခေတ်ပန်းဂိုဏ်းချုပ်ဝမ်းလည်း မတွေ့ပါလား"

လန်းရှောက်ရွှက်က ထိုအခါကျမှ လှည့်ပတ်ကြည့်ရှုလိုက် သည်။

ထို့နောက် ခေါင်းတစ်ချက်ညိတ်၍...

"ဟုတ်တယ်...မတွေ့ပါလား"

သူမသည် စစ်ချီလေ့ကျင့်ကွင်းဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက် ည်။

"ကျွန်မတို့ ဟိုဘက်ကိုသွားရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်"

သူမသည် လျှုဝမ်းအော့နှင့်အတူ စစ်ချီလေ့ကျင့်ကွင်း က်သို့ ခြေလှမ်းသွက်သွက်ဖြင့် ထွက်ခွာသွားကြလေတော့သည်။

* * *

စင်မြင့် အနီးတပိုက်တွင်မူ...

ကိုယ်ရံတော်တပ်ဖွဲ့နှင့် အာမခံဌာနၵ၏လူများ ၁၄-
ယောက်ခန့် သေဆုံးနေသည်ကို တွေ့ရသည်။

လျှုဝမ်းအော့သည် ကွမ်းကျုံးရုပ်တို့ကို သတိရလာသ

"ဌာနမှူး ဘယ်ရောက်သွားပါလိမ့်"

"ကျုပ် ဒီမှာရှိပါတယ်"

ယင်းမှာ စင်မြင့်ပေါ်မှ ကွမ်းကျုံးရုပ်၏ အသံဖြစ်သ

လျှုဝမ်းအော့သည် စင်မြင့်ပေါ်သို့ ခုန်တက်သွားသ

* * *

စင်မြင့်ပေါ်၌ ကွမ်းကျုံးရုပ်သည် စားပွဲကိုမှီကာ ထိုင်နေ

သူ၏တကိုယ်လုံးမှာ သွေးချင်းချင်းနီရဲနေသည်။

သို့သော် အလွန်သတိကောင်းစွာ ရှိနေသေးသည်။

လျှုဝမ်းအော့က အနီးသို့ ချဉ်းကပ်သွားသည်။

"ဌာနမှူး ဒဏ်ရာရသွားတယ် ဟုတ်လား"

ကွမ်းကျုံးရုပ်က...

"ဟုတ်တယ်"

"တော်တော် ပြင်းထန်သွားသလား"

"သိပ် မပြင်းထန်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် ဒဏ်ရာက မသေးပါ

လျှုဝမ်းအော့ မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

"ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ဌာနမှူး"

ကွမ်းကျုံးရုပ်က...

"ကျုပ်ရဲ့ဘဝတလျှောက်လုံးမှာ ဒီလိုဓားကွက်မျိုး တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးဘူး၊ သူခုတ်လိုက်တဲ့ ဓားချက်ကို မြင်လိုက်ရတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဘယ်လိုမှ မခုခံနိုင်ခဲ့ဘူး"

လန်းရှောက်ရွက်က ကွမ်းကျုံးရုပ်၏ ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်မှ ဒဏ်ရာများကို ဆေးထည့်ပေးရင်း...

"ရွှေရောင်ဓား မဟုတ်လား"

ကွမ်းကျုံးရုပ်က ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

"မဟုတ်ဘူး၊ ဓားရောင်က ဖြူဖွေးဝင်းလက်နေတာပဲ"

လျှုဝမ်းအော့၏ရင်ထဲ၌ ထိတ်ခနဲ တစ်ချက်ဖြစ်သွား၏။

"ဌာနမှူးကို တိုက်ခိုက်တာ ကျိထင်းကျင်း မဟုတ်လား"

ကွမ်းကျုံးရုပ်က ခေါင်းခါယမ်းပြလိုက်သည်။

"မဟုတ်ဘူး"

လျှုဝမ်းအော့က မျက်မှောင်ကြုတ်သွား၏။

"ဒါဆို ဘယ်သူလဲ"

ကွမ်းကျုံးရုပ်က သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်သည်။

"ပြောရမှာတောင် ရှက်ပါတယ်ဗျာ၊ ဓားရောင်ကိုသာတွေ့လိုက်တယ်၊ ကျုပ်ဒဏ်ရာရသွားတာပါပဲ၊ ဘယ်သူဘယ်ဝါဆိုတာတောင် မတွေ့လိုက်ရတော့ဘူး"

ထိုစဉ် ထိမ့်ချူးက လိုက်လံစစ်ဆေးကြည့်သည်။ ထိုအခါ

ယို့လုံး၊ ကျွန်းအော့၊ ဖန်းကျင်းရှမ်းနှင့် ဆင်းပေတုတို့ အားလုံး ဒဏ်ရာ ပြင်းထန်စွာ ရရှိနေကြသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

အထူးသဖြင့် ဆင်းပေတုမှာ ပို၍ဒဏ်ရာပြင်းထန်လှပေ

သူ၏လက်မောင်းတစ်ဘက် တိကနဲ ပြတ်သွားသည်က တွေ့ရသည်။

ဖန်းကျင်းရှမ်းမှာလည်း ရင်ဝ၌ ဗယ်ဘက်နံရိုးမှာ ဒဏ်ရာ ရှိသွားပြီး သူ၏လက်ထဲတွင် ရွှေကွင်းကလေး ကိုင်ထားသည်။

သူသည် ယင်းရွှေကွင်းအား မပစ်လွှင့်နိုင်သေးခင်မှာပ ဒဏ်ရာရသွားပုံရသည်။

ထိမုံ့ချူးက သူ့အား ဖေးမလိုက်ပြီး ဆေးလုံးတစ်လုံး တိုက် ကျွေးလိုက်လေသည်။

ဖန်းကျင်းရှမ်းက လေပူတစ်ချက် မှုတ်ထုတ်လိုက်ပြီး မျက် လုံးစုံမှိတ်ကာ အမောဖြေနေ၏။

ထိုစဉ် ဂိုဏ်းချုပ်ဝမ်းနှင့် တောင်ဝှေးကိုင်ထားသော အဘိုး အိုလေးယောက် ပြေးလွှားလာကြသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေ၏

ထိမုံ့ချူးက ဒဏ်ရာရရှိသူများကို ကြည့်လိုက်ပြီး သူ၏မျက် နှာပေါ်တွင် ဝမ်းနည်းကြေကွဲသည့် အရိပ်အရောင်များ ပေါ်လွင်နေ ၏။

လျူဝမ်းအော့က သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်သည်။

"သူတို့ အပေစ်ဝင်စီးတဲ့ အုပ်စုထဲမှာ ထိပ်တန်းသိုင်းသမား တွေ အများကြီး ပါနေတယ်ဆိုတာတော့ သေချာပါတယ်"

လန်းရှောက်ရွက်က သက်ပြင်းတစ်ချက်ချကာ...

"ဖြစ်ပွားချိန်က အချိန် အလွန်တိုတောင်းတယ်၊ ကွမ်းကျိုး ...ယ်တို့ရဲ့ သိုင်းပညာလည်း မခေပါဘူး၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျိုထင်းကျင်း ...ကို ခဏကလေးတော့ ခုခံနိုင်မယ်"

ထိမုံ့ချူးက ခေါင်းခါယမ်းပြလိုက်သည်။

"အခု အခြေအနေ ကြည့်ရတာ ဌာနမှူးတို့က ခုခံနိုင်တဲ့ ...အချိန် လုံးဝမရလိုက်ဘူးနဲ့တူတယ်"

လန်းရှောက်ရွက်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

"ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်မတော့ အံ့သြမိတယ်"

ထိမုံ့ချူးက...

"မဟုတ်မှ လွဲရော သူတို့က မတိုက်ခိုက်မီမှာဘဲ တစ်ခုခု ...ပ်ကြံခံလိုက်ရတာနဲ့ တူတယ်"

လျူဝမ်းအော့က...

"ဂိုဏ်းချုပ်ဝမ်းဟာ အတွေ့အကြုံ ကြွယ်ဝတဲ့ လူတစ် ...ယောက်ပါ၊ ဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဘယ်လို မြင်ထားတာ ရှိသလဲ"

ဂိုဏ်းချုပ်ဝမ်းက မျက်မှောင်ကြုတ်သွားမိသည်။

"အင်း... မယုံနိုင်စရာများ ရုတ်တရက် ဖြစ်လိုက်သလိုပဲ"

လျူဝမ်းအော့က...

"ဘယ်လို ရုတ်တရက် ဖြစ်တာလဲ"

ဂိုဏ်းချုပ်ဝမ်းက...

"မင်းတို့ ကပ်ဟို့လျှန်နောက်ကို လိုက်သွားတဲ့အခါ သူတို့ ...လည်း ကျုပ်ကိုမှားခေါ်သွားတာ ခံလိုက်ရတယ်"

လျူဝမ်းအော့က...

“သူတို့က ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး မျှားခေါ်သွား
တာလဲ”

ဂိုဏ်းချုပ်ဝမ်းက...

“ကျုပ် စောင့်ကြပ်နေတုန်းမှာပဲ လူတစ်ယောက် သိုးပန်းချီ
ကို လုယူပြီး ထွက်ပြေးသွားလို့”

လန်းရောက်ရွက်က မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ...

“စင်မြင့်အနီးတစ်ပိုက်မှာ လေးသမားတွေ ရှိတယ်၊ အ
စောင့်အကြပ်တွေ ရှိတယ်၊ သိုးပန်းချီကို ဘယ်လိုလုပ် လုသွားတာ
လဲ”

ဂိုဏ်းချုပ်ဝမ်းက...

“လေးသမားထဲမှာ သူတို့ သူလျှိုရှိနေတာကိုး”

လမ်းရောက်ရွက်က သူ့အား သေချာစွာ စူးစိုက်ကြည့်ရှုကာ

“ဒီလေးသမားတွေဟာ ဆင်းပေတုကိုယ်တိုင် ရွေးချယ်
ထားတဲ့ လူယုံတွေပဲ၊ သူလျှိုက ဘယ်လိုလုပ် ဝင်လာနိုင်တာလဲ”

ဂိုဏ်းချုပ်ဝမ်းက...

“ဒါတော့ မပြောတတ်ဘူး၊ လေးသမားထဲက လူတစ်
ယောက်ဟာ ရုတ်တရက် စင်မြင့်ပေါ် တက်သွားပြီး သိုးပန်းချီကို ယူ
သွားတာတော့ ကိုယ်တိုင် မြင်တွေ့လိုက်ပါတယ်”

လန်းရောက်ရွက်က...

“ဒါနဲ့ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက လိုက်သွားတယ်ဆိုပါတော့ ဟုတ်
လား”

ဂိုဏ်းချုပ်ဝမ်းက...

“ဟုတ်ပါတယ်”

လျူဝမ်းအော့က...

“အဲဒီ လူက ဘယ်လို ပုံသဏ္ဌာန်လဲ”

ဂိုဏ်းချုပ်ဝမ်းက...

“ကိုယ်လုံး ကိုယ်ပေါက်ကတော့ သာမန် လူတစ်ယောက်
မျက်နှာကိုတော့ မမြင်ရဘူး”

လန်းရောက်ရွက်က...

“ဒီလူရဲ့ သိုင်းပညာ ဘယ်လို အခြေအနေ ရှိပါသလဲရှင်”

ဂိုဏ်းချုပ်ဝမ်းက...

“သူ့ရဲ့ ကိုယ်ဖော့ပညာကို အကဲခတ် ကြည့်တာနဲ့ပဲ ထိပ်
သိုင်းသမားတစ်ယောက် ဖြစ်တယ်ဆိုတာ သိနိုင်ပါတယ်”

လန်းရောက်ရွက်က...

“ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက လိုက်လို့ မိခဲ့ရဲ့လား”

ဂိုဏ်းချုပ်ဝမ်းက...

“ပြောရမှာတောင် ရှက်ပါတယ်၊ ကျုပ် အစွမ်းကုန် လိုက်
တောင် မမီဘူး”

တဆက်တည်းမှာလည်း သူနှင့်အတူ ပါလာသော အဘိုးအို
ယောက်အား ညွှန်ပြလိုက်သည်။

“ကျုပ်တို့အဖွဲ့က လူတွေ နေရာအနှံ့ ပြန့်ကြဲနေတယ်၊
အရက် စုလို့မရတာနဲ့ အကူအညီရအောင် သူတို့ကို ခေါ်ခဲ့ပါ
”

လျူဝမ်းအော့က...

"ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက ဟိုလူနောက်လိုက်ရင်း သူတို့ကို ေ
တယ် ဟုတ်လား"

လျှူဝမ်းအော့ မေးပုံက စေ့စပ်တိကျလှသည်။

ဂိုဏ်းချုပ်ဝမ်း ဇဝေဇဝါ ဖြစ်သွား၏။

"ခင်ဗျားရဲ့ လေသံက ကျုပ်ကို သံသယ ဖြစ်နေပုံရတ

ဂိုဏ်းချုပ်ဝမ်းက လျှူဝမ်းအော့ကို ကြည့်ကာ မကျေ
ပြောလိုက်၏။

လျှူဝမ်းအော့က...

"အထင်မလွဲပါနဲ့ရှင်... ကျွန်မပိုပြီးတော့ အသေးစိ
ချင်လို့ မေးမိတာပါ"

ဂိုဏ်းချုပ်ဝမ်းက...

"ဒါဖြင့် ကျုပ် ပြောတဲ့ စကားကို ခင်ဗျား ယုံကြည်နိုင်ပ
လား"

လျှူဝမ်းအော့က...

"ယုံကြည်ပါတယ်ရှင်... အဖြစ်အပျက်က မြန်ဆန်လွန်း
ကျွန်မလည်း မစဉ်းစားတတ်လောက်အောင် ဖြစ်နေလို့ပါရှင်"

ထိုစဉ် ထိမ့်ချူးက ကြားဖြတ်ပြောလိုက်သည်။

"ကဲ... ဖြစ်ခဲ့တာလည်း ဖြစ်ပြီးပါပြီ၊ ကျုပ်တို့ ဆ
ပြောလေ့ ရှိတဲ့ စကားတစ်ခွန်းကို ကျုပ် သတိရလာတယ်"

လျှူဝမ်းအော့က နားစွင့်နေ၏။

ထိမ့်ချူးက စကားဆက်လိုက်သည်။

"အခြေအနေ ဆိုးရွားလေလေ ခေါင်းကို မိုပြီး အေးေ

းရလေလေပဲလို့ ဆရာ ပြောဖူးပါတယ်"

လျှူဝမ်းအော့က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

"ဟုတ်ကဲ့... ကျွန်မ မှတ်ထားပါ့မယ်"

ထိမ့်ချူးက...

"ကျုပ် တစ်ခုတော့ လုပ်လိုက်ချင်တယ်"

လျှူဝမ်းအော့က...

"ပြောပါ အစ်ကို"

ထိမ့်ချူးက...

"ကျုပ်ကတော့ ကျိုထင်းကျင်းနဲ့ သူသေကိုယ်သေ ယှဉ်ပြိုင်
ကောင်းမလားလို့"

လျှူဝမ်းအော့က ခေါင်းခါယမ်းပြလိုက်သည်။

"အခု ကျွန်မတို့ အရေးနိမ့်သွားတာဟာ အတွေ့အကြုံ
ယ်လို့ ဖြစ်ပါတယ်၊ ကျိုထင်းကျင်းဟာ အလွန် ကောက်ကျစ်စဉ်း
တဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ၊ သိုးပန်းချီ သူ့လက်ထဲ ရောက်နေမှတော့
က ယှဉ်ပြိုင်တိုက်ခိုက်မှာ မဟုတ်တော့ဘူး"

လန်းရှောက်ရွက်က ခေါင်းကို သွက်လက်စွာ ညိတ်ကာ...

"မှန်တယ်... အထူးသဖြင့် နယ်စားကြီးတစ်ယောက်လုံး သူ့
က်ထဲမှာ ရောက်နေတော့ သူက အထက်စီးမှာ ရှိနေပြီ မဟုတ်
း"

ထိမ့်ချူးက ပြုံး၍...

"ဒါဖြင့် ညီမမှာ ဘာတွေ အကြံရှိထားသလဲ"

လျှူဝမ်းအော့သည် ခေါင်းကို ယမ်းခါပြယင်း...

"အခုလောလောဆယ်တော့ ဘာမှ မစဉ်းစားတတ်အော
ဖြစ်နေပါကယ်"

သူမသည် ဂိုဏ်းချုပ်ဝမ်းဘက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။

"ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အနေနဲ့ကကော... ဘာများ အကြံဉာဏ
ပေးနိုင်မလဲရှင်"

ဂိုဏ်းချုပ်ဝမ်းက မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

"ကျုပ် သဘောအရ ပြောရမယ်ဆိုရင် နယ်စားကြီးရဲ့ အ
သက်အန္တရာယ် ကင်းဖို့ အရေးကြီးနေပါတယ်"

လျှူဝမ်းအော့က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

"ဟုတ်ပါတယ်ရှင်"

ဂိုဏ်းချုပ်ဝမ်းက...

"သူတို့ ရတနာသိုက် မတွေ့ခင် အချိန်ထိတော့ နယ်စာ
ကြီးရဲ့ အသက်အန္တရာယ်ကို မစိုးရိမ်ရဘူးလို့ ထင်ပါတယ်"

လျှူဝမ်းအော့က ဂိုဏ်းချုပ်ဝမ်းအား မျက်နှာမော့ကြည့်ပြီ

"ဘာဖြစ်လို့လဲရှင့်"

ဂိုဏ်းချုပ်ဝမ်းက...

"အခု သူ့လက်ထဲမှာ နယ်စားကြီးတစ်ယောက်လုံးကို ချု
ကိုင်ထားတော့ ကျုပ်တို့က သူတို့ကို ပြင်းပြင်းထန်ထန် မတိုက်ခိုက်
ရဲဘူး မဟုတ်လား"

လျှူဝမ်းအော့က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

"ဟုတ်ပါတယ်"

ဂိုဏ်းချုပ်ဝမ်းက...

"သူတို့က နယ်စားကြီးကို သတ်လိုက်ရင် ကျုပ်တို့အနေနဲ့
အဏာပိုင်တွေကို တင်ပြပြီး စစ်သည်တော်တွေနဲ့ သူတို့ကို အတင်း
တိုက်ခိုက်လိမ့်မယ်ဆိုတာ သူတို့ နားလည်ထားပါတယ်"

ဂိုဏ်းချုပ်ဝမ်း ယူဆပုံက မဆိုးလှပါ။

လျှူဝမ်းအော့က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

"ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးရဲ့ အယူအဆဟာ မှန်ကန်ပါတယ်"

သူမသည် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။

"အခု ကျွန်မတို့ ဘာဆက်လုပ်ကြရင် ကောင်းမလဲ"

ဂိုဏ်းချုပ်ဝမ်းက အဝေးသို့ တစ်ချက်ကြည့်ယင်း...

"အစိုးရ တပ်မကြီးက လွဲလို့ ကိုယ်ရံတော်တပ်ဖွဲ့တွေတော့
သူတို့ကို နိုင်လိမ့်မယ် မထင်ဘူး"

လျှူဝမ်းအော့က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

"ဟုတ်ပါတယ်ရှင်"

ဂိုဏ်းချုပ်ဝမ်းက...

"လောလောဆယ် သူတို့ကို တိုက်ခိုက်နိုင်ဖို့ ထိပ်တန်း
သိုင်းသမား အများကြီး လိုအပ်နေပါတယ်... အဲ... အဲ ဒီလူတွေက
တော့ ရှောင်လင်ကျောင်းနဲ့ ကျုပ်တို့ ဂိုဏ်းမှာပဲ ရှိပါတယ်"

လျှူဝမ်းအော့က...

"ဟုတ်ပါတယ်ရှင်... ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးတို့ရဲ့ လူစုနဲ့ ရှောင်လင်
ကျောင်းနဲ့ ပေါင်းလိုက်ရင် သူတို့ကို တိုက်ဖို့ အင်အားလုံလောက်
လိမ့်မယ်"

ဂိုဏ်းချုပ်ဝမ်းက...

"ဟုတ်ပါတယ်... ဒါပေမယ့် လက်ရှိ ကျုပ်တို့ဂိုဏ်းက လူ
တွေကို စုဖို့ဆိုတာက တော်တော်နဲ့ရမှာ မဟုတ်ဘူး"

လျှုဝမ်းအော့က...

"ဒီလိုဆို ရောင်လင်ကျောင်းကိုပဲ အားကိုးရမှာပဲ"

ဂိုဏ်းချုပ်ဝမ်းက လျှုဝမ်းအော့အား တစ်ချက်ကြည့်လိုက်
လေသည်။

"ဒါကြောင့် ရောင်လင်ကျောင်းနဲ့ အမြန်ဆုံး ဆက်သွယ်ဖို့
လိုအပ်ပါလိမ့်မယ်"

လျှုဝမ်းအော့က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

"ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ပြောတာ မှန်ပါတယ်"

ပြောယင်းမှပင် သူမသည် မျက်မှောင်ကြုတ်၍...

"ကျွန်မ တစ်ခု အံ့သြနေပါတယ်"

ဂိုဏ်းချုပ်ဝမ်းက...

"ဘာများလဲ"

လျှုဝမ်းအော့က...

"တခြားလူ မဆိုထားနဲ့ ကွမ်းကျုံးရုပ်တို့ လူစု စုပေါင်း
လိုက်ရင် ကျိထင်းကျင်းရဲ့ သိုင်းကွက်ကို အနည်းဆုံး (၁၀)ကွက်
လောက်တော့ ခံနိုင်ရည်ရှိပါတယ်... အဲဒါ သူတို့က တစ်ကွက်မှ
မတိုက်ခိုက်ဘဲ ဒဏ်ရာရသွားကြတာ ဘာကြောင့်လဲ၊ ဒီအချက်ကို
ကျွန်မ တွေးမရဘူး"

ဂိုဏ်းချုပ်ဝမ်းက တအံ့တသြ လေသံဖြင့်...

"ဟုတ်တယ် တော်တော့်ကို အံ့သြစရာ ကောင်းပါတယ်"

လျှုဝမ်းအော့က...

"ဒါကြောင့် ဒီကိစ္စမှာ ထူးခြားတဲ့ အကြောင်းရင်း တစ်ခုခု
တော့ ရှိပါလိမ့်မယ်"

သူမက တွေးတွေးဆဆ ပြောဆိုလိုက်၏။

ဂိုဏ်းချုပ်ဝမ်းသည် လျှုဝမ်းအော့အား ကြည့်ကာ...

"ခင်ဗျား ဘယ်လို သဘောရသလဲ"

လျှုဝမ်းအော့က...

"နယ်စားကြီးကို ကာကွယ်တဲ့ လူတွေအားလုံးဟာ မတိုက်
က်မီကပဲ တိုက်ခိုက်မှုအင်အား ဆုံးရှုံးနေတာ ဖြစ်ရမယ်"

ဂိုဏ်းချုပ်ဝမ်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

"ခင်ဗျား ပြောတာ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်"

လန်းရှောက်ရွက်က ကြားဖြတ်ပြောလိုက်သည်။

"တကယ်လို့များ သူတို့က မေ့ဆေးတွေကို မီးတုတ်ထဲမှာ
ည့်ထားလိုက်ရင်ကော နယ်စားကြီးကို ကာကွယ်တဲ့ လူစုတွေဟာ
ငွေ့အသက် ရှူရှိုက်လိုက်မိတာနဲ့ အားအင်ချည့်နဲ့ သွားနိုင်ပါ
ယ်"

လျှုဝမ်းအော့က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

"ဒီအယူအဆဟာ တကယ့် ဖြစ်ရပ်မှန်နဲ့ တော်တော် နီးစပ်
မ့်မယ်လို့ ထင်ပါတယ်"

ထိမ့်ချူးက ခံစားမှု ကင်းမဲ့သော မျက်နှာဖြင့်...

"တို့က ရှုံးခဲ့ပြီပဲ၊ ဒါတွေ စဉ်းစားနေလို့ ဘာအကြောင်းထူး
ဲ"

လျှုဝမ်းအော့သည် ခေါင်းကို လေးဖင့်စွာ ညိတ်ကာ...

"ဟုတ်ပါတယ်ရှင် ကျွန်မလည်း မစဉ်းစားတတ်လော
အောင် ခေါင်းရှုပ်နေပါတယ်"

ထိမုံ့ချူးက...

"အခု အရေးကြီးဆုံးက ဒဏ်ရာရတဲ့ လူတွေကို ကုသ
ရယ်၊ သေဆုံးတဲ့ လူတွေကို မြေမြှုပ်ဖို့ အရေးကြီးနေပါတယ်"

လန်းရှောက်ရွက်က အိတ်ထဲမှ ပလွေတစ်ချောင်းကို ယူ
မှုတ်လိုက်လေသည်။ ထိုအခါ...

"ရှီး"

ပလွေသံသည် စူးရှစွာ ပေါ်ထွက်လာလေသည်။

ပလွေသံ ဆုံးသွားသည်နှင့် အနက်ရောင်ဝတ်စုံ ဝတ်
ထားသော လူ(၄၀)ခန့်တို့သည် ပုန်းကွယ်နေရာမှ ထွက်လာကြ
သည်။

ဂိုဏ်းချုပ်ဝမ်းက မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

သူသည် လျှုဝမ်းအော့အား ကြည့်ကာ...

"ဒါတွေက ရှစ်ကွက်အင်းဂိုဏ်းက လူစုတွေ မဟုတ်လ

လန်းရှောက်ရွက်က ကြားဖြတ်ဖြေဆိုသည်။

"အရင်တုန်းက ဟုတ်ပါတယ်၊ အခုတော့ သူတို့လည်း
ကောင်းတွေ ဖြစ်လာကြပါပြီ"

သူမသည် ပြောပြီး သူမ၏ ဂိုဏ်းသားများကို သေဆုံး
သော အလောင်းများအား မြေမြှုပ်ရန် အမိန့်ပေးလိုက်လေသ

* * *

ဂိုဏ်းချုပ်ဝမ်းသည် လျှုဝမ်းအော့အား ကြည့်လိုက်၏။

"ကျုပ် ရင်ထဲမှာ မရှင်းတဲ့ အချက်တစ်ခု ရှိပါတယ်"

လျှုဝမ်းအော့က သူ့အား ပြန်မော့ကြည့်လိုက်၏။

"ပြောပါရှင်"

ဂိုဏ်းချုပ်ဝမ်းသည် စင်မြင့်တစ်ခုလုံးကို တစ်ချက် ဝေ့ကြည့်
ကာ...

"ရောင်လင်ကျောင်းက ဘုန်းတော်ကြီးတွေဟာ နိုင်ဖုန်းမြို့
ကို ရောက်နေတာ မနည်းတော့ပါဘူး... သူတို့ ဘာဖြစ်လို့ မလာကြ
သေးတာလဲ"

လျှုဝမ်းအော့က...

"ကျွန်မ သိုင်းလောကရဲ့ အတွေ့အကြုံ နည်းပါတယ်...
ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကပဲ ပြောပါရှင်"

ဂိုဏ်းချုပ်ဝမ်းက လေးနက်တည်ကြည်သော မျက်နှာထား
နှင့်...

"ကျုပ် ထင်ထားတာ တစ်ခုတော့ ရှိတယ်... ပြောသင့် မ
ပြောသင့်ဆိုတာ စဉ်းစားနေပါတယ်"

လျှုဝမ်းအော့က...

"ပြောပါရှင်"

ဂိုဏ်းချုပ်ဝမ်းက လန်းရှောက်ရွက်အား လှည့်ကြည့်လိုက်
သည်။

"ရောင်လင်ကျောင်းဟာ အလွန်နာမည်ကြီးပြီး အမှန်တ
ရားကို ကိုယ်စားပြုတဲ့ ဂိုဏ်းတစ်ဂိုဏ်း ဖြစ်ပါတယ်... သူတို့က (၈)

ကွက်အင်းဂိုဏ်းနဲ့ အဆက်အသွယ် မလုပ်ချင်လို့သာ ခိုင်ဖုန်းမြို့
ရောက်နေလျက်နဲ့ ဒီကို မလာတာ ဖြစ်မယ်လို့ ယူဆထားပါတယ်

ထိုအခါ လန်းရောက်ရှက်က...

"ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ပြောတဲ့ အတိုင်းမှန်ရင် ကျွန်မတို့ နောက်
ဆုတ်ပေးပါ့မယ်ရှင်"

လျူဝမ်းအော့က ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

သူမသည် လန်းရောက်ရှက်အား တားမြစ်လိုက်၏။

"မမကလည်း အလျင်စလို မဆုံးဖြတ်ပါနဲ့ဦး"

ဂိုဏ်းချုပ်ဝမ်းက အေးတိအေးစက် လေသံဖြင့်...

"ရှင်းရှင်းပြောရမယ်ဆိုရင် ကျုပ်တို့ဂိုဏ်းကလည်း ရှ
ကွက်အင်းဂိုဏ်းနဲ့ လက်တွဲဖို့ ဆိုတာကို စဉ်းစားနေကြရပါတယ်

လန်းရောက်ရှက်သည် ဂိုဏ်းချုပ်ဝမ်းအား လှည့်ကြ
လိုက်၏။

"ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးဆိုတာက ကျွန်မတို့ ရှစ်ကွက်အင်းဂိုဏ်း
နောက်ဆုတ်သွားရင် ရှောင်လင်ဂိုဏ်းနဲ့ ခေတ်ပန်းဂိုဏ်းအား
ရောက်လိမ့်မယ်ဆိုတဲ့ သဘောပေါ့ ဟုတ်လား"

ဂိုဏ်းချုပ်ဝမ်းက ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

"လက်ရှိ အခြေအနေအရ ဒီလို ရှိနေပါတယ်"

လန်းရောက်ရှက်က...

"ကောင်းပြီလေ... ဒီလိုဆိုရင် ကျွန်မရဲ့ အဖွဲ့သားတွေ
ခေါ်ပြီး ထွက်ခွာသွားပါ့မယ်"

ဂိုဏ်းချုပ်ဝမ်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

"ခင်ဗျား အခုလို သဘောပေါက်တာကို လေးစားပါတယ် ဗျာ"

ထိမုံ့ချူးက ရုတ်တရက် ကြားဖြတ်ပြောလိုက်၏။

"ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကို တစ်ခု မေးချင်ပါတယ်"

ဂိုဏ်းချုပ်ဝမ်းက...

"မေးပါ"

ထိမုံ့ချူးက...

"ခင်ဗျားတို့ဂိုဏ်းနဲ့ ရှောင်လင်ဂိုဏ်းကို လက်တွဲလိုက်ရင်... ကျိုထင်းကျင်းကို တကယ်နိုင်ပါ့မလား"

မမျှော်လင့်သော မေးခွန်း ဖြစ်၏။

ဂိုဏ်းချုပ်ဝမ်း ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားသည်။

"ဒါကို ကျုပ် အသေအချာတော့ မပြောနိုင်ဘူး"

ထိမုံ့ချူးက...

"ကျုပ် ထပ်ပြီး မေးပါရစေ"

"မေးပါ"

"ရှစ်ကွက်အင်းရဲ့အင်အားက ဘယ်လိုအခြေအနေ ရှိသလဲ"

"အင်အားတော့ အလွန်တောင့်ပါတယ်"

"ကျုပ်တို့က သူတို့ကို အသုံးမပြုဘဲ ကျိုထင်းကျင်းဘက် ကို ပါသွားရင် ဘယ်လိုအကျိုး ဖြစ်လာနိုင်သလဲ"

ဂိုဏ်းချုပ်ဝမ်း အဖြေရ ကျပ်သွား၏။

"ဒါကတော့..."

ထိမုံ့ချူးက အေးဆေးစွာ ပြုံးကာ...

"ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက ဒီကိစ္စကို သေသေချာချာ စဉ်းစားပြီး ရှောင်လင်ကျောင်းထိုင်ကို ပြောပြစေချင်ပါတယ်"

ဂိုဏ်းချုပ်ဝမ်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

"ကောင်းပါပြီဗျာ၊ ခင်ဗျားတို့ရဲ့ သဘောထားကို ပြောပြလိုက်ပါမယ်"

ထိမ့်ချူးက...

"ကျိုထင်းကျင်းအနေနဲ့ ရတနာသိုက်ကို တူးဖော်ရရှိသွားရင် တင်းတိမ်ရောင့်ရဲနိုင်ပါ့မလား၊ သိုင်းလောကတစ်ခုလုံးကို မလွှမ်းမိုးပါဘူးလို့ ဘယ်သူက ပြောနိုင်မှာလဲ"

ထိုစကားကိုမူ ဂိုဏ်းချုပ်ဝမ်းက ခေါင်းတညိတ်ညိတ်ဖြင့် သဘောပေါက်စွာ ထောက်ခံလိုက်၏။

"ခင်ဗျားပြောတာ သိပ်မှန်တာပဲ"

လျူဝမ်းအော့က ကြားဖြတ်ပြောလိုက်လေသည်။

"ဒီလို လုပ်ပါလေ၊ ဂိုဏ်းချုပ်က ကျေးဇူးပြုပြီး ရှောင်လင်က ပုဂ္ဂိုလ်တွေကို မေးလိုက်ပါ၊ သူတို့က ကျွန်မတို့ကို ကူညီမယ်ဆိုရင် ခြွင်းချက်မရှိ ကူညီပါ၊ မကူညီနိုင်ဘူးဆိုရင် အတိအလင်း ပြောပါလို့"

ဂိုဏ်းချုပ်ဝမ်းက...

"ကောင်းပါပြီလေ၊ ကျုပ် ပြောဖြစ်အောင် ပြောလိုက်ပါ့မယ်"

ထိမ့်ချူးက ဝင်ပြောလိုက်ပြန်၏။

"ခင်ဗျားတို့ ခေတ်ပန်းဂိုဏ်းရဲ့ သဘောထားကိုလည်း

တစ်ခါတည်း အကြောင်း ပြန်စေချင်ပါတယ်"

ဂိုဏ်းချုပ်ဝမ်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

"ကောင်းပြီလေ၊ ကျုပ်က မလာနိုင်ရင် ဂိုဏ်းသားတစ်ယောက်ကို အကြောင်းပြန်ခိုင်းလိုက်ပါ့မယ်"

ထို့နောက်တွင် သူသည် လက်နှစ်ဘက်ဆုပ်လိုက်လေ၏။

"ကျုပ်ကို သွားခွင့်ပြုပါဦး"

လျူဝမ်းအော့ကလည်း ပြန်လည် ဦးညွတ်လိုက်သည်။

"ဟုတ်ကဲ့ပါရှင်"

ဂိုဏ်းချုပ်ဝမ်းသည် ချာကနဲလှည့်ကာ ထွက်ခွာသွားလေတော့၏။

* * *

ဂိုဏ်းချုပ်ဝမ်း ထွက်ခွာသွားပြီးနောက် လန်းရှောက်ရွက် အကြံပြုလိုက်လေသည်။

"မမအနေနဲ့ အကြံတစ်ခု ပေးချင်ပါတယ်"

လျူဝမ်းအော့က သူမအား ကြည့်လိုက်၏။

"မမက ဘာပြောချင်လို့လဲ"

လန်းရှောက်ရွက်က ထိမ့်ချူးအား ကြည့်ကာ...

"ကျွန်မတို့ ရှိနေရင် ရှောင်လင်ဂိုဏ်းနဲ့ ခေတ်ပန်းဂိုဏ်းတို့

က ကူညီကြမှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ကျွန်မယုံကြည်တယ်”

ထိမ့်ချူးက မကျေမနပ်ဖြင့်...

“သူတို့က ဂိုဏ်းကြီးတွေပဲ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောကကောင် စိတ်သဘောထား သေးသိမ်နေရတာတဲ့လဲ”

လန်းရှောက်ရွက်က...

“ဒါကတော့ သူတို့ကို အပြစ်တင်လို့ မဖြစ်ပါဘူး၊ ရှစ်ကွက် အင်းဂိုဏ်းဟာ တချိန်တုန်းက အတော့်ကို နာမည်ပျက်ခဲ့တာကိုး”

လျှူဝမ်းအော့က...

“မမမှာ တခြား ဘယ်လို အကြံများ ရှိနေသေးလဲဟင်”

လန်းရှောက်ရွက်က လေးနက်စွာ...

“မမနဲ့ အဖွဲ့သားအားလုံး ခေတ္တယာယီ နောက်ဆုတ်သွား မယ်...၊ အဲဒီတော့ ရှောင်လင်နဲ့ ခေတ်ပန်းဂိုဏ်းတို့က မလွဲမရှောင် သာဘဲ ညီမတို့ကို လာကူညီလိမ့်မယ်၊ မမကတော့ မမရဲ့လူစု တွေကို ဦးဆောင်ပြီး တိတ်တဆိတ် ကူညီပါ့မယ်”

လျှူဝမ်းအော့က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“မမရဲ့ စိတ်ထားကိုတော့ လေးစားပါတယ်၊ အခုတော့ ကျွန်မတို့ နယ်စားကြီးဂေဟာ ပြန်ကြပါစို့၊ သူတို့ အကြောင်း လာ ကြားတော့မှ အခြေအနေ ကြည့်ပြီး စီစဉ်ကြတာပေါ့”

လန်းရှောက်ရွက်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

ပြောပြီးသည်နှင့် သူမ၏ အဖွဲ့သားများအား ပြန်လည် ထွက်ခွာသွားရန် အမိန့်ပေးလိုက်လေသည်။

* * *

ထိမ့်ချူးသည် လန်းရှောက်ရွက်၏ ကျောပြင်ကို ကြည့် ငေးမော၍ ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။

အတန်ကြာသည့်တိုင်အောင်ပင် ငေးကြည့်နေမိခြင်း ဖြစ်

ထို့နောက် သူ၏မျက်လုံးအစုံသည် လျှူဝမ်းအော့ဘက်သို့ ည့်လိုက်လေသည်။

ထို့နောက် သက်ပြင်းရှည်တစ်ချက် ချလိုက်သည်။

လျှူဝမ်းအော့က မချိပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

“ကျွန်မတို့ ဘာဆက်လုပ်မလဲ”

ထိမ့်ချူးက...

"အခု အရေးအကြီးဆုံးကတော့ နယ်စားကြီးကို ကယ်ထုတ် ဖို့ပဲ၊ ရတနာသိုက် ကိစ္စကိုတော့ နောက်မှစဉ်းစားရင် ကောင်းမယ် ထင်တယ်"

လျူဝမ်းအော့က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

"ဟုတ်တယ် အစ်ကို၊ အခု ကျွန်မစိုးရိမ်တာက သူတို့က နယ်စားကြီးကို ပြပြီး ကျွန်မတို့ကို ခြိမ်းခြောက်မှာပဲ၊ အင်း... အဲ သေချာတယ်"

ထိမ့်ချူးက...

"ဟုတ်ပါတယ်၊ အစ်ကိုတို့ရဲ့ လက်ရှိ အခြေအနေကတော အတော့ကို ဆိုးရွားနေပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ခေါင်းအေးအေးထား စဉ်းစားရမှာပဲ"

သူတို့သည် စကားပြောဆိုနေစဉ် အစောင့်များက လူတ ယောက်ကို ခေါ်ဆောင်၍ ဝင်ရောက်လာလေသည်။

ထိမ့်ချူးက မျက်မှောင်ကြုတ်သွား၏။

"ဘယ်သူလဲဟေ့"

"ကျုပ်ပါ... ကပ်ဟို့လျန်"

ထိုအသံနှင့်အတူ ကပ်ဟို့လျန်သည် ခြေလှမ်းနှေးကွေး ဖြင့် ဝင်ရောက်လာလေသည်။

သူ၏ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံးမှာ သွေးများ ခြင်းခြင်း နီနေ

ထိမ့်ချူးက မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

"ခင်ဗျား မသေသေးဘဲကိုး"

ကပ်ဟို့လျန်က ပခုံးတစ်ချက် တွန့်လိုက်၏။

"ကျုပ် ကံကောင်းပါတယ်"

ထိမ့်ချူးက သူ့အား စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

"အခုလို ဖြစ်ပွားတဲ့ ကိစ္စမှာ ခင်ဗျား မပါပါဘူးလို့ ဘယ်လို လုပ် ယုံကြည်ရမှာလဲ"

ကပ်ဟို့လျန်က လျူဝမ်းအော့အား တစ်ချက် ကြည့်လိုက် ပြုံးလိုက်သည်။

"ကျုပ်ကသာ သူတို့ဘက်ကပါရင် အနည်းဆုံးတော့ လူ(၂) ယောက် သေသွားလိမ့်မယ်"

"ဘယ်သူသေမှာလဲ"

ကပ်ဟို့လျန်က နှစ်ယောက်စလုံးကို မေးငေါ့ပြလိုက်၏။

"ခင်ဗျားနဲ့ ဟောဒီ မိန်းကလေး"

လျူဝမ်းအော့က မျက်မှောင်ကြုတ်သွားလေသည်။

ကပ်ဟို့လျန်က စကားဆက်လိုက်ပြန်သည်။

"ကျုပ်ကိုယ်ပေါ်မှာ ယမ်းမီးလုံး စမ်းမိတာနဲ့ တခြားတစ် ရာ မသွားဘဲ အဲဒီကပဲ ပစ်ပေါက်လိုက်ရင် ခင်ဗျားတို့ (၂) ယောက် ရှောင်တိမ်းလို့ ရနိုင်ပါ့မလား"

ထိမ့်ချူးနှင့် လျူဝမ်းအော့တို့က တစ်ယောက်မျက်နှာတစ် ယောက် ကြည့်လိုက်မိကြလေသည်။

လျူဝမ်းအော့က...

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင့်"

ကပ်ဟို့လျန်က ပြုံးလိုက်၏။

"လက်ရှိအခြေအနေမှာ ကျုပ်ဟာ ခင်ဗျားတို့အတွက် အ
လွန်အရေးကြီးတဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ"

သူ့စကားကို အလေးအနက် မထား၍ မဖြစ်တော့ပါ။

ထို့ကြောင့်လည်း လျှုဝမ်းအော့က သက်ပြင်းတစ်ချက်
လိုက်သည်။

"ရှင် အခုလို ပြုပြင်ပြောင်းလဲ လာမယ်ဆိုရင် ကျွန်မတ
လက်ခံဖို့ စဉ်းစားပါဦးမယ်"

ကပ်ပတို့လျှန်က အေးတိအေးစက်သော အသံဖြင့်...

"ရပါတယ်ဗျာ၊ တကယ်လို့ ကျုပ်ကို လက်မခံနိုင်ဘူးဆို
လည်း ကျုပ်သွားပါ့မယ်"

လျှုဝမ်းအော့က မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

"ရှင် ဘယ်သွားမလို့လဲ"

ကပ်ပတို့လျှန်က...

"ခင်ဗျားတို့က ကျုပ်ကို လက်မခံဘူးဆိုရင် ကျုပ်ကို လ
ခံမယ်လူ ရှိပါတယ်ဗျာ"

သူသည် ပြောပြီးသည်နှင့် ချာခနဲလှည့်ကာ ခြေလှမ်း
ကျွေးစွာဖြင့် ထွက်ခွာသွားရာ...

"ခဏ"

ထိမ့်ချူးက ဟန့်တားလိုက်သည်။

ကပ်ပတို့လျှန်က ခြေလှမ်းရပ်တန့်လိုက်သည်။

ထိမ့်ချူးက သူ့အား စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

"ခင်ဗျားကို ကျုပ်တို့က လက်ခံပါ့မယ်၊ ကျုပ်တို့နဲ့

ပေါင်းတဲ့အတွက် ခင်ဗျားက ဘယ်လို အကျိုးကျေးဇူးများ မျှော်လင့်
နေလဲ ဆိုတာကိုလည်း ပြောပါ"

ကပ်ပတို့လျှန်က ပခုံးတစ်ချက် တွန့်လိုက်၏။

"ကျုပ် ဘာမှ မလိုချင်တော့ပါဘူး၊ ကျိုထင်းကျင်းကို လက်
စားချေနိုင်ရင် တော်ပါပြီ"

ထိမ့်ချူးက...

"ကောင်းပြီလေ၊ ကျုပ် ခင်ဗျားကို ယုံကြည်ပါတယ်"

ကပ်ပတို့လျှန်က ပြုံးလိုက်၏။

"အခုလို ကြားရတာ ဝမ်းသာပါတယ်"

သူသည် ပခုံးတစ်ချက် တွန့်လိုက်ပြန်သည်။

"လောလောဆယ်တော့ ကျုပ်ရထားတဲ့ ဒဏ်ရာတွေကို
ပျောက်အောင် ကုရဦးမယ်"

ထိမ့်ချူးက ဆေးတစ်လုံးနှိုက်၍ လှမ်းပေးလိုက်လေသည်။

ကပ်ပတို့လျှန်သည် ဆေးလုံးကို လှမ်းယူပြီး ဦးညွှတ်လိုက်
၏။

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ"

သူသည် ပြောပြီးသည်နှင့် ထွက်ခွာသွားလေတော့သည်။

ထိမ့်ချူးသည် ကုလားထိုင်တစ်လုံးပေါ်၌ ထိုင်နေ၏။ သူ
၏မျက်နှာပေါ်တွင် ဟန်အမူအရာအမျိုးမျိုး ပြောင်းလဲ၍ နေပေ၏။

သူသည် အလွန်အရေးကြီးသော ကိစ္စတစ်ခုကို စဉ်းစားနေ
ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

လျှုဝမ်းအော့က သူ့အား တချိန်လုံး စောင့်ကြည့်နေ၏။

သူမအနေဖြင့် စကားတစ်ခွန်းမျှ မပြောပါ။

ထိမ့်ချူးကိုသာ စောင့်ကြည့်နေသည်။

အခန်းတစ်ခုလုံးမှာ ထူးထူးခြားခြား တိတ်ဆိတ်နေသည်

အပ်ကျသံပင် ကြားရလောက်အောင် တိတ်ဆိတ်နေခြင်း

ဖြစ်ပေသည်။

အတန်ကြာတော့မှ လျှူဝမ်းအော့က စိတ်မရှည်စွာ မေး

မြန်းလိုက်လေသည်။

"အစ်ကိုကြီး ဘာတွေ ဒီလောက်တောင် စဉ်းစားနေရတာ

လဲ"

ထိမ့်ချူးက သက်ပြင်းရှည်တစ်ချက်ချလိုက်သည်။

"ကျိုထင်းကျင်းရဲ့ အကြောင်းကို စဉ်းစားနေတာပါ"

"ဘာအကြောင်းများလဲ ပြောပါဦး"

"အခု ရန်သူဘက်မှာ သိုင်းပညာ အတော်ဆုံးလူဟာ ကျို

ထင်းကျင်းပဲ ဖြစ်တယ်မဟုတ်လား"

လျှူဝမ်းအော့က ခေါင်းညိတ်ပြ၏။

"ဟုတ်ပါတယ်... အစ်ကို"

"ကျိုထင်းကျင်းကို ညီမလေးက သိုင်းကွက်(၃)ကွက်

လောက်ပဲ ခံနိုင်ရည်ရှိတယ် မဟုတ်လား"

လျှူဝမ်းအော့က ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြန်သည်။

"ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် အမှန်အတိုင်း တိုက်ခိုက်မယ်ဆို

ရင် သိုင်းကွက်(၂)ကွက်ကိုတောင် မနည်းခုခံနေရတယ်"

ထိမ့်ချူးက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။

"အစ်ကို့အနေနဲ့ သူနဲ့ (၂)ကွက်လောက်ပဲ ယှဉ်ခဲ့ဖူးတယ်

အလွန်ဆုံး ခံနိုင်ရည်ရှိရင် (၁၀)ကွက်ထက်တော့ မကျော်ဘူး"

လျှူဝမ်းအော့က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

"ဟုတ်နိုင်ပါတယ်"

ထိမ့်ချူးက...

"တို့ဘက်မှာ ကျိုထင်းကျင်းကို နိုင်မယ့်လူရှိဖို့ မဆိုထားနဲ့

ခံဟန့်တားနိုင်တဲ့လူတောင် မရှိသလောက် ဖြစ်နေတယ်"

လျှူဝမ်းအော့က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

"ဟုတ်တယ်အစ်ကို"

ထိမ့်ချူးက...

"တို့က နယ်စားကြီးကို ကယ်ထုတ်ဖို့နဲ့ သိုးပန်းချီကို ပြန်ရ

ဖို့ဟာ ကျိုထင်းကျင်းကို နိုင်မှ ဖြစ်လိမ့်မယ်"

"ဟုတ်ပါတယ်ရှင်"

ထိမ့်ချူးသည် လျှူဝမ်းအော့အား စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

"ဒီမှာ ညီမ အစ်ကို တစ်ခုမေးတယ်"

"မေးပါအစ်ကို"

"ဆရာက ညီမကို လူ(၂)ယောက် ပေါင်းပြီး တိုက်ခိုက်တဲ့

သိုင်းကွက်ကို သင်ပေးဖူးသလား"

လျှူဝမ်းအော့က ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

"မသင်ပေးဘူးပါလား"

ထိမ့်ချူးက...

"ငါတို့ ဆရာဟာ အလွန်ထူးချွန်တဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ သိုင်း

ပညာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး တရားမျှတတဲ့ သိုင်းပညာနဲ့ အကျင့်စာ
ပျက်ပြားစေတဲ့ သိုင်းပညာများကို အတော်ကလေး လေ့လာ
တယ်"

ထိမုံ့ချူးက အလေးအနက် ပြောဆိုနေ၏။

လျူဝမ်းအော့က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

"ဟုတ်ပါတယ်... လူတစ်ယောက်ဟာ စိတ်ဓာတ် ညံ့
လာရင် သူ့ရဲ့ သိုင်းပညာရပ်မှာလည်း ယုတ်မာ ရက်စက်လာ
တယ်လို့ ဆရာက ပြောဖူးပါတယ်"

ထိမုံ့ချူးက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

"ဗို-မ ဓားပညာဆိုတာ ညီမ ကြားဖူးသလား"

လျူဝမ်းအော့က ခေါင်းခါယမ်းပြလိုက်၏။

"မကြားဖူးပါဘူး"

ထိုစဉ်ခိုက်မှာပင် လန်းရောက်ရွက်က ပြန်လည်ရော
လာလေသည်။

သူမက မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

"ဓားပညာ နာမည်ကလည်း ဆန်းလိုက်တာ"

ထိမုံ့ချူးက စကားဆက်လိုက်သည်။

"အဲဒီ ဗို-မ ဓားပညာဆိုတာ အတော့်ကို ထက်မြက်
အထူးခြားဆုံးကတော့ ဓား(၂)လက်ဟာ ရန်သူရဲ့ ကာကွယ်
လွယ်တဲ့ နေရာကို ပြိုင်တူ တိုက်ခိုက်နိုင်တဲ့အပြင် ကိုယ့်ကို
လည်း ကာကွယ်ပြီးသား ဖြစ်သွားပါတယ်"

လျူဝမ်းအော့က စိတ်ဝင်စားလာလေသည်။

"ဟုတ်လား... အတော့်ကို ထူးဆန်းတဲ့ ဓားပညာ တစ်မျိုး
လား"

ထိမုံ့ချူးက...

"ဟုတ်တယ် ကျိထင်းကျင်းကို အနိုင် ရရှိနိုင်တာက ဒီဗိုမ
ပညာနဲ့ပဲ အနိုင်ရလိမ့်မယ်လို့ အစ်ကို စဉ်းစားမိလို့ပါ"

လျူဝမ်းအော့က ပြုံးလိုက်လေသည်။

"လက်တွေ့ ဘယ်လိုဖြစ်မလဲတော့ မပြောတတ်ဘူး၊ အခု
ကို ပြောပြတာကိုပဲ ကျွန်မ တော်တော် သဘောကျသွားပြီ"

သူမသည် ထိုင်ရာမှ ထလိုက်သည်။

"ဒီဓားပညာသင်ဖို့ တော်တော်ခက်သလား အစ်ကို"

"မခက်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့်..."

"ဒါပေမယ့် ဘာဖြစ်သလဲ"

ထိမုံ့ချူးက ထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့ ဖြစ်သွားလေသည်။

"ဒီဓားပညာကို အစ်ကိုက ရှစ်နှစ်လုံးလုံး လေ့လာခဲ့တယ်၊
က်ကလေးကို တတ်ထားတယ်ဆိုပါတော့၊ အဲ... ခက်တာက"

ထိမုံ့ချူးက ပြောသင့်မပြောသင့် ချိန်ဆဟန်ဖြင့် စကားလုံး
ယ်နေသည်။

လျူဝမ်းအော့က စိတ်မရှည်နိုင်တော့ပါ။

"အစ်ကိုက ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ ခါတိုင်း ပြတ်ပြတ်သားသား
ဟက် အခု ဘာဖြစ်လို့ ထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့ ဖြစ်နေတာလဲ"

ထိမုံ့ချူးက...

"ဗိုမ ဓားပညာဆိုတာ ယောကျ်ားတစ်ယောက်နဲ့ မိန်းမ

တစ်ယောက်ပေါင်းပြီး တိုက်ခိုက်တဲ့ ဓားပညာတမျိုးပါ"

လျှုဝမ်းအော့က ပြုံးလိုက်သည်။

"ဒီဓားပညာနဲ့ ကျိုထင်းကျင်းကို နိုင်မယ်ဆိုတာ အစ်ကို သေချာရဲ့လား"

ထိမုံ့ချူးက လွန်စွာ ယုံကြည်စိတ်ချသည့် လေသံဖြင့်…

"အစ်ကို သိသလောက်ဆိုရင် ဒီဖိုမ ဓားပညာဟာ ရှိရှိ… သိုင်းကွက်အားလုံးကို ယှဉ်နိုင်တယ်လို့ ယုံကြည်တယ်"

လျှုဝမ်းအော့က ဝမ်းသာသွားသည်။

"ဒါဖြင့် ကျွန်မနဲ့ အစ်ကိုနဲ့ ဒီဓားပညာ လေ့ကျင့်ကြမ…

ထိမုံ့ချူးက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

သူသည် လန်းရှောက်ရွက်အား တစ်ချက်ကြည့်ကာ…

"မဖြစ်ဘူး၊ အစ်ကိုက လန်းရှောက်ရွက်နဲ့အတူ လေ့ကျ… စိတ်ကူးထားတယ်"

လန်းရှောက်ရွက်က ခေါင်းငုံ့သွားသည်။

လျှုဝမ်းအော့၏ မျက်နှာပေါ်တွင် အံ့ဩသည့်အရိ… ရောင်များ ပေါ်လွင်လာပေသည်။

သို့သော် ချက်ချင်းပင် ဣန္ဒြေဆည်လိုက်လေသည်။

"ဒါလည်း ကောင်းသားပဲ"

လန်းရှောက်ရွက်က…

"မဖြစ်ဘူး ထင်တယ်၊ ကျွန်မက ဉာဏ်ထိုင်းပါတယ်"

ထိမုံ့ချူးက…

"ဒီမှာ ညီမ၊ ဒီဓားပညာ မလေ့ကျင့်မီမှာ အစ်ကို့ကို

…ကူညီရလိမ့်ဦးမယ်"

ထိမုံ့ချူးကတော့ ဇွတ်တရွတ်ပင်။

သူပြောချင်ရာ ဆက်ပြောလိုက်၏။

လျှုဝမ်းအော့က ရင်ထဲ၌ ဖြစ်ပေါ်နေသော လှုပ်ရှားမှုများကို အတတ်နိုင်ဆုံး ထိန်းချုပ်ထားသော်လည်း အသံမှာမူ အနည်းငယ် တုန်ခါနေပေသည်။

"ဘာကူညီရမလဲဆိုတာ ပြောပါအစ်ကို"

ထိမုံ့ချူးက လန်းရှောက်ရွက်ဘက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။

"ကျုပ် ပြောမယ့်စကား လွန်သွားလို့ရှိရင် ခွင့်လွှတ်ဖို့ ကြိုတင်တောင်းပန်ပါတယ်"

လန်းရှောက်ရွက်က…

"ပြောပါရှင်"

ထိမုံ့ချူးက…

"ကျုပ်အပေါ်မှာ ခင်ဗျား ဘယ်လိုမြင်သလဲ"

လန်းရှောက်ရွက်က ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားသည်။

"ရှင်ဟာ အလွန်တော်တဲ့ ယောကျ်ားကောင်းတစ်ယောက်လို့ မြင်ပါတယ်ရှင်"

လန်းရှောက်ရွက်က ထိမုံ့ချူးအား မကြည့်ဘဲ ပြောလိုက်၏။

ထိမုံ့ချူးက…

"ကျုပ်နဲ့အတူ ဖိုမ ဓားပညာ လေ့ကျင့်တာကို သဘောတူ…ယ် မဟုတ်လား"

လန်းရောက်ရွက်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“သဘောတူပါတယ်ရှင်”

ထိမုံ့ချူးက...

“ဒီဓားပညာကို သင်ကြားလေ့ကျင့်တဲ့အခါမှာ ရှက်နေလို့ မဖြစ်ဘူး ထင်တယ်”

လန်းရောက်ရွက် မျက်နှာပေါ်တွင် အနီရောင် သမ်းလာ၏။

“ကျွန်မရဲ့ဘဝက ယောက်ျားတွေနဲ့ ထိတွေ့မှု များခဲ့ပါတယ်၊ ဒါကြောင့် ကျွန်မ စိတ်အာရုံစူးစိုက်ပြီး လေ့ကျင့်နိုင်လိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့်ပါတယ်”

ယခုအခါ ထိမုံ့ချူးက လျူဝမ်းအော့ဘက်သို့ လှည့်လိုက်လေသည်။

“ဒီလိုဆိုရင် ညီမလေးကို အကူအညီ တောင်းရမယ်”

လျူဝမ်းအော့သည် ထိမုံ့ချူးက မည်သို့ တောင်းဆိုမည်ကို မသိသဖြင့် ခပ်ထွေထွေ ဖြစ်နေမိသည်။

သို့သော် ချက်ချင်းပင် သူမသည် ထိမုံ့ချူးအား လှမ်း၍...

“ရပါတယ် ပြောပါ အစ်ကို”

“လန်းရောက်ရွက်ကို အစ်ကို့အတွက် တောင်းပေးပါဗျာ”

ယင်းစကား ကြားလိုက်ရသောအခါ လျူဝမ်းအော့က အံ့အားသင့်သွားသည်။

လန်းရောက်ရွက်ကလည်း ရှက်သွေးမွှန်ကာ တွေဝေသွားလေသည်။

လျူဝမ်းအော့က သူ့အား စိုက်ကြည့်လိုက်၏။

“အစ်ကိုက မမကို လက်ထပ်ချင်လို့ ဟုတ်လား”

သေချာသထက် သေချာသွားစေရန် မေးလိုက်သည်။

ထိမုံ့ချူးက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဟုတ်ပါတယ်”

ဤတွင် လျူဝမ်းအော့သည် လန်းရောက်ရွက်ဘက်သို့ လှည့်လိုက်၏။

“ကဲ... မမ ကြားတဲ့အတိုင်းပဲ”

လန်းရောက်ရွက်က ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ကျွန်မ လက်မခံနိုင်ပါဘူး”

လျူဝမ်းအော့က အံ့အားသင့်သွားပြန်သည်။

လန်းရောက် ရွက်အား မယုံနိုင်စွာ ကြည့်လိုက်၏။

“မမက လက်မခံနိုင်ဘူး ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

“မမက ညီမရဲ့ အစ်ကိုနဲ့ မတန်လို့ပါ”

ထိမုံ့ချူးက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။

“မတန်ဘူးဆိုတဲ့ စကား မပြောပါနဲ့ဗျာ၊ ကျုပ်ကို ခင်ဗျား ယောက်ျားတစ်ယောက်အနေနဲ့ အရည်အချင်း ရှိတယ်လို့ ယူဆတာ လက်ခံပါ”

လန်းရောက်ရွက်က သက်ပြင်းတစ်ချက် ရှိုက်ထုတ်ယင်း...

“တခြား ဘာကိစ္စဖြစ်ဖြစ် ကျွန်မ တစ်ချက် မငြင်းပါဘူး၊ ကိုတော့ သေသေချာချာ စဉ်းစားစေချင်ပါတယ်”

ထိမ့်ချူးက...

"ကျူပ်မှာ မိဘလည်းမရှိဘူး၊ ဆွေးမျိုးလည်းမရှိဘူး၊
နီးတဲ့လူ ဆိုရင် ညီမတစ်ယောက်ပဲ ရှိပါတယ်၊ ဒါကြောင့် သူ့
လူကြီးအရာထားပြီး တောင်းခိုင်းလိုက်တာပါ။ လက်ခံမယ် လ
ခံဆိုတာသာ ပြောပါ"

လန်းရောက်ရွက်က ခေါင်းငုံ့ထားလိုက်လေသည်။

"ကျွန်မ... ကျွန်မကို အထင်မသေးဘူးဆိုရင် ကျွန်မ
သာစွာနဲ့ပဲ လက်ခံပါ့မယ်"

ယခု စကားပြောလိုက်သောအခါ သူမ၏အသံမှာ သ
သာသာ တုန်ယင်နေ၏။

လန်းရောက်ရွက်သည် ပြောရင်း မျက်ရည်များပ
ဆင်းလာလေသည်။

ဝမ်းသာသော မျက်ရည်ပင် ဖြစ်သည်။

လျူဝမ်းအေ့က လက်ခုပ်တစ်ချက်တီးလိုက်၏။

"ကဲ... အခုလို ကြားရတာ ညီမတော့ သိပ်ဝမ်းသာတ
တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် လက်တွဲဖော်အဖြစ် သတ်မှတ်တဲ့
အသိအမှတ် ပြုတဲ့အနေနဲ့ ညစာကျွေးဖို့ ကျွန်မ သွားစီစဉ်လိုက်
မယ်ရှင့်"

သူမသည် ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ထသွားလေတော့သ

* * *

ထိမ့်ချူးသည် ခေါင်းငုံ့၍ ရပ်နေ၏။

လန်းရောက်ရွက်သည်လည်း ခေါင်းမော့မထားပါ။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် အတန်ကြာ ရပ်နေရာမှ လန်း
ရောက်ရွက်က ခေါင်းမော့လိုက်လေသည်။

"အစ်ကို"

တုန်ယင်လှိုက်မောစွာ ခေါ်ဆိုလိုက်၏။

ထိမ့်ချူးက သူမအား ကြည့်လိုက်သည်။

"ညီမ..."

လန်းရောက်ရွက်က သူ့ထံသို့ ချဉ်းကပ်သွားသည်။

"ဖို-မ ဓားပညာ လေ့ကျင့်ရတာ အခုလို လက်ထပ်ပြီးမှ

လေ့ကျင့်လို့ရတယ် ဟုတ်လား"

ထိမ့်ချူးက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

"ဟုတ်တယ်"

"လက်မထပ်ဘဲ လေ့ကျင့်လို့ မရနိုင်ဘူးလား"

ထိမ့်ချူးက ခေါင်းခါယမ်းပြသည်။

"မရနိုင်ဘူး"

"ဘာဖြစ်လို့လဲရှင့်"

"ဒီဓားပညာက တစ်မျိုးပဲ မိန်းမနဲ့ ယောကျ်ားနဲ့ ပေါင်းပြီးမှ တိုက်ခိုက်ရတဲ့ ပညာရပ်တစ်မျိုးဆိုတော့ ဒီဓားပညာ လေ့ကျင့်ရတဲ့ အခါမှာ... ယောကျ်ားနဲ့ မိန်းမဟာ ပူးပူးကပ်ကပ် ထိထိတွေ့တွေ့နဲ့ လေ့ကျင့်ရတဲ့အတွက် အခုလို လက်ထပ်ပြီးမှ လေ့ကျင့်ရင် တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ရှက်စရာလည်း မလိုတော့ဘူး၊ သူများဝေဖန်ပြောဆိုတာကိုလည်း မခံရတော့ဘူး မဟုတ်လား"

ထိမ့်ချူးက အခြေအနေကို ခပ်ရှင်းရှင်းပင် ဖွင့်ပြောလိုက်လေသည်။

လန်းရှောက်ရွက်က သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။

"အစ်ကိုဟာ တော်တော် ယောကျ်ားပီသပါပေတယ်"

သူမ၏ရင်ထဲမှ စကားလုံးများပင် ဖြစ်ပေသည်။

ထိုစကား လုံးများသည် နှုတ်ဖျားမှ အရိုးခံအတိုင်း ထွက်ပေါ်လာခြင်း ဖြစ်၏။

ထိမ့်ချူးက...

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ်"

ထိုစဉ် အခန်းတွင်းသို့ လျှူဝမ်းအော့က ပြန်လည်ဝင်ရောက်လာပြန်သည်။

လျှူဝမ်းအော့က ထိမ့်ချူးအား တစ်ချက်မော့ကြည့်ကာ...

"ဒါနဲ့ သိုင်းပညာ လေ့ကျင့်မှုက ဘယ်တော့စမှာလဲ"

ထိမ့်ချူးသည် လန်းရှောက်ရွက်အား လှမ်းကြည့်လိုက်ပြန်လေသည်။

"မြန်လေ ကောင်းလေပဲ"

လန်းရှောက်ရွက်က ခေါင်းငုံ့နေသည်။

လျှူဝမ်းအော့က...

"ဒါနဲ့ ဘယ်နေရာမှာ လေ့ကျင့်ဖို့ စိစဉ်ထားသလဲ"

လန်းရှောက်ရွက်သည် ထိမ့်ချူးအား လှမ်းကြည့်လိုက်ပြန်၏။

ထိမ့်ချူးက အဝေးသို့ တစ်ချက်ကြည့်ကာ...

"လူသူကင်းဝေးတဲ့ နေရာဆိုရင် ပိုကောင်းပါတယ်"

လျှူဝမ်းအော့က...

"စကားမစပ် ကျွန်မ တစ်ခု မေးချင်ပါတယ်"

"မေးပါညီမ"

"ဆရာ သင်ပေးတဲ့ သိုင်းပညာ တခြားလူကို သင်ပေးပိုင်ခွင့် ရှိသလား"

ထိမ့်ချူးက မျက်မှောင်ကြုတ်သွားမိသည်။

"ညီမက ဘာကိုဆိုလိုသလဲ"

သူသည် လျှူဝမ်းအော့၏ ဆိုလိုရင်း အဓိပ္ပါယ်ကို နားမ

လည်နိုင်စွာ မေးလိုက်၏။

လျှူဝမ်းအော့က ပြုံးလိုက်သည်။

"ကျွန်မ အချိန်ရတုန်း သိုင်းကွက်အချို့ကို ကွမ်းကျုံးရုပ်
လူစုကို သင်ပေးရင် ကောင်းမလားလို့"

ထိမုံ့ချူးက ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

"ရပါတယ်"

လျှူဝမ်းအော့က...

"ဒါဖြင့်... အစ်ကိုတို့ ဟိုမှာ ဓားပညာ သင်နေတဲ့အချိန်မှ
ကျွန်မက ကွမ်းကျုံးရုပ်တို့လူစုကို သိုင်းပညာအချို့ သင်ပေးလိုက်
မယ်နော်"

ထိမုံ့ချူးက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

"ညီမအကြံ ကောင်းပါတယ်"

လျှူဝမ်းအော့က တစ်စုံတစ်ရာ သတိရဟန်ဖြင့်...

"ဒါနဲ့ အစ်ကိုတို့ ဓားပညာက ဘယ်လောက်ကြာကြာ
ကျင့်ရမှာလဲ"

ထိမုံ့ချူးက...

"ဒါကတော့ လန်းရှောက်ရွက်ရဲ့ အသိဉာဏ်ပေါ်မှာ
တည်နေပါတယ်... မြန်ရင် (၃)ရက် နှေးရင် (၇)ရက်ပေါ့"

လျှူဝမ်းအော့က...

"ဒါနဲ့ အစ်ကိုတို့က ဘယ်မှာသွားပြီး လေ့ကျင့်မှာလဲဟင်"

ထိမုံ့ချူးက သက်ပြင်းအသာချကာ...

"အစ်ကိုလည်း အဲဒါကိုပဲ စဉ်းစားနေတာပါ"

လန်းရှောက်ရွက်က...

"ကျွန်မ သိထားတဲ့ နေရာတစ်ခုတော့ ရှိတယ်"

လျှူဝမ်းအော့က...

"ဘယ်မှာလဲ"

လန်းရှောက်ရွက်က...

"ဘုရားဆောင်ထဲမှာ"

လျှူဝမ်းအော့က မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

"ဘုရားဆောင်က လုံခြုံပါ့မလား"

လန်းရှောက်ရွက်က...

"ဘုရားဆောင်ရဲ့ အောက်တည့်တည့်မှာ မြေအောက် ခန်း
ပါတယ်"

လျှူဝမ်းအော့က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

"ကောင်းပြီ အဲဒီကို အစ်ကိုတို့ သွားကြတော့"

ထိမုံ့ချူးက ခေါင်းညိတ်လိုက်လေသည်။

"တို့သွားကြမယ်"

သူသည် ပြောပြီးသည်နှင့် အခန်းထဲမှလှမ်းထွက်လိုက်၏
ဘုရားဆောင်အတွင်းမှာ သန့်ရှင်းစွာ ကြိတ်ဆိတ် ငြိမ်
နေ၏။

ထိုနေရာတွင် လူသူတစ်ယောက်မျှ မရှိပါ။

ဘုရားဆင်းတုတော်ရှေ့တွင် အမွေးတိုင်များထွန်းထား၏။

သို့ဖြင့်... အခန်းတစ်ခုလုံးမှာ အမွှေးတိုင်၏ အခိုးအငွေ့
ဖြင့် လွှမ်းမိုးထားလေသည်။

လန်းရှောက်ရွက်သည် ထိမုံ့ချူးအား လမ်းပြ၍
ဆောင်ထဲသို့ ဝင်ရောက်လာကြလေသည်။

သူမသည် ဘုရားဆင်းတုတော်ရှေ့တွင် ရှိသော
တစ်နေရာသို့ လက်ဖြင့် နှိပ်လိုက်ရာ ကျောက်ပြားများ ခ
သော ကြမ်းပြင်သည် ရုတ်တရက် လေးထောင့်ကျကျ အပေါ
ခု ပေါ်ထွက်လာသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

လန်းရှောက်ရွက်သည် ထိမုံ့ချူးအား တစ်ချက်ကြ
ကာ ခေါင်းညိတ်ပြ၏။

ထို့နောက် သူမက ထိုအပေါက်မှ ဆင်းသွားလေ

ထိမုံ့ချူးကလည်း လိုက်၍ ဆင်းသွားသည်။

ကျောက်လှေကားထစ်များ ဆုံးသွားသည်နှင့် သူတို
စင်္ကြံလမ်းတစ်ခုအား တွေ့မြင်ရလေသည်။

လန်းရှောက်ရွက်သည် လျှို့ဝှက်တံခါး (၃)ခု ကျေ
လာပြီးနောက် မကျဉ်းမကျယ် မြေအောက်ခန်းတစ်ခုသို့
လာလေသည်။

ထိုနေရာသို့ ရောက်သောအခါ လန်းရှောက်ရွက်
လိုက်သည်။

"ဒီနေရာကို ကြိုက်သလား အစ်ကို"

ထိမုံ့ချူးက အခန်းတစ်ခုလုံး ဝေ့ကြည့်လိုက်သည်

"ကောင်းပါတယ်"

ထိမုံ့ချူးက ခပ်တိုးတိုး ပြန်ဖြေလိုက်၏။

လန်းရှောက်ရွက်က မြေအောက်ခန်းတံခါးကို ပိတ်

သူမသည် ထိမုံ့ချူးအား တစ်ချက်ကြည့်ကာ...

"အစ်ကို့ကို စကားတစ်ခွန်း မေးချင်တယ်"

ထိမုံ့ချူးက...

"မေးပါ မေးနိုင်ပါတယ်"

"ဖိုမစားပညာကို ယောက်ျားနဲ့ မိန်းမပေါင်းပြီးမှ လေ့ကျင့်
ရတယ် မဟုတ်လား"

"ဟုတ်တယ်"

"ဒါဖြင့် ညီမလေး လျှူဝမ်းအော့ဟာ ကျွန်မထက် ပညာအ
အချင်း အများကြီး သာပါတယ်၊ ရှင်က ဘာဖြစ်လို့ သူ့ကို လေ့
ဖို့ မပြောတာလဲ"

ထိမုံ့ချူးက ပြုံးလိုက်ရာတွင် အဓိပ္ပါယ်များစွာ ပါဝင်နေ၏။
က...

"တော်တော်ကြာ တို့ လေ့ကျင့်တဲ့အခါမှာ သိလာမှာပါ"

လန်းရှောက်ရွက်က မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ...

"ဘာဖြစ်လို့လဲ"

"ဒီလိုပါ ကျုပ်နာမည်က ထိမုံ့ချူးလို့ မှည့်ပေးတာ ကျုပ်
ဆရာပါ၊ ကျုပ်မိဘကို တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးခဲ့ပါဘူး၊ ဒါကြောင့်
ကပေါ်မှာ ကျုပ် အရင်းနှီးဆုံး (၂)ယောက် ရှိပါတယ်၊ တစ်
က်ကတော့ ကျုပ် ဆရာပါ၊ ကျန်တစ်ယောက်ကတော့ ညီမ
လျှူဝမ်းအော့ပါ ဒါကြောင့်..."

လန်းရှောက်ရွက်က သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။

"အစ်ကိုဟာ မျက်နှာထား တင်းမာသလောက် အစစအ

ရာရာမှာ သူများအတွက်ပါ ထည့်ပြီး စဉ်းစားနေတာကိုး"

ထိမ့်ချူးက...

"မျက်နှာထား တင်းတင်းထားတဲ့လူမှာ အသည်းနှလုံး မရှိ ဘူးလို့ ဘယ်သူပြောရဲသလဲ"

လန်းရှောက်ရွက်က ခပ်ပြုံးပြုံး မျက်နှာလေးဖြင့် သူ့အား စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

"ကဲ... ကဲ ဒါတွေ ထားလိုက်ပါတော့ ကျွန်မတို့ ဖိုမဓား ပညာကိုစပြီး လေ့ကျင့်ကြပါစို့"

* * *

ထိမ့်ချူးသည် လန်းရှောက်ရွက်အား ပြုံးပြလိုက်တော့၏

"ညီမ... ညီမဟာ အလွန်ရိုးသားတဲ့ မိန်းကလေးတစ် ယောက်ဆိုတာ အစ်ကို တဖြည်းဖြည်းနဲ့ သိလာတော့တယ်"

လန်းရှောက်ရွက်က ပြုံး၍...

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်"

သူမသည် ထိမ့်ချူး၏ မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်လိုက်သည်

"ကျွန်မတို့ စပြီး လေ့ကျင့်ကြပါစို့လား"

"ကောင်းပြီလေ... ညီမကို နှုတ်တိုက်ကျက်ဖို့ စပြီး သ ပေးမယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်မ နားထောင်နေပါတယ်"

ထိမ့်ချူးသည် ဖိုမ ဓားပညာ၏ အနှစ်သာရပိုင်းမှ စတင် က ရှင်းပြလေသည်။

"ဖိုမ ဓားပညာဆိုတာ သိုင်းကွက်(၇)ကွက်ပဲ ရှိတယ်... ပေမယ့် အပြန်အလှန် အသုံးပြုလိုက်ရင် သိုင်းကွက်(၄၉)ကွက်အ ိ တိုးလာနိုင်ပါတယ်"

သူသည် ခေတ္တနားလိုက်ပြီးမှ စကားဆက်လိုက်သည်။

"ဖိုမ ဓားပညာက တစ်ယောက်ချင်း တိုက်ခိုက်ရင်လည်း ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့်လို့ နှစ်ယောက် ပေါင်းလိုက်ရင်တော့ လော မှာ အပြင်းထန်ဆုံး တိုက်ခိုက်မှု ဖြစ်လာပါလိမ့်မယ်"

လန်းရှောက်ရွက်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

"ကျွန်မကို သိပ်ပြီး အထင်မကြီးပါနဲ့ တဖြည်းဖြည်း သင်ပြ နော်"

"ပထမ သိုင်းကွက်က ဖိုမလမ်းခွဲလို့ ခေါ်တယ်"

ပြောယင်းမှပင်... သူသည် ဓားကို တိုက်ခိုက်သည့် အနေ ထားသို့ ပြသလိုက်လေသည်။

လန်းရှောက်ရွက်က အာရုံစူးစိုက်စွာဖြင့် ကြည့်ရှုနားထောင် ၏။

ထိမ့်ချူးက နောက်ထပ် အနေအထားတစ်ခု လှုပ်ရှားပြ ်ပြန်လေသည်။

"ဒုတိယ သိုင်းကွက်ကတော့ အဖိုရှေ့ အမနောက် သိုင်း ဖြစ်ပါတယ်"

ပြသနေယင်းမှပင် သူသည် လန်းရောက်ရွက်အား လှမ်း
ပြုံးပြလိုက်၏။

"ကဲ... ညီမ လက်တွေ့ လေ့ကျင့်ကြည့်ပေါ့"

သူသည် ယင်းသို့ဖြင့် ဖိုမသိုင်းကွက် (၇)ကွက်ကို သေ
ချာချာ ရှင်းပြလိုက်လေသည်။

"အရေးကြီးဆုံးကတော့ သိုင်းကွက်လမ်းကြောင်း ပြေ
လဲပုံနဲ့ မိမိတိုက်ခိုက်မယ့် နေရာကို ရန်သူ မသိအောင် ဘယ်
ဖုံးကွယ်ထားမယ်ဆိုတာ သဘောပေါက်ဖို့ လိုအပ်ပါတယ်"

လန်းရောက်ရွက်သည် နားထောင်ယင်း ဖိုမ သိုင်းကွက်
ကွက်ကို တစ်ကွက်ပြီးတစ်ကွက် လေ့ကျင့်နေပေသည်။

ထိမ့်ချူးကလည်း သူမနှင့်အတူ လိုက်လံလေ့ကျင့်နေ

နှစ်ယောက်သား အတူတကွ လေ့ကျင့်နေကြရင်းမှ ထ
ချူးသည် လန်းရောက်ရွက်၏ လေ့ကျင့်မှုများကို ပြုပြင်ပေးသ

ဖိုမ ဓားပညာ၏ သဘောတရားများကို အသေးစိတ်
ပြလိုက်လေသည်။

သူမသည် ကြိုးစား၍ လေ့ကျင့်နေသဖြင့် ယင်းသိုင်း
(၇)ကွက်များကို အကြမ်းအားဖြင့် နားလည်လိုက်လေတော့သ

* * *

ဖိုမ ဓားပညာ

အချိန်သည် တရွေ့ရွေ့ ကုန်ဆုံးသွားသည်။

ထိမ့်ချူးနှင့် လန်းရောက်ရွက်တို့ သိုင်းပညာ လေ့ကျင့်နေ
သည်မှာ (၅)ရက်ပင် ကျော်လွန်သွားလေသည်။

ကုန်လွန်ခဲ့သည် (၅)ရက်တာ ကာလအတွင်း... လန်း
ရောက်ရွက်နှင့် ထိမ့်ချူးတို့၏ ဖိုမ ဓားပညာများမှာ သာလွန်တိုး
တက်လာသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

ထိမ့်ချူးက လန်းရောက်ရွက်အား ကြည့်ကာမေးလိုက်
သည်။

"ညီမ ဓားကွက်ကို ကောင်းကောင်း မှတ်မိပြီလား"

လန်းရှောက်ရွက်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

"မှတ်တော့ မှတ်မိပါပြီ၊ ဒါပေမယ့် ရန်သူနဲ့ ရင်ဆိုင်တဲ့အ

မှာ စိတ်တိုင်းကျ တိုက်ခိုက်နိုင်ပ့ါမလားဆိုတာတော့ မသိဘူးေ

ထိမ့်ချူးက...

"ဒီလောက် ကျက်မှတ်ထားရင် ပူစရာ မလိုတော့ပါဘူ

ပြောရင်းမှ သူသည် တစ်ချက် ပြုံးလိုက်သည်။

ထို့နောက် လန်းရှောက်ရွက်အား လှမ်းမေးလိုက်၏။

"တို့ မြေအောက်ခန်းရောက်တာ ဘယ်လောက် ကြာပြီလ

လန်းရှောက်ရွက်က...

ငါးရက်လောက် ရှိပြီ ထင်တယ်"

ထိမ့်ချူးက မျက်မှောင်တွန့်၍...

"အင်း ငါးရက်ဆိုရင် အပြင်မှာ ဘာတွေ ဖြစ်ပျက်နေသ

မသိဘူး"

လန်းရှောက်ရွက်က...

"ကျွန်မတို့ လျှုဝမ်းအော့ရဲ့ အခြေအနေကို သွားကြည့်

သင့်ပြီ ထင်တယ်"

ထိမ့်ချူးက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

"ကောင်းသားပဲ"

* * *

လန်းရှောက်ရွက်နှင့် ထိမ့်ချူးတို့သည် အခန်းထဲမှ ထွက်

သောအခါ နေရောင်များသည် မျက်လုံးများအား စူးရှသွား

င် လင်းထိန်၍နေ၏။

အချိန်ကား မွန်းတည့်ချိန်ပင် ဖြစ်ပေသည်။

သူတို့သည် ဘုရားဆောင်မှ ထွက်လာသောအခါ လူတစ်

က်နှင့် ပက်ပင်း တိုးမိသွားလေသည်။

ထိုလူမှာ အခြားသူ မဟုတ်ပါ။

ကပ်ဟို့လျန်ပင် ဖြစ်သည်။

ထိမ့်ချူးက ကပ်ဟို့လျန်အား ကြည့်နေလိုက်သည်။

ကပ်ပတို့လျှန်သည် ထိမ့်ချူးအား တွေ့မြင်လိုက်သည်နှ

"ခင်ဗျားတို့ နှစ်ယောက် ထွက်လာမှကိုး"

ကပ်ပတို့လျှန်သည် ခါတိုင်းကဲ့သို့ မတူ တမူထူးခြား နေ

သူ၏ ချောမောလှပသော မျက်နှာပေါ်တွင် အမာရွတ်

ခု ပေါ်လာသည်။

သူ ဝတ်ပုံစားပုံကလည်း ပြောင်းလွဲနေ၏။

ယခင်ကဲ့သို့ လှပသော အဝတ်အစားအများ ဝတ်ဆင်

မရှိတော့ဘဲ ဟောင်းနွမ်းသော အဝတ်အစားကိုသာ ဝတ်ဆင်

သည်ကို တွေ့ရသည်။

ထိမ့်ချူးသည် ကပ်ပတို့လျှန်၏ ပြောင်းလဲပုံကို အံ့သြနေ

"ခင်ဗျား ဒဏ်ရာ ပျောက်သွားပြီလား"

ထိမ့်ချူးက မေးလိုက်သည်။

ကပ်ပတို့လျှန်က ပခုံးတစ်ချက် တွန့်ပြလိုက်သည်။

"ဒဏ်ရာကတော့ ပျောက်ပါပြီ၊ ဒါပေမယ့်..."

"ဒါပေမယ့် ဘာဖြစ်သလဲ"

"လျှူဝမ်းအော့က ဒဏ်ရာရသွားတယ်ဗျ"

ကပ်ပတို့လျှန်က အံကြိတ်ကာ ပြောဆိုလိုက်၏။

လန်းရှောက်ရွက်က ထိတ်လန့်သွားသည်။

"သူ့ဒဏ်ရာ တော်တော် ပြင်းထန်သလား"

ကပ်ပတို့လျှန်က...

"ပြင်းထန်လှတယ်လို့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ပေါ့ပေါ့

တန် သဘောထားလို့ မရဘူး"

လန်းရှောက်ရွက်က...

"သူက ဘယ်မှာ ဒဏ်ရာရသွားတာလဲ"

ထိုစဉ်မှာပင် လျှူဝမ်းအော့က ရောက်လာလေသည်။

"ကျွန်မ ဒဏ်ရာက မပြောပလောက်ပါဘူး"

ထိမ့်ချူးနှင့် လန်းရှောက်ရွက်တို့၏ မျက်လုံးများသည်

ျူဝမ်းအော့၏ မျက်နှာပေါ်သို့ ရောက်ရှိသွားကြသည်။

လန်းရှောက်ရွက်က သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

"ညီမ ဘယ်နေရာမှာ ဒဏ်ရာရသွားသလဲဟင်"

လန်းရှောက်ရွက်က စိုးရိမ်ကြီးစွာ လှမ်းမေးလိုက်သည်။

လျှူဝမ်းအော့က ပြုံးလိုက်သည်။

"သိပ်မပြောပလောက်ပါဘူး မမရယ်"

ထိမ့်ချူးက မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ...

"ကျိထင်းကျင်းတို့ လူစု ထပ်ပြီး ရောက်လာကြသေးတယ်

ဟုတ်လား"

လျှူဝမ်းအော့က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

"ဟုတ်တယ်"

သူမသည် စကားဦး လှည့်လိုက်လေသည်။

"ဒါနဲ့ အစ်ကိုတို့က ဗိုမဓားပညာကို လေ့ကျင့်လို့ ရပြီ

း"

လျှူဝမ်းအော့က မေးလိုက်သည်။

လန်းရှောက်ရွက်က ခေါင်းညိတ်ပြ၏။

"ရပါပြီ ဒါပေမယ့် မမက ဉာဏ်ထိုင်းတော့ ဓားပညာရဲ့

အနှစ်သာရကို ဖော်နိုင်ဖို့ မလွယ်ဘူး ထင်တယ်"

လျှူဝမ်းအော့က ထိမ့်ချူးအား မေးဆက်ပြကာ....

"အရေးမကြီးပါဘူး အစ်ကိုကြီးက ဖြည့်ပေးမှာပေါ့"

သူမသည် ပြောရင်း ကပ်ဟို့လျှန်ဘက်သို့ လှမ်းကြ

လိုက်လေသည်။

"အခုတခါ သူက တိတ်တဆိတ် မကူညီခဲ့ရင် ညီမ ဒဏ်

တော်တော် ရသွားလိမ့်မယ် ထင်တယ်"

ကပ်ဟို့လျှန်ကမူ ခေါင်းငုံ့နေ၏။ သူ ငြိမ်သက်နေသည်

ထိမ့်ချူးက...

"သူတို့လူ ဘယ်လောက်များများ ရောက်လာလဲ"

လျှူဝမ်းအော့က...

"လူအများကြီးပါပဲ"

ကပ်ဟို့လျှန်က လျှူဝမ်းအော့အား လှမ်းကြည့်လိုက်သည်

"လျှူဝမ်းအော့ရဲ့ ဓားပညာက သိပ်ကို တော်ပါတယ်၊ ထိ

တန်းသိုင်းသမားများကို တစ်ယောက်တည်းနဲ့ တွန်းလှန်ပစ်လို

တာပါ"

လျှူဝမ်းအော့က ပြုံးလိုက်သည်။

"ရှင်ကသာ တိတ်တဆိတ် မကူညီရင် ကျွန်မ အခုထ

ပိုဆိုးဖို့ ရှိပါတယ်"

ကပ်ဟို့လျှန်က မျက်နှာမထားတတ်စွာဖြင့်...

"ကျုပ်ကတော့ အချောင်ဝင်ပြီး ကျေးဇူးတင် ခံရတာပါဗျာ

ထိမ့်ချူးက အိတ်ထဲမှ ဆေးလုံးတစ်လုံး ထုတ်ယူလိုက်ပြ

လျှူဝမ်းအော့၏ ပါးစပ်ထဲသို့ ထည့်ပေးလိုက်သည်။

နှုတ်မှလည်း အမိန့်ပေးလိုက်၏။

"မျိုချလိုက်"

လျှူဝမ်းအော့က မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

"ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး"

ထိမ့်ချူးက မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ...

"စကားမပြောနဲ့"

သူသည် လျှူဝမ်းအော့၏ လက်ကောက်ဝတ်ကို ဆတ်ခနဲ

မ်းဆုပ်၏။ ထို့နောက် အံကို တင်းနေအောင် ကြိတ်ကာ...

"ဒဏ်ရာ ဒီလောက် ရထားတာတောင် ဖုံးကွယ်ထားဦးမ

ို့လား"

သူသည် လန်းရှောက်ရွက်ဘက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။

"ညီမ... သူ့ကို အခန်းထဲ ပို့လိုက်"

လျှူဝမ်းအော့မှာ မည်သည့် စကားမျှ မပြောနိုင်တော့ဘဲ

ိုက်ပါသွားရလေသည်။

* * *

လျှုဝမ်းအော့၏ ဒဏ်ရာသည် ကျောပြင်ပေါ်၌ ဖြစ်သ
လန်းရှောင်ရွက်သည် လျှုဝမ်းအော့၏ ကျောပြင်ကို
ချာစွာ စဉ်းစားကြည့်လိုက်သောအခါ လက်ဝါးရာတစ်ခုကို ထင်
ရှားရှား တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

သူမသည် တံခါးဝ၌ ရပ်စောင့်နေသော ထိမုံ့ချူးနှင့်
ဟို့လျှန်တို့ဘက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။

"ညီမရဲ့ ဒဏ်ရာဟာ ကျွန်မ သိသလောက်ဆိုရင် သိမ်း
ခြေသည်းရဲ့ လက်ချက် ဖြစ်ရမယ်"

ထိမုံ့ချူးက မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

"ဒုက္ခပဲ၊ ဒါဖြင့် ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ"

လန်းရှောက်ရွက်က သက်ပြင်းတစ်ချက်ချကာ...

"သိမ်းငှက်ခြေသည်းဆီက ဖြေဆေးကို တောင်းရုံပဲ ရှိတော့
တာပေါ့"

ထိမုံ့ချူးက...

"သိမ်းငှက်ခြေသည်း အခု ဘယ်မှာရှိသလဲ"

ကပ်ဟို့လျှန်က ထိမုံ့ချူးအား ကြည့်ကာ...

"ကျုပ်ကိုယုံရင် လိုက်ပြပေးပါ့မယ်"

"ကောင်းပြီလေ ဘယ်တော့ သွားကြမလဲ"

"ညမှသွားရင် ကောင်းမယ်၊ ကျွန်တော် ပြန်ပြီး အစီအစဉ်
လုပ်လိုက်ပါဦးမယ်"

သူသည် ခြေလှမ်းကို နှစ်လှမ်းခန့် လှမ်းလိုက်ပြီး လည်ပြန်
ကြည့်ကာ...

"သြော်... ဒါနဲ့ လျှုဝမ်းအော့ရဲ့ ဒဏ်ရာ အတော်ပြင်းထန်
နေတယ် ဟုတ်လား"

သူ့ လေသံတွင် စိုးရိမ်ဟန်အပြည့် ပါရှိနေ၏။

ထိမုံ့ချူးက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

"ဟုတ်တယ်၊ သူက ရရှိထားတဲ့ အဆိပ်ကို ပါးပါးနပ်နပ်နဲ့
တစ်နေရာကို အတွင်းအားနဲ့ စုထားလိုက်လို့ အသည်းနှလုံးကို သွား
ထိဘဲ ခံနိုင်ရည် ရှိနေတာ"

ကပ်ဟို့လျှန်က...

"ဒဏ်ရာက ဘယ်လောက်ကြာကြာ ခံနိုင်သေးသလဲ"

ထိမုံ့ချူးက မျက်လွှာချကာ...

"ကျုပ်က သူ့ရဲ့ သွေးကြော ဆယ့်လေးနေရာကို ပိတ်ထ
လိုက်တဲ့အတွက် အနည်းဆုံး တစ်ပတ်လောက်တော့ အဆိပ်ကို ထိ
ထားနိုင်သေးတယ်"

ကပ်ပဟိုလျှန်က...

"ဒါဖြင့် ကျွန်တော် ပြန်လိုက်ပါဦးမယ်၊ ညကျမှ လာခဲ့
မယ်"

သူသည် ပြောပြီးသည်နှင့် ထွက်ခွာသွားလေတော့သည်

* * *

လန်းရှောက်ရွက်သည် ကပ်ပဟိုလျှန် ပျောက်သွားသည်အ
ကြည့်ပြီးနောက် သက်ပြင်းအသာချလိုက်သည်။

"အစ်ကို တွေ့လိုက်သလား"

ထိမုံ့ချူးက...

"ဘာကို တွေ့ရမှာလဲ"

လန်းရှောက်ရွက်က...

"ကပ်ပဟိုလျှန်က လျူဝမ်းအော့အပေါ် ဂရုစိုက်တာ မလွန်
န်းဘူးလား"

ထိမုံ့ချူးက မျက်မှောင်ကြုတ်၍…

"အဲဒါ ဘာဖြစ်လို့လဲ"

လန်းရှောက်ရွက်က ခေါင်းကုတ်ရင်း မကျေနပ်ဖြင့်…

"အစ်ကိုကလည်း နားဝေးလိုက်တာ ကပ်ဟို့လျှန်ဟာ အ ကျင့်စာရိတ္တ မကောင်းဘူးရှင့်"

ထိမုံ့ချူးက ပြုံးလိုက်သည်။

"လျှူဝမ်းအော့ရဲ့ အကြောင်းကို သူ ကောင်းကောင်း သိ တယ်ကွာ၊ သွားစမိရင် သူပဲ ဒုက္ခရောက်မှာပဲ"

လန်းရှောက်ရွက်က သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။

"တစ်ယောက်ရဲ့ အခက်အခဲကို တစ်ယောက်က အကူအညီ ပေးတဲ့အခါမှာ သံယောဇဉ်ကြိုးဆိုတာ တွယ်တတ်ပါတယ်"

ထိမုံ့ချူးကတော့ ခပ်အေးအေးပင်။

"ငါ့ ညီမက မိန်းကလေးဆိုပေမယ့် ယောကျ်ားစိတ် ရှိနေ တယ်၊ ဒါကြောင့် သူ့ကိုယ်သူ ထိန်းနိုင်မယ်လို့ ယူဆတယ်"

ထိမုံ့ချူးက ပြုံးယင်း လန်းရှောက်ရွက်အား ကြည့်က…

"ညီမက လျှူဝမ်းအော့အပေါ် အတော် သံယောဇဉ် ရှိ ပြီထင်တယ်"

လန်းရှောက်ရွက်က ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၏။

"ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်မ သူ့ကို သံယောဇဉ်ရှိတယ်၊ အင်း… သံယောဇဉ်ရှိစရာ အကြောင်းလည်း ရှိနေတယ်လေ"

ထိမုံ့ချူးက မျက်ခုံးတွန့်၍…

"ဘာအကြောင်းများလဲ"

"အစ်ကိုတို့ရဲ့ ဆရာဟာ နဂါးပတ်အလံပိုင်ရှင် မဟုတ် …း"

"ဟုတ်တယ်"

"အစ်ကိုတို့ ဆရာက တပည့်ဆိုလို့ အစ်ကိုနဲ့ လျှူဝမ်းအော့ …ယောက်တည်းပဲ ရှိတယ် မဟုတ်လား"

"ဟုတ်ပါတယ်"

"နဂါးပတ်အလံပိုင်ရှင်ဟာ ယောကျ်ားတပည့် တစ်ယောက် …ပဲ လက်ခံခဲ့တဲ့ ထုံးစံရှိတယ် မဟုတ်လား"

"ဒါဖြင့် သူက တပည့်တစ်ယောက် ရရှိပြီးမှ နောက်ထပ် …ည့်ကို လက်ခံခဲ့တယ်၊ လက်ခံခဲ့တဲ့ တပည့်ဟာလည်း မိန်းက …း ဖြစ်နေတယ်ဆိုတော့ အကြောင်းမရှိလို့ မဖြစ်ဘူး ထင်တယ်"

ထိမုံ့ချူးသည် မိမိ၏ဆရာက နောက်ထပ် မိန်းကလေး …ယ်တစ်ယောက်ကို တပည့်အဖြစ် လက်ခံခဲ့သည်ကို အံ့သြမိသော် …ုံး မည်သို့မျှ စဉ်းစားခြင်း မပြုခဲ့ပါ။

ယခု လန်းရှောက်ရွက် ပြောလိုက်တော့မှ ပို၍ အံ့အားသင့် …ဉ်းစားနေမိ၏။

အတန်ကြာသည့်တိုင် ခပ်ထွေထွေ ဖြစ်နေမိရင်းမှ လန်း …က်ရွက်ကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်၏။

"ဟုတ်တယ်… အကြောင်းတော့ ရှိမယ် ထင်တယ်"

လန်းရှောက်ရွက်က…

"ဒီအကြောင်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး လျှူဝမ်းအော့က သိချင် … သိမယ်၊ မသိချင်လည်း မသိဘူး"

ထိမုံ့ချူးက ပြုံး၍...

"သိရင် ပြောပြလိမ့်မယ် ထင်တယ်"

လန်းရှောက်ရွက်က...

"အဲဒီ အကြောင်းရင်းကို အစ်ကိုက ဂရုစိုက်ပြီး ရှာဖွေဖေ
ထုတ်မယ်ဆိုရင် တွေ့ရှိနိုင်မယ်လို့ ထင်ပါတယ်"

ထိမုံ့ချူးက...

"ကျုပ် ဆရာက သိုင်းပညာဘက်မှာ အတော် ထူးချွန်
တယ်၊ ဒ့ါအပြင် ဉာဏ်ပညာမှာလည်း မီနိုင်တဲ့လူ မရှိသလော
ပါပဲ"

လျူဝမ်းအော့ရဲ့ အရည်အချင်းကကော"

ထိမုံ့ချူးက လန်းရှောက်ရွက်အား ပြုံး၍ ကြည့်ကာ...

"အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရမယ်ဆိုရင် ကျုပ်ထက် အများကြီ
သာပါတယ်"

"အစ်ကိုထက် မသာသည့်တိုင်အောင် အစ်ကို့ထက် မ
ဘူးဆိုတာ ကျွန်မ ယုံကြည်တယ်၊ ဒါပေမယ့် သိုင်းလောက အ
အကြံ နနယ်သေးတယ်၊ ဒါကြောင့် ကပ်ဟို့လျှန်ကို သတိထား
သင့်တယ်"

ထိမုံ့ချူးသည် သက်ပြင်းတစ်ချက် ရှိုက်ထုတ်လိုက်မိ

"အင်း... ညီမ ပြောသလိုဆိုရင် သူ့ကို ဒီအတိုင်း ပစ်ထ
လို့တော့ မဖြစ်ဘူး"

လန်းရှောက်ရွက်က ပြုံးလိုက်သည်။

"ကျွန်မက (၈)ကွက်အင်းဂိုဏ်းချုပ် ဖြစ်ခဲ့တယ်ဆိုတေ

ကောင်းတဲ့ ဉာဏ်တွေ သူများထက် များတယ်လေ၊ ဒီတော့ ဘယ်
မျိုးမဆို အဆိုးဘက်က တွက်ထားတာပါ"

ထိမုံ့ချူးက ပြုံးလိုက်လေသည်။

"ညီမက အစ်ကို့ထက် ပိုပြီး အမြော်အမြင် ကြီးတယ်လို့ပဲ
ရတော့မှာ ထင်ပါရဲ့ကွာ"

သူသည် ထိုင်ရာမှ ထလိုက်သည်။

"ကဲ... ညီမက လျူဝမ်းအော့ကို စောင့်ထားလိုက်ပါဦး၊ အစ်
အစီအစဉ် သွားလုပ်လိုက်ပါဦးမယ်၊ ကပ်ဟို့လျှန်က အစ်ကို့ကို
င်ချောက်ထဲ မျှားခေါ်ရင် ခေါ်သွားမှာ"

လန်းရှောက်ရွက်က...

"ကပ်ဟို့လျှန်ဆိုတဲ့ လူကို မှန်းဆရတာ ခက်တယ်၊ သူ
လုပ်မယ်ဆိုတာ သိဖို့ မလွယ်ပါဘူး"

လန်းရှောက်ရွက်က တွေးတွေးဆဆ ပြောလိုက်၏။

ထိမုံ့ချူးက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

"ဒါ ဟုတ်တယ်"

လန်းရှောက်ရွက်က...

"သူဟာ အလွန်တော် အလွန်ကောင်းတဲ့ လူတစ်ယောက်၊
ဘာထက်တောင် ကောင်းတဲ့လူတစ်ယောက် ဖြစ်လာချင် ဖြစ်
နိုင်တယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်မတို့က အဆိုးဘက်က တွေးရမှာပဲ"

ထိမုံ့ချူးက အေးဆေးစွာဖြင့်...

"ညီမ စိတ်မပူပါနဲ့၊ သူသာ မကောင်းတာ ကြံစည်တာကို
ရင် အစ်ကို သူ့ကို သတ်ပစ်လိုက်မှာပဲ"

သူသည် ပြောပြီးသည်နှင့် ပြင်ဆင်ရန် ထွက်ခွာသွားေ
သည်။

* * *

လန်းရှောက်ရွက်သည် ရင်ထဲ၌ လေးလံနေ၏။

ယခု လျှုဝမ်းအော့က ဒဏ်ရာ ပြင်းထန်စွာ ရနေ၏။

ထိမုံ့ချူးက ဖြေဆေး ရနိုင်ရန်အတွက် ကပ်ဟို့လျှန်
အတူတူ သွားရတော့မည် ဖြစ်သည်။

လောလောဆယ်တွင် ကွမ်းကျုံးရပ် ဦးဆောင်ခဲ့သေ
ကျားမာန်အာမခံဌာန၏ အင်အားများမှာလည်း အလွန်အားနည်းေ
သော အခြေအနေ၌ ရှိနေ၏။

နယ်စားကြီး၏ ဂေဟာတွင် ကိုယ်ရံတော် တပ်ဖွဲ့များ ရှိ
သော်လည်း ယင်းတို့၏ သိုင်းပညာမှာ ရန်သူ၏ အင်အားနှင့် ယှ
နိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်ပါ။

အဘက်ဘက်မှ တွေးကြည့်မိလေတိုင်း လန်းရှောက်ရွ
သည် သက်ပြင်းကိုသာ အခါခါ ချနေမိ၏။

အမှန်စင်စစ် နယ်စားကြီးဂေဟာ တစ်ခုလုံး၏ လုံခြုံ
တာဝန်မှာ မိမိ ခေါင်းပေါ်၌ ကျရောက်နေသည်ကို နားလည်လိုက်
လေသည်။

ထို့ကြောင့် ထိမုံ့ချူး ထွက်ခွာသွားပြီးနောက် သူသည် နယ်
းကြီးဂေဟာ၏ လုံခြုံရေးကို အသစ်တဖန် ပြန်လည် စီစဉ်ရလေ၏။

လန်းရှောက်ရွက်သည် သိုင်းလောကတွင် ကျင်လည်ကျက်
းခဲ့သည်မှာ နှစ်ပေါင်း အတန်ကြာပြီ ဖြစ်၏။

ပရိယာယ် ဆင်ခြင်း၊ ဉာဏ်စမ်းပြိုင်ခြင်း စသည်များတွင်
များထက် ပို၍ ထူးချွန်နေ၏။

ထို့ကြောင့် သူမသည် လျှုဝမ်းအော့၏ လုံခြုံရေးကိုပါ တစ်
းတစ်ဖုံ စီစဉ်လိုက်သည်။

ရှေးဦးစွာ လန်းရှောက်ရွက်သည် လျှုဝမ်းအော့အား လျှို့
က်သော နေရာတစ်ခုသို့ ပို့ထားလိုက်သည်။

ထို့နောက် သူမ၏ ဂိုဏ်းသားထဲမှ သိုင်းပညာ အတော်ဆုံး
ာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်အား လျှုဝမ်းအော့အဖြစ် ရုပ်ဖျက်
ှ ဟန်ဆောင်ရုပ်ပြထား၏။

သူမကိုယ်တိုင်လည်း အိမ်ဖော်တစ်ယောက်အဖြစ် ရုပ်ဖျက်
းလိုက်သည်။

* * *

ထိမုံ့ချူးသည် ကြိုတင်ပြင်ဆင်မှုများ ပြုလုပ်ပြီး...
ကပ်ပဟို့လျှန်သည် သာမန်ကုန်သည်တစ်ယောက် အနေဖြင့် ဝ...
ထားပြီး ရောက်ရှိလာသည်။

ထိမုံ့ချူးက မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

"ခင်ဗျား ရုပ်ဖျက်သွားမယ် ဟုတ်လား"

ကပ်ပဟို့လျှန်က မျက်နှာတုတစ်ခုကို ယူ၍ မျက်နှာပေ... တပ်ဆင်လိုက်လေသည်။

"ဒီမျက်နှာကို သေချာ မှတ်ထားပါ"

ထိမုံ့ချူးက မျက်ခုံးတွန့်ကာ...

"သူက ဘယ်သူလဲ"

ကပ်ပဟို့လျှန်က ရှင်းပြလိုက်၏။

"ဒီမျက်နှာပိုင်ရှင်ဟာ ကျိုထင်းကျင်းရဲ့ အားအထားရဆုံး တပည့်သုံးယောက်အနက် တပည့်အငယ်ဆုံး ဖြစ်ပါတယ်"

ထိမုံ့ချူးက ပြုံးလိုက်သည်။

"ခင်ဗျား အခုလို ကြိုတင် ပြင်ဆင်ထားပုံ ထောက်တော့"

စကားကို အဆုံးမသတ်ဘဲ အဖြေစောင့်မျှော်သည့် အကြည့်ဖြင့် လှမ်းကြည့်သည်။

ကပ်ပဟို့လျှန်က အေးစိမ့်သော အသံဖြင့်...

"သူတို့က ကျုပ်ကို အထင်သေးတယ်၊ ကျုပ်ရဲ့ သိုင်းပညာက သူတို့လောက် မတော်ပေမယ့် သိုင်းလောကမှာ ဖြစ်ပျက်နေတဲ့ အကြောင်းအရာတွေဟာ သိုင်းပညာချည်းပဲ အားကိုးလို့ မရဘူးဗျ"

ထိမုံ့ချူးက ပြုံးလိုက်သည်။

"ကဲ... တို့ သွားကြမယ်"

ကပ်ပဟို့လျှန်က လက်ကာပြလိုက်လေသည်။

"နေဦး ကျုပ်ရဲ့ လှုပ်ရှားမှုကို ပြောပြရဦးမယ်"

"ပြောပါ"

"အခု ကျုပ်တို့က ရန်သူရဲ့ နယ်မြေထဲကို ဝင်ရောက်တဲ့အခါမှာ ခင်ဗျားအနေနဲ့ ကျုပ်ကို ထောက်ပံ့ကူညီဖို့သာ တာဝန်ယူရပါ့မယ်"

ထိမုံ့ချူးက မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

"ခင်ဗျားတစ်ယောက်တည်း သွားမလို့ ဟုတ်လား"

ကပ်ဟို့လျှန်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

"ဟုတ်တယ်၊ ခင်ဗျားနဲ့ ကျုပ်နဲ့တွေ့ဆုံ ဆက်သွယ်
နေရာတစ်ခု သတ်မှတ်ထားရင် လုံလောက်ပါပြီ"

ထိမ့်ချူးက မဝံ့မရဲ လေသံဖြင့်...

"ဖြစ်ပါ့မလားဗျာ"

ကပ်ဟို့လျှန်သည် ထိမ့်ချူးအား ပြုံးပြလိုက်၏။

"ခင်ဗျားရဲ့ သိုင်းပညာဟာ ကျုပ်ထက် အဆပေါင်းများ
သာပါတယ်ဗျာ၊ ဒါပေမယ့် ဒီတစ်ခါ ကျုပ် လုပ်ဆောင်ရမယ့် တာ
ဟာ သူတို့နဲ့ တိုက်ခိုက်ဖို့ မဟုတ်ပါဘူး"

ထိမ့်ချူးက အံ့အားသင့်သွားလေသည်။

"ဒါဖြင့် ခင်ဗျား ဘာလုပ်မလို့လဲ"

ကပ်ဟို့လျှန်က ခပ်ပြုံးပြုံး မျက်နှာလေးဖြင့်...

"ကြိုတင် ပြောမပြနိုင်တာကိုတော့ ခွင့်လွှတ်ပါ"

ထိမ့်ချူးက...

"ကျုပ် သဘောပေါက်ပါပြီ၊ ခင်ဗျားက သူတို့ဆီကို ဝင်
ပြီးတော့ လုပ်ကြံမယ် ဟုတ်လား"

"ဒီလို ပြောလို့လည်း ရပါတယ်"

သူသည် ပြောပြီးသည်နှင့် ထွက်ခွာသွားလေသည်။

ထိမ့်ချူးက သူ့နောက်မှ ထပ်ကြပ်မကွာ လိုက်သွား
သည်။

* * *

ကြိုတင် စီစဉ်ထားသည့်အတိုင်း ညအမှောင်ထုကို အကာ
အကွယ်ယူကာ ကပ်ဟို့လျှန်သည် ထိမ့်ချူးအား အလွန်ကြီးမား
သော ခြံဝင်းတစ်ခုသို့ ခေါ်ဆောင်သွားလေသည်။

"ဒီမှာ ခဏစောင့်ပါ"

ထိမ့်ချူးက ခြေလှမ်းရပ်တန့်လိုက်၏။

"ခြံဝင်းအပြင်ကနေ စောင့်နေရမှာလား"

"ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျုပ် ခဏ ဝင်သွားကြည့်မယ်"

"ဘာကို ကြည့်မလို့လဲ"

"ကျိုထင်းကျင်းရဲ့ တပည့်ဟာ ဒီမှာ ရှိနေသလားဆိုတာ
ကြည့်မလို့ပါ"

"ခင်ဗျား ဘာလုပ်မလို့လဲ"

"သူတို့ ဒီမှာ ရှိနေရင် သူတို့အဖြစ် ဟန်ဆောင်ပြီး ကျို ကျင်းဆီကို သွားမလို့ပါ"

"ကျိုထင်းကျင်းက ဒီမှာ မနေဘူးလား"

"မနေပါဘူး"

"တကယ်လို့များ သူ့ တပည့်တွေ မရှိဘူးဆိုရင်ကော

"သူတို့ ရှိဘူးဆိုရင်တော့ တခြားနည်းလမ်း ရှာရမှာ

သူ့စကားက လွန်စွာ မရေမရာ နိုင်လွန်းလှ၏။

ထိမုံ့ချူးက မျက်မှောင်ကြုတ်သွားမိသည်။

သူသည် ကပ်ဟို့လျှန်အား တစ်ချက်ကြည့်ကာ...

"ကျိုထင်းကျင်းရဲ့ တပည့်တွေ ဘာကြောင့် ဒီမှာ နေရ လဲ"

ကပ်ဟို့လျှန်က...

"ကျုပ် တွေးမိတာတော့ ကျိုထင်းကျင်းက တော်တော် ဖိုးရှိတဲ့ ပစ္စည်းတွေကို ဒီမှာလာထားလို့ သူ့တပည့်သုံးယောက် အစောင့်ချထားတာ ဖြစ်နိုင်တယ်"

ထိမုံ့ချူးက...

"ကဲ... ကျုပ်က ဘာလုပ်ရမလဲ ပြော"

ကပ်ဟို့လျှန်က...

"ခင်ဗျား လမ်းခွဆုံမှာ စောင့်နေပါ၊ ကျုပ်နောက်ကို လိုက်လာတာ တွေ့ရင် အဲဒီလူတွေကို တိုက်ထုတ်ပေးပါ"

ထိမုံ့ချူးက ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်၏။

* * *

ကပ်ဟို့လျှန်သည် အုတ်နံရံကို ကျော်၍ အထဲသို့ ဝင်ရောက်သွားသည်။

ကပ်ဟို့လျှန်တစ်ယောက် မြင်ကွင်းမှ ပျောက်ကွယ်သွားသည်နှင့် ထိမုံ့ချူးသည် ကပ်ဟို့လျှန် မှာကြားသည့်အတိုင်း လိုက်မလုပ်ဘဲ အနီးရှိ အိမ်ခေါင်မိုးပေါ်သို့ တက်သွားလေသည်။

သူသည် အိမ်ခေါင်မိုး၌ ထိုင်ချလိုက်ပြီး အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်နေ၏။

နာရီဝက်ခန့် အကြာတွင် အခြား ခေါင်မိုးပေါ်မှ လူရိပ်တစ်ခုသည် အောက်သို့ ခုန်ဆင်းလာသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

ထိုလူသည် ဘေးဘီသို့ တစ်ချက် ကြည့်လိုက်သည်။ ပြီးနောက် တောင်ဘက်သို့ လျှောက်သွားလေသည်။

ထိမုံ့ချူးသည် ထိုလူအား သေချာစွာ ကြည့်လိုက်သော…
ခါ ထိုသူမှာ ရုပ်ဖျက်ထားသော ကပ်ဟို့လျှန် ဖြစ်နေသည်ကို တွေ…
မြင်လိုက်လေသည်။

သူသည် ခေါင်းမိုးပေါ်မှ ခုန်ချလိုက်လေ၏။

အောက်သို့ ရောက်သည်နှင့်

"ကပ်ဟို့လျှန်..."

သူသည် ခေါ်ရင်း အနီးသို့ ချဉ်းကပ်သွားသည်။

ထိုလူက ခြေလှမ်း ရပ်တန့်လိုက်ပြီး နောက်သို့ လှည့်…
ပြုံးပြလိုက်သည်။

ရုတ်တရက် ဓားရောင်တစ်ချက် ဝင်းလက်သွား၏။

ဓားသည် ထိမုံ့ချူးအား လျှပ်တပြက် တိုက်ခိုက်လိုက်၏။

ထိုတိုက်ခိုက်မှုမှာ အလွန် လျင်မြန်လှပေသည်။

ဤတိုက်ခိုက်မှုမျိုးကို မည်သူကမျှ ရှောင်တိမ်းနိုင်မည် မ…
ဟုတ်ပါ။

သို့သော် ထိမုံ့ချူးက အရှိန်ကို ရုတ်တရက် သတ်လိုက်ပြီး…
ရှောင်တိမ်းလိုက်လေသည်။

တဆက်တည်းမှာပင် ဓားကို ဆွဲထုတ်လိုက်ပြီး ပြန်လည်…
တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။

* * *

သူတို့နှစ်ယောက်သည် သိုင်းကွက်(၃)ကွက်မျှသာ တိုက်
…လိုက်၏။

ထိမုံ့ချူးမှာ အသာ ရရှိလိုက်သည်။

သူသည် တိုက်ခိုက်ယင်း အသံတိုးတိုးဖြင့်...

"ခင်ဗျားက ကပ်ဟို့လျှန် မဟုတ်ဘူးလား"

ထိမုံ့ချူးက မကျေမနပ်မေးသော်လည်း ထိုသူက မဖြေပါ။

ထိုစဉ် ကပ်ဟို့လျှန်၏ အသံသည် သူ့နောက်မှ ထွက်ပေါ်
…လေသည်။

"ကျူပင်ခုတ် ကျူငုတ်မကျန်အောင် သုတ်သင်ပစ်လိုက်ပါ"

ထိမုံ့ချူးက ဓားကွက်တစ်ချက် ပြောင်းလိုက်ပြီး တိုက်ခိုက်လိုက်ရာ၊ ဤတွင် သူ၏ ဓားသည် ထိုလူ၏ ရင်ဝသို့ စိုက်ဝင်သွားလေတော့သည်။

ထိမုံ့ချူးသည် ဓားကို ပြန်သိမ်းဆည်းလိုက်ပြီး နောက်ကို လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

သူ့နောက်[illegible]ါးတစ်ရိုက်ခန့် အကွာတွင် ဓားထိမှန်၍ သေဆုံးသော လူနှင့် ရုပ်ချင်း အဝတ်စားချင်း ပုံတူသော လူတစ်ယောက် ရပ်နေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

ထိမုံ့ချူးက သေချာစွာ ကြည့်လိုက်၏။

သူတို့သည် အဝတ်အစားနှင့် ရုပ်သွင်များသည် ခွဲမရအောင် ဖြစ်နေသဖြင့် မျက်မှောင်ကြုတ်သွားလေသည်။

"ခင်ဗျားက ကပ်ဟို့လျှန် မဟုတ်လား"

ထိမုံ့ချူးက သေချာစေရန် မေးလိုက်၏။

ထိုလူက အသံတိုးတိုးဖြင့်...

"ဟုတ်ပါတယ်... ဒီအလောင်းကို အမြန်ဆုံး မြှုပ်ပစ်မှ ဖြစ်မယ်"

သူသည် ပြောရင်း သေဆုံးသွားသော အလောင်းအား ဆွဲယူသွားပြီးလျှင် ထူထပ်သော ချုံဖုတ်ထဲသို့ ပစ်ထားလိုက်လေ၏။

* * *

အလောင်းအား ဝှက်ထားပြီးသည့်နောက် ထိမုံ့ချူးက မျက်[illegible]ာင်ကြုတ်လျက်...

"အခု ကျုပ်တို့ ဘာဆက်လုပ်ရမှာလဲ"

ကပ်ဟို့လျှန်က...

"အခု သေဆုံးသွားတဲ့ လူဟာ ကျိထင်းကျင်းရဲ့ အားအ[illegible]းရဆုံး တပည့်တစ်ယောက် ဖြစ်တယ်၊ ဒါကြောင့် ကျုပ်အဖို့[illegible]ထင်းကျင်းဆီသွားဖို့ အဆင်ပြေသွားတာပေါ့"

ကပ်ဟို့လျှန်က သူ့ အစီအစဉ်ကို သဘောကျစွာ ပြော[illegible]က်သည်။

ထိမုံ့ချူးက…

"အခု ကျုပ်က ခင်ဗျားနောက်ကို လိုက်ရမှာလား"

"မလိုပါဘူး၊ ခင်ဗျား လမ်းဆုံလမ်းခွမှာပဲ စောင့်ပါ၊ ကျုပ်က ဖြေဆေးရအောင် ယူမယ်၊ အဲ… ရပြီးတဲ့ အခါကျမှ ကျုပ်နောက်က လိုက်နှောင့်ယှက်တဲ့လူကို ဝင်ပြီး ရှင်းပေးပါ၊ တကယ်လို့မှာ မိုးလင်းတဲ့အထိ ကျုပ်က ပြန်ရောက် မလာဘူးဆိုရင် ခင်ဗျား ပြန်သွားပါတော့"

သူသည် ပြောပြီးသည်နှင့် ချာခနဲလှည့်ကာ လျှောက်သွားလေသည်။

ထိမုံ့ချူးက ကပ်ဟိုလျှန်အပေါ် သံသယ ရှိနေသဖြင့်…

"နေပါဦးဗျ၊ ကျုပ်က ဘယ်မှာ စောင့်ရမယ်ဆိုတာ သေသေချာချာ ပြောပြပါဦး"

ကပ်ဟိုလျှန်က…

"ကောင်းပြီလေ ကျုပ် လိုက်ပြပြီးမှ သွားပါ့မယ်"

ဤနေရာသည် လမ်းသုံးခွဆုံရာ နေရာဖြစ်၏။

ကပ်ဟိုလျှန်သည် ကျိုထင်းကျင်း၏ အကြောင်းကို အတော်အတန် သိထားဟန် ရှိသည်။

ကပ်ဟိုလျှန်သည် ခြေလှမ်း ရပ်တန့်လိုက်ပြီး အဆောက်အအုံတစ်ခုအား ညွှန်ပြလိုက်သည်။

"ခင်ဗျား ဟောဒီမှာ စောင့်ပါ၊ ကျုပ် ပြောတဲ့အတိုင်း မိုးလင်းမှ ပြန်မရောက်လာရင် ခင်ဗျား ကျုပ်ကို မစောင့်တော့ဘဲ ပြန်သွားပါဗျာ"

သူသည် ပြောပြီးသည်နှင့် ထွက်ခွာသွားလေသည်။

ထိမုံ့ချူးသည် ကပ်ဟိုလျှန်တစ်ယောက် အတော်ဝေးဝေးသို့ ရောက်သွားတော့မှ အနီးရှိ အဆောက်အအုံတစ်ခုထဲသို့ ချဉ်းကပ်ကာ ဝင်ရောက်ပုန်းကွယ်လိုက်လေသည်။

* * *

ထိမုံ့ချူးသည် အတန်ကြာ စောင့်နေရာမှ လူနှစ်ယောက်သည် လမ်းခွဆုံသို့ ရောက်ရှိလာကြသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

ထိုလူနှစ်ယောက်မှာ သာမန်လူများ မဟုတ်ကြပါ။

သူတောင်းစားကလေးနှစ်ယောက် ဖြစ်သည်။

ထိမုံ့ချူးသည် ထိုလူနှစ်ယောက် အခြေအနေကို သေချာစွာ အကဲခတ်ကြည့်နေ၏။ သူတောင်းစားနှစ်ယောက်အနက် ဘယ်ဘက်မှ နေသောသူက…

"ဟေ့ ညီလေး သူတို့စခန်းက ဒီအနီးတစ်ဝိုက်မှာ ရှိတယ်ဆိုတာ ငါ သိထားတယ်ကွ"

ထိုအခါ ဝဲဘက်မှ ရှိနေသော လူငယ်က…

"ဒီလို ပြောလို့ ဘယ်ရမလဲ၊ တိတိကျကျ ပြောမှ ဖြစ်မှာ"

ယခု ထိမ့်ချူးသည် ထိုသူတောင်းစားနှစ်ယောက်မှာ မ
သူမည်ဝါ ဖြစ်သည်ကို ခန့်မှန်း၍ ရလေသည်။

သူသည် ထိုခန့်မှန်း ချက်ကို လွန်စွာ သဘောကျစွာဖြ
ခေါင်းတညိတ်ညိတ် ပြုကာ ပြုံး နေ၏။

သူ့အတွေးဖြင့် ဤလူငယ် သူတောင်းစားနှစ်ယောက်မှ
ခေတ်ပန်းဂိုဏ်း၏ အလွန် အားထားရသော မိုးမြေနဂါးတို့ ဖြစ်
မည်ဟု ယုံကြည်လေသည်။

* * *

ထိမ့်ချူး တွေးထင်ထားသည့်အတိုင်းလည်း မှန်ကန်ခဲ့
သည်။

ထိုလူငယ် သူတောင်းစားနှစ်ယောက်မှာ မိုးနဂါးပေါင်းချိ
နှင့် မြေနဂါးဖန်းကျင့်တို့ပင် ဖြစ်ကြ၏။

ရပ်နေကြရင်းမှ မြေနဂါးဖန်းကျင့်က...

"သူတို့ရဲ့ စခန်းနေရာကို သေချာစုံစမ်းရင်တော့ ရပါတ
ဒါပေမယ့် သူတို့ကလည်း ကင်းပုန်းတွေ ထားမှာပေါ့"

မိုးနဂါးပေါင်းချိန်းက...

"ဒါဖြင့် ညီလေးက ဘယ်လိုလုပ်ချင်သလဲ"

မြေနဂါးဖန်းကျင့်က...

"ညီလေးရဲ့ သဘောကတော့ ဟောဒီနေရာမှာ ပုန်းပြီး
တာ စောင့်ကြည့်နေရင် သဲလွန်စရမယ်လို့ ယုံကြည်တယ်"

သူ၏ ထင်မြင်ချက်ကို ပြောပြယင်း ဆန္ဒတောင်းခံသလို
မှကြည့်လိုက်၏။

မိုးနဂါးပေါင်းချိန်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

"ညီလေး ပြောတာ မှန်တယ်၊ ဒီနေရာ လမ်းသုံးခွဆုံ
စ်တဲ့အတွက် ဘယ်သူမဆို ဒီလမ်းကနေ သွားလာကြမှာပဲ"

သူတို့နှစ်ယောက်သည် ယင်းသို့ ပြောပြီးသည်နှင့် အ
ကာက်အအုံ ရှိရာသို့ ပြေးဝင်လာပြီး ပုန်းကွယ်လိုက်လေသည်။

ထိုလူနှစ်ယောက် ပုန်းကွယ်နေသော နေရာသည် ထိမ့်ချူး
နေသော နေရာနှင့် ဝါးနှစ်ရိုက်အကွာတွင် ရှိ၏။

အသက်ပြင်းပြင်း ရှူလိုက်သည်နှင့် တစ်ဘက်လူက သိ
းနိုင်သည်။

ထို့ကြောင့် ထိမ့်ချူးအညဲ အသက်ပြင်းပြင်း မရှူဘဲ နေရ
သည်။

* * *

ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးသည် တိတ်ဆိတ်၍ နေ၏။

သုံးခွဆုံ လမ်းမတစ်ခုလုံးတွင်လည်း ဖြတ်သန်းသွားလာ လုံးဝမရှိပါ။

ထိမုံ့ချူးသည် စိတ်ရှည်စွာ စောင့်နေ၏။

မကြာပါချေ။

လူရိပ်နှစ်ခုသည် သုံးခွဆုံလမ်းမသို့ ရောက်ရှိ လာကြ သည်။

သူတို့သည် ခေတ္တရပ်နားပြီးနောက် ယာဘက်လမ်း တိုင်း ပြန်လျှောက်သွားပြန်လေသည်။

ယင်းလူနှစ်ယောက်မှာ ကျိုထင်းကျင်းလက်အောက်ရှိ ကိုယ် တော် လေးယောက်အနက် ဓားပျံဝူးစင့်နှင့် အဖြူရောင်အကျီ သိုင်း မား ရှုံ့ရှန်း ဖြစ်သည်။

သူတို့နှစ်ယောက် သွားသောနေရာသည် မြို့ထဲသို့ ဝင် ောက်မည့်လမ်းမ ဖြစ်သည်။

ထိမုံ့ချူးသည် လန်းရှောက်ရွှက်အဝ မ်ပူပန်လာမိ ၏။

တကယ်၍ ယင်းလူနှစ်ယောက်သည် နယ်စားကြီးဂေဟာ ို့ဝင်ရောက် တိုက်ခိုက်မည်ဆိုလျှင် လန်းရှောက်ရွှက် ဒုက္ခရောက် ည်ကို စိတ်ပူမိလေသည်။

သူသည် ယင်းသို့ စိုးရိမ်ပူပန်နေစဉ် အမှောင်ထုထဲ၌ ပုန်း ွယ်နေသော မိုးနဂါးနှင့် မြေနဂါးတို့သည် ထိုလူနှစ်ယောက်၏ ောက်သို့ မယောင်မလည် လိုက်သွားသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရ ည်။

ထိမုံ့ချူးသည် စိုးရိမ်နေသော စိတ်များကို ထိန်းချုပ်ထား သည်။

သူသည် စိတ်ရှည်စွာဖြင့် ဆက်လက် စောင့်နေလေတော့ ည်။

* * *

နောက်ထပ် အတန်ကြာ စောင့်နေပြီးနောက် လူရိပ်တစ်

လာနေသည်ကို ထပ်မံတွေ့လိုက်ရပြန်၏။

ထိမုံ့ချူးက သေချာစွာ ကြည့်လိုက်ရာ ယင်းလူမှာ ကပ်ဟို့

လျှန်ပင် ဖြစ်လေသည်။

ကပ်ဟို့လျှန်သည် မှောင်ရိပ်ထဲ၌ပင် အခြေအနေကို အက

ခတ်သလို ငြိမ်သက်နေလိုက်၏။ အတန်ကြာတော့မှ အသံတိုးတို

ဖြင့် ခေါ်လိုက်၏။

"ထိမုံ့ချူး"

သူ့အသံက ခပ်အုပ်အုပ် ထွက်ပေါ်လာသည်။

ထိမုံ့ချူးသည် ရုတ်တရက် မထူးဘဲ စောင့်ဆိုင်းနေသေး၏။

"ထိမုံ့ချူး... ကျုပ် ကပ်ဟို့လျှန်ပါ"

ကပ်ဟို့လျှန်က ထပ်မံ ခေါ်လိုက်တော့မှ ထိမုံ့ချူးက ပုန်းကွယ်ရာမှ ထွက်လာလေသည်။

ကပ်ဟို့လျှန်က အသံတိုးတိုးဖြင့်...

"ကံကောင်းထောက်မလို့ ဖြေဆေးရ

သူသည်ပြောပြီး အထုပ်ကလေးတစ်ထုပ်ကို လှမ်းပေးလိုက်လေသည်။

အထုပ်ကလေး ထိမုံ့ချူး လက်ထဲသို့ ရောက်သောအခါ ကပ်ဟို့လျှန်က...

"ကဲ... ခင်ဗျား ပြန်သွားနိုင်ပါပြီ"

ထိမုံ့ချူးက နားမလည်နိုင်စွာဖြင့်...

"ခင်ဗျားကော မပြန်သေးဘူးလား"

ကပ်ဟို့လျှန်က...

"ကျုပ်ရဲ့ သိုင်းပညာအဆင့်နဲ့ ကျိုထင်းကျင်းနဲ့ ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်ရရင် ဘယ်လိုမှ ခံနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဟိုမှာ နေခဲ့တာ အများကြီး အကျိုးရှိမယ်"

ထိမုံ့ချူးက...

"ကျိုထင်းကျင်းဟာ ခေတ္တလူ မဟုတ်ဘူးနော်၊ တော်ကြာမင်းကို တွေ့သွားရင် မလွယ်ဘူး"

ကပ်ဟို့လျှန်က...

"ဟုတ်တယ်... ခင်ဗျား မှတ်ထားဖို့က ကျုပ်ဟာ ကျိုထ
ကျင်းရဲ့ တတိယတည့် ဖြစ်တယ်၊ နာမည်က ဘစိန် ဖြစ်တယ်၊
ဗျား မှတ်မိနိုင်ဖို့ ကျုပ်ရဲ့ ဗယ်ဘက်လက်ပေါ်မှာ အမှတ်အသ
တစ်ခုရှိမယ်"

ကပ်ဟို့လျှန်က တစ်လုံးချင်း တိကျစွာ ပြောပြနေ၏။
...ပြောပြီးသည်နှင့် သူ၏ ဗယ်လက်မှ အမှတ်အ
သားကို ပြ...လသည်။

ထိမုံ့ချူးက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

"ဟုတ်ကဲ့... မှတ်ထားပါတယ်"

သူသည် စကားဆက်လိုက်၏။

"ခုနတုန်းက ဓားပျံဂူးစင့်နဲ့ အကျိုဖြူ သိုင်းသမား ရှဲ့ရှန်းတို့
ရောက်လာသေးတယ်"

ကပ်ဟို့လျှန်က ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်ကာ...

"ဒါ ကျုပ် သိတယ်"

ထိမုံ့ချူးက စကားဆက်ပြောလိုက်ပြန်၏။

"ခေတ်ပန်းဂိုဏ်းက မိုးနဂါးနဲ့ မြေနဂါးနှစ်ယောက်၊ သူတို့
နောက်ကို လိုက်သွားတာ တွေ့ရတယ်"

ကပ်ဟို့လျှန်က မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

"ဒီလိုဆိုရင် ခေတ်ပန်းဂိုဏ်းက လူတွေဟာ လက်ပိုက်
ကြည့် မနေဘူးဆိုတာ ထင်ရှားတယ်"

ထိမုံ့ချူးက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

"ဒါလည်း ဖြစ်နိုင်တယ်"

ကပ်ဟို့လျှန်က လက်ဝှေ့ယမ်းပြလိုက်ရင်း...

"ကျုပ် သွားတော့မယ်"

သူသည် ပြောပြီးသည်နှင့် လာလမ်းအတိုင်း ပြေးလွှား
...က်ခွာသွားလေသည်။

* * *

ထိမုံ့ချူးသည် ခြေလှမ်းသုတ်သုတ်ဖြင့် နယ်စားကြီးဂေဟာ
...ို့ ပြန်လည် ရောက်ရှိလာလေသည်။

ဂေဟာထဲသို့ မဝင်ရောက်မီ ဂေဟာတံခါးဝတွင် အကဲခတ်
...လို ရပ်တန့်ကာ ကြည့်လိုက်၏။

ဂေဟာတစ်ခုလုံးမှာ တိတ်ဆိတ်အေးချမ်းနေသည်ကို တွေ့
...သဖြင့် စိတ်သက်သာရာရသွားလေသည်။

သို့ဖြင့် ထိမုံ့ချူးသည် ဧည့်ခန်းထဲသို့ ဝင်ရောက်သွားပြီး
...နောက် လျှို့ဝှက်အဆောင် အခန်းသို့ ဆက်လက် လျှောက်သွားလေ
...သည်။

အခန်းဝသို့ ရောက်သောအခါ အခန်းထဲ၌ မီးရောင်များ
...ကြန့်ကြန့် ဖြစ်နေ၏။

ထိုဝါကြန့်ကြန့် မီးရောင်အောက်၌ လျှို့ဝှက်အဆောင်တစ်
...ယောက် တံခါးဝကို ကျောပေးပြီး ပက်လက်ကုလားထိုင်ပေါ်တွင်

ထိုင်နေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

ကြည့်ရသည်မှာ လျှူဝမ်းအော့ အိပ်ပျော်နေပုံ ရလေသ

လျှူဝမ်းအော့၏ အနီးတွင် လန်းရှောက်ရွက်အား မတွေ့

ပါ။

သည် အခန်းဝသို့ လှမ်းဝင်လိုက်ယင်း ချောင်း

သည်။

ကို ဖြ ပး ကပ်ဟို့လျှန်က ဖြေဆေး ပေးလိုက်ပါတ

သောက်ကြည့်ပါဦး"

သို့သော် သူက သုံးလေးခွန်းမျှ ခေါ်လိုက်သော်လည်း

ဝမ်းအော့က လှုပ်ပင်မလှုပ်ပါ။

သူသည် အံ့သြသွားသည်။

လျှူဝမ်းအော့၏ စခုံးအား ဖမ်းဆွဲရန် လက်ဆန့်လို

သည်။ ထိုစဉ်...

"သွားမထိနဲ့"

အသံတစ်ခုက ထွက်ပေါ်လာသည်။

ထိမုံ့ချူးက ချာခနဲ လှည့်ကြည့်၏။

ထိုအခါ လန်းရှောက် ရွက်ကို တွေ့လိုက်ရလေတော့

လန်းရှောက်ရွက်သည် ထိမုံ့ချူး ပြန်လာသည်ကို တွေ့

သောအခါ သူမ၏ မျက်နှာပေါ်တွင် ဝမ်းသာသည့် အရိပ်အရေ

များ ပေါ်လွင်နေသည်။

"အစ်ကို ပြန်လာပြီ"

"ဟုတ်တယ်"

"အစ်ကို သူ့ကို သွားထိသေးသလား"

"မထိသေးပါဘူး"

လန်းရှောက်ရွက်က ပြုံးယင်းမှ...

"အဲဒါ လူအစစ် မဟုတ်ဘူး"

"မမျှော်လင့်ဘဲ ကြားလိုက်ရသော စကား

ာ ကြောင်အမ်းအမ်းပင် ဖြစ်သွား၏။

"ဟောဗျာ" ဆိုလိုက်

လန်းရှောက်ရွက်က စကားဆက်လိုက်ပြန်၏။

"ဒီအရုပ်ပေါ်မှာ ကျွန်မ လက်နက်ပုန်းတွေ ထည့်ထား

ာယ်၊ အကြောင်း မသိဘဲ သွားထိတဲ့လူက လက်နက်ပုန်းစာ မိသွား

မိမှမယ်"

ထိမုံ့ချူးက မျက်လုံးပြူး မျက်ဆန်ပြူးဖြင့်...

"ဟောဗျာ... အစ်ကိုက ကံကောင်းသွားတာပေါ့"

သူသည် အခန်းထဲ၌ ဟိုသည် လှည့်ပတ်ကြည့်လိုက်၏။

"ဒါနဲ့ လျှူဝမ်းအော့ အခြေအနေက ဘယ်လိုလဲ"

"ဒီအတိုင်းပါပဲ"

"ကဲ... ကျုပ် သူ့ကို သွားတွေ့ချင်တယ်"

လန်းရှောက်ရွက်က ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

* * *

လန်းရှောက်ရှက်သည် ထိမုံ့ချူးအား အိမ်တန်းများ ရှိ
သို့ ခေါ်ဆောင်သွားလေသည်။

ယင်းအိမ်တန်းများသည် နယ်စားကြီးဂေဟာ၏ လ
အောက်ငယ်သားများ နေထိုင်သော တန်းလျားပင် ဖြစ်သည်။

လန်းရှောက်ရှက်သည် အစွန်ဆုံး တန်းလျားအခန်း
လျှောက်သွားသည်။

ထို့နောက် တံခါးကို သုံးချက်တိတိ ခေါက်လိုက်လေသည်

"ဒေါက်... ဒေါက်... ဒေါက်"

အခန်းတံခါး ပွင့်သွားသည်။

အခန်းတံခါး ပွင့်သွားသည်နှင့် စားငယ်ကိုယ်စီ ကိုင်ဆောင်
ားသော မိန်းကလေးနှစ်ယောက်သည် တံခါး၏ ဝဲယာတစ်ဘက်
စ်ချက်တွင် ရန်သူအား အသင့်တိုက်ခိုက်ရန် နေရာ ယူထားကြ
ည်။

ယင်းစားငယ်များသည် ကျဉ်းမြောင်း
ိုက်ခိုက်ရန် အသင့်လျော်ဆုံးသော လက်န

ထိုမိန်းကလေးနှစ်ယောက်သည် လန်း
တွေ့မြင်လိုက်သည်နှင့် အရိုအသေ ပြုလိုက်ကြသည်။

လန်းရှောက်ရှက်က စားပွဲပေါ်မှ မီးအိမ်ကို ထွန်းညှိလိုက်
ည်။

ယခုမှ လျှူဝမ်းအော့က ကွပ်ပျစ်တစ်လုံးပေါ်၌ ပက်လက်
န် အိပ်နေသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

ထိမုံ့ချူးက အနီးသို့ လျှောက်သွားသည်။

သူသည် လျှူဝမ်းအော့၏ မျက်နှာကို အပေါ်မှ မိုးကြည့်
ာ ပြောလိုက်သည်။

"ညီမလေး... အခြေအနေ ဘယ်လိုလဲ"

လျှူဝမ်းအော့က မျက်လုံး ဖွင့်လိုက်သည်။

"ဒဏ်ရာကတော့ အတော် ထူးဆန်းတယ် အစ်ကိုရေ"

"ဘယ်လိုထူးဆန်းတာလဲ ညီမ"

"ကျွန်မ အတွင်းအားနဲ့ သူ့ကိုညှစ်ထုတ်တဲ့အခါမှာ ဝေဒနာ
ိုးပြင်းထန်လာတယ်"

"ဟုတ်လား...အခု ဘယ့်နှယ်နေသေးလဲ"

လျှူဝမ်းအော့က ပြုံးလိုက်သည်။

"နောက်တော့ ကျွန်မ ပါးသွားတာပေါ့၊ ဒီအတိုင်းပဲ [illegible] လိုက်တော့တယ်"

ထိမုံ့ချူးက အထုပ်ကလေးတစ်ထုပ် လှမ်းပေးလိုက်[illegible]

[illegible]

[illegible] ၂န်က ပေးလိုက်တာ၊ သူ့ကတော့ ဖြေဆေး[illegible] ကို ဖြ

သူ့လေသံထဲတွင် သံသယအရိပ်အငွေ့များ ယှက်သန်း[illegible] လေသည်။

လျှူဝမ်းအော့က ထိမုံ့ချူးမျက်နှာကို ကြည့်လိုက်သည်

"အစ်ကို သူ့ကိုမယုံဘူး ဟုတ်လား"

ထိမုံ့ချူးက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချရင်း…

"ဒါကတော့ ညီမရဲ့အသက်နဲ့ စွန့်ပြီး လုပ်ရမှာမို့ သိပ်မ[illegible] ရဲပါဘူး"

လျှူ၁မ်းအော့က…

"ကျွန်မကို ပြစမ်း"

ထိမုံ့ချူးက အထုပ်ကလေးကို လျှူဝမ်းအော့လက်ပေါ်[illegible] တင်ပေးလိုက်လေသည်။

လျှူဝမ်းအော့က အထုပ်ကို ဖြေကြည့်လိုက်ရာ ရှေးဦး[illegible] အထုပ်ထဲ၌ ကြွေဗူးတစ်ဗူး ရှိနေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

လျှူဝမ်းအော့က ကြွေဗူးအဖုံးကို ဖွင့်လိုက်ပြီး လက်ဝါး[illegible] သို့ သွန်ချလိုက်ရာ အဖြူရောင်ဆေးလုံး၂ လုံးသည် လက်ဝါး[illegible]

[illegible]က်ရှိလာလေသည်။

လန်းရှောက်စွက်က ထိုဆေး ၂ လုံးကို လျင်မြန်စွာ လှမ်းယူ[illegible]က်သည်။

လျှူဝမ်းအော့မှာ ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွား[illegible]

သူမသည် လန်းရှောက်စွက်အား မေး[illegible]

"ဘာလုပ်တာလဲ မမ" [illegible]

လန်းရှောက်စွက်သည် ဆေးလုံးများကို [illegible]

[illegible]ည့်သည်။

"မမက စစ်ဆေးကြည့်မလို့ပါ"

ထို့နောက် သူမသည် လျှူဝမ်းအော့လက်ထဲသို့ ဆေးလုံး[illegible] ပြန်ထည့်ပေးလိုက်သည်။

"ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီဆေးလုံးဟာ အဆိပ်တော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး"

လျှူဝမ်းအော့က သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်ပြီး ဆေးလုံး[illegible]ကို မြို့ချလိုက်သည်။

တခဏအကြာတွင် လျှူဝမ်းအော့၏ တကိုယ်လုံး၌ ချွေး[illegible]ထွက်လာသည်။

ထိမုံ့ချူးက စိုးရိမ်စွာဖြင့်…

"ညီမလေး ဘယ့်နှယ်နေသေးလဲ"

လျှူဝမ်းအော့က ပြုံးပြလိုက်သည်။

"သက်တော့ သက်သာသားပဲ"

လန်းရှောက်စွက်က ထိမုံ့ချူးအား ပြုံးပြလိုက်သည်။

"ကဲ အစ်ကိုထွက်သွားပါ။ ညီမကို အဝတ်အစား လဲပေးရဦး

မယ်"

ထိမ့်ချူးက အခန်းထဲမှ ထွက်သွားလေတော့သည်။

* * *

နောက်တစ်နေ့နံနက် လျှူဝမ်းအော့သည် အတော်သ

သာသွားပြီ ဖြစ်သည်။

ရေမိုးချိုးပြီး အဝတ်အစား လဲလိုက်သောအခါ လျှူ

အော့သည် အလွန်လှပချောမောသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်

လာလေသည်။

လန်းရှောက်ရွက်ပင် သူမအား ငေးမော၍ ကြည့်နေမိ

သည်။

လျှူဝမ်းအော့က မနေတတ်သလို ရက်ပြုံးဖြင့်...

"မမက ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်တောင် ကြည့်နေတာ

လန်းရှောက်ရွက်က သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။

နှုတ်မှလည်း အရိုးခံအတိုင်း မှတ်ချက်ချနေပြန်၏။

"ညီမဟာ လောကမှာ အလှဆုံး မိန်းကလေးတစ်ယော

ဖြစ်ပါတယ်"

လျှူဝမ်းအော့က ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

"မဟုတ်သေးပါဘူး၊ မမက ပိုပြီးလှပါတယ်"

လန်းရှောက်ရွက်က သူမနည်းတူ ခေါင်းကို ဗယ်ညာခါ

ယမ်းကာ...

"မဖြစ်နိုင်ပါဘူး၊ လန်းရှောက်ရွက် (၁၀)ယောက်နဲ့ လျှူ

ဝမ်းအော့တစ်ယောက် ယှဉ်လို့ မရပါဘူး"

"ဒီလို မပြောနဲ့ ဘယ်သူ့ကိုမှ အထင်

ချူးကတောင် မမကိုချစ်လို့ လက်ထပ်လိုက်

လန်းရှောက်ရွက်၏ မျက်ဝန်းအစုံတွင် မျက

လာ၏။

လက်ထပ်လိုက်တာ မဟုတ်လား မေးရုံဖြင့် ငိုတော့မလို

ဖြစ်လေသည်။

လျှူဝမ်းအော့ အံ့သြသွားသည်။

"ဘာဖြစ်သွားတာလဲ မမ"

လန်းရှောက်ရွက်က...

"မမ အခုလို လူကောင်း၁၁၀ ရောက်လာအောင် ပို့ပေးတဲ့

ညီမတို့ကို ကျေးဇူးတင်လွန်းလို့ မျက်ရည်ကျမိတာပါ"

လျှူဝမ်းအော့က ပြုံးလိုက်သည်။

"မမကို စကားတစ်ခွန်း ပြောထားရဦးမယ်"

"ပြောပါ ညီမ"

"ကျွန်မ အစ်ကိုဟာ စိတ်ဆန္ဒ အလွန်ပြင်းထန်တယ်၊ သူ့ရဲ့

ပညာမှာလည်း ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်တာကို တွေ့ရတယ်"

"အဲဒါ ဘာဖြစ်သလဲ ညီမ"

"သူက သိုင်းလောကမှာ ခြေချမယ်ဆိုရင် သူ့ရဲ့ ဓားချက်

ကြောင့် လူ့အသက်ပေါင်းများစွာ အသက်ဆုံးရှုံးနိုင်ပါတယ်"

လန်းရောက်ရွက်က မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

လျှူဝမ်းအော့ ဘာကို ဆိုပါသလဲ။ သူမ နားမလည်...

သို...

"...လုပ်ရမှာလဲ ပြောပါ"

"...ပြီးရင် သူ့ကို သိုင်းလောကက ထွက်ခိုင်း...

...လို့ ကျွန်မ ယူဆမိပါတယ်"

လျှူဝမ်းအော့က စကားဖြတ်၍ မျက်လွှာချကာ ငြိမ်နေ...

လန်းရောက်ရွက်က နားစွင့်နေ၏။

လျှူဝမ်းအော့က စကားဆက်လိုက်သည်။

"နောက်ပြီး ကျွန်မတို့ မိန်းကလေးတွေဟာ ဓားကို ... ကိုင်ပြီး သတ်ဖြတ်တဲ့အလုပ်တို့ကို မလုပ်သင့်ပါဘူး"

လန်းရောက်ရွက်က သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။

"ဟုတ်ပါတယ် ညီမ..."

လျှူဝမ်းအော့က...

"ကျွန်မတို့ မိန်းကလေးတွေဟာ ဓားကို ချလိုက်ပြီး ... ဆောင်ထဲမှာ အသုံးချဖို့ သင့်တယ်၊ ကိုယ့်ခင်ပွန်းကို ဟင်း... ကောင်းကောင်း ချက်ကျွေးပြီး အေးအေးချမ်းချမ်း နေကြရင် ... ရွှင်မှု ရှိမယ်လို့ ကျွန်မ ယုံကြည်တယ်"

လန်းရောက်ရွက်က မချိပြုံးပြုံးလိုက်လေသည်။

"ညီမ ပြောတာ မှန်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့်..."

"ဒါပေမယ့် ဘာဖြစ်သလဲ"

"မမ တွေးမိတာကတော့ ညီမရဲ့ ဆရာက ညီမကို တပည့် ...ဖြစ် လက်ခံလိုက်တာက အကြောင်းတစ်ခု ရှိမယ်လို့ ယူဆထားပါ...ယ်"

လန်းရောက်ရွက် ဆိုလိုသည့် အဓိပ္ပါယ်ကို နား...သည်။ ...ကြောင့်လည်း လျှူဝမ်းအော့က ပြုံး၍...

"ဒါတွေကို မစဉ်းစားနဲ့တော့၊ မမက... ...တိုင်း အစ်ကို့ကို အတတ်နိုင်ဆုံး ဖျောင်းဖျပေးပါ... ...ပါတယ်"

လန်းရောက်ရွက်က...

"ပြောစရာရှိရင် ညီမ ပြောတာက ပိုပြီး အရာရောက်မယ် ... ထင်ပါတယ်"

"ဘာဖြစ်လို့လဲ"

"အစ်ကိုက ညီမကို အလွန်ချစ်ခင်တာကို တွေ့ရတယ်"

လျှူဝမ်းအော့က ပြုံးပြလိုက်သည်။

"ဒါကတော့ မမရယ်... မောင်နှမ မဟုတ်လား၊ ကျွန်မက ...ယ်း သူ့ကို ချစ်ခင်ပါတယ်"

လန်းရောက်ရွက်က သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။

"ညီမဟာ အလွန်ပါးနပ်တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပါ၊ မမ ...ဒါကို ထုတ်ဖော်ပြောစရာတောင် မလိုပါဘူး"

လျှူဝမ်းအော့က စကားလမ်းကြောင်း ပြောင်းလွှဲပစ်လိုက်

"ကဲ... ထားပါတော့လေ၊ အစ်ကို့ကို အခု သွားခေါ်လိုက်ပါ၊

ဖေဖေ နယ်စားကြီးကို ကယ်တင်ဖို့ ဆွေးနွေးရအောင်”

လန်းရောက်ရွက်က ပခုံးတစ်ချက် တွန့်လိုက်ပြီး ထွက်သွားသည်။

* * *

တခဏ အကြာတွင် လန်းရောက်ရွက်နှင့် ထိမ့်ချူးတို့ ...က်ရှိလာကြသည်။

ထိမ့်ချူးက ကွပ်ပျစ်အနီး၌ ထိုင်ချလိုက်၏။

“ညီမလေး သက်သာသွားပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့... အစ်ကို့ရဲ့ ကျေးဇူးကြောင့် သက်သာသွားပါပြီ”

လန်းရောက်ရွက်က လန်းဆန်းစွာပြုံးကာ ပြောဆိုလိုက်...ည်။

ထိမ့်ချူးက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“အစ်ကို့ကြောင့် မဟုတ်ပါဘူး၊ ကပ်ဟို့လျန်ကို ကျေးဇူး...ရမှာပါ”

လျှုဝမ်းအော့က သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

"ကပ်ပဟို့လျှန်ကတော့ ဆိုးသွမ်းခဲ့သလောက် လူကော
ပြန်ဖြစ်ဖို့ အခွင့်အရေးရသွားပြီ"

...မ ပြောပုံက လွန်စွာအေးဆေးလှ၏။

...ကား...

... ကို့ကို ခေါ်တဲ့ကိစ္စ"

...ကို ပြ... ...ဖ နယ်စားကြီးကို ကယ်တင်ဖို့ တိုင်ပင်မလို့ပါ"

ထိမ့်ချူးက...

"အခုအခါမှာ ကျိထင်းကျင်းက အသာဘက်ရတဲ့အတွ...
အရှိန်အဝါ အတော်ကြီးနေပါတယ်၊ သူ့လက်အောက်မှာလဲ ...
တန်းသိုင်းသမား အတော်များနေတယ်၊ သူ့ကို တိုက်ခိုက်ဖို့ဆို...
လွယ်ပါ့မလား"

ထိမ့်ချူး ပြောပုံက တွေးစရာပင် ဖြစ်၏။

လျှုဝမ်းအော့က ခေါင်းကို လေးစားစွာ ညိတ်ကာ...

"အစ်ကိုရဲ့ အတွေးအခေါ်ဟာ အတော်လေး ရင့်ကျက်...
တွေ့ရပါတယ်"

ထိမ့်ချူးက ပြုံးလိုက်၏။

"အစ်ကို့ အတွေးအခေါ် တိုးတက်လာတယ်လို့ ညီမ...
ဆိုလိုတာလား"

လျှုဝမ်းအော့က...

"ဟုတ်တယ် အစ်ကိုဟာ အရင်တုန်းကနဲ့ မတူဘူး"

"ဘယ်လို မတူတာလဲဆိုတာ ပြောစမ်းပါ"

"အစ်ကိုနဲ့ တွေ့ခါစတုန်းက အလွန် မာနကြီးတယ်၊ မိမိရဲ့
...ဘောကိုသာ ဦးစားပေးတယ်၊ မာန ထောင်လွှားတယ်၊ ဒါပေမယ့်
...ထိအတွေ့ များလာတဲ့အခါမှာ ပြုပြင်လာတာကို တွေ့ရတယ်"

သူမသည် ပြုံး၍ စကားဆက်လိုက်ပြန်၏။

"ဒါလည်း အစ်ကို့ကို အပြစ်တင်လို့...

ထိမ့်ချူးက ပြုံးလိုက်သည်။

"အစ်ကို့ကို ဝေဖန်စရာရှိရင် ဝေဖန်... ...ဆိုလိုက်...

သူသည် လျှုဝမ်းအော့အား ဝေဖန်ရေးလမ်း ...
...၏။

လျှုဝမ်းအော့က...

"တို့ ဆရာဟာ ငယ်ငယ်တုန်းကနဲ့ အသက်ကြီးလာတဲ့အ
...ချိန်မှာ သိုင်းပညာရပ်များဟာ လုံးဝမတူတာ တွေ့ရတယ်"

ထိမ့်ချူးက နားစွင့်နေ၏။

လျှုဝမ်းအော့က စကားဆက်လိုက်၏။

"တို့ ဆရာ ငယ်ငယ်တုန်းက ကျင့်သုံးတဲ့ သိုင်းပညာဟာ
အားမာန်နဲ့ ပြင်းပြင်းထန်ထန် တိုက်ခိုက်တာကို အားထားတယ်၊
...သက်လတ်ပိုင်း ရောက်လာတဲ့အခါ သိုင်းပညာ ပိုပြီး ကျွမ်းကျင်လာ
...တယ်၊ သိုင်းပညာဟာ အရင်လို ရက်စက်မှု မရှိတော့ဘူး"

ထိမ့်ချူးက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

"ဒါကို အစ်ကိုလည်း ရိပ်စားမိပါတယ်"

လျှုဝမ်းအော့က ထိမ့်ချူးအား မော့ကြည့်ကာ...

"ဒါကြောင့် အစ်ကိုနဲ့ ကျွန်မတို့ဟာ ဆရာတစ်ဦးတည်း

ဖြစ်ပေမယ့် သိုင်းပညာရပ်မှာ မှုကွဲနေတာကို တွေ့ရတယ်"

ထိမ့်ချူးက ပြုံးလိုက်သည်။

သူသည် လျူဝမ်းအော့ ငွေလည်ချောင်ပတ်လုပ်ကာ ဘာ ဆိုလိုမှန်းမသိ။ ဆိုနေခြင်းအား စိတ်မရှည်စွာဖြင့်...

...ချင်တာကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောလိုက်ပါ"

... လျူဝမ်းအော့အား လမ်းဖွင့်ပေးလိုက်လေ...

...ကို ...

...ဝမ်းအော့က ခေါင်းကို အေးဆေးစွာ ညိတ်လိုက်သည်။

"ညီမ ပြောချင်တာက အစ်ကိုရဲ့ ဓားပညာဟာ အတော် ပြင်းထန်ပြီး ရက်စက်လွန်းတယ်လို့ ထင်ပါတယ်"

ထိမ့်ချူးက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

"ဟုတ်တယ်... ဒါကိုလည်း အစ်ကိုသိတယ်၊ ဒါပေမယ့် တိုက်ခိုက်တဲ့အခါမှာ သိလျက်နဲ့ စိတ်ကို မထိန်းနိုင်ခဲ့ဘူး"

လျူဝမ်းအော့က ပြုံးလိုက်သည်။

"အစ်ကိုကြီး အခုလို ကိုယ့်ချွတ်ယွင်းချက်ကို သိထားရင် တိုးတက်ဖို့ လမ်းစပါပဲ"

ထိမ့်ချူးက သူ့အနေဖြင့် စိတ်ပူနေသော အရာကို ပြောပြ လိုက်၏။

"အခု နယ်စားကြီးကို ဘယ်လို ကယ်တင်ရမလဲဆိုတာ စဉ်း စားရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်"

လျူဝမ်းအော့က...

"ကျွန်မ အကြံအစည်တစ်ခုတော့ ကြံစည်ထားပါတယ်"

"ပြောပါ ညီမ"

လျူဝမ်းအော့က လေပူတစ်ချက် မှုတ်ထုတ်လိုက်လေ သည်။

"ကျွန်မက သက်ဆိုင်ရာ အာဏာပိုင်နဲ့ ဆွေးနွေးပြီးပါပြီ၊ ...သည်တော် ငါးသောင်းအထိလည်း တိတ်တဆိတ်... ယ်၊ အခြေအနေ လိုအပ်လာရင် နယ်စားကြီး... ကြေငြာလိုက်မယ်၊ ဒီလို ကြေငြာလိုက်တာနဲ့ ..." ... ...ာင်းတို့ဟာ ကြေငြာချက်အပေါ် ဆန့်ကျင်တဲ့ လူ... ...လှုပ်နိုင်အောင် ထားမှာပဲ"

ထိမ့်ချူးက...

"ဒါကတော့ နောက်ဆုံး မတတ်နိုင်လို့ အသုံးပြုရမယ့် အ ...ဖြစ်ပါတယ်၊ အသုံးမပြုဘဲ အောင်မြင်ရင် ကောင်းပါလိမ့်မယ်"

လျူဝမ်းအော့က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

"ဒါဆိုလည်း ကျွန်မ နားလည်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် အ ...ကောင်းဆုံးကတော့ ကျွန်မအဖေကို မထိခိုက်ဖို့က အရေးကြီး ...တယ်"

လျူဝမ်းအော့ တွေးဆပုံကလည်း စဉ်းစားစရာပင်။

သူမသည် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။

"ကျွန်မရဲ့ မွေးစားအဖေဟာ သားတစ်ယောက်တည်းပဲ ...ပါတယ်၊ ကံဆိုးပြီး လေဖြတ်တဲ့ ရောဂါ ရှိထားပါတယ်၊ ဒါကြောင့် ...နမဟာ အရင်းနှီးဆုံး လူတစ်ယောက် ဖြစ်နေပါတယ်"

သူမသည် ပြောရင်း ပြောရင်း စိတ်လှုပ်ရှားလာလေသည်။

"ဒါကြောင့် ကျွန်မဟာ စိတ်ထားမွန်မြတ်ပြီး တာဝန်ေ
ပွန်တဲ့ အရာရှိတစ်ယောက်လည်း ဖြစ်ပြီး ကျွန်မရဲ့ ကျေးဇူးရှင်လည
ဖြစ်တဲ့ သူ့ကို ကယ်တင်ရမယ်၊ ဒီမိသားစုကိုလည်း အစွမ်းက
ကာကွယ်ပေးဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားပါတယ်၊ နောက်ဆုံး ဖေဖေ မျှော်မှ
...ိုက် တူးဖော်ပြီး ရေဘေးဒုက္ခသည်တွေကို က
...ပ္ပံဝသွားဖို့ ကျွန်မ ချွေးနဲ့ သွေးနဲ့ ရင်းပြီး ဆော
...ကို ဖြ... ...ားပါတယ်"

...ူမသည် ပြောရင်းပင် အသံတိမ်ဝင်လာသည်။

"တကယ်လို့များ သူတို့က ကျွန်မ မွေးစားအဖေကို သ
လိုက်တယ်ဆိုရင် ဒါဟာ လူမဆန်တဲ့ ရက်စက်မှုပဲ၊ သူတို့ကို လ
စားချေရမှ ကျေနပ်မယ်"

လျှူဝမ်းအော့က အံတကြိတ်ကြိတ်ဖြင့် ကြုံးဝါးလိုက်၏
ထိမ့်ချူးက မျက်မှောင်တွန့်ကာ...
"ကလဲ့စားချေမယ် ဟုတ်လား"
လျှူဝမ်းအော့က လက်သီးကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်လို
၏။

"ဟုတ်တယ်... ကျွန်မက စစ်သည်တော် နှစ်သိန်းလော
အသုံးပြုပြီး သိုင်းလောကသားတွေကို တိုက်ခိုက်မှာပဲ၊ ဒီလိုလုပ်
သိုင်းလောကသားအားလုံး သွေးချောင်းစီးမှာတော့ သေချာတယ

သူမသည် ယင်းသို့ ပြောနေသော်လည်း သူမ၏ မျက်
ပေါ်တွင် စိတ်နှလုံး ပြင်းထန်စွာ ခံစားနေရသည့် အရိပ်အရောင်မ
ပေါ်လွင်နေသည်။

လန်းရှောက်ရွက်က ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။
"ညီမက ဆန္ဒသိပ်စောနေတာကိုး"
လန်းရှောက်ရွက်က လေသံအေးအေးဖြင့် ပြောလိုက်၏။
လျှူဝမ်းအော့က မျက်မှောင်တွန့်ကာ...
"ဘာဖြစ်လို့လဲ"
လန်းရှောက်ရွက်က...
"ညီမ ခုနပဲ ပြောတယ်၊ အစ်ကို့ရဲ့ ဖ... ...ခဲ့လိုက်မှ
ကြမ်းကြုတ်တယ်ဆို"
"ဟုတ်တယ်လေ"
"အခု ညီမရဲ့ စိမ်ချက်တွေကျတော့ ပိုပြီး မရက်စက်ဘူး
လား"

လျှူဝမ်းအော့က...
"သိုင်းလောကမှာ လောဘသားကောင်တွေ များပါတယ်၊
အမှန်တရားဘက် ရပ်တည်နိုင်တဲ့ လူတွေဟာ ကျွန်မတို့ သုံး
ယောက်ပဲ ရှိပါတယ်"
လန်းရှောက်ရွက်က...
"သိုင်းလောကမှာ ညီမတို့ကို မကူညီတဲ့လူ မရှိပါဘူး၊ မမ
က နာမည်ပျက်ရှိလို့ ပူးပေါင်းဖို့ ခက်နေပါတယ်"
လျှူဝမ်းအော့က အဝေးသို့ ရီဝေစွာ တစ်ချက်မျှ ငေးကြည့်
နေရင်းမှ...
"ရှောင်လင်နဲ့ ခေတ်ပန်းဂိုဏ်းတို့ဟာ နာမည်ကောင်းကြ
ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် သူတို့ လုပ်ရပ်တွေဟာ မမထက် သာလိမ့်မယ်

လို့ ကျွန်မတော့ မထင်ဘူး"

လန်းရောက်ရွက်က ပြုံးလိုက်၏။

"ဒါကတော့ တချိန်တုန်းက (၈)ကွက်အင်းဂိုဏ်းဟာ န
မည်ပျက်ခဲ့တာကိုး"

... ကြားဖြတ် ပြောလိုက်၏။

... အစ်ကိုဟာ မိဘမဲ့တစ်ယောက်ပါ၊ လောက
... ု့ ညီမတစ်ယောက်ပဲ ရှိတယ်၊ ဒါကြောင့် အစ်
...ကို ...ကျက်ရွက်တို့ဟာ ညီမရဲ့ ဆန္ဒကို အစွမ်းကုန် ဖြည့်ပေး
...မှာပေါ့"

လျှူဝမ်းအော့က ဦးညွှတ်လိုက်သည်။

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ်"

သို့ဖြင့်...

* * *

"... ဆိုလိုက်..."

သို့ဖြင့် ထိမုံ့ချူး၊ လျှူဝမ်းအော့နှင့် လန်းရောက်ရွက်တို့
...သည် အခြေအနေများကို ပြန်လည် သုံးသပ်ကြလေသည်။

လန်းရောက်ရွက်က သူမ၏သဘောထားကို တင်ပြလိုက်
...သည်။

"ဒီတခါ မမတို့အနေနဲ့ အရှုံးကြီးရှုံးခဲ့တယ်လို့ ဆိုရမှာပဲ"

ထိုတင်ပြချက်နှင့် ပတ်သက်၍မူ ငြင်းဆိုဖွယ်ရာ မရှိပါ။

ထို့ကြောင့် လျှူဝမ်းအော့က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

"ဟုတ်တယ်...သိုးပန်းချီ အလုခံရတဲ့အပြင် နယ်စားကြီး
...ညီး အဖမ်းခံရတယ်"

လျှူဝမ်းအော့က ဖြည့်စွက်ပြောဆိုလိုက်သည်။

လန်းရှောက်ရွက်က...

"ဒါပေမယ့် လက်ရှိအခြေအနေကတော့ ပြောင်းလဲလာ
လို့ မမယ်ဆတယ်"

... လန်းရှောက်ရွက်အား လှမ်းကြည့်လိုက်သည်
... ယ်လိုယူဆသလဲ"

... အခြေအနေက ကျွန်မတို့အဖို့ ကောင်းမယ့် လက
... ရှိတယ်"

သူမသည် စကားခေတ္တ ရပ်တန့်လိုက်ပြီးမှ...

"ကျွန်မ မရှင်းတာ တစ်ခုတော့ရှိတယ်"

လျှူဝမ်းအော့က...

"ဘယ်ဟာ မရှင်းတာလဲ"

လန်းရှောက်ရွက်က...

"တကယ်လို့ ကျိုထင်းကျင်းဟာ ဒီရက်ပိုင်းအတွင်းမှာ အ
နဲ့အားနဲ့ လာတိုက်ခိုက်ရင် ကျွန်မတို့ ခုခံနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး"

လျှူဝမ်းအော့က...

"သူတို့လာတိုက်ခိုက်လို့လည်း ကျွန်မ ဒဏ်ရာရခဲ့တဲ
မဟုတ်လား"

လန်းရှောက်ရွက်က...

"ညီမ ဒဏ်ရာရတဲ့အချိန်မှာ တခါထပ်လာပြီး တိုက်ခိ
ရင်ကော"

လန်းရှောက်ရွက်၏ အမေးကြောင့် လျှူဝမ်းအော့မှာ ကြေ

မ်းအမ်းဖြစ်သွားမိသည်။

"ဒါတော့ မတွေးဝံ့အောင်ပါပဲ"

လန်းရှောက်ရွက်သည် လျှူဝမ်းအော့အား လှမ်းကြည့်ကာ
မသိလိုရာကို ကောက်ကာငင်ကာ မေးချလိုက်၏။

"ကျိုထင်းကျင်းဟာ ခေတ္တလူတစ်ပေ...
တို့ သိလျက်သားနဲ့ ဘာကြောင့် မလာတ..."

လျှူဝမ်းအော့က မျက်မှောင်ကြုတ်သွား...

"ကျွန်မတို့ကို တိတ်တဆိတ်ကူညီတဲ့လူများ ရှိနေ..."

လျှူဝမ်းအော့က ထင်မြင်ချက်ပေးသည်။

လန်းရှောက်ရွက်က ခေါင်းကို မသိမသာခါယမ်းကာ...

"ဒါတော့ ကျွန်မလည်း မသိဘူး၊ ဒါပေမယ့် ကျိုထင်းကျင်း
ပြီး မတိုက်ခိုက်တာတော့ အကြောင်းတခုခု ရှိလို့ ဖြစ်ရမယ်"

လျှူဝမ်းအော့က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

"ဒါလည်း ဟုတ်တယ်"

ထိမုံ့ချူးက တစုံတရာကို တွေးမိဟန်ဖြင့်...

"ဟေး...သူတို့မလာခင်မှာ တို့ဘက်က တခုခု လုပ်ထားကြ
အောင်"

လျှူဝမ်းအော့က ထိမုံ့ချူးအား ကြည့်ကာ...

"အစ်ကို့သဘောကို အရင်ပြောဦးလေ"

ထိမုံ့ချူးက...

"တိုက်စစ်ဟာ အကောင်းဆုံး ခံစစ်လို့ ပညာရှိတွေက ပြော
တယ် မဟုတ်လား"

လျှုဝမ်းအော့သည် မျက်မှောင်တွန့်လိုက်မိရင်း...

"ကျွန်မတို့ သုံးယောက်တည်းနဲ့ ဖြစ်ပါ့မလား"

ထိမ့်ချူးက...

"ဒါကတော့ ပရိယာယ်သုံးရမှာပေါ့"

... အော့က...

"... ပရိယာယ် သုံးရမှာလဲ"

... ချူးက...

"ကျုပ်တို့သုံးယောက်က အမျိုးမျိုး ရုပ်ဖျက်ပြီး သွားနေ... ယှက်မှာပေါ့"

လျှုဝမ်းအော့က ခေါင်းညိတ်လိုက်လေသည်။

သူသည် လန်းရှောက်ရွက်ကို တစ်ချက်ကြည့်ကာ...

"အင်း...ဒီအကြံလည်း မဆိုးဘူး"

လန်းရှောက်ရွက်က မည်သို့မျှမပြောဘဲ ငြိမ်သက်နေ...

ထိမ့်ချူးက...

"ညီမက သဘောတူမယ်ဆိုရင် အသေးစိတ် တိုင်ပင်... ချက်ချင်း အကောင်အထည် ဖော်လိုက်တာပေါ့"

လန်းရှောက်ရွက်က...

"တစ်ရက် နှစ်ရက်တော့ စောင့်စေချင်သေးတယ်"

ဝင်ရောက်ပြောဆိုလာသူ လန်းရှောက်ရွက်အား ထိမ့်... ကကြည့်လိုက်သည်။

"ဘာဖြစ်လို့လဲ"

လန်းရှောက်ရွက်က လျှုဝမ်းအော့အား မေးငေါ့ပြသ...

"ညီမလေးက အခုမှ နာလန်ထစဆိုတော့ နည်းနည်းတော့ ...နားပေးဦးမှပေါ့"

လန်းရှောက်ရွက်၏ ထင်မြင်ချက်က မဆိုးလှပါ။

ထိမ့်ချူးက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

"...တတ်တယ်...ညီမလေးက အနားယူ... ...းတာဝန် ယူလိုက်ဦးမယ်" ...ဆိုလိုက်...

လျှုဝမ်းအော့က ပြုံးလိုက်သည်။

"ကောင်းပါပြီ၊ တစ်ရက်လောက် အချိန်ရရင် အခြေ... ...ကုန်လုံးကောင်းသွားပါပြီ"

ထိမ့်ချူးက ထိုင်ရာမှ ထလိုက်သည်။

"ဒါဖြင့် ညီမ အနားယူပေတော့၊ အစ်ကို တစ်ပတ်လှည့်ပြီး ...ကြည့်လိုက်ဦးမယ်"

* * *

ယခု လျှုဝမ်းအော့သည် အနားယူနေ၏။

ထိမ့်ချူးသည် နယ်စားဂေဟာ တစ်ခုလုံး၏ လုံခြုံရေးတာ... ...ကို ယူထားရလေသည်။

လန်းရှောက်ရွက်မှာမူ လျှုဝမ်းအော့အား စောင့်ရှောက်နေ... ...သည်။

ဤသို့ဖြင့် နှစ်ရက်အကြာတွင် လျှုဝမ်းအော့သည် ပက
လူကောင်းအတိုင်း သက်သာ ကောင်းမွန်သွားပြီ ဖြစ်လေသည်
လန်းရှောက်ရွက်က လျှုဝမ်းအော့အား ဆေးတိုက်ကျွေး
... ချူးထံ လျှောက်သွားလေသည်။
... ရောက်လာသောအခါ ထိမ့်ချူးက လှမ်း...
...ကို ...
...မရဲ့ အခြေအနေ တော်တော်ကောင်းမွန်သွားပြီလာ
လန်းရှောက်ရွက်က ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။
"ဟုတ်ကဲ့…အတော် ကောင်းသွားပါပြီ"
ထိမ့်ချူးက လန်းရှောက်ရွက်အား တစ်ချက်ကြည့်ကာ
"ရှောင်လင်ကလူတွေနဲ့ ခေတ်ပန်းဂိုဏ်းက လူစုတွေ ...
တော်ငြိမ်သက်နေကြတယ်၊ သူတို့ ဘာလုပ်နေကြသလဲဆိုတာ ...
စုံစမ်းရင် ကောင်းမလား"
မေးသလိုလိုနဲ့ သဘောထားတင်ပြ တောင်းခံလိုက်...
ဖြစ်သည်။
လန်းရှောက်ရွက်က…
"အကောင်းဆုံးကတော့ ဂိုဏ်းချုပ်ဝမ်းနဲ့ သွားဆွေးနွေး...
ကောင်းမယ်ထင်တယ်"
"ဟုတ်တယ်…ဒါပေမယ့် ဂိုဏ်းချုပ်ဝမ်းကို ဘယ်လိုက်...
ရမလဲဆိုတာ မသိတာခက်တယ်"
"သူ့ကိုတွေ့ချင်ရင် မြို့ပြင်မှာ လူတစ်ယောက်ရှိတယ်၊ ...
ကိုသွားမေးရင်တော့ သိနိုင်ပါလိမ့်မယ်"

"ဘယ်ကိုသွားရမှာလဲ၊ ဘယ်သူ့ဆီကို သွားရမှာလဲ"
"မြို့ပြင်တောင်ဘက်မှာ ဘုံကျောင်းတစ်ခုရှိတယ်၊ အဲဒီမှာ
...မွန်ကျင့်ဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်ရှိတယ်၊ သူ့ကိုသွားမေးရင်
...ဏ်းချုပ်ဝမ်းရဲ့အကြောင်းကို သိနိုင်ပါတယ်"
ထိမ့်ချူးက လန်းရှောက်ရွက်အား ဂ... ...ဆိုလိုက်...
"ညီမက သူ့ကိုတွေ့ဖူးသလား"
"ဟုတ်ကဲ့ တစ်ခါတော့ တွေ့ဖူးတယ်"
"သူက ဘယ်လို ရုပ်ဆင်းသဏ္ဌာန်ရှိသလဲ"
"သူဟာ ဝေဒနာရှင်တစ်ယောက်နဲ့ တူတယ်၊ ဒါပေမယ့်
...တန်းသိုင်းပညာရှင် တစ်ယောက်ဖြစ်တာ သေချာတယ်"
ထိမ့်ချူးက မျက်မှောင်ကြုတ်သွားမိသည်။
သူတစ်ယောက်တည်း ဘုံကျောင်းထဲမှာ နေထိုင်တယ်
...တ်လား"
"ဟုတ်တယ်ရှင့်"
ထိမ့်ချူးက မျက်မှောင်ကြုတ်ရင်းမှ တွေးတွေးဆဆဖြင့်…
"အင်း…ဒီလူတစ်ယောက်တည်း ဘုံကျောင်းထဲမှာ နေတယ်
...တော့ မရိုးဘူးထင်တယ်"
ပြောပြီးနောက် လန်းရှောက်ရွက်ထံမှ မှတ်ချက်ကို ကြားလို
...မျက်လုံးဖြင့် လှမ်းကြည့်လိုက်၏။
လန်းရှောက်ရွက်က ပြုံးလိုက်လေသည်။
"အစ်ကိုကလည်း လူတစ်ယောက်အပေါ် လွယ်လွယ်က
...စွဲချက်တင်နေပြန်ပြီ"

ထိမုံ့ချူးသည် အလွန်မာနကြီးသော လူတစ်ယောက်
လေသည်။

သို့သော် လန်းရောက်ရွက်နှင့် တွေ့ဆုံရသောအခါ အ
သည်ကို တွေ့ရလေသည်။

းရောက်ရွက်ထံမှ ဝေဖန်သံကို ကြားရသော
ပြုံးလိုက်၏။

ကောင်းပြီလေ၊ ကျုပ်သွားလိုက်ပါဦးမယ်"

လန်းရောက်ရွက်က လက်ကာပြလိုက်သည်။

"ခဏ"

ထိမုံ့ချူးက မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

"ညီမ ဘာပြောစရာ ရှိသေးလို့လဲ"

လန်းရောက်ရွက်က...

"သတိထားသွားနော်၊ တတ်နိုင်ရင် ဘယ်သူနဲ့မှ ရန်
ပါနဲ့၊ ဒါပေမယ့်လည်း သူများကိုလည်း သိပ်မယုံနဲ့"

လန်းရောက်ရွက်မှာပုံက စိတ်မချဟန် အပြည့်ပါသ

ထိမုံ့ချူးက ပြုံးလိုက်သည်။

"ကောင်းပါပြီဗျာ"

သူသည် ပြောပြီးသည်နှင့် ထွက်ခွာသွားလေတော့

* * *

ခံဆိုလိုက်

နိုင်ဖုန်းမြို့၏ မြို့ပြင်တောင်ဘက်တွင် ဘုံကျောင်းမှာ တစ်
ည်းသာရှိ၏။

ထို့ကြောင့် ထိမုံ့ချူးသည် အုမွန်ကျင့်အား အလွယ်တကူ
ဆုံခဲ့လေသည်။

အုမွန်ကျင့်က သူ့အားမြင်သည်နှင့် စတင်မေးမြန်းလိုက်
သည်။

"ခင်ဗျား ဘယ်သူလဲဗျ"

ထိမုံ့ချူးက အရိုအသေပြုလိုက်သည်။

"ကျုပ်..ထိမုံ့ချူးပါ"

"ဟုတ်ကဲ့..ဘာကိစ္စရှိလို့ပါလိမ့်"

"ခေတ်ပန်းဂိုဏ်းချုပ်ဝမ်းကို တွေ့ချင်လို့ပါ"

"ဂိုဏ်းချုပ်ဝမ်း အခုလာပါလိမ့်မယ်၊ ဘာကိစ္စများ ရှိလို့ လိမ့်"

ထိမုံ့ချူးက အုမ္မွန်ကျင့်အား အကဲခတ်သလို တစ်ချ

...ဒီမှာ အကူအညီတစ်ခု တောင်းချင်ပါတယ်"

...ခင်ဗျားက ရောင်လင်ဂိုဏ်းနဲ့ ခေတ်ပန်းဂိုဏ်းကို ဖော်ရင်းနှီးတယ်လို့ ကြားတယ်"

"ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ"

"ဒါဖြင့် ကျေးဇူးပြုပြီး သူတို့ကို ပြောပေးပါလားဗျာ"

အုမ္မွန်ကျင့်က ရယ်မောလိုက်သည်။

"ခင်ဗျားက ဘာမှရေရေရာရာ တိတိကျကျ မပြော ကျုပ်က ဘယ်လိုကူညီရမှာလဲ"

ထိုစဉ် ခြေသံတခု ကြားလိုက်ရလေသည်။

အုမ္မွန်ကျင့်က ခပ်ပြုံးပြုံးမျက်နှာပေးဖြင့် မေးဆတ်ပြ လေသည်။

"ဟော ပြောရင်းဆိုရင်း ဂိုဏ်းချုပ်ဝမ်းတောင် ရောက် ပြီနဲ့တူတယ်"

* * *

...ခဲ့ဆိုလိုက်...

အမှန်ပင် ဘုံကျောင်းထဲသို့ ဝင်ရောက်လာသူမှာ ဂိုဏ်းချုပ်ဝမ်းပင် ဖြစ်လေသည်။

ထိမုံ့ချူးက ‌တောင်နှုတ်ဆက်လိုက်၏။

"အတော်ပဲ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးဝမ်းကို မတွေ့ရတာ အတော်ကြာပြီ"

ဂိုဏ်းချုပ်ဝမ်းက အံ့အားသင့်သွားသည်။

"ခင်ဗျား ဘယ်လိုလုပ် ဒီကိုရောက်လာတာလဲ"

ထိမုံ့ချူးက ဦးညွှတ်လိုက်ရင်း...

"ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးနဲ့ တွေ့ချင်လို့ ဒီကိုလာမေးတာပါ"

ဂိုဏ်းချုပ်ဝမ်းက ပြုံး၍...

“ဘာပြောချင်လို့လဲ၊ ပြောပါဗျာ”

အုမ္မန်ကျင့်သည် ဂိုဏ်းချုပ်ဝမ်းနှင့် ထိမုံ့ချူးကို မမှိတ်[illegible] သုန် အကဲခတ်ကြည့်နေ၏။

ထိမုံ့ချူးက...

“[illegible]ားကြီးကို ကျိုထင်းကျင်းက ဖမ်းသွားတယ်ဗျ”

[illegible]ဒီစကားကြောင့် ဂိုဏ်းချုပ်ဝမ်းမှာ ထူးပြီးတု[illegible]

[illegible]ချုပ်ဝမ်းက...

“ဒါ ကျုပ်သိပြီးပါပြီ”

ထိမုံ့ချူးက ဆက်လက်၍...

“သိုးပန်းချီလည်း ပါသွားတယ်”

ဂိုဏ်းချုပ်ဝမ်းက ခေါင်းတစ်ချက်ညိတ်ကာ...

“ဒါလည်း ကျုပ်သိပြီးပါပြီ”

ထိမုံ့ချူးက ဂိုဏ်းချုပ်ဝမ်းအား လှမ်းကြည့်မိသည်။

“ခင်ဗျား သိထားတယ်ဆိုရင် ဘယ်လိုအစီအစဉ်ရှိတယ်ဆို[illegible] တာပြောပြပါလားဗျာ”

ဂိုဏ်းချုပ်ဝမ်းက ခေါင်းခါယမ်းပြလိုက်သည်။

“ဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကျုပ်တို့ဂိုဏ်းက ဘာမှအစီအစဉ်[illegible] မရှိသေးပါဘူး”

ထိမုံ့ချူးက ဂိုဏ်းချုပ်ဝမ်းအား နားမလည်စွာ ကြည့်လိုက်[illegible] မိသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ဂိုဏ်းချုပ်ဝမ်းက...

“ကျုပ်တို့ ခေတ်ပန်းဂိုဏ်းလည်း သူတို့ကိုမယှဉ်သာလို့ပါ”

ထိမုံ့ချူးက...

“ရောင်လင်ဂိုဏ်းကကော ဘယ်လိုသဘောထားသလဲ [illegible]တာ သိသလားဗျာ”

ဂိုဏ်းချုပ်ဝမ်းက ခေါင်းခါယမ်းပြလို[illegible]

“ကျုပ်လည်း ဘာသတင်းမှ မကြားပါ[illegible]”

ဂိုဏ်းချုပ်ဝမ်း၏လေသံမှာ ဥပေက္ခာပြုထားသေ[illegible]းဖြစ်သည်။

ထိမုံ့ချူးက...

“ကျေးဇူးပြုပြီး သူတို့သဘောထားကိုလည်း မေးပေးစမ်း[illegible]ဗျာ”

ဂိုဏ်းချုပ်ဝမ်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ကောင်းပြီလေ၊ ကျုပ် ဒီကနေ့ည ရောင်လင်ဂိုဏ်းချုပ်နဲ့ [illegible]တွေ့စရာရှိတယ်၊ တခါတည်းမေးပေးပါ့မယ်”

ထိုစဉ် တချိန်လုံးနားထောင်နေသော အုမ္မန်ကျင့်က ကြား[illegible]တ်ကာ ပြောလိုက်လေသည်။

“ဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကျုပ်ရဲ့သဘောထားကို တင်ပြ[illegible]ရမယ်ဆိုရင်...”

သူသည် စကားခေတ္တဖြတ်ကာ ထိမုံ့ချူးအား တစ်ချက်[illegible]မ်းကြည့်လိုက်သည်။

ထိမုံ့ချူးက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

"ရပါတယ်ခင်ဗျာ၊ ခုအချိန်ခါဟာ ကျုပ်တို့မှာ အကြံဉာဏ်
အများကြီး လိုအပ်တဲ့အချိန်ပါ"

အုမ္မန်ကျင့်က ပြုံးလိုက်သည်။

"ဒါဖြင့် ထိုင်ကြပါဗျာ၊ အေးအေးဆေးဆေး ဆွေးနွေးကြ
တာ

ူး၍စကားဆက်လိုက်သည်။

ုင်တော့ မရှိဘူးဗျာ၊ အောက်မှာပဲ ထိုင်ကြတာ

သို့ဖြင့် သူတို့သုံးယောက်သည် ကြမ်းပြင်ပေါ်၌ တင်ပျဉ်
ခွေ ထိုင်လိုက်ကြလေသည်။

* * *

အုမ္မန်ကျင့်က ချောင်းတစ်ချက် ဟန့်လိုက်သည်။

ထို့နောက် ဂိုဏ်းချုပ်ဝမ်းအား စတင် မေးမြန်းလိုက်လေ
သည်။

"ကျိထင်းကျင်းရဲ့ လှုပ်ရှားမှုကို ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက စော
ကြည့်နိုင်းထားသလား"

ဂိုဏ်းချုပ်ဝမ်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

"ဟုတ်ကဲ့... လက်ရွေးစင် တစ်ဆယ့်ရှစ်ယောက် လွှတ်ထ

ပါတယ်"

အုမ္မန်ကျင့်က...

"ကျိထင်းကျင်း ဘာတွေ ဆက်လှုပ်ရှားနေတာ တွေ့လဲ"

အုမ္မန်ကျင့်၏ မေးခွန်းကို ထိမ့ံချူးက ဂရုတစိုက် နားစွင့်နေ
၏။

ဂိုဏ်းချုပ်ဝမ်းသည် ခေါင်းကို အသာ

သူတို့က အုံ့ဩစရာ ကောင်းလော " ဟုဆိုလိုက်လေ
ဗျ"

အုမ္မန်ကျင့်က...

"နယ်စားကြီးမှာ အသက်အန္တရာယ် ရှိနိုင်လား"

ဂိုဏ်းချုပ်ဝမ်းက ခေါင်းခါယမ်းပြလိုက်၏။

"သူတို့ စခန်းထဲကို ဘယ်သူမှ ဝင်လို့မရဘူး၊ ဒါကြောင့်
နယ်စားကြီးရဲ့ အခြေအနေကို မသိနိုင်ဘူး ဖြစ်နေတယ်"

အုမ္မန်ကျင့်က...

"ဒါဆို သူတို့ရဲ့ အစောင့်အကြပ်က တော်တော့်ကို တင်း
ကျပ်တယ် ဆိုပါတော့"

ဂိုဏ်းချုပ်ဝမ်းက ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၏။

"ဟုတ်ပါတယ်... သူတို့ ကင်းပုန်းဝင်ဖို့ လျှို့ဝှက်စကားတွေ
လည်း မကြာခဏ ပြောင်းလဲတယ်၊ သတင်းအရဆိုရင် သူတို့က
ခွတ်ဝင်လာတဲ့ လူလေး-ငါးယောက်ကို သတ်ပစ်လိုက်တယ်လို့
ကြားပါတယ်"

"အသတ်ခံရသူတွေက ဘယ်သူတွေများပါလိမ့်"

"မသိဘူး"

"ရှောင်လင်ဂိုဏ်းက လူမဟုတ်ရင် နယ်စားဂေဟာက လူတွေ ဖြစ်မှာပေါ့"

အုမွန်ကျင့်က မှတ်ချက်ချလိုက်၏။

... စကားမပြောဘဲ နှုတ်ဆိတ်နေသည်။

...

...ကို ဖြ... ...ကဘာမှ မလှုပ်ရှားဘူးဆိုရင် အဝင်အထွက် ...ပေါ့"

ဂိုဏ်းချုပ်ဝမ်းက ခေါင်းခါယမ်းပြသည်။

"အဲဒီလိုလည်း မဟုတ်ဘူး၊ အဝင်အထွက်တော့ ရှိတယ်"

"သူတို့ ဘာတွေ လုပ်ကြသလဲ"

"သူတို့က ပစ္စည်းတွေ ဝယ်ကြတယ်လေ၊ ဝယ်တာမှ တော်တော်များများကို ဝယ်တာပါပဲ"

အုမွန်ကျင့်က သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။

သူသည် ဂိုဏ်းချုပ်ဝမ်းအား စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

"ဒီမှာ ဂိုဏ်းချုပ်ဝမ်း... ကျုပ်တို့ဟာ သူတို့ရဲ့ ပရိယာယ်ထဲမှာ ဆင်းသက်မိနေပြီဗျ"

ဂိုဏ်းချုပ်ဝမ်း ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားမိသည်။

"ဗျာ... ဘယ်လို ပရိယာယ်ထဲ သက်ဆင်းမိသွားလို့လဲ"

အုမွန်ကျင့်က...

"ရှေ့မှာ တစ်မျိုးပြပြီး နောက်မှာ တိတ်တဆိတ် လှုပ်ရှားရင်လည်း လှုပ်ရှားနေမှာပေါ့"

ဂိုဏ်းချုပ်ဝမ်းက မျက်မှောင်တွန့်ကာ...

"ခင်ဗျား ဆိုလိုတာက"

အုမွန်ကျင့်က...

"ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးပဲ စဉ်းစားကြည့်လေ၊ သူ... ...တား တာပဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ ဆက်ပြီး မလှုပ်ရှားတာ...

အုမွန်ကျင့်၏ တင်ပြချက်က စဉ်းစ... ...ဆိုလိုက်...

"ဒါ ဟုတ်တယ်"

အုမွန်ကျင့်က စကားဆက်လိုက်ပြန်၏။

ယခုအခါတွင်မူ သူသည် မည်သူ့ကိုမျှ မကြည့်ဘဲ...

"သူက လှုပ်ရှားသင့်လျက်နဲ့ မလှုပ်ရှားဘဲ နေတယ်ဆိုတော့ သူတို့ ဒီမှာ ရှိသေးသလား ဆိုတာတောင် စဉ်းစားစရာ ဖြစ်နေပြီ"

ထိုအခါ ထိမုံ့ချူးက ကြားမှဖြတ်ကာ ဝင်မေးသည်။

"ခင်ဗျား ဆိုလိုတာက သူတို့ဟာ ရတနာသိုက် တူးဖော်ဖို့ ထွက်ခွာသွားကြပြီပေါ့ ဟုတ်လား"

ဂိုဏ်းချုပ်ဝမ်းက ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားလေသည်။

သူသည် ချက်ချင်းပင် မြေပြင်ကို လက်သီးဖြင့် ထုကာ...

"ဒါ... ဖြစ်နိုင်တယ်၊ ကျုပ် ချက်ချင်း လိုက်သွားမှ ဖြစ်မယ် ထင်တယ်"

အုမွန်ကျင့်က ခေါင်းခါယမ်းပြလိုက်၏။

သူက ဂိုဏ်းချုပ်ဝမ်းအား ခပ်ပြုံးပြုံးကြည့်ယင်း...

"သေသေချာချာ မသိရသေးဘဲ လိုက်လို့ ဘယ်ဖြစ်ဦးမှာ

လဲ"

ဂိုဏ်းချုပ်ဝမ်းက မည်သို့မျှ နားမလည်နိုင်ဟန် မျက်နှာ
လေးဖြင့်...

"...ချုပ်တို့ ဘာဆက်လုပ်ရမလဲ"

"...ပါ..."

"...အခြေအနေအရ သူတို့ လှုပ်ရှားတာကို သေသေ
...မ်းပြီးမှ ဆုံးဖြတ်ရတော့မှာပဲ"

တဆက်တည်းမှာပင် သူသည် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်
လေသည်။

"ကျုပ် ယူဆချက်ကို ဂိုဏ်းချုပ်ဝမ်းကတဆင့် ရှောင်လင်
ကျောင်းထိုင်ကို အကြောင်းကြားပေးစေချင်ပါတယ်"

ဂိုဏ်းချုပ်ဝမ်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

"ကောင်းပြီလေ"

"ဒါနဲ့ ခင်ဗျားနဲ့ ဘယ်အချိန် ထပ်တွေ့ရမလဲ"

အမှုန်ကျင့်က...

"ညနေ အုန်းမောင်းခေါက်သံ (၃)ချက်တိတိ မျှော်စင်
အောက်မှာ တွေ့ကြတာပေါ့"

ဂိုဏ်းချုပ်ဝမ်းက လက်နှစ်ဘက် ဆုပ်လိုက်သည်။

"ကောင်းပါပြီ၊ ကျုပ်ကို သွားခွင့်ပြုပါဦး"

ဂိုဏ်းချုပ်ဝမ်းသည် နှစ်ယောက်စလုံးကို နှုတ်ဆက်က
ထွက်ခွာသွားလေတော့၏။

* * *

ထိမ့်ချူးသည် ဂိုဏ်းချုပ်ဝမ်း ထွက်ခွာသွားသည်နှင့် ထိုင်
မှ ထလိုက်သည်။

သူသည် အမှုန်ကျင့်အား ဦးညွတ်နှုတ်ဆက်လိုက်၏။

"ကျုပ်ကို သွားခွင့်ပြုပါ"

အမှုန်ကျင့်က သူ့အား ပြုံးကြည့်ရင်း တားလိုက်၏။

"ခဏနေပါဦးဗျာ"

ထိမ့်ချူး မျက်မှောင်ကြုတ်သွားမိသည်။

"ကိစ္စရှိလို့လား"

"ကျိုထင်းကျင်း ခိုင်ဖုန်းမြို့မှာ ရှိတယ် မရှိဘူးဆိုတာ သိရ
င် လွယ်ကူတဲ့ နည်းတစ်နည်း ရှိတယ်"

အမွှန်ကျင့်က လေးနက်စွာ ပြောဆိုလိုက်၏။

သို့သော် ထိမုံ့ချူးက ပြုံး၍...

"သူတို့ စခန်းကို ထိုးဖောက်ပြီး ဝင်ကြည့်မလို့လား"

"...တ်တယ်... ခင်ဗျားသဘော ဘယ်လိုရသလဲ"

"...ကော"

"... နှစ်ယောက် အတူသွားမယ်လေ၊ ဘယ့်နှယ်လ...

...မုံ့ချူးက ခပ်ပြုံးပြုံး မျက်နှာလေးဖြင့်ပင် ခေါင်းညိတ်...ိုက်၏။

"အင်း... ခင်ဗျားက ဒီလောက် သတ္တိရှိမှတော့ ကျုပ်က... လိုက်ရမှာပေါ့ဗျာ"

သူ့လေသံကလည်း တက်ကြွပေါ့ပါးနေ၏။

အမွှန်ကျင့်က လက်ကာပြလိုက်သည်။

"ဒါပေမယ့် ကျုပ်ကတော့ အကြံတစ်ခု ပေးချင်ပါတယ်"

"ပြောပါဗျာ"

"ပထမ အတတ်နိုင်ဆုံး သူတို့နဲ့ ထိပ်တိုက်မတွေ့ဖို့ ကြိုး... စားရမယ်"

"ဆက်ပြောပါ"

"ဒုတိယ အချက်ကတော့ ကျုပ်တို့ ရုပ်ဖျက်သွားမယ်"

ထိမုံ့ချူးက မျက်မှောင်ကြုတ်သွားမိသည်။

"ရုပ်ဖျက်သွားရင် ကျိုထင်းကျင်းက မမှတ်မိနိုင်တော့ဘူး... လား"

"ကျွမ်းကျင်တဲ့ ရုပ်ဖျက်ပညာရှိရင်တော့ ဘယ်သူကမှ မှတ်...

...င်စရာ မရှိဘူး"

"ခင်ဗျား ပြောပုံထောက်တော့ ရုပ်ဖျက်ပညာ အတော်...မ်းကျင်တယ်နဲ့ တူတယ်"

အမွှန်ကျင့်က ပြုံးလိုက်၏။

"ကျုပ် သိုင်းလောကမှာ ကျင်လည်ခဲ့တ...မ်း ကျင်ကျင်ကို ကျင်လည်ခဲ့တာ၊ နှစ်ပေါ...ဘူး၊ (၁၀)နှစ်အတွင်း ကျုပ် ခိုကပ်တဲ့ နေရာနှစ်ခု...

ထိမုံ့ချူးက နားစွင့်နေသည်။

အမွှန်ကျင့်က အခန်းတစ်ခုလုံးကို ဝေ့ကြည့်လိုက်၏။

"ဥပမာ ဗျာ ဒီဘုံကျောင်းမျိုးပေါ့"

ထိမုံ့ချူးက မျက်ခုံးပင့်၍...

"နောက် တစ်ခုကကော"

အမွှန်ကျင့်က...

"နောက်တစ်ခုကတော့ သိုင်းလောကမှာ ဆိုးသွမ်းတဲ့ လူ...ရဲ့အိမ်မှာ"

သူသည် ရယ်မောယင်း စကားဆက်လိုက်သည်။

"ဥပမာ ကျိုထင်းကျင်း အိမ်မှာလည်း ကျုပ် တစ်လနှစ်လ...ောင် နေခဲ့သေးတယ်"

အမွှန်ကျင့်က ဘာမှ မထူးခြားသလို ပြောနေ၏။

ထိမုံ့ချူးကမူ အလွန်တရာ စိတ်ဝင်စားစွာဖြင့်...

"ဒါဖြင့် ကျိုထင်းကျင်းရဲ့ အကြောင်းကို ခင်ဗျား ကောင်း...ောင်း သိတာပေါ့"

"သူက ဘယ်လိုလူလဲရှင့်"

"စကားပြော ကောင်းတယ်၊ ဉာဏ်ပညာလဲ ရှိတယ်၊ ဒါပေ
မယ့် သူ့ကို ခန့်မှန်းလို့ မရအောင် နက်ရှိုင်းတယ်"

ထို့နောက်တွင် သူသည် အုမ္မန်ကျင့်နှင့် တွေ့ဆုံရသည့်
အကြောင်း...တို အသေးစိတ် ပြန်လည်ပြောပြလိုက်လေသည်။

...ကို ပြ...

* * *

လျှူဝမ်းအေ့သည် ထိမုံ့ချူး၏ စကားများကို သေချာစွာ
နားစွင့်ပြီးနောက် အစ်ကိုဖြစ်သူအား ပူဆာလိုက်၏။

"ဒါဖြင့် ညီမလေးလည်း လိုက်မယ်"

မမျှော်လင့်သော စကားကို ကြားလိုက်ရခြင်းပင် ဖြစ်၏။

ထိမုံ့ချူး၏ မျက်လုံးအစုံသည် ပြူးကျယ်သွားလေသည်။

"ညီမလေး လိုက်လို့ ဖြစ်ပါ့မလား"

"ဖြစ်ပါတယ် ကျွန်မ နေထိုင်ကောင်းသွားပါပြီ"

ထိုစဉ်...

လန်းရှောက်ရွက်က...

"အစ်ကိုနဲ့ ဟိုလူနဲ့ ဘယ်နေရာမှာ ချိန်းထားလို့လဲ"

"မျှော်စင်အောက်မှာ"

"ဘယ်အချိန်လဲ"

"အုန်းမောင်းခေါက်သံ (၃)ချက်တိတိ"

"ဒါဖြင့် အစ်ကို ထွက်သွားပါ၊ ညီမလေး အနားယူပါစေ"

လန်းရှောက်ရွက်က ဝင်ရောက် ပြောဆိုလိုက်၏။

ထိမုံ့ချူးက ပြုံး၍ ထွက်ခွာသွားလေသည်။

...ဆိုလိုက်...

* * *

လျှူဝမ်းအေ့က သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်လေသည်။

သူမသည် လန်းရှောက်ရွက်အား ခပ်ပြုံးပြုံး လှမ်းကြည့်
...က်၏။

"မမက ဘယ်ဆိုးလို့တုန်း"

လန်းရှောက်ရွက်က မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

"ညီမက ဘာကို ဆိုလိုတာလဲ"

လျှူဝမ်းအေ့က ပြုံးလိုက်သည်။

"ချစ်ခြင်းမေတ္တာဟာ လူတစ်ယောက်ရဲ့ စိတ်နေသဘော
...ကို ပြောင်းလဲပစ်နိုင်တယ်ဆိုတာ တယ်မှန်ပါလား"

သူမသည် ခပ်ပြုံးပြုံး မျက်နှာလေးဖြင့် စကားဆက်ပြန်၏။

"အခု ကြည့်လေ အစ်ကိုကြီးဟာ အတော် စိတ်ဓာတ်ပြင်း
...တဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ၊ ဒါပေမယ့် မမရဲ့ စကားကိုတော့ တသဝေ
...း နားထောင်ပြီး ပျော့ပျော့ပြောင်းပြောင်း ဖြစ်လာတယ် မ

တဲ့ နှစ်(၂၀)တုန်းကလည်း ဒီလို လူမျိုးတစ်ယောက် ရှိခဲ့ပါတယ်"

ထိမ့်ချူးက...

"ဘယ်သူများပါလိမ့်"

[illegible]ကျင့်က...

"[illegible]အလံပိုင်ရှင်ပေါ့"

[illegible]ကို [illegible]ချူးဟာ သူ့အား တအံ့တဩ ငေးကြည့်နေစဉ်မှာပင် [illegible] စကားဆက်ပြန်သည်။

"နဂါးပတ်အလံဟာ သိုင်းလောကမှာ လျှမ်းလျှမ်းတောက် ကျော်ကြားခဲ့ပေမယ့် နဂါးပတ်အလံပိုင်ရှင်ကို အခုထိ ဘယ်သူမှ မသိဘူး"

ထိမ့်ချူးက ပြုံးလိုက်ယင်း...

"ခင်ဗျားက နဂါးပတ်အလံအကြောင်းကို အများကြီး သိထားတာကိုး"

ထိမ့်ချူးက စကားစရလိုပြား တောက်ကြည့်လိုက်မိခြင်း ဖြစ်၏။

အုမွန်ကျင့်က ရှုံ့ကာမဲ့ကာဖြင့်...

"နည်းနည်းပါးပါးပါပဲလေ၊ ကျုပ်က (၃)နှစ် အချိန်ကုန်ခံပြီး စုံစမ်းလေ့လာခဲ့တယ်၊ ဒါပေမယ့် မအောင်မြင်ခဲ့ပါဘူး"

ထိမ့်ချူးက...

"ခင်ဗျားက နဂါးပတ်အလံပိုင်ရှင်ကို တွေ့မြင်တဲ့တိုင်အောင် သိမှာ မဟုတ်ဘဲ"

အုမွန်ကျင့်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

"ဟုတ်ပါလိမ့်မယ်"

ထိမ့်ချူးသည် အုမွန်ကျင့်အပေါ် ကြည့်ညိုလေးစားလာလေသည်။ သူသည် အုမွန်ကျင့်အား လေးစားစွာ ဂါရဝပြုလိုက်၏။

"ကဲ... ကျုပ်သွားပြီး ညမှာ တွေ့ကြတာပေါ့"

ပြောပြီးသည်နှင့် ချာခနဲ လှည့်လိုက်ပြီး [illegible]လေသည်။

"[illegible]ခဆိုလိုက်[illegible]

* * *

လျူဝမ်းအော့သည် လန်းရောက်ရွက်ထံမှ တစ်ဆင့် ထိမ့်ချူးတစ်ယောက် အုမွန်ကျင့်ဆိုသူနှင့် တွေ့ဆုံရန် ထွက်ခွာသွားကြောင်းကို သိထားပြီး ဖြစ်လေသည်။

ထို့ကြောင့် ထိမ့်ချူး ပြန်လာ သည်ကို တွေ့မြင်လိုက်သည်နှင့် ပြုံး၍ နှုတ်ဆက်လိုက်၏။

"အစ်ကိုတောင် ပြန်လာပြီ"

ထိမ့်ချူးက ပြုံးလိုက်သည်။

"အေး ပြန်လာပြီ၊ ညီမကော နေကောင်းသွားပြီလား"

"ကောင်းပါပြီရှင်၊ ဒါနဲ့ အုမွန်ကျင့်ဆိုတဲ့လူကို တွေ့ခဲ့ရဲ့လား"

"တွေ့ခဲ့ပါတယ်"

ဟန်မဆောင်နိုင်ဘဲ မေးလိုက်မိလေသည်။

အုမ္ဘန်ကျင့်က...

"ကျုပ် လုပ်တဲ့ အလုပ်ဟာ လက်အောက် ငယ်သား[illegible] အ[illegible]ပါ၊ ကျိထင်းကျင်းနဲ့တော့ မတွေ့ခဲ့ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် [illegible]ကော့ နားနဲ့ ကြားခဲ့တာပေါ့ဗျာ"

[illegible]ချူးက...

"အခု ခင်ဗျားက ကျိထင်းကျင်းအိမ်ကို ထင်ပြီး သွား[illegible] ဟုတ်လား"

"ဟုတ်တယ်... ခင်ဗျားကော လိုက်ခဲ့ပါ့မလား"

"ခင်ဗျား ဘယ်တော့ သွားဖို့ စိတ်ကူးထားသလဲ"

"အချိန်မရွေး သွားလို့ ရပါတယ်၊ ဒါပေမယ့်..."

"ဒါပေမယ့် ဘာဖြစ်သလဲ"

"ကျုပ်က ကျိထင်းကျင်းဆီ ရောက်သွားရင် တံမြက်[illegible] လှည်းတဲ့လူ ဖြစ်ချင်လည်းဖြစ်မယ်၊ ထမင်းချက် ဖြစ်ရင်လည်း[illegible] မယ်၊ ခင်ဗျား မလိုက်ချင်ရင်လည်း နေနိုင်ပါတယ်"

ထိမ့်ချူးက အုမ္ဘန်ကျင့်၏ မျက်နှာကို မော့ကြည့်လ[illegible] သည်။

"ကျုပ် လိုက်ချင်ပါတယ်ဗျာ၊ ဒါပေမယ့် နယ်စားကြီး[illegible] ကိုတော့ တစ်ခေါက် ပြန်ရဦးမယ်"

အုမ္ဘန်ကျင့်က ပြုံး၍...

"ကျုပ်က ဂိုဏ်းချုပ်ဝမ်းကို မျှော်စင်အောက်မှာ ချိန်း[illegible] တယ်၊ အင်း... ခင်ဗျား ပါလာရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ"

ထိမ့်ချူးက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

"ကောင်းပြီလေ၊ ကျုပ် လာဖြစ်အောင် ကြိုးစားပါ့မယ်"

အုမ္ဘန်ကျင့်က ခပ်ပြုံးပြုံး မျက်နှာလေးဖြင့်...

"ခင်ဗျားအနေနဲ့ ကျုပ်အပေါ်မှာ ဘာမ[illegible]သေး သလဲ"

ထိမ့်ချူးက... [illegible]" ဟုဆိုလိုက်[illegible]

"သံသယ ဖြစ်စရာတော့ မရှိပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် စိတ်ဝ[illegible] ထူးဆန်းတယ် ထင်လို့ပါ"

အုမ္ဘန်ကျင့်က မျက်မှောင်တွန့်၍...

"ဘယ်လို ထူးဆန်းတာလဲ"

"ဒီလိုပါ၊ ခင်ဗျားလို ပညာရှိတစ်ယောက်ဟာ သိုင်းလောက မှာ ဘာကြောင့် ကျော်ကြားမှု မရှိသလဲဆိုတာ အံ့ဩနေလို့ပါ"

အုမ္ဘန်ကျင့်က ပြုံး၍...

"လူတွေဟာ ကျော်ကြားမှုနောက်ကိုပဲ လိုက်နေကြတယ်၊ ကျုပ် နာမည်ကြီးနေရင် အလုပ်လုပ်ဖို့ ဘယ်လွယ်ကူပါ့မလဲ"

မမျှော်လင့်သော အဖြေစကားကြောင့် ထိမ့်ချူးပင် ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားမိ၏။

အတန်ကြာ ငိုင်တွေပြီးမှ ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်ကာ...

"ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ၊ လောကမှာ ကျော်ကြားမှု မလိုလားတဲ့ လူတွေ အတော်ရှားပါတယ်"

ထိမ့်ချူးက ပြုံးလိုက်သည်။

"လောကမှာ ကျုပ်လို လူမျိုး အများကြီး ရှိပါတယ်၊ လွန်ခဲ့

ဟုတ်လား"

လျှုဝမ်းအေ့ာက လူငယ်ပီပီ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောချလိုက်သည်။

လန်းရှောက်ရွက်၏ မျက်နှာတစ်ခုလုံး နီရဲသွားလေသည်... တိုးရှက်ကန်းဖြင့်လည်း...

"... ...သည်း ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေတာလဲ"

...ကို ...သည် ဆေးလုံးကို လှမ်းပေးလိုက်သည်။

"ဒီဆေးလုံးကို သောက်ပြီး အားရှိသွားအောင် အိပ်လိုက်ဦး"

လျှုဝမ်းအေ့ာက ဆေးလုံးကိုယူကာ မော့သောက်လိုက်၏။ သူမ၏ မျက်နှာကမူ လှပစွာ ပြုံးနေလေသည်။

* * *

လျှုဝမ်းအေ့ာသည် အိပ်ရာ နိုးလာသောအခါ... အခန်းတစ်ခုလုံး မှောင်မည်းနေသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်လေသည်။

"မမ..."

သူမက ယင်းသို့ ခေါ်အော်လိုက်သောအခါ... လန်းရှောက်ရွက်က အခန်းထဲသို့ ဝင်လာပြီး ဖယောင်းတိုင်

မီးထွန်းညှိလိုက်လေသည်။

"ညီမ နိုးလာပြီလား"

လျှုဝမ်းအေ့ာက ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

"ဟုတ်တယ် အခု ဘယ်အချိန်ရှိပြီလဲ"

"အချိန် လိုပါသေးတယ်"

"အစ်ကိုကြီးကော"

"သူ ဧည့်ခန်းထဲမှာ စောင့်နေပါတယ်" ...

"ဒါဖြင့် မမ အဝတ်အစား သွားလဲဦးလေ"

လန်းရှောက်ရွက်က ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

"မမ မလိုက်တော့ဘူး"

လျှုဝမ်းအေ့ာက အံ့အားသင့်သွားမိ၏။

လျှုဝမ်းအေ့ာက မျက်မှောင်ကြုတ်ယင်း...

"ဘာဖြစ်လို့လဲ"

လန်းရှောက်ရွက်က ခေါင်းကို အသာအယာ ခါယမ်းပြသည်။

"မမ ပါသွားရင် ခေတ်ပန်းဂိုဏ်းနဲ့ ရှောင်လင်ဂိုဏ်းတို့က လက်ခံမှာ မဟုတ်ဘူး"

လျှုဝမ်းအေ့ာက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

"မဖြစ်ဘူး မမ လိုက်ကို လိုက်ရမယ်"

သူမက ဇွတ်တရွတ်ပင် ပြောဆိုလိုက်သည်။

လန်းရှောက်ရွက်က မချိပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

လေသံ ခပ် အေးအေးဖြင့်...

လျှူဝမ်းအော့သည် အုမ္မွန်ကျင့်အား အရိုအသေ ပြု[illegible]
လေသည်။

နှုတ်မှလည်း သာယာချောင်ချွာဖြင့်...

"ကျွန်မ ဂါရဝ ပြုပါတယ်ရှင့်"

အုမ္မွန်ကျင့်က သူမအား အကဲခတ် ကြည့်လိုက်သည်

"မင်းနာမည်ကတော့ အတော်လေး ကျော်ကြားတယ်
သိရတယ်"

လျှူဝမ်းအော့က ပြုံးလိုက်သည်။

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ်"

အုမ္မွန်ကျင့်က ပြုံးလိုက်သည်။

"ဒါက ချီးကျူးထိုက်တဲ့လူကို ချီးကျူးတာပါ"

လျှူဝမ်းအော့က ပြုံးလိုက်သည်။

"ဘာကြောင့် ချီးကျူးထိုက်တယ်ဆိုတာ [illegible]ပါရှင်"

အုမ္မွန်ကျင့်က ရယ်ရယ်မောမောဖြင့်...

"မိန်းကလေးက အတော့်ကို စကားတတ်[illegible]
အကြောင်း မပြနိုင်ရင် အရှက်ကွဲရဦးမယ် ထင်တယ်"

လျှူဝမ်းအော့က ခပ်အေးအေးပင် ပြုံးနေ၏။

အုမ္မွန်ကျင့်က စကားဆက်လိုက်ပြန်သည်။

ယခုအခါတွင်မူ သူ့အသံသည် လေးနက်တည်ကြည်
စွာဖြင့်...

"ရွှေဓား ကျိုထင်းကျင်း ကိုယ်တိုင်က ပြောတာ၊ မင်းဟာ
သူတွေ့ခဲ့သမျှ ရန်သူတွေထဲမှာ ကြောက်စရာ အကောင်းဆုံး ရန်သူ
လို့ ပြောသွားတယ်"

လျှူဝမ်းအော့က ပြုံးသည်။

"ရှင် ကျိုထင်းကျင်းကို တွေ့လို့ ကြားခဲ့တယ် ဟုတ်လား"

အုမ္မွန်ကျင့်က...

"နားနဲ့ ဆတ်ဆတ် ကြားတာပဲ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုရင် ငါ
ကျိုထင်းကျင်းဆီက ပြန်လာတာ မကြာသေးပါဘူး"

လျှူဝမ်းအော့က အုမ္မွန်ကျင့်အား တစ်ချက်ကြည့်ကာ မေး
လိုက်သည်။

"သူတို့ဆီမှာ အစောင့်အကြပ်တွေ တော်တော်လေး တင်း

ထိမုံ့ချူးသည် မျှော်စင်အောက်သို့ ရောက်ရှိသွားသော
ခါ ချောင်းတစ်ချက် ဟန့်လိုက်လေသည်။

"အဘ အုမ္မန်ကျင့်"

သူ၏အသံ ဆုံးသွားသည်နှင့် အုမ္မန်ကျင့်က အမှောင်
ကျ... ...ထက်လာသည်။

...ကျင့်က သူ့အား လှမ်းမေးလိုက်သည်။

...ဖျားနောက်မှာ ပါလာတဲ့ လူနှစ်ယောက်က ဘယ်သူ
လဲ"

ဤမျှ မှောင်မိုက်သော ညမှာ...

ဤမျှ ဝေးလံသော နေရာသို့ မြင်တွေ့နိုင်သော အုမ္မန်က
အပေါ် ထိမုံ့ချူးက ချီးကျူးမိလေသည်။

"သူတို့... တစ်ယောက်က လျှူဝမ်းအော့ပါ၊ ကျန်တ
ယောက်က လန်းရှောက်ရှက်ပါ"

အုမ္မန်ကျင့်က ပြုံးလိုက်သည်။

"လန်းရှောက်ရှက်ဆိုတာ..."

သူသည် စကားမဆက်ဘဲ ရပ်ကာ စောင့်နေလိုက်သည
ထိမုံ့ချူးက စကားဆက်ပေးလိုက်သည်။

"အရင်တုန်းက ရှစ်ကွက်အင်းဂိုဏ်းချုပ်ပါ"

အုမ္မန်ကျင့်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

"အေးပေါ့လေ... ရှောင်လင်ဂိုဏ်းနဲ့ ခေတ်ပန်းဂိုဏ်းက
တို့ လက်မခံဝံ့ပေမယ့် ကျုပ်ကတော့ ပူးပေါင်းဖို့ လက်ခံပါတယ

ထိမုံ့ချူးက ဝမ်းသာသွားသည်။

"ခင်ဗျား သူ့ကို လက်ခံမယ် ဟုတ်လား"

သေချာစေရန် ထပ်မေးလိုက်သည်။

အုမ္မန်ကျင့်က ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

"သူကလူကောင်း ဖြစ်လာပြီပဲ၊ ကျုပ်က ဘာကြောင့်
လက်မခံရမှာလဲ"

အုမ္မန်ကျင့်က အေးအေးဆေးဆေးပင် ပြောဆိုလိုက်လေ
သည်။

ထိုစဉ်မှာပင် လျှူဝမ်းအော့နှင့် လန်းရှောက်ရှက်တို့ ရောက်
လာကြလေသည်။

ထိမုံ့ချူးက သူမတို့အား အုမ္မန်ကျင့်နှင့် မိတ်ဆက်ပေး
လိုက်လေသည်။

အုမ္မန်ကျင့်က ပြုံး၍ ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

"ကျုပ်ကတော့ သိုင်းလောကရဲ့ အရှုပ်အရှင်းကို မပါဝင်
တော့ဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်ထားတယ်၊ အခုတော့ မပါလို့ မရတော့ပါဘူး၊
...ကိစ္စပြီးရင် သိုင်းလောကမှာ အနှစ် နှစ်ဆယ်လောက် အေးချမ်း
...းပါလိမ့်မယ်၊ ဒါကြောင့် ကျုပ်က ဒီကိစ္စ ပါဝင်လို့ အသက်သေ
...းလည်း သေပျော်ပါတယ်လေ"

ထိမုံ့ချူးက အုမ္မန်ကျင့်၏ စကားများသည် များစွာ
...ဓိပ္ပါယ်ရှိသည်ဟု သဘောပေါက်လာသည်။

အုမ္မန်ကျင့်အပေါ် ပို၍ပင် လေးစားလာမိလေတော့သည်။

* * *

"မမက မလိုက်ချင်လို့ မဟုတ်ပါဘူးလေ မမ ပါသွားရင် သူတို့က တစ်မျိုးမြင်နေမှာ စိုးလို့ပါ"

လျှုဝမ်းအော့ နားလည်အောင် ရှင်းပြသည်။

သို့သော် လျှုဝမ်းအော့က ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

"အခုသွားမယ့် ကိစ္စက ရှောင်လင်နဲ့ ခေတ်ပန်းကိစ္စ သွားဖို့ မဟုတ်ဘူး၊ ကျိုထင်းကျင်းဟာ ခိုင်ဖုန်းမြို့ထဲမှာ ရှိမရှိဆိုတာ စုံဖို့ပါပဲ"

လန်းရှောက်ရွက်က အနည်းငယ် စဉ်းစားလိုက်၏။

ထို့နောက် ခေါင်းတစ်ချက်ညိတ်ကာ...

"ဒါဖြင့်လည်း မမသွားဖို့ အစီအစဉ် လုပ်လိုက်ဦးမယ်"

လျှုဝမ်းအော့က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

"ဒီလိုမှပေါ့၊ မမဆီက လက်နက်တွေ အစုံအလင် ယူလာဖို့ မမေ့နဲ့"

လန်းရှောက်ရွက်က မျက်မှောင်ကြုတ်သွားမိ၏။

"လက်နက်ပုန်းတွေ ယူလာဖို့ လိုသေးသလား"

လျှုဝမ်းအော့က ပြုံး၍...

"လိုတာပေါ့ရှင်၊ ကိုယ်က သူများကို အကောက်မကြံပေမယ့် သူများ အကောက်ကြံတာတော့ ကြိုတင်ကာကွယ်ရမယ် မဟုတ်လား"

လန်းရှောက်ရွက်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

"ဒါဖြင့် မမ သွားပြီး စီစဉ်လိုက်ပါ့မယ်"

* * *

မှောင်မိုက်သော ည ဖြစ်သည်။

လူရိပ်သုံးရိပ်သည် မြှော်စင်ရှိရာသို့ ဦးတည်ကာ လျှောက်
း:နေ၏။

အမှန်စင်စစ်မူ...

ထိုလူရိပ်သုံးခုမှာ နှစ်သုတ်ခွဲ၍ သွားနေခြင်း ဖြစ်သည်။

ရှေ့ဆုံးမှ သွားနေသောလူမှာ ထိမုံ့ချူး ဖြစ်သည်။

နောက်မှလိုက်နေသော လူနှစ်ယောက်မှာ လန်းရှောက်
နှင့် လျှုဝမ်းအော့တို့ပင် ဖြစ်ကြ၏။ သူတို့သည် တစ်ယောက်
တစ်ယောက် မည်သည့်စကားမျှ မဆိုပဲ တိတ်ဆိတ်စွာသာ
ာက်လှမ်းလာကြ၏။

တင်းကျပ်ကျပ် ချထားလိမ့်မယ်လို့ ထင်ပါတယ်"

လျှို့ဝမ်းအော့သည် မေးလိုရာကို တိုက်ရိုက်မမေးဘဲ သွယ်ဝိုက်ကာ မေးနေ၏။

အုမ္ဗန်ကျင့်က...

"ဟုတ်တာပေါ့ တကယ်ပဲ ဝင်ထွက်ဖို့ မလွယ်ပါဘူး"

လျှို့ဝမ်းအော့က...

"ဒီလောက် တင်းကျပ်တဲ့ အထဲမှာ ရှင်က အလွယ်တကူနဲ့ ဝင်ထွက်နိုင်တာ အံ့စရာပါပဲရှင်"

အုမ္ဗန်ကျင့်က ခပ်အေးအေးပင် ပြန်လည် ဖြေဆိုသည်။

"ကျိုထင်းကျင်းရဲ့ လက်အောက်မှာ ငါ့ရဲ့ မိတ်ဆွေဟောင်းများ ရှိပါတယ်၊ သူတို့ အကူအညီ ရတယ် ဆိုပါတော့"

လျှို့ဝမ်းအော့က ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်ကာ မှတ်ချက်ချလိုက်၏။

"ရှင့် အပေါင်းအသင်း အတော်များတာကိုး"

အုမ္ဗန်ကျင့်က ပြုံးလိုက်၏။

"ခက်တာက ကျုပ်ကို သိတဲ့လူ အလွန်နည်းပါတယ်ဗျာ"

လျှို့ဝမ်းအော့သည် အုမ္ဗန်ကျင့်အား တစ်ချက်မျှ စိုက်ကြည့်လိုက်၏။

"ဒါနဲ့ ရှင်က ကျိုထင်းကျင်းကို သိကျွမ်းသလား"

အုမ္ဗန်ကျင့်က ခေါင်းကို ဆတ်ကနဲ ညိတ်ကာ...

"သိကျွမ်းပါတယ်၊ ဒါပေမယ့်..."

လျှို့ဝမ်းအော့က မျက်မှောင်တွန့်၍...

"ဒါပေမယ့် ဘာဖြစ်သလဲ"

"ဒါပေမယ့် သူက ငါ့ကို မသိဘူးကွဲ့"

လျှို့ဝမ်းအော့၏စိတ်ထဲ၌ မထင်မကျသလို ပြောချင်နေ၏။ သူမသည် ပွင့်လင်းသူပီပီ ခေါင်းကို ခါယမ်းကာ...

"ကျွန်မတော့ ယုံရမှာ ခပ်ခက်ခက်ပဲ"

အုမ္ဗန်ကျင့်က ပြုံးလိုက်သည်။

"မင်းဟာ အလွန် ဉာဏ်ကောင်းပါတယ်၊ အေး တခြားလူပေါ် အယုံအကြည် မဲ့လွန်းတာကတော့ ခက်တယ်"

လျှို့ဝမ်းအော့က သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်၏။

"လူတွေဟာ စိတ်အမျိုးမျိုး မဟုတ်လား၊ ယုံဖို့ရာ မလွယ်ဘူးရှင်"

အုမ္ဗန်ကျင့်က လက်နှစ်ဘက်ထောက်ကာ...

"ကဲ ကျုပ်အပေါ်ရော ဘာများ သံသယ ရှိသေးသလဲဗျာ"

လျှို့ဝမ်းအော့က...

"ဘယ်အရာမျိုးမဆို သက်သေ အထောက်အထား မရှိရင် ...မအနေနဲ့ သံသယ ဖြစ်နေဦးမှာပဲ"

အုမ္ဗန်ကျင့်က ပြုံးလိုက်သည်။

"ဒီမှာ မိန်းကလေး၊ မင်းရဲ့ အယူအဆ မဆိုးပါဘူး၊ ဒါပေ ...လူတကာကို သံသယ ဖြစ်နေလွန်းရင်တော့ ဘာအလုပ်မှ မဖြစ် "

လျှို့ဝမ်းအော့က ပြုံးလိုက်သည်။

"ရှင်ပြောတာ မှန်ပါတယ်၊ ကျွန်မတို့ ဘာလုပ်ရင် ကော
မလဲ"

အုမ္မန်ကျင့်က...

"မင်းက ငါ့ကို သံသယ မဖြစ်တော့ဘူးလား"

လျှုဝမ်းအော့က ခပ်ပြုံးပြုံး မျက်နှာလေးဖြင့်ပင်...

"ရှင့်ကို ကျွန်မ ယုံကြည်သင့်တယ်လို့ ယူဆလိုက်ပါတ

လျှုဝမ်းအော့ လေသံက အမှန်ပင် တင်းမာမြင့်မာ
သည်။

အုမ္မန်ကျင့်က အနည်းငယ် စဉ်းစားလိုက်၏။

"ရောင်လင်နဲ့ ခေတ်ပန်းတို့က အမှန်တော့ လှုပ်ရှား
ပြီ၊ ဒါပေမယ့် အလုံးအရင်းနဲ့ တိုက်ခိုက်ဖို့ အချိန် မရောက်သေ
ဘူး"

လျှုဝမ်းအော့က...

"ရောင်လင်နဲ့ ခေတ်ပန်းတို့က လန်းရောက်ရှက်ကို
ကြောင်းပြုပြီး ကျွန်မတို့ကို ပူးပေါင်းဖို့ ငြင်းပယ်လိုက်တယ်၊ သူ
များလည်း တခြား အကြံအစည် မရှိဘူးလို့ ဘယ်ပြောနိုင်ပါ့မ

အုမ္မန်ကျင့်က မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

သူသည် လွန်စွာ စိတ်ဝင်စားဟန်ဖြင့်...

"မင်းက ဘာကို ဆိုလိုတာလဲ"

လျှုဝမ်းအော့က ပြုံးပြလိုက်၏။

"ဒါတွေ ထားလိုက်ပါတော့လေ၊ အခု ရှင်နဲ့ ကျွန်မတို့
ပေါင်းဖို့ သဘောတူပြီ မဟုတ်လား"

အုမ္မန်ကျင့်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

"ဟုတ်တယ်"

ထိမုံ့ချူးသည် အုမ္မန်ကျင့်အား ကြည့်ကာ...

"အခု ကျုပ်တို့ ဘယ်လို လှုပ်ရှားမလဲဆိုတာ ဆွေးနွေးကြ
ရင် ကောင်းမယ် ထင်တယ်"

လျှုဝမ်းအော့က...

"ကျွန်မ စိတ်ပူနေမိတာက နယ်စားကြီး ကိစ္စပါ၊ နယ်စား
ကြီးဟာ သူတို့လက်ထဲမှာ လောလောဆယ် ရောက်နေတယ် မ
ဟုတ်လား"

အုမ္မန်ကျင့်က သူမအား ကြည့်လိုက်ရင်း...

"မင်း ဘာလုပ်ချင်သလဲ"

လျှုဝမ်းအော့က...

"ကျွန်မကတော့ နယ်စားကြီးကို အရင်ဆုံး ကယ်ထုတ်နိုင်မှ
အလုပ်လုပ်တဲ့ နေရာမှာ စိတ်ချလက်ချ လုပ်နိုင်မယ်လို့ ထင်တယ်"

အုမ္မန်ကျင့်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

"ကောင်းပြီလေ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲဆိုတဲ့ နည်းလမ်းကို
ဉ်းစားထားလိုက်ပါ"

အုမ္မန်ကျင့်က လေးနက်စွာ ပြောဆိုလိုက်၏။

လျှုဝမ်းအော့က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

"ဟုတ်ကဲ့... ရှင်ကသာ ကူညီမယ်ဆိုရင် အောင်မြင်နိုင်လိမ့်
ယ်လို့ ကျွန်မ ယုံကြည်ပါတယ်"

အုမ္မန်ကျင့်က...

“မင်းက ကျုပ်ကို သိပ်အထင်ကြီးတာကိုး”

သို့သော် သူ့မျက်နှာကမူ သဘောကျစွာ ပြုံးနေ၏။

လျှူဝမ်းအော့က ခပ်အေးအေးပင် ပြုံး၍...

“အထင်ကြီးထိုက်လို့လည်း အထင်ကြီးတာပါ”

အုမ္ဗန်ကျင့်က ပြုံးလိုက်သည်။

“ဒါဖြင့် ပြောပါဦးလေ၊ ငါက ဘာလုပ်ပေးရမှာလဲ”

လျှူဝမ်းအော့က...

“ကျွန်မကို ကျိုထင်းကျင်းရဲ့ ဂေဟာထဲ ရောက်အောင် သွားစေချင်တယ်”

အုမ္ဗန်ကျင့်က မျက်မှောင်ကြုတ်သွားမိသည်။

“ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“နယ်စားကြီးကို ကယ်ထုတ်မယ်”

“မင်းတို့သုံးယောက်စလုံး ခေါ်သွားရမယ် ဟုတ်လား”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်မတစ်ယောက်တည်းကိုပါ”

အုမ္ဗန်ကျင့်က ခေတ္တမျှ စဉ်းစားလိုက်၏။

ထို့နောက် ခေါင်းကို ဆတ်ခနဲ ညိတ်ကာ...

“ခေါ်သွားလို့တော့ ဟုတ်ပါပြီ၊ သူတို့ အစောင့်အကြပ် က အထပ်ထပ်ချထားတယ်၊ ကယ်ထုတ်ဖို့ မလွယ်ဘူး ထင်တ

လျှူဝမ်းအော့က ခပ်အေးအေးပင်...

“လောကမှာ ဘယ်အရာမျိုးမဆို လုပ်ရင် ဖြစ်မလာ တာ မရှိပါဘူးရှင်”

လန်းရောက်ရှက်ကလည်း...

“ဒါတော့ ကြိုးစားရမှာပေါ့ရှင်”

အုမ္ဗန်ကျင့်သည် မိန်းကလေးနှစ်ယောက်စလုံးအား ခေါင်း ဆတ်ဆတ် ညိတ်ကာ ကြည့်နေမိ၏။

“နယ်စားကြီးကို ကယ်ထုတ်တာတော့ ဟုတ်ပါပြီ၊ သူ့ကို လုံလုံခြုံခြုံထားဖို့ လွယ်မှာ မဟုတ်ဘူး”

အုမ္ဗန်ကျင့်က သွေးတိုးစမ်းသလို မေးလိုက်၏။

လျှူဝမ်းအော့က ပြုံး၍...

“အခု မြို့ပြင်မှာ စစ်သည်တော် တစ်သောင်းလောက် စ န်းချထားပါတယ်၊ ကျိုထင်းကျင်းရဲ့ အင်အား ဘယ်လောက်ကောင်း ကောင်း ဝင်တိုက်ရဲမှာ မဟုတ်ဘူး”

အုမ္ဗန်ကျင့်က မျက်မှောင်တစ်ချက်တွန့်ကာ...

“နယ်စားကြီးကို စစ်သည်တော်တွေ ရှိတဲ့နေရာ ပို့ထားမ လို့ ဟုတ်လား”

လျှူဝမ်းအော့က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ တခြား ဒီထက် ကောင်းတဲ့နည်းလမ်း မရှိ ဘူးလို့ ထင်ပါတယ်”

အုမ္ဗန်ကျင့်က လေပူတစ်ချက် မှုတ်ထုတ်လိုက်သည်။

“နယ်စားကြီးက လူတော်လူကောင်းတစ်ယောက်ပါ၊ သူ့ကို တော့ ကယ်သင့်ပါတယ်၊ အေးလေး ငါကူညီပါ့မယ်”

အုမ္ဗန်ကျင့်က ခိုင်မာစွာ ပြောလိုက်သည်။

လျှူဝမ်းအော့က ဦးညွှတ်လိုက်သည်။

“အခုလို ကူညီမယ်လို့ ကြားရတာ ဝမ်းသာလှပါပြီရှင်”

အုမ္ဗန်ကျွင့်က ပခုံးတစ်ချက် တွန့်လိုက်လေသည်။

"ကဲ မင်းတို့ အကြံရှိလည်း ပြောပြပါ။ ဆွေးနွေးတိုင်ပင်ကြ တာပေါ့"

လျှုဝမ်းအော့က ပြုံးလိုက်သည်။

"ကျွန်မကတော့ နယ်စားကြီးကို ကယ်တင်ဖို့ စီမံကိန်းတစ်ခု ရေးဆွဲထားပါတယ်"

သူမသည် ပြောပြီးသည်နှင့် ခါးကိုင်းလိုက်ကာ မြေပြင်ပေါ်သို့ မြေပုံတစ်ခု ဆွဲလိုက်ပြီး သူမ၏ အကြံအစည်များကို အသေးစိတ် ပြောပြလိုက်လေသည်။

အုမ္ဗန်ကျွင့်က အတန်ကြာ ကြည့်ပြီးမှ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

သူသည် လျှုဝမ်းအော့အား ကြည့်ကာ လေးနက်စွာဖြင့်...

"အင်း... မင်းရေးပြတဲ့ မြေပုံလမ်းကြောင်း အားလုံး မဆိုးဘူး၊ စစ်ကူပို့ဖို့ နေရာလည်း မှန်ကန်တယ်"

အုမ္ဗန်ကျွင့်ထံမှ သဘောတူညီမှု ရလေပြီ။

လျှုဝမ်းအော့က...

"ရှင်က ကောင်းတယ်လို့ ယူဆရင် အားကိုးပါရစေ"

အုမ္ဗန်ကျွင့်က...

"ဒါပေမယ့် ကျုပ်တို့နှစ်ယောက် နောက်ဆုတ်မယ့် လမ်းကြောင်းကို ကျုပ်က ပြန်ပြင်ချင်တယ်"

လျှုဝမ်းအော့က အနည်းငယ် စဉ်းစားလိုက်သည်။

ထို့နောက် ခေါင်းကို ဆတ်ခနဲ ညိတ်ကာ...

"ပြုပြင်ပါ ရပါတယ်"

အုမ္ဗန်ကျွင့်သည် လျှုဝမ်းအော့၏ မြေပုံလမ်းကြောင်းပေါ် မြေပုံတစ်ခု ပြန်လည်ပြုပြင် ရေးဆွဲလိုက်လေသည်။

ထိမုံ့ချူးနှင့် လန်းရှောက်ရွက်တို့သည်...

အုမ္ဗန်ကျွင့် ပြုပြင်သော လမ်းကြောင်းများကို မနှစ်သက် သော်လည်း လျှုဝမ်းအော့မှာမူ ခေါင်းညိတ်၍ သဘောတူလိုက် သည်။

"ကောင်းပါတယ်၊ ကျွန်မ သဘောတူတယ်"

လျှုဝမ်းအော့က သွက်လက်စွာ ပြောလိုက်၏။

သူမသည် ထိမုံ့ချူးနှင့် လန်းရှောက်ရွက်တို့ဘက်သို့ လှည့် က်သည်။

"အစ်ကိုကြီးနဲ့ မမတို့ နေရာယူမယ့်နေရာကို သေသေချာ ကြည့်ထားပါ"

ထိမုံ့ချူးက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

"စိတ်ချပါ၊ တို့အဆင်သင့် ရှိနေပါ့မယ်"

လန်းရှောက်ရွက်က...

"ညီမလေးက ဘယ်အချိန်မှ ပြန်ရောက်လာမှာလဲ"

"ကနေ့ညမှ ပြန်မလာရင် မနက်ဖြန်ညမှပဲ ပြန်ရောက် မယ် ထင်တာပဲ"

ထိမုံ့ချူးက ခေါင်းတညိတ်ညိတ်ဖြင့်...

"ကောင်းပြီလေ၊ မိုးလင်းတာနဲ့ အစ်ကိုတို့သွားမယ်၊ မနက် ညမှပဲ ညီမလေးကို ပြန်စောင့်မယ်"

ထိုအစီအစဉ်ကို လျှူဝမ်းအော့ကလည်း ကျေနပ်သည်။ လျှူဝမ်းအော့သည် ခေါင်းကိုအေးဆေးစွာ ညိတ်ကာ…

"ကောင်းပြီလေ၊ ကျွန်မသွားတော့မယ်"

သူမသည် အုမွန်ကျင့်ဘက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။

"ကဲ ကျွန်မတို့ သွားကြမယ်"

သို့ဖြင့် သူတို့သည် ထွက်ခွာသွားကြလေတော့သည်။

* * *

ထိမုံ့ချူးသည် လျှူဝမ်းအော့ ကွယ်ပျောက်သွားသည် အထိကြည့်ကာ သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်သည်။

"ငါ့ညီမကတော့ ငါ့ထက်အများကြီး သာတယ်"

လန်းရှောက်ရွက်က ပြုံးလိုက်သည်။

"ဟုတ်တယ်လေ၊ အဲဒါ ဘာဖြစ်သလဲ"

ထိမုံ့ချူးက ပြုံးလိုက်သည်။

"ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ၊ ဒါပေမယ့် အစ်ကိုကတော့ သိပ်ပြီး စိတ်မချဘူး"

လန်းရှောက်ရွက်က ထိမုံ့ချူးအား မော့ကြည့်လိုက်သည်။

"အစ်ကို ဘာလုပ်ချင်လို့လဲ"

ထိမုံ့ချူးက…

"တို့နှစ်ယောက် ရုပ်ဖျက်ပြီး အနီးအနားမှာ သွားစောင့်ရင် ကောင်းမလား"

လန်းရှောက်ရွက်က ပြုံးလိုက်သည်။

"ကောင်းတယ်၊ ကျွန်မက ကျွန်မအဖွဲ့သားတွေကို နေရာချထားပြီး သွားကြတာပေါ့"

* * *

တစ်နာရီခန့်အကြာတွင် အရပ် ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း အသက် လေးဆယ်ကျော်ခန့်ရှိသော လူတစ်ယောက်နှင့် ကိုယ်လုံးကိုယ်သွယ် သေးသေးရှိသော အဘိုးအိုတစ်ယောက်သည် ကျိုထင်းကျင်းနေထိုင်သော နေရာတဝိုက်သို့ ချဉ်းကပ်သွားလေသည်။

အမှန်စင်စစ်မူ...

ယင်းလူနှစ်ယောက်မှာ ထိမုံ့ချူးနှင့် လန်းရှောက်ရွှက်တို့ ရုပ်ဖျက်ထားကြခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။

သူတို့သည် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ခပ်တည်တည် အသိအမှတ်ပြုကာ လျှောက်လာကြ၏။

ထိမုံ့ချူးတို့သည် ကျိုထင်း ကျင်းနေအိမ်အနီးရှိ အလွန် ကြီးမားသော သစ်ပင်တစ်ပင် အနီးသို့ ရောက်ရှိသွားကြလေသည်။

သစ်ပင်အောက်သို့ ရောက်သောအခါ...

ထိမုံ့ချူးက ထိုသစ်ပင်အား မော့ကြည့်လိုက်သည်။

"ဒီသစ်ပင်ပေါ်ကနေပြီး စောင့်ကြည့်မယ်ဆိုရင် ကျိုထင်း ကျင်းရဲ့ ခြံဝင်းထဲမှာ လှုပ်ရှားမှုအားလုံးကို မြင်တွေ့နိုင်လိမ့်မယ်"

လန်းရှောက်ရွှက်က ခေါင်းတစ်ချက်ညိတ်၍...

"ဟုတ်တယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်မတို့ထက် ဦးသူရှိချင် ရှိနေ ..."

ထိမုံ့ချူးက မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

"ဘယ်သူများ ဖြစ်နိုင်ပါလိမ့်"

လန်းရှောက်ရွှက်က...

"ခေတ်ပန်းဂိုဏ်း ဒါမှမဟုတ် ရောင်လင်ဂိုဏ်းက လူတွေ ...နိုင်တယ်"

လန်းရှောက်ရွှက် ပြောလိုက်သော စကားကြောင့် ထိမုံ့ချူး ...းစားရကျုပ်သွားသည်။

ထိမုံ့ချူးက...

"ဒါဖြင့် တို့ဘယ်လိုလုပ်မလဲ"

လန်းရှောက်ရွှက်က သစ်ပင်ကို တစ်ခါထပ်၍ မော့ကြည့် ...

"ဒီအပင်က မြင့်လည်းမြင့်တယ်၊ အရွက်လည်းထူတယ်၊ ...မတို့နှစ်ယောက် အတွက်တော့ ခိုအောင်းလို့ ရပါလိမ့်မယ်"

ထိမ့်ချုးက...
"ဒါဖြင့် အစ်ကို တက်သွားကြည့်ဦးမယ်"
လန်းရောက်ရွက်က ခေါင်းခါကာ...
"ကျွန်မ တက်မယ်"
ထိမ့်ချုးက ခေါင်းခါယမ်းကာ...
"အစ်ကိုပဲ တက်မယ်"
နှစ်ယောက်စလုံး တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့် မိကြသည်။

လန်းရောက်ရွက်က ပြုံးလိုက်သည်။
"(၈)ကွက်အင်းဂိုဏ်းမှာ နည်းပရိယာယ်တွေ အတော်များ များရှိတယ်၊ ကျွန်မ တက်သွားရင် ဘယ်သူမှသိမှာ မဟုတ်ဘူး"
လန်းရောက်ရွက် ပြောပုံက လွန်စွာ အချက်ကျလှ၏။
ထို့ပြင် ထိမ့်ချုး မည်သို့မျှ မပြောနိုင်ခင်မှာပင် သူ သည် သစ်ပင်ပေါ်သို့ ခုန်တက်သွားလေတော့သည်။
သစ်ကိုင်းပေါ်ရောက်မှ ခပ်ပြုံးပြုံး မျက်နှာဖြင့် အောက်သို့ ငုံ့ကြည့်လိုက်၏။
ထိမ့်ချုးက...
"သတိထားပါ ညီမ"

* * *

ထိမ့်ချုးသည် လန်းရောက်ရွက် တက်သွားသော သစ်ပင် ပေါ်သို့ မျက်တောင်မခတ် စိုက်ကြည့်နေ၏။
ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသဖြင့် မည် သည့်ထူးခြားချက်မှ မတွေ့ရပါ။
ထိမ့်ချုးက စိတ်ရှည်စွာဖြင့် စောင့်နေ၏။
တစ်နာရီကျော်ခန့် စောင့်ကြည့်နေသော်လည်း ယခုချိန်ထိ လန်းရောက်ရွက် ဆင်းလာသည်ကို မတွေ့ရပါ။
ထို့ပြင် လျှူဝမ်းအေဘွလည်း လုံးဝပြန်ထွက်လာသည်ကို လည်း မတွေ့ရပါ။
ထိမ့်ချုးသည် အနည်းငယ် စိုးရိမ်လာလေသည်။
သစ်ပင်ပေါ်သို့ တက်ရောက်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေသည်။
ထိုစဉ်မှာပင် လူရိပ်တစ်ခုက သစ်ပင်ပေါ်မှ ဆင်းလာသည် ကိုတွေ့မြင်ရလေသည်။
သစ်ပင်ပေါ်မှ ဆင်းလာသူသည် လန်းရောက်ရွက်ပင် ဖြစ် သည်။
ထိမ့်ချုးက ဝမ်းသာသွားသည်။
"ညီမ ဘာတွေ့သလဲ"
ထိမ့်ချုးက မေးလိုက်၏။
လန်းရောက်ရွက်က လေပူတစ်ချက် မှုတ်ထုတ်လိုက်သည်။
"ကျိုထင်းကျင်းရဲ့ ခြံဝင်းထဲမှာ တခုခုဖြစ်နေသလိုပဲ၊ လူတွေ မီးတုတ်ကိုင်ပြီး ရှာဖွေနေတာ တွေ့ရတယ်"
ထိမ့်ချုးက...

"ညီမကို လိုက်ရှာနေသလားမှ မသိဘဲ"

လန်းရှောက်ရွှက်က...

"အခြေအနေကြည့်ရတာ ညီမတို့ဘက်ကလူတွေ နယ်စ
ကြီးကို ကယ်ထုတ်လိုက်ပြီနဲ့ တူတယ်"

လန်းရှောက်ရွှက်ပြောသော သူတို့ဘက်မှ လူတွေဆိုသည်
မှာ လျူဝမ်းအော့ကို ဆိုလိုခြင်းဖြစ်သည်။

ထိမုံ့ချူးက...

"ဒါဖြင့် အစ်ကိုတို့ သွားအကူအညီပေးရအောင်"

ထိမုံ့ချူးက ဆော်ဩလိုက်သည်။

သို့သော် လန်းရှောက်ရွှက်က...

"အခြေအနေ စောင့်ကြည့်ရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်"

သူတို့သည် ယင်းသို့ ပြောဆိုနေစဉ်မှာပင်...

မီးတုတ်ကိုင်ဆောင်ထားသော လူတစ်ယောက်သည်သူတို့
ဘက်ဆီသို့ ခြေလှမ်းကျဲကျဲဖြင့် လျှောက်လာနေသည်ကို တွေ့ရ

ထိုလူ၏နောက်တွင် လူတစ်ယောက် ပါလာသည်ကို တွေ့
သည်။

ယင်းလူမှာ ကျိုထင်းကျင်း၏ အားအထားရဆုံး တပည့်
ဘစိန်ပင် ဖြစ်သည်။

ထိမုံ့ချူးသည် ကျိုထင်းကျင်း၏တပည့်များကို မသိကျွ
ပါ။

မီးတုတ်ကိုင်ဆောင်ထားသော လူနောက်မှ လိုက်လ
သော ဘစိန်မှာ ကပ်ဟို့လျန်က ရုပ်ဖျက်ထားခြင်း ဖြစ်သည်ကို

သိထားလေသည်။

ထိမုံ့ချူးနှင့် လန်းရှောက်ရွှက်တို့သည် ကမန်းကတန်း ပုန်း
ကွယ်လိုက်လေသည်။

မကြာပါချေ။

ကပ်ဟို့လျန်နှင့် မီးတုတ်ကိုင်ဆောင်ထားသော လူက သစ်
ပင်အောက်သို့ ရောက်ရှိလာလေသည်။

* * *

မီးတုတ်ကိုင်ဆောင်ထားသော လူသည် မီးတုတ်ကို အ
ပေါ်မြှောက်လိုက်ပြီး နောက်မှလူကို လှည့်ပြောလိုက်သည်။

"ဘစိန် သစ်ပင်ပေါ်မှာ လူတွေ ပုန်းနေသလား မသိဘူး"

ကပ်ဟို့လျန်က...

"ကျွန်တော် သွားကြည့်လိုက်မယ်"

သူသည် ယင်းသို့ ပြောပြီးသည်နှင့် သစ်ပင်ပေါ်သို့ လျင်
မြန်စွာ ခုန်တက်သွားလေသည်။

သူသစ်ပင်ပေါ် တက်သွားသည့်အ ချိန်မှာ သိပ်မကြာလှပါ။

တခဏအကြာတွင် သူသည် အောက်သို့ ပြန်လည်ခုန်ဆင်း
လိုက်လေသည်။

ထို့နောက်...

မီးတုတ်ကိုင်ထားသော လူအား အသံတိုးတိုးဖြင့် ပြောဆို
လိုက်၏။

"ကျုပ်တို့ ဟိုဘက်ကို သွားရှာကြည့်ရအောင်"

သူသည် ယင်းသို့ပြောယင်း လှျပ်တပြက် ဓားဖြင့် ခုတ်ချ
လိုက်ရာ ထိုလူသည် အော်ပင် မအော်နိုင်တော့ဘဲ မြေပေါ်သို့ ဘိုင်း
ခနဲလဲကျကာ သေဆုံးသွားရလေသည်။

ကပ်ပဟိုလျှန်က မီးတုတ်ကို ကောက်ယူ၍ အပေါ်သို့
မြှောက်ပြလိုက်ပြီး သုံးကြိမ်တိတိ အချက်ပြလိုက်လေသည်။

ထိမ့်ချူးက မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

"ဘယ်လိုလည်း ကပ်ပဟိုလျှန်က သစ္စာဖောက်သွားပြီ
လား"

သူသည် ယင်းသို့ တိုးတိုးပြောနေစဉ်...

လူရိပ်နှစ်ခုသည် ကပ်ပဟိုလျှန်ထံသို့ ပြေးလွှားနေသည်ကို
တွေ့ရလေသည်။

ထိမ့်ချူးသည် ထိုလူနှစ်ယောက်အား စိုက်ကြည့်ရင်း
နားစွင့်နေ၏။

* * *

ကပ်ပဟိုလျှန်ထံသို့ ရောက်ရှိလာသော လူနှစ်ယောက်မှာ
ကိုယ်ကျပ်အင်္ကျီ ဝတ်ဆင်ထားသည်။

မျက်လုံးနှစ်ပေါက်သာ ချန်ထားပြီး ဦးခေါင်းပေါ်မှာ အနက်
ရောင်အဝတ်ဖြင့် အုပ်ထားသည်ကို တွေ့ရသည်။

ကပ်ပဟိုလျှန်က စတင်မေးလိုက်သည်။

"ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက်မှာ ပါလာရဲ့လား"

ထိုလူနှစ်ယောက်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

"ပါလာပါတယ်၊ ခင်ဗျားလည်း ပါလာရဲ့လား"

ကပ်ပဟိုလျှန်က...

"ဟုတ်ကဲ့... ပါလာပါတယ်"

ရောက်ရှိလာသော လူနှစ်ယောက်အား ကြည့်ကာ ဖြေ
လိုက်သည်။

ထို့နောက် သူသည် မီးတုတ်ကို ငြိမ်းလိုက်ပြီး အိတ်ထဲမှ
ပစ္စည်းတစ်ခုကို နှိုက်ယူလိုက်သည်။

သူသည် ထိုပစ္စည်းကို လှမ်းမပေးမီ အဆိုပါလူနှစ်
ယောက်အားလှမ်း၍...

"ခင်ဗျားတို့ ပစ္စည်း ပြပါဦး"

ထိုလူနှစ်ယောက်သည် ကတ္တီပါဗူးကလေးအား ထုတ်ပြ
လိုက်သည်။

"ဟောဒီမှာ ကြည့်လိုက်ပါလေ"

ကပ်ဟို့လျန်က ကတ္တီပါဗူးအား တစ်ချက် ခေါက်ကြည့်
လိုက်ပြီး အဖုံးဖွင့်ကြည့်လိုက်လေသည်။

တို့နောက် ယင်းကတ္တီပါဗူးအား [illegible]လိုက်ပြီး လက်ထဲ
အနက်ရောင်အိတ်ကလေးတစ်လုံးကို ထိုလူနှစ်ယောက်သို့ လှမ်းပေး
လိုက်သည်။

ဤတွင် ထိုလူနှစ်ယောက်သည် အိတ်ကလေး လှမ်းယူ
လိုက်ပြီးနောက် ချာခနဲလှည့်ကာ ပြေးလွှား ထွက်ခွာသွားလေတော့
၏။

* * *

ကပ်ဟို့လျန်သည် ထိုလူနှစ်ယောက် ပျောက်ကွယ်သွား
သည်အထိ ကြည့်ပြီးမှ ပြန်လှည့်လိုက်၏။

ထိုအခါ ရုတ်တရက် သူ့ရှေ့တွင် လူတစ်ယောက် ရပ်နေ
သည်ကို တွေ့မြင်ရလေသည်။

"ဘယ်သူလဲ"

ကပ်ဟို့လျန်က အသင့်ပြင်ဆင်ကာ မေးလိုက်၏။

ထိုလူက မျက်နှာပေါ်မှာ တပ်ဆင်ထားသော မျက်နှာတု
အား ခွာချလိုက်သည်။

"ကျုပ်ပါ"

မျက်နှာဖုံး ကွာသွားသောအခါ မျက်နှာအစစ် ထွက်ပေ
လာ၏။

ကပ်ဟို့လျန်က အံ့အားသင့်သွား၏။

"ထိမ့်ချူးကို:"

"ဟုတ်ပါတယ်"

"ဒါနဲ့ ခင်ဗျား ဘာကိစ္စနဲ့ လာတာလဲဗျ"

ထိမ့်ချူးက အဖြေမပေးဘဲ ပြန်မေးလိုက်သည်။

"ခုနက လူနှစ်ယောက်က ဘယ်သူလဲဗျ"

သူသည် သူလိုရာကိုသာ တိုက်ရိုက်မေးမြန်းလိုက်၏။

ကပ်ဟို့လျန်က...

"ရှောင်လင်ကျောင်းက"

ထိမ့်ချူးက အံ့အားသင့်သွားသည်။ ပွဲတင်သံ ထွက်သ
ထပ်မံ၍...

"ရှောင်လင်ကျောင်းက ဟုတ်လား"

"ဟုတ်တယ်... ဒါကြောင့် သူတို့ ခေါင်းကို အဝတ်နက်
အုပ်ထားတာ"

"သူတို့က ဘာလာလုပ်ကြတာလဲ"

"ပစ္စည်းဖလှယ်တာလေ"

"သူတို့ ပေးသွားတဲ့ ကတ္တီပါဗူးထဲမှာ ဘာပါလို့လဲ"

"ရှောင်လင်ကျောင်းရဲ့ လျှို့ဝှက်သိုင်းပညာတစ်မျိုးပါ"

ကပ်ဟို့လျန်က အေးဆေးစွာ ဖြေဆိုလိုက်သည်။

ထိမ့်ချူးမှာ ကြောင်အမ်းအမ်းပင် ဖြစ်သွားသည်။

"သူတို့က ဘာကြောင့် ပေးရတာလဲ"

"သူတို့က ကျိုထင်းကျင်းဆီက ဆေးဝါးတစ်မျိုး လာလဲ
တာ"

"သူတို့ အဲဒီလိုပဲ အဆက်အသွယ် ရှိတယ် ဟုတ်လား"

"ဟုတ်ပါတယ်"

ထိမ့်ချူးက မျက်မှောင်ကြုတ်ယင်း သေချာစေရန် ထပ်
မေးပြန်၏။

"ဒါဖြင့် ရှောင်လင်ကျောင်းနဲ့ ကျိုထင်းကျင်းတို့က အဆက်
အသွယ် ရှိတာပေါ့"

ကပ်ဟို့လျန်က သက်ပြင်းအသာချကာ...

"ရှောင်လင်ကျောင်းက လူတွေဆိုပေမယ့် ရှောင်လင်
ကျောင်းကို ကိုယ်စားပြုတဲ့ လူတွေမဟုတ်ဘူး"

သူ့စကားကြောင့် ပထမတော့ ထိမ့်ချူးနားရှုပ်သွား၏။
အတန်ကြာမှ သဘောကျစွာ ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်ကာ...

"ဒီလိုဆိုရင် ရှောင်လင်ကျောင်းမှာ သူလျှိုရှိတာပေါ့"

"ဟုတ်တာပေါ့"

"ဪ ဒါနဲ့ ခင်ဗျား အခု ဘယ်သူ့ကို လိုက်ရှာနေတာလဲ"

ထိမ့်ချူးက မေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

"ခုနတုန်းက နယ်စားကြီးကို လူတချို့က ကယ်ထုတ်သွား
လို့ လိုက်ရှာနေတာ"

ကပ်ဟို့လျန်က အဝေးသို့ လှမ်းကြည့်ယင်း ပြောလိုက်၏။

ထိမ့်ချူးက ပြုံးလိုက်သည်။

"မရှာပါနဲ့တော့ဗျာ"

သူသည် ကပ်ပတိုလျှန်အား ခပ်အေးအေးပင် ပြောလိုက်သည်။

ကပ်ပတိုလျှန်က မျက်မှောင်ကြုတ်သွား၏။

ထို့နောက် သဘောပေါက်လာဟန်ဖြင့် ပြုံး၍...

"ခင်ဗျားတို့ရဲ့ လက်ချက် မဟုတ်လား"

"မှန်ပါတယ်"

ထိမ့်ချူးက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

"တိတိကျကျ ပြောရရင် ကျုပ် ညီမ လျှူဝမ်းအော့ရဲ့ လက်ချက်ပါ"

ကပ်ပတိုလျှန်က အနည်းငယ် စဉ်းစားလိုက်သည်။

"လျှူဝမ်းအော့ကတော့ တကယ်တော်တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပါပဲ"

သူသည် လက်နှစ်ဘက်ဆုပ်လိုက်သည်။

"ဒါဖြင့် ကျုပ် ပြန်သွားတော့မယ်"

ထိမ့်ချူးက...

"သူတို့ကို တွေ့ရင်လည်း အကူအညီ ပေးပါ"

ကပ်ပတိုလျှန်က ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး ခြေလှမ်းသုတ်သုတ်ဖြင့် ထွက်ခွာသွားလေသည်။

* * *

လန်းရှောက်ရှက်သည် အမှောင်ထုထဲမှ လှမ်းထွက်လိုက်သည်။

"သူဟာ ကပ်ပတိုလျှန် ရုပ်ဖျက်ထားတဲ့ လူလား"

ထိမ့်ချူးက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

"ဟုတ်တယ်"

ထိုအခါ လန်းရှောက်ရှက်က...

"သူ ဘာပြောသွားသလဲ"

လန်းရှောက်ရှက်က မေးလိုက်၏။

ထိမ့်ချူးက...

"ညီမ လျှူဝမ်းအော့တို့ နယ်စားကြီးကို ကယ်ထုတ်သွား

တယ်လို့ပြောတယ်"

ထိုသတင်း ကြားရသောအခါ လန်းရောက်ရွက်မှာ ဝမ်းသာသွားသည်။

"ဟုတ်လား... ဒါဖြင့် ညီမတို့ဆီ ပြန်သွားကြမယ်"

လန်းရောက်ရွက်က လောဆော်လိုက်သည်။

ထိမ့်ချူးက ခေါင်းညိတ်၏။

သူ့နှုတ်မှလည်း...

"ဟုတ်တယ် အခုလောက်ဆိုရင် သူတို့က ပြန်ရောက်နေလောက်ပြီ"

* * *

လန်းရောက်ရွက်နှင့် ထိမ့်ချူးတို့သည် နယ်စားကြီးဂေဟာသို့ ပြန်လည် ရောက်ရှိလာကြသည်။

သို့သော် မျှော်လင့်ထားသလို လျူဝမ်းအော့ကမူ ရောက်မလာသေးပါ။

နယ်စားကြီးကိုလည်း မတွေ့ရသေးပါ။

လန်းရောက်ရွက်က သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်၏။

"ခက်တာပဲ ညီမလေးက အန္တရာယ်နဲ့ ရင်ဆိုင်နေရသလား မသိဘူး"

စိုးရိမ်ပူပန်စွာဖြင့်လည်း ပြောလိုက်မိသည်။

ထိမ့်ချူးက...

"ကျိုထင်းကျင်းကိုယ်တိုင် သူတို့နောက် မလိုက်ရင်တော့ စိုးရိမ်စရာ မရှိဘူး"

လန်းရောက်ရွက်က...

"ကပ်ဟို့လျန်က နယ်စားကြီးကို ကယ်ထုတ်သွားပြီလို့ ပြောတယ် ဒီကိုရောက်တော့ မတွေ့ဘူး၊ ဒါဘာသဘောဘာလဲ ကျွန်မတော့ စိတ်ပူလာပြီ"

ထိမ့်ချူးက...

"ကျုပ်ကတော့ အုမ္မန်ကျင့်ကို စိတ်မချဘူး"

လန်းရောက်ရွက်က...

"ဘာဖြစ်လို့လဲ"

လန်းရောက်ရွက်သည် ထိမ့်ချူးအား တအံ့တဩ လှမ်းကြည့်ယင်း မေးသည်။

ထိမ့်ချူးက သူ၏ ထင်မြင်ချက်ကို ပြောလိုက်၏။

"သူဟာ လမ်းကြောင်းကို ပြုပြင်ပြောင်းလဲတာ အဓိပ္ပါယ်ရှိယ် ထင်တယ်"

နှစ်ယောက်သား တိတ်ဆိတ်သွားကြပြန်သည်။ အတန်ကြာမှ လန်းရောက်ရွက်က...

"အစ်ကို ဘယ်လို မြင်လို့လဲ"

ထိမ့်ချူးက...

"သူပြုပြင်လိုက်တဲ့ လမ်းကြောင်းဟာ ကွေ့ကောက်နေတာ

ညီမ မတွေ့ဘူးလား"

လန်းရောက်ရှက်က ထိမုံ့ချူးအား တစ်ချက်ကြည့်ကာ...

"ဒါဖြင့် ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ"

ထိမုံ့ချူးက...

"တို့ နောက်တစ်ခေါက်သွားရင် ကောင်းမယ် ထင်တယ်"

လန်းရောက်ရှက်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

"ကောင်းပြီလေ သွားကြမယ်"

ထိုစဉ်ခိုက်မှာပင် လူရိပ်တစ်ခု ရောက်ရှိလာသည်။

ထိုလူက အေးအေးဆေးဆေးပင် ပြောလိုက်၏။

"ကျွန်မ ပြန်လာပါပြီရှင်..."

* * *

လျှုဝမ်းအော့ပင် ဖြစ်သည်။

ထိမုံ့ချူးနှင့် လန်းရောက်ရှက်တို့ ဝမ်းသာသွားကြသ
လန်းရောက်ရှက်က သူမ၏လက်ကို ဖမ်းဆွဲလိုက်သည်။

"ညီမလေး ဘာမှမဖြစ်ဘူးနော်"

လျှုဝမ်းအော့က ပြုံး၍...

"ကံကောင်းထောက်မလို့ အားလုံး ချောချောမော
ပါပဲ"

လျှုဝမ်းအော့က လန်းရောက်ရှက်လက်ကို ပြန်ဆုပ်ယင်း ပြောလိုက်၏။

ထိမုံ့ချူးက အရေးတကြီး သိလိုသော ကိစ္စကိုသာ ဖမ်းမေးလိုက်သည်။

"ဒါနဲ့ နယ်စားကြီးကော"

လျှုဝမ်းအော့က ခပ်အေးအေးပင် ဖြေဆိုလိုက်၏။

"သူ့ကို စစ်သည်တော်စခန်းကို ပို့ထားလိုက်ပါပြီ"

ထိမုံ့ချူးက ထပ်မံ၍...

"ဒါနဲ့ အမွှန်ကျင့်ကော"

လျှုဝမ်းအော့က...

"သူက နယ်စားကြီး ကုဖို့ နေခဲ့ပါတယ်"

ထိမုံ့ချူးက မျက်မှောင်ကြုတ်ယင်း...

"နယ်စားကြီး ဒဏ်ရာရသွားတယ် ဟုတ်လား"

လျှုဝမ်းအော့က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

"ဒါပေမယ့် အခု အတော်လေး သက်သာသွားပါပြီ"

ထိမုံ့ချူးက...

"ညီမလေးတို့ နယ်စားကြီးကို ကယ်ထုတ်ခဲ့တာ ကျိုထင်း
ျင်းက မလိုက်ဘူးလား"

လျှုဝမ်းအော့က သူ့မေးခွန်းကို ချက်ချင်းမဖြေသေးဘဲ...

"ဒါနဲ့ အစ်ကိုကြီးက အမွှန်ကျင့် ပြုပြင်တဲ့ လမ်းကြောင်းကို
တိရသေးသလား"

ထိမုံ့ချူးက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

"မှတ်မိတာပေါ့"

လျှုဝမ်းအော့ ပြုံးရယ်ကာ...

"သူပြုပြင်လိုက်တဲ့ လမ်းကြောင်းမှာ သူ့လူတွေ အဆင်သင့်ချထားလို့ ညီမလေးနောက် လိုက်တဲ့လူတွေ လူစုကွဲသွားပြီး မျက်ချည်ပြတ်သွားကြတာပေါ့"

ထိုအခါကျမှပင် လန်းရှောက်ရွက်ရော ထိမ့်ချူးပါ အုမွန်ကျင့်အား အထင်လွဲမိသည်ကို သတိရကာ စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေမိကြ၏။

ထိုစဉ် ထိမ့်ချူးက...

"ဒါနဲ့ ညီမလေး ကျိုထင်းကျင်းကို မတွေ့ခဲ့ဘူး မဟုတ်လား"

"ဟုတ်တယ်"

"ဒါကို အံ့သြစရာ မကောင်းဘူးလား"

လျှုဝမ်းအော့က ရုတ်တရက် သတိရလာသည်။

"ဟုတ်တယ် အစ်ကိုကြီး ပြောတော့မှ သတိရတယ်"

ထိမ့်ချူးက သူ၏ထင်မြင်ချက်ကို ထပ်မံဖြည့်စွက် ပြော လိုက်သည်။

"မဟုတ်မှလွဲရော ကျိုထင်းကျင်းတို့ လူစုဟာ ရတနာသိုက် ကို သွားဖော်ပြီနဲ့တူတယ်"

သူတို့သည် စကားပြောနေစဉ် အပြင်ဘက်မှ မြင်းဖြင့် လိုက်သော အသံ ကြားလိုက်ရလေသည်။

လန်းရှောက်ရွက်က နှစ်ယောက်စလုံးကို လှမ်းကြည့်ကာ

"ရန်သူတွေ လိုက်လာပြီနဲ့တူတယ်"

သူမ၏စကား မဆုံးမီ လူတစ်ယောက်သည် လက်နှစ်ဘက်ဖြင့် မြင်း(၆)စင်းကိုင်၍ ဝင်လာသည်ကို တွေ့ရသည်။

* * *

အခန်းထဲသို့ ဝင်လာသူမှာ အုမွန်ကျင့်ပင် ဖြစ်သည်။

ထိမ့်ချူးက အံ့အားသင့်သွားသည်။

"ခင်ဗျားကိုး"

အုမွန်ကျင့်က ပြုံးလိုက်သည်။

"ခင်ဗျား ဒီက လုံခြုံရေးအစီအစဉ်က ဘယ်ဆိုးလို့တုန်း"

လန်းရှောက်ရွက်က နေရာထိုင်ခင်း ပေးလိုက်လေသည်။

ထိမ့်ချူးက အုမွန်ကျင့်အား စိုက်ကြည့်လိုက်၏။

"ညီမလေးက ပြောတယ် ကျိုထင်းကျင်းကို မတွေ့ခဲ့ဘူးဆိုတာ ဟုတ်လား"

ထိမ့်ချူးက မေးမြန်းလိုက်သည်။

အုမွန်ကျင့်က ခေါင်း ညိတ်လိုက်သည်။

"ဟုတ်တယ်"

ထိမ့်ချူးရော လန်းရှောက်ရွက်ပါ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်မိကြ၏။

လျှုဝမ်းအော့က...

"သူ့ကို မတွေ့တာထောက်တော့ သူတို့ ရတနာသိုက် တူး
ဖော်ဖို့ သွားကြပြီလို့ သံသယဖြစ်တယ်"

ထိမ့်ချူးက မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

"ဒါ ဖြစ်နိုင်တယ်"

လျှူဝမ်းအော့၏ ထင်မြင်ချက်ကို ထောက်ခံလိုက်သည်။

ထို့နောက် ထိမ့်ချူးက...

"ဒါဖြင့် ကျုပ်တို့လေးယောက် လိုက်သွားမှနဲ့တူတယ်"

အုမ္ဗန်ကျင့်သည် သူတို့အား တစ်ချက်ငေ့၍ ကြည့်လိုက်၏။

"ကျုပ်တို့လေးယောက် ဟုတ်လား"

လျှူဝမ်းအော့က အုမ္ဗန်ကျင့်အား လှမ်း၍...

"ရှင့်သဘောက ဘယ်လိုလုပ်ရင် ကောင်းမယ် ထင်သလဲ"

အုမ္ဗန်ကျင့်က အနည်းငယ် စဉ်းစားလိုက်သည်။

"ကျားမာန်အာမခံဌာနက ကွမ်းကျုံးရုပ်တို့လူစု တစ်ရက်
နှစ်ရက်အတွင်းမှာ ကောင်းသွားမှာပါ၊ ဒါကြောင့် တစ်ရက်နှစ်ရက်
လှုပ်ရှားရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်"

လျှူဝမ်းအော့က...

"ကောင်းတော့ ကောင်းပါတယ်၊ နောက်များ ကျနေမလား
လို့"

လျှူဝမ်းအော့က ခပ်တွေတွေ အမူအရာဖြင့် ပြောဆိုလိုက်
သည်။

အုမ္ဗန်ကျင့်က လျှူဝမ်းအော့အား တစ်ချက်ကြည့်သည်

"ဒါဆို မင်းသဘောကို ပြောလေ"

လျှူဝမ်းအော့က...

"ကျိုထင်းကျင်းဟာ သူ့ရဲ့အကြံကို ကျွန်မတို့ မသိဘူးလို့
ထင်နေပါတယ်၊ ဒါကြောင့် ကျွန်မတို့က ချက်ချင်းလိုက်သွားပြီး အ
လစ်ဝင်တိုက်ခိုက်ရင် ကောင်းမလားလို့"

လျှူဝမ်းအော့က သူမ၏စိတ်ကူးကို ပြောဆိုလိုက်၏။

အုမ္ဗန်ကျင့်က...

"ကောင်းတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ်တို့ လူလေးယောက်နဲ့
ဖြစ်ပါ့မလား"

ထိမ့်ချူးက ခေါင်းတစ်ချက် ဆတ်ခနဲ ညိတ်ကာ...

"လုံလောက်ပြီလို့ ထင်ပါတယ်"

လျှူဝမ်းအော့က...

"လိုအပ်ရင် စစ်သည်တော်တွေကို အကူအညီ တောင်းရ
မယ်"

အုမ္ဗန်ကျင့်က ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

"စစ်သည်တော်ကိုတော့ အသုံးမပြုပါနဲ့ဗျာ၊ ကျုပ်အထင်နဲ့
ကတော့ ခေတ်ပန်းဂိုဏ်းက ခြေရာခံပြီး လိုက်သွားလိမ့်မယ် ထင်
တယ်"

အုမ္ဗန်ကျင့်က ပြုံးလိုက်၏။

လျှူဝမ်းအော့က...

"သူတို့ကိုတော့ အားကိုးမနေပါနဲ့၊ ကျွန်မတို့လေးယောက်
ကြိုးစားလိုက်ရင် မရှုံးနိုင်ဘူးလို့ ထင်ပါတယ်"

အုမ္ဗန်ကျင့်က ရင်ကော့လိုက်သည်။

"မင်းတို့ကတောင် ဒီလောက် စွန့်စားရဲနေမှတော့ ကျုပ်လည်း လိုက်ရမှာပေါ့"

လန်းရောက်ရွက်၊ ထိမုံ့ချူးနှင့် အုမ္ဗန်ကျင့်တို့အား တစ်လှည့်စီ ကြည့်ကာ…

"ကောင်းပြီ… ဘယ်တော့ သွားမှာလဲ"

အုမ္ဗန်ကျင့်က မည်သို့မျှ မဖြေပါ။

ရှေ့ကိုသာ ခပ်တည် တည် စိုက်ကြည့်နေ၏။

ထိမုံ့ချူးကသာ ဖြေဆိုသည်။

"ဖြစ်နိုင်ရင် အခုချက်ချင်း သွားမယ်"

လန်းရောက်ရွက် မျက်ခုံးတွန့်ကာ…

"ဖြစ်ပါ့မလားရှင်"

လျူဝမ်းအော့က ဝင်ရောက်၍…

"ဖြစ်တာပေါ့၊ ကျွန်မတို့ လိုက်သွားလိမ့်မယ်လို့ သူတို့က မယူဆဘူး၊ ဒါကြောင့် အမြန်ဆုံး သွားသင့်တယ်"

ထိမုံ့ချူးကလည်း သူမ၏စကားကို ခေါင်းတညိတ်ညိတ်ဖြင့် ထောက်ခံနေ၏။

အုမ္ဗန်ကျင့်က မျက်နှာတစ်ခုယူပြီး မျက်နှာပေါ်သို့ တပ်ဆင်လိုက်သည်။

"ကဲ… သွားကြမယ်"

ထို့နောက်တွင်မူ သူတို့လေးယောက်သည် နယ်စားကြီးဂေဟာမှ ထွက်ခွာသွားကြလေသည်။

* * *

လူလေးယောက်…

ထိမုံ့ချူးတို့ လူလေးယောက် ဖြစ်သည်။

သူတို့လေးယောက်သည် နယ်စားကြီးဂေဟာမှ ထွက်ခွာလာကြသည်။

ထိမုံ့ချူးက အုမ္ဗန်ကျင့်အား ကြည့်ကာ…

"ကျုပ်တို့ အခု ဘယ်ကို အရင်ဆုံး သွားကြမလဲ"

အုမ္ဗန်ကျင့်က…

"ကျိုထုင်းကျင်းရဲ့ ခြံပဲပေါ့"

လန်းရောက်ရွက်က မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

"ဘာကြောင့် ဟိုကို ထပ်သွားချင်တာလဲ"

အုမ္မန်ကျင့်က ပြုံးလိုက်သည်။

"ကျိုထင်းကျင်းတို့ တကယ်သွား မသွားဆိုတာ သေချာ အောင်ကြည့်ရမယ် မဟုတ်လား"

အုမ္မန်ကျင့် ပြောပုံက သဘာဝကျပါသည်။

လျူဝမ်းအော့က ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

"ဟုတ်တယ်... သေချာအောင် သူတို့ဆီသွားရင် သူတို့အ ဖွဲ့ကိုလည်း တခါတည်း ဖြိုပစ်လိုက်မယ်"

* * *

မိုးလင်းလာပြီ ဖြစ်၏။

မည်သည့် စစ်ဆင်ရေးမဆို ညဘက်သာ တိုက်ခိုက်သည် က များသည်။

သို့သော် ယခုမူ အုမ္မန်ကျင့် ဦးဆောင်သော လူလေးဦးအ ဖွဲ့သည် နေ့ခင်းကြောင်တောင် ရန်သူစခန်းသို့ သွားရောက်တိုက် ခိုက်ရန် ချီတက်နေ၏။

ကျိုထင်းကျင်း၏ ခြံဝင်းရှေ့သို့ ရောက်လာသည့်တိုင် လမ်း တလျှောက်တွင် တစ်စုံတစ်ယောက်၏ ဟန့်တားတိုက်ခိုက်မှုကိုမျှ မခံရပါချေ။

သူတို့သည် ခြံဝင်းထဲသို့ပင် ချောချောမောမော ဝင် ရောက်နိုင်ခဲ့လေသည်။

သို့သော် ခြံဝင်းထဲသို့ ခြေလှမ်းလှမ်းလိုက်သည်နှင့် အနက် ရောင် ဝတ်ဆင်ထားသော လူလေးယောက်က ဓားကိုယ်စီဖြင့် ဟန့် တားလိုက်သည်။

"ရပ်လိုက်"

ထိမ့်ချူးက ရှေ့သို့ လျှောက်သွားသည်။

လျှောက်သွားရင်းမှလည်း သူ၏နှုတ်မှ...

"ဖယ်စမ်း"

ဟု အော်ငေါက်လိုက်လေသည်။

ဤတွင် ထိုလူလေးယောက်တို့သည် စကားဆက်မပြော ဘဲ ထိမ့်ချူးအား တိုက်ခိုက်လိုက်ကြလေ၏။

ထိမ့်ချူးက ဓားကို ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။

ဓားရောင် ဝင်းလက်သွားသည်။

"အား"

ဟု စူးရှသော အသံထွက်ပေါ်လာပြီး အနက်ရောင် ဝတ် ဆင်ထားသော လူလေးယောက်အနက် လူသုံးယောက်မှာ မြေပေါ် လဲကျသွားရလေ၏။

ကျန်ရှိသော တစ်ယောက်က ကြောင်အမ်းအမ်းဖြင့် ရပ်နေ သည်။

"မင်း သေချင်လို့လား"

ထိုလူသည် လက်ထဲမှ ဓားကို လွှတ်ချလိုက်ပြီး ထွက်ပြေး

တိမ်းရှောင် သွားလေတော့သည်။

အုမ္မန်ကျင့်က သက်ပြင်းတစ်ချက် ရှိုက်ထုတ်လိုက်သည်

နှုတ်မှလည်း...

"မြန်လိုက်တဲ့ဓား"

ဟု ထုတ်ဖော် ပြောလိုက်မိ၏။

လျှူဝမ်းအော့က ပြုံးလိုက်သည်။

"အဲဒီလို မြန်တဲ့ ဓားမျိုးကို ရှင်က မမြင်ဘူးလို့လား"

အုမ္မန်ကျင့်က...

"ဒီလောက် မြန်တဲ့ဓားမျိုး အသုံးပြုနိုင်တာ ဒီလောက

မှာ တစ်ယောက်ပဲ ရှိတယ်လို့ ထင်ခဲ့မိတာ"

လျှူဝမ်းအော့က မျက်ခုံးတွန့်ကာ...

"ဘယ်သူများပါလိမ့်ရှင်"

"နဂါးပတ် အလံပိုင်ရှင်ပါ"

ထိမ့်ချူးက ပြုံးလိုက်သည်။

"လက်ရှိ အခြေအနေမှာ ကျုပ်နဲ့ ယှဉ်ပြိုင်နိုင်တဲ့လူ တ

ယောက် ရှိပါသေးတယ်"

"ဘယ်သူများပါလိမ့်"

"ကျုပ် ညီမလေး လျှူဝမ်းအော့ပါ"

အုမ္မန်ကျင့် မျက်မှောင်ကြုတ်သွားမိသည်။

"ခင်ဗျားတို့ နှစ်ယောက်က တစ်ဆရာထဲပဲလား"

ထိမ့်ချူးက ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၏။

"ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ"

သူတို့သည် စကားပြောရင်း လျှောက်သွားရာ...

ဧည့်ခန်းမကြီးထဲသို့ ရောက်ရှိသွားလေသည်။

ဧည့်ခန်းမထဲသို့ အဝင်တွင်...

မှောင်ရိပ်ထဲမှ လူနှစ်ယောက်သည် ထိမ့်ချူးထံသို့ လျှပ်

တပြက် ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။

ထိမ့်ချူးက ခုခံခြင်းမပြုဘဲ ရှောင်တိမ်းလိုက်လေသည်။

ထိုလူနှစ်ယောက်သည် အရှိန်မသတ်နိုင်ဘဲ လျှူဝမ်းအော့

ထံသို့ တစ်ဆက်တည်း တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

လျှူဝမ်းအော့သည် ဓားကို ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။

ဓားရောင် ဖွေးကနဲ လက်သွားသည်။

"အား..."

ထိုလူနှစ်ယောက်မှာ မြေပေါ်သို့ လဲကျသွားရလေ၏။

အုမ္မန်ကျင့်က လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ...

လျှူဝမ်းအော့၏ဓားသည် ဓားအိမ်ထဲသို့ ပြန်လည်ထိုးသွင်း

ားပြီး ဖြစ်သည်။

အုမ္မန်ကျင့်က ပြုံးလိုက်သည်။

"မြန်လိုက်တဲ့ ဓားဗျ၊ ဒါပေမယ့်"

နောက်ဆက်တွဲ စကားကြောင့် သုံးယောက်စလုံး သူ့အား

မ်းကြည့်မိကြ၏။

ထိမ့်ချူးက...

"ဒါပေမယ့် ဘာဖြစ်သလဲ"

အုမ္မန်ကျင့်က ခပ်ပြုံးပြုံး မျက်နှာလေးဖြင့် အေးအေးစွာ...

"ဒါပေမယ့် တည်ငြိမ်ဖို့ နည်းနည်းလိုသေးတယ်"

လျှူဝမ်းအော့က ခေါင်းညိတ်လိုက်လေသည်။

"ဟုတ်ပါတယ်ရှင်၊ ကျွန်မတို့ ဓားပညာမှာ နည်းနည်းလို သေးတယ်လို့ သိထားပါတယ်"

ထိုစဉ် ထိမုံ့ချူးသည် ခန်းမတံခါးကို အသာအယာ တွန်း ဖွင့်လိုက်လေသည်။

* * *

ထိမုံ့ချူးသည် အခန်းတံခါး တွန်းဖွင့်လိုက်၏။

သူ၏ ခြေလှမ်းများသည် တန့်ခနဲ ရပ်တန့်သွားလေ၏

အုမ္မန်ကျင့်သည် ခြေတလှမ်း တိုးလိုက်ပြီး ထိမုံ့ချူး၏ ပခုံးချင်းယှဉ်၍ ရပ်လိုက်သည်။

ခန်းမထဲသို့ သေချာစွာ ကြည့်လိုက်လေသည်။

* * *

ခန်းမထဲ၌ အဖြူရောင် အခိုးငွေ့များ လွှမ်းမိုးနေ၏။

မိုးလင်းနေပြီ ဖြစ်သော်လည်း နေရောင်က မရှိသေးပါ။

ထို့ကြောင့် အဖြူရောင်အငွေ့ လွှမ်းမိုးထားသော အခန်းထဲ တွင် မည်သည့်အရာ ရှိနေသည်ကို မတွေ့မသိနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေရ၏။

ထိမုံ့ချူးသည် ဓားကို အသင့်ကိုင်ထားပြီး ခန်းမထဲသို့ လှမ်းဝင်လိုက်သည်။

သို့သော် ရုတ်တရက် ခြေလှမ်းရပ်သွားသည်။

အုမ္မန်ကျင့် က သူ၏လက်ကို ဖမ်းဆွဲထားလိုက်ခြင်းကြောင့် ဖြစ်၏။

အုမ္ဗန်ကျင့်က...

"အရမ်း မဝင်နဲ့"

ထိမုံ့ချူးက ခြေလှမ်းရပ်တန့်ရင်း ငြိမ်သက်နေလိုက်၏။

လန်းရှောက်စွက်က ရှေ့သို့ လျှောက်လာပြီးလျှင် လက်တစ်ချက် ဝှေ့ယမ်းလိုက်ရာ အပြာရောင် အလင်းရောင်တန်းတစ်ခုသည် ခန်းမထဲသို့ လွင့်ကျသွားလေသည်။

"ထောက်"

မြေပေါ်သို့ ကျသွားသည်နှင့်...

အပြာရောင် မီးအိမ်သုံးခုပမာ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

အပြာရောင်၏ မီးရောင်ကြောင့် အခန်းတစ်ခုလုံး နေရာအနှံ့ ကောင်းစွာ မြင်စေနိုင်လေသည်။

အခန်းတစ်ခုလုံးမှာ မည်သည့်အရာကိုမျှ မတွေ့ဘဲ ဖြစ်နေလေသည်။

ထိမုံ့ချူးက အခန်းထဲသို့ ဝင်ရောက်ရန် ခြေလှမ်း ထပ်မံလှမ်းလိုက်ပြန်လေသည်။

အုမ္ဗန်ကျင့်က သူ့အားဆွဲထားပြန်သည်။

"ထိမုံ့ချူး အခန်းထဲမှာ ဘာမှမရှိပေမယ့် အဖြူရောင် အခိုးအငွေ့ကို ကျုပ်မကြိုက်ဘူးဗျ"

အုမ္ဗန်ကျင့်က ပြောဆိုလိုက်၏။

လျူဝမ်းအော့က အုမ္ဗန်ကျင့်ဘက် လှည့်ကာ...

"ရှင်က ဘယ်လို ယူဆလို့လဲ"

အုမ္ဗန်ကျင့်က...

"ဒီအခိုးအငွေ့တွေဟာ အဆိပ်များ ရှိနေမလားလို့"

လျူဝမ်းအော့က...

"ကျွန်မ ထင်တာတော့ အဆိပ်ငွေ့ မဟုတ်ဘူးလို့ ယုံကြည်တယ်"

အုမ္ဗန်ကျင့်က...

"မင်းက ဘယ်လိုလုပ် ပြောနိုင်သလဲ"

အုမ္ဗန်ကျင့်၏အသံတွင် အနည်းငယ် မကျေနပ်ဟန် ပါနေလေသည်။

လျူဝမ်းအော့က ခပ်ပြုံးပြုံး မျက်နှာလေးဖြင့်...

"အဲဒီ အခိုးငွေ့တွေဟာ အဆိပ်ရှိတယ်ဆိုရင် ကျွန်မတို့ အခု အဆိပ်မိပြီးရောပေါ့"

အုမ္ဗန်ကျင့်က မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

"ဒါဆို ဒီအငွေ့တွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး မင်းက ဘယ်လိုယူဆသလဲ"

လျူဝမ်းအော့က...

"တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုခုပဲ၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်မလည်း မပြောတတ်ဘူး"

ထိမုံ့ချူးက ပြုံးလိုက်၏။

"ဒါက လွယ်ပါတယ် ဝင်ပြီး ကြည့်လိုက်ရုံပေါ့"

သူက ကိုယ်တိုင်စမ်းသပ်ကြည့်မှ သိရမည်ဟူသော လူစား း ဖြစ်၏။

သို့သော် လျူဝမ်းအော့က လက်ကာပြလိုက်သည်။

"မလိုပါဘူး"

အားလုံးသော လူများ၏ မျက်လုံးအကြည့်က သူမထံ ရောက်သွား၏။

သူမသည် ပြောပြီးသည်နှင့် မြေပေါ်လဲကျနေသော လူနှစ်ယောက်၏ အလောင်းကို ညွှန်ပြလိုက်သည်။

"ဟောဒီ လူနှစ်ယောက်ရဲ့ အလောင်းကို ပစ်ထည့်ပြီး စမ်းကြည့်ပါလား"

ထိမုံ့ချူးက ပြုံးလိုက်သည်။

"ညီမရဲ့အကြံ ဘယ်ဆိုးလို့လဲ"

ထို့နောက်တွင် မြေပေါ်၌ လဲကျနေသော လူနှစ်ယောက်၏ အလောင်းအား ဆွဲကာ ခန်းမထဲသို့ ပစ်သွင်းလိုက်လေသည်။

အုမ္ဗန်ကျင့်၊ ထိမုံ့ချူးနှင့် လျူဝမ်းအော့တို့သည် မီးရောင်အောက်တွင် ထိုလူများ၏ အလောင်းပေါ်၌ အဖြူစက်ကလေးများ ပြည့်နှက်နေသည်ကို တွေ့မြင်ရလေသည်။

အုမ္ဗန်ကျင့်က ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားသည်။

"တော်တော့်ကို ရက်စက်တဲ့ အကြံပါလား"

အုမ္ဗန်ကျင့်က ချောက်ချားစွာ ရေရွတ်လိုက်၏။

ထိမုံ့ချူးက အုမ္ဗန်ကျင့်ဘက်သို့ လှည့်ကာ...

"ခင်ဗျား ဘာကို တွေ့လို့လဲ"

အုမ္ဗန်ကျင့်က ထိတ်လန့်နေဆဲ အမူအရာဖြင့်...

"သွေးစုပ်ပင့်ကူကွေလေ"

လျူဝမ်းအော့ မျက်မှောင်ကြုတ်သွားမိသည်။

သူမသည်လည်း အုမ္ဗန်ကျင့်အား ကြည့်ကာ...

"အဖြူရောင် ပင့်ကူတွေ မဟုတ်လား"

အုမ္ဗန်ကျင့်က ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

"ဟုတ်တယ်... ဒီပင့်ကူဖြူဟာ အတော့်ကို အဆိပ်ပြင်းတယ် တစ်ချက်ကိုက်မိတာနဲ့ တစ်ကိုယ်လုံး သွေးကြောတွေ ထုံကျဉ်သွားပြီး လှုပ်ရှားနိုင်မှာ မဟုတ်တော့ဘူး"

အားလုံးသော လူတို့မှာ အခန်းထဲသို့သာ မှင်တက်မိသလို တုန်လှုပ်စွာ ကြည့်နေမိကြ၏။

အတန်ကြာမှ လျူဝမ်းအော့က...

"ဒါတွေ ကျိုထင်းကျင်းက မွေးထားတယ် ထင်တယ်"

အုမ္ဗန်ကျင့်က ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

"ဟုတ်တယ်"

ထိမုံ့ချူးက...

"သူတို့ကို ဘယ်လိုလုပ် ဖျက်ဆီးရမလဲဗျာ"

အုမ္ဗန်ကျင့်က...

"မီးနဲ့ ရှို့ကြည့်ရင်ရမလား မပြောတတ်ဘူး"

လန်းရှောက်ရွက်က အခန်းထဲသို့ တစ်ချက်ကြည့်ကာ...

"မီးနဲ့ရှို့လို့ ရမယ်ဆိုရင် ကျွန်မ မီးနဲ့ရှို့ပါ့မယ်၊ ဒါပေမယ့် အဲဒီ အဖြူရောင် အခိုးအငွေ့တွေက ဘာမှန်း မသိဘူး"

အုမ္ဗန်ကျင့်က...

"ဒါကတော့ အဖြူရောင် ပင့်ကူတွေကို လူမတွေ့နိုင်အောင် ကာကွယ်ပေးတဲ့သဘော ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်"

လန်းရောက်ရှက် လက်တစ်ချက် ဝှေ့ယမ်းလိုက်၏။

ထိုအခါ သူမ၏လက်ထဲမှ အပြာရောင် မီးကျည်တစ်ခုသည် ခန်းမထဲသို့ လွင့်ပျံသွားလေတော့သည်။

ထိုမီးကျည်များသည် မြေပေါ်သို့ ကျသွားသည်နှင့်...

"ဖြောက်"

"ဖောက်"

ဆက်တိုက်ဆိုသလို ဖောက်ကွဲသွားလေ၏။

ချက်ချင်းလိုလို ပင် မီးတောက်မီးလျှံများ အဖြစ်သို့ ပြောင်းလဲသွားလေတော့သည်။

အုမ္မန်ကျင့်က အသံတိုးတိုးဖြင့် ပြောလိုက်၏။

"တော်ကြာ ပင့်ကူတွေ ထွက်လာဦးမယ်၊ နောက်ဆုတ်ကြပါ"

သူတို့သည် နောက်သို့ ဆုတ်သွားကြသည်။

မီးတောက်မီးလျှံများသည် အခန်းတစ်ခုလုံးကို လောင်ကျွမ်းသွားလေ၏။

တခဏ ကြာသွားတော့မှ မီးတောက်မီးလျှံများ ငြိမ်သက်သွားသည်။

ထိုစဉ် နေရောင်ခြည်များ အခန်းထဲသို့ ထိုးကျလာပြီဖြစ်ရာ ခန်းမတစ်ခုလုံး ထင်ထင်ရှားရှား မြင်တွေ့ရလေသည်။

အခန်းထဲတွင် အလောင်းနှစ်လောင်းစလုံး လောင်ကျွမ်းသွားသည့်အပြင်...

မီးလောင်ကျွမ်းသော ပင့်ကူများ ပြည့်လျက်နေသည်ကို

တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

ထိမုံ့ချူးက ဓားကို ဆွဲထုတ်လိုက်ပြီး အခန်းထဲသို့ ဝင်သွားလေသည်။

အတွင်းခန်းဘက်သို့ ရောက်ရှိလာသည်။

* * *

အတွင်းခန်း၏ တံခါးများ ပိတ်လျက် ရှိနေ၏။

အုမ္မန်ကျင့်က လက်တစ်ချက် ဝှေ့ယမ်းလိုက်၏။

ထိုအခါ သူ၏လက်ထဲမှ သံလုံးတစ်လုံးသည် ထိုတံခါးထံသို့ အရှိန်ပြင်းစွာ ပြေးလွှားဝင်ရောက်သွားလေသည်။

သံလုံးက တံခါးအား ပြင်းထန်စွာ ထိမိသည်နှင့်...

"ဝုန်း"

ဟူသော မြည်သံနှင့်အတူ တံခါးပွင့်ထွက်သွား၏။

ထိမ့်ချူးက လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

အတွင်းခန်းဘက်မှလည်း လူသူ တစ်စုံတစ်ယောက်မျှ မတွေ့ရပါ။

အုမ္မန်ကျင့်သည် အခန်းထဲသို့ လှမ်းဝင်လိုက်သည်။

တံခါးပေါ်၌ စိုက်ဝင်နေသော သံလုံးကို ပြန်ယူလိုက်လေသည်။

ထိမ့်ချူးတို့ကလည်း အခန်းထဲသို့ လှမ်းဝင်လိုက်လေ၏။

လျှုဝမ်းအော့က သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်သည်။

"ကျိုထင်းကျင်းက ပင့်ကူဖြူနဲ့ အပြင်က အစောင့်တွေကို ချထားပြီး သူကျတော့ မရှိတော့ပါလား"

အုမ္မန်ကျင့်က...

"သူတို့ ဘယ်ရောက်သွားပါလိမ့်"

လျှုဝမ်းအော့က ပြုံးလိုက်၏။

"ရတနာသိုက် သွားရှာတာ ဖြစ်မှာပေါ့"

ထိမ့်ချူးက လျှုဝမ်းအော့အား ကြည့်ကာ...

"သိုးပန်းချီကားဟာ အတော် လျှို့ဝှက်ပါတယ် ကျိုထင်းကျင်းက ရှာလို့ တွေ့ပါ့မလား"

လျှုဝမ်းအော့က...

"သူတို့ကို အထင်မသေးပါနဲ့ သဲလွန်စ ရလိုက်တာနဲ့ သူ..."

ထိမ့်ချူးက စကားဆက်လိုက်၏။

"သူက ရတနာသိုက်ကို ရှာတွေ့မယ်လို့ ဆိုလိုသလား"

လျှုဝမ်းအော့က...

"ဟုတ်တယ် ဒါကြောင့် သူ့နောက်ကို ကျွန်မအနေနဲ့ အဆုံး လိုက်ရမယ်"

အမွှန်ကျင့်က အခန်းတစ်ခုလုံးကို လေ့လာကြည့်လိုက်၏။

အခန်းတစ်ခုလုံးအား နံ့နံ့စပ်စပ် လေ့လာကြည့်ပြီးနောက် သူသည် ခေါင်းတညိတ်ညိတ်ဖြင့်...

"ဟုတ်တယ် နို့မဟုတ်ရင် ကျွန်မတို့ နယ်စားကြီးကို လာကယ်တုန်းက ဘယ်နည်းနဲ့မဆို တားမှာပဲ"

အမွှန်ကျင့်က...

"ဒီလိုဆိုရင် အမြန်ဆုံး သွားကြမယ်"

ထိမုံ့ချူးက...

"သွားတာတော့ ဟုတ်ပါပြီ၊ မြေပုံမှမရှိဘဲ ဘယ်နေရာကို လိုက်ကြမလဲ"

လျူဝမ်းအော့က...

"ဒီမြေပုံကိုတော့ ကျွန်မခေါင်းထဲမှာ ကျက်မှတ်ထားပါတယ်"

ထိမုံ့ချူးက အံ့အားသင့်သွားသည်။

"ညီမလေး ဆိုလိုတာက သိုးပန်းချီမပါဘဲနဲ့ ရတနာသိုက်နေရာကို သိတယ်ဟုတ်လား"

ထိမုံ့ချူးက တအံ့တသြ လှမ်းမေးလိုက်သည်။

လျူဝမ်းအော့က ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

"မဟုတ်ဘူး၊ ညီမက သိုးပန်းချီမှာပါတဲ့ မြေပုံကို ကောင်းကောင်း ကျက်မှတ်ထားတယ်လို့ ပြောတာပါ"

သူမသည် ပြောပြီးသည်နှင့် လက်ထဲမှဓားဖြင့် ကြမ်းပေါ်၌ မြေပုံတစ်ခု ရေးဆွဲလိုက်သည်။

သူမသည် ရေးခြစ်ပြီးနောက် အမွှန်ကျင့်အား ကြည့်လိုက်သည်။

"ရှင်က နေရာအနှံ့သွားနေတယ်ဆိုတော့ ကျွန်မ အခုဆွဲတဲ့နေရာကို သိသလားရှင်"

အမွှန်ကျင့်သည် လျူဝမ်းအော့က ရေးဆွဲပြသောမြေပုံအား အတန်ကြာမျှ လေ့လာကြည့်ရှုလိုက်၏။

ထို့နောက် ဦးခေါင်းကိုမော့ကာ...

"ဒီမြေပုံထဲမှာ တောင်တန်းလည်းပါတယ်၊ ချောင်းရေလည်းပါတယ်"

လျူဝမ်းအော့က ခေါင်းတစ်ချက် ဆတ်ခနဲ ညိတ်လိုက်၏။

"ဟုတ်ကဲ့ အလွန်သာယာတဲ့ နေရာတစ်ခုပါပဲ၊ ဒါပေမယ့် ဘယ်နေရာလဲဆိုတာ ကျွန်မ မပြောတတ်ဘူး"

အမွှန်ကျင့်သည် မြေပုံကို အတန်ကြာစိုက်ကြည့်လိုက်ပြီးနောက် နှုတ်မှ...

"ဒီနေရာကို ကျုပ် ရင်းနှီးသလိုပဲ"

အားလုံးသောလူများ သူ့ထံ မျက်လုံးရောက်သွားကြ၏။

လျူဝမ်းအော့က...

"တွေ့ဖူးတယ် ဟုတ်လား"

အမွှန်ကျင့်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

"ဟုတ်တယ်"

လျူဝမ်းအော့က စိတ်အားတက်လာလေသည်။

"ဒါဖြင့် သေသေချာချာ စဉ်းစားပါရှင်"

အုမ္ဗန်ကျင့်က နောက်ထပ် အတန်ကြာ စဉ်းစားလိုက်သည်။ သူက လျှူဝမ်းအော့အား လှမ်း၍...

"ဒါနဲ့ မင်း ကောင်းဆန်းတောင်တန်းကို ရောက်ဖူးသလား"

လျှူဝမ်းအော့က မျက်မှောင်တွန့်ရင်း...

"ရှင်က ရှောင်လင်ကျောင်းကို ဆိုလိုတာလား"

အုမ္ဗန်ကျင့်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

"ဟုတ်တယ်၊ မင်းရေးဆွဲတဲ့နေရာဟာ ရှောင်လင်ကျောင်းရဲ့ ဒါမ္မအောက်ကျောင်းနဲ့ သိပ်တူတာပဲ"

လန်းရှောက်ရွက်က ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

"မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ အဲဒီနေရာမှာ ဘုန်းကြီးတွေ စုဝေးတဲ့နေရာပဲ၊ ရတနာသိုက် ဘယ်လိုလာပြီရှိမှာလဲ"

လျှူဝမ်းအော့က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

သူမသည် အဓိပ္ပါယ်ပါသော မျက်ဝန်းများဖြင့် အားလုံးကို ကြည့်ကာ...

"ဒါကြောင့်လည်း လူတော်တော်များများဟာ သိုးပန်းချီ ရှိကျက်နဲ့ ရတနာသိုက်ကို ရှာမတွေ့ကြတာ နေမှာပေါ့"

မှန်သည် ။ တရားဓမ္မများရှိရာ ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်း၌ လောကဓံ၏ ပစ္စည်းဥစ္စာများ တည်ရှိနေလိမ့်မည်ဟု မည်သူက တွေးတောနိုင်ပါမည်နည်း။

"ဟုတ်တယ်၊ ဒါမ္မအောက်ကျောင်းမှာ ရတနာသိုက် ရှိပုံမရဘူး"

လျှူဝမ်းအော့က...

"ဒါနဲ့ ကျွန်မ ရေးဆွဲတဲ့ပုံဟာ ဒါမ္မအောက်ကျောင်းဆိုတာ သေချာရဲ့လား"

အုမ္ဗန်ကျင့်က ခေါင်းတစ်ချက် ဆတ်ခနဲညိတ်ကာ...

"မြေပုံပါတဲ့အတိုင်းဆိုရင် ဒါမ္မအောက်ကျောင်းဆိုတာ သေချာတယ်"

လျှူဝမ်းအော့က လေပူတစ်ချက် မှုတ်ထုတ်လိုက်၏။

"ခဏာပဲဖြစ်ဖြစ် သွားကြည့်တာ မမှားပါဘူးလေ"

အုမ္ဗန်ကျင့်က အနည်းငယ် စဉ်းစားလိုက်သည်။

"ကောင်းပြီလေ၊ နယ်စားကြီးကို အကြောင်းကြားရဦးမလား"

လျှူဝမ်းအော့က ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

"ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်မတို့ သွားမယ့်အကြောင်း ကျေးဇူးပြုပြီး ပြောပြလိုက်ပါရှင်"

သူမသည် ထိမ့်ချူးနှင့် လန်းရှောက်ရွက်ဘက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။

"အစ်ကိုကြီးနဲ့မမတို့ လမ်းခရီးမှာ စားဖို့သောက်ဖို့နဲ့ လိုအပ်တဲ့ပစ္စည်းတွေကို သွားဝယ်ကြပါ၊ ညနေ မြို့ရဲ့အနောက်ဘက် တံခါးမှာ ဆုံကြမယ်"

* * *

လျှုဝမ်းအော့သည် မြို့ရိုးအနောက်ဘက် တံခါးသို့ရောက်ရှိလာသောအခါ အုမ္မွန်ကျင့်၊ ထိမ့်ချူးနှင့် လန်းရှောက်ရွက်တို့ အသင့်စောင့်နေကြသည်ကို တွေ့မြင်ရလေသည်။

ထို့ပြင် ခရီးထွက်ရန် မြင်း(၄)ကောင်နှင့် အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းများလည်း အသင့်ပါလာသည်။

လျှုဝမ်းအော့သည် ယောက်ျားလေးအသွင် ဝတ်ဆင်ထားသည်။

သူမသည် အုမ္မွန်ကျင့်အား ပြုံးပြလိုက်ရင်း...

"ခရီးသွားရလွယ်ကူအောင် ယောက်ျားလေးလို ဝတ်ထားတာ သည်းခံပါရှင်"

အုမ္မွန်ကျင့်က ပြုံးလိုက်သည်။

"ရပါတယ်၊ ဒါပေမယ့်..."

သူဆက်ပြောလိုသည့် စကားအဓိပ္ပါယ်ကို နားလည်ဟန်ဖြင့် လျှုဝမ်းအော့က ပြုံးရယ်ကာ...

"ဒါမှုအောက်ကျောင်းမှာ ရတနာသိုက် ရှိတယ်ဆိုတာ ရှင်မယုံဘူးနဲ့ တူတယ်"

အုမ္မွန်ကျင့်က ခပ်ပြုံးပြုံး မျက်နှာပေးဖြင့်ပင်...

"အမှန်ပြောရရင် လိုက်မယ်ဆိုလို့သာ လိုက်ခဲ့ရတာပါ။ စိတ်ထဲမှာတော့ မယုံဘူး"

လျှုဝမ်းအော့က...

"ရှင် မယုံဘူးသာ ပြောနေတယ်၊ ရှောင်လင်ကျောင်းကို အကြောင်းကြားပြီးပြီနဲ့ တူတယ်"

အုမ္မွန်ကျင့်က ရယ်မောလိုက်သည်။

"ဟုတ်ပါတယ် တော်ကြာ ကျိုထင်းကျင်းတို့ လက်ဦးသွားမှာစိုးလို့ ကြိုတင် အကြောင်းကြားထားတာပါ"

လျှုဝမ်းအော့က...

"သူတို့ ရှင့်ရဲ့အကြောင်းကြားချက်ကို ယုံကြည်ရင်တော့ ကောင်းသားပဲ"

အုမ္မွန်ကျင့်က...

"ရတနာသိုက်ဟာ ဒါမှုအောက်ကျောင်းမှာ ရှိတယ်ဆိုတာ သေချာရဲ့လား"

သူသည် ရင်ထဲမှ သံသယရိပ်ကို ဖုံးကွယ်ပေးလိုက်ခြင်းဖြစ်

လေသည်။

လျှူဝမ်းအော့က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

"ဒီလိုပါ၊ ဒီပန်းချီကို ကျွန်မ သေသေချာချာ လေ့လာကြည့်တဲ့အခါမှာ သိုးပန်းချီရဲ့ အဓိကအချက်ထဲမှာ သိုးရဲ့ချိုနဲ့ သိုးရဲ့ကိုယ်ဟာ အဆောက်အအုံပုံစံကို ကိုယ်စားပြုထားတယ်၊ ရှည်လျားတဲ့ သိုးမွေးတွေဟာ ချောင်း အိုင်လို့ ယူဆရမယ်၊ သိုးရဲ့ခြေထောက်နဲ့ သိုးကျောင်းတဲ့ ကျာပွတ်တွေဟာ တောင်တန်းအနေနဲ့ မြင်ထားပါတယ်၊ ဒါကြောင့် ဒါတွေကို ကျွန်မက မြေပုံအဖြစ် ရေးခြစ်လိုက်တဲ့အခါမှာ ဒါမူအောက်ကျောင်းနဲ့ တထပ်တည်း တူနေတာကို ရှင်ကတွေ့ရှိတယ် မဟုတ်လား"

လျှူဝမ်းအော့က အေးဆေးတည်ငြိမ်စွာ ရှင်းပြလိုက်သည်။

အုမွှန်ကျင့်က…

"ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒါဟာ အဓိကသဲလွန်စဖြစ်တဲ့အတွက် ကျုပ်တို့ သွားကြည့်ကြဖို့ ကောင်းပါတယ်"

ထိမ့်ချူးနှင့် လန်းရှောက်ရွက်တို့ကလည်း ထိုအတိုင်းပင် ယူဆလက်ခံထား၏။

သူတို့သည် ပြောပြီး မြင်းပေါ်သို့ တက်ကြသည်။

ထို့နောက် ရှောင်လင်ကျောင်းသို့ ဦးတည်၍ ထွက်ခွာသွားကြလေတော့သည်။

* * *

လူလေးယောက်…

မြင်းလေးကောင်..

လူလေးယောက်သည် မြင်းလေးကောင်ကို ဒုန်းစိုင်းမောင်းနှင်နေကြသည်။

သူတို့သည် ပြင်းထန်စွာ ခရီးနှင်လာရာ မကြာမီ ရက်ပိုင်းအတွင်းမှာပင် ရှောင်လင်ကျောင်းတော်အနီးသို့ ချဉ်းကပ်လာတော့သည်။

* * *

မွန်းတည့်ချိန်ရောက်လာသောအခါ...

အုမွှန်ကျင့်တို့လူစုသည် ရှောင်လင်ကျောင်းတော်အနီးသို့ ရောက်လာကြသည်။

သူတို့သည် မြင်းလေးကောင်ကို လယ်သမားတစ်ဦး၏အိမ် ၌ ထားခဲ့ပြီးလျှင် တောင်ပေါ်သို့ ခြေကျင်တက်သွားကြတော့သည်။

ခြေကျင်တက်လာကြရင်းမှ လျူဝမ်းအော့က အုမွှန်ကျင့် ဘက်သို့ လှည့်ကာ မေးလိုက်၏။

"ကျွန်မတို့ ဒါမူအောက်ကျောင်းကို ရောက်အောင်သွားမှ ဖြစ်မယ်၊ အေးအေးချမ်းချမ်း သွားနိုင်အောင် ရှင့်မှာ ဘာအကြံ သလဲ"

အုမွှန်ကျင့်က...

"ကျိထင်းကျင်းက အနှောင့်အယှက် လာမပေးရင် ကျုပ် တို့က ဘုရားဖူးအနေနဲ့ သွားကြည့်တာပေါ့"

ထိမ့်ချူးက ထိုအကြံကို ခေါင်းညိတ် ထောက်ခံလိုက်သည်။

"ဟုတ်တယ်...တကယ်လို့ ကျိထင်းကျင်းက လာနှောင့် ယှက်ရင်လည်း ရှောင်လင်ကျောင်းက ကူတိုက်လိမ့်မယ်"

သူတို့လေးယောက်သည် ထိုသို့ တိုင်ပင်ပြီးနောက် ရှောင် လင်ကျောင်းသို့ ဦးတည်ကာ လျှောက်သွားကြလေသည်။

* * *

ဒါမူအောက်ကျောင်း။

ဒါမူအောက်ကျောင်းဆိုသည်မှာ...

ရှောင်လင်ကျောင်း၏ ဘုရားဆောင်တစ်ခုမျှသာ ဖြစ်လေ သည်။

ယင်းဘုရားဆောင်သည် နေရာအလွန်ကျယ်ဝန်းသည်။

ယင်းဒါမူအောက်ကျောင်းသည် ရှောင်လင်ကျောင်း ဆောင်များအနက် သီးခြားတည်ရှိသော အဆောင်တစ်ခုလည်းဖြစ် သည်။

ထိမ့်ချူးတို့သည် ရှောင်လင်ကျောင်းဝင်းသို့ ရောက်ရှိ

လိုက်သည်နှင့် ရှောင်လင်ကျောင်းမှာ အရင်နှင့်မတူ၊ တမူထူးခြား နေသည်ကို တွေ့မြင်ရလေသည်။

ရှောင်လင်ကျောင်း၏ အဝင်ဝများတွင် အစောင့်အကြပ် များရှိနေသည်ကို တွေ့မြင်ရလေသည်။

သူတို့သည် ခြံဝင်းထဲရောက်သွားသည်နှင့်...

ဘုန်းကြီးတစ်ပါးက သူတို့အား ဟန့်တားရန် ဟန်ပြင်နေ သည်ကို တွေ့ရလေသည်။

လျှုဝမ်းအော့က လက်နှစ်ဘက်ဆုပ်ကာ ဂါရဝပြု နှုတ် ဆက်လိုက်၏။

"တပည့်တော်တို့ ကုန်သည်တွေပါ၊ လမ်းကြုံရင်း ရှောင် လင်ကျောင်းရဲ့ ကျော်ကြားမှုကို ကြားသိခဲ့ရလို့ ဝင်ရောက်ဖူးမျှော် တာပါ"

* * *

လျှုဝမ်းအော့၏နှုတ်မှ အထက်ပါစကားလုံးများ အစဉ်တစိုက် ထွက်သွား၏။

လူကိုယ်တိုင်ကမူ ပြောရင်း လျင်မြန်စွာလျှောက်သွား လေသည်။

ထိမ့်ချူးသည် ဘုန်းတော်ကြီးအား ဖြတ်ကျော်၍ ဝင် ရောက်သွားသည်။

ထိုနေ့မှာ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်များအတွက် ဖူးမျှော်နိုင်ရန် ရှောင် လင်ကျောင်းတံခါးဖွင့်ထားသောအချိန် ဖြစ်လေသည်။

ထို့ကြောင့် ဘုရားဖူးများသည် အလွန်အကျွံ များပြား လှပေသည်။

လျှုဝမ်းအော့တို့ လူစုသည် ဘုရားဖူးများကြားမှ တိုး ဝင်ပြီးလျှင် ကျောင်းထဲ ဝင်ရောက်သွားကြလေသည်။

* * *

အုမ္မန်ကျင့်သည် ရှောင်လင်ကျောင်းသို့ အခေါက်ခေါက်
အခါခါ ရောက်ဖူးသဖြင့် သူကပင် ဦးဆောင်ခေါ်လာသည်။

မကြာမီ ဒါမူအောက်ကျောင်းသို့ ရောက်သွားလေတော့
သည်။

ဒါမူအောက်ကျောင်းမှာ ဘုရားဖူးများ အလွန်နည်းပါး
လေသည်။

ဘုန်းကြီးအိုတစ်ပါးနှင့် ကိုရင် သုံး လေးပါးမှအပ မည်သည့်
ဘုန်းကြီးကိုမှ မတွေ့ရပါ။

လျူဝမ်းအော့သည် ဘုရားဖူးမျှော်ပြီးမှ အလှူငွေများထည့်
ရင်း ဘုန်းတော်ကြီးအား မေးမြန်းလိုက်၏။

"ဒါနဲ့ ဦးပဥ္စင်းက ဒီကျောင်းက တာဝန်ခံ မဟုတ်လား"

ဘုန်းတော်ကြီးက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

"ဟုတ်ပါတယ်"

လျူဝမ်းအော့က လက်အုပ်ချီလိုက်သည်။

"တပည့်တော်က ဒီအဆောင်ရဲ့ မြေပုံကို ကြည့်ချင်လို့ပါ
ဖြစ်နိုင်မယ်ဆိုရင်.."

ဘုန်းတော်ကြီးသည် နံရံပေါ်မှချိတ်ထားသော မြေပုံတစ်ခု
အား ညွှန်ပြလိုက်သည်။

"ဟောဒီမှာ မြေပုံချိတ်ထားပါတယ်၊ ကြည့်မလား"

ဘုန်းတော်ကြီးက မိန့်ဆိုလိုက်သည်။

လျူဝမ်းအော့သည် နံရံအနီးသို့လျှောက်သွားပြီး မြေပုံအား
စိုက်ကြည့်နေလေသည်။

ထိမ့်ချူး၊ အုမ္မန်ကျင့်နှင့် လန်းရှောက်ရွက်တို့ကလည်း
တကယ့်ဘုရားဖူးများကဲ့သို့ ဟန်ပန်အပြည့်ဖြင့် သူမ၏နောက်
တက်မှရပ်၍ ကြည့်နေကြ၏။

လျူဝမ်းအော့က အတန်ကြာ ကြည့်ပြီးမှ...

သူမ၏မျက်နှာပေါ်တွင် ပြုံးရောင်သမ်းလာလေသည်။

ထို့နောက် သူမသည် ဘုရားဆောင်အလယ်ရှိ ငွေစက္ကူ
များလှူနိုင်ရန် ချထားသည့် ကြီးမားသည့် ဒယ်အိုးရှေ့သို့ ရောက်ရှိ
သွားလေသည်။

သူမ၏မျက်လုံးအစုံသည် ဒယ်အိုးမှနေပြီး ဘုရားဆင်းတု
တော်ထံသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်လေသည်။

သူမသည် စဉ်းစားလိုက် ဒယ်အိုးအား ကြည့်လိုက်၊ တဖန်

ဆင်းတုတော်အား ကြည့်လိုက်ဖြင့် ထိုနေရာမှာပင် အတန်ကြာမျှ ရပ်နေမိ၏။

ဘုန်းတော်ကြီးကလည်း လျှူဝမ်းအော့၏ ဟန်မူရာကြည့်ကာ ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်နေ၏။

လျှူဝမ်းအော့သည် အတန်ကြာ စိုက်ကြည့်ပြီးမှ ဒယ်အိုးရှေ့တွင် ရုတ်တရက် ထိုင်ချလိုက်လေသည်။

ထို့နောက် မျက်လုံးအစုံ မှိတ်ထားလိုက်လေသည်။

လန်းရှောက်ရွက်၊ အုမ္မန်ကျင့်နှင့် ထိမုံ့ချူးတို့က သူမ၏အမူအရာနှင့် လုပ်ဆောင်ချက်ကို မည်သို့မျှ နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်သွားကြ၏။

အကြောင်းမှာ လျှူဝမ်းအော့၏ ဟန်မူရာမှာ အချိန်ကြာမြင့်စွာ ထိုင်နေမည့် ဟန်မူရာ ဖြစ်နေ၏။

ဤသို့ဖြင့် ထမင်းတအိုးကျက်ခန့် အကြာတွင်...

လျှူဝမ်းအော့က ရုတ်တရက် မတ်တတ်ရပ်လိုက်လေသည်။

သူမသည် ဘုရားဆင်းတုတော်ဆီသို့ တည့်မတ်စွာ လျှောက်သွားသည်။

ဘုန်းတော်ကြီးက မည်သို့ ပြောရမည် မိန့်ရမည် မသိဘဲ ကြည့်နေမိစဉ်မှာပင်...

လျှူဝမ်းအော့သည် ဘုရားစင်မှ ပြန်လည် ထွက်လာသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

ဘုန်းတော်ကြီးက မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

ယောကျ်ားလေးအသွင် ဝတ်ဆင်ထားသော လျှူဝမ်းအော့အား ယောကျ်ားလေးဟုပင် ထင်မှတ်ကာ...

"တကာလေးက ဘာတွေ လုပ်နေတာလဲ"

လျှူဝမ်းအော့က လက်အုပ်ချီကာ...

"တပည့်တော်တို့ သွားခွင့်ပြုပါဦး"

သူမသည် ပြောပြီးသည်နှင့် ဒါမူအောက်ကျောင်းမှ ထွက်လာခဲ့သည်။

လန်းရှောက်ရွက်၊ ထိမုံ့ချူးတို့သည် ဘုမသိ ဘမသိဖြင့် သူမနောက်သို့ လိုက်သွားကြသည်။

အတွေ့အကြုံ အလွန်ရင့်ကျက်သော အုမ္မန်ကျင့်မှာပင် လျှူ မ်းအော့၏ လှုပ်ရှားမှုကို လုံးဝ နားမလည်နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေရလေ၏။

* * *

အုမ္မန်ကျင့်တို့သည် ဖြစ်ပေါ်နေသော သံသယများကို မျို ပ်ထားပြီး ရှောင်လင်ကျောင်းမှ ထွက်လာခဲ့ရာ အတော်ဝေးဝေး ာက်တော့မှ အုမ္မန်ကျင့်က လှည့်မေးလိုက်လေသည်။

"မိန်းကလေး ရှာလို့ တွေ့ရဲ့လား"

လျှူဝမ်းအော့က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

နှုတ်မှလည်း ပိုင်နိုင်အေးဆေးစွာဖြင့်...

"တွေ့ပြီ"

ဟု ပြောဆိုလိုက်၏။

ထိမုံ့ချူးက သေချာစေရန် ထပ်မေးပြန်သည်။

"ရတနာသိုက်ကို တွေ့ခဲ့တယ် ဟုတ်လား"

သို့သော် ယခု လျူဝမ်းအော့က ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

"မဟုတ်ဘူး၊ ရတနာသိုက်ကို ညွှန်ပြတဲ့ မြေပုံကို တွေ့တယ် ပြောတာ"

အုမွန်ကျင့်က...

"ဟုတ်လား၊ ငါ့ကို ပြောစမ်းပါဦး"

အုမွန်ကျင့်တင်မကပါ ထိမုံ့ချူးနှင့် လန်းရှောက်ရွှက်တို့ပါ စိတ်ဝင်စားစွာ နားစွင့်နေကြ၏။

လျူဝမ်းအော့က အသံတိုးတိုးဖြင့်...

"ဒီမှာ စိတ်မချဘူး ခပ်ဝေးဝေး ရောက်မှပဲ ကြည့်ကြတာပေါ့"

အားလုံး သက်ပြင်းကိုယ်စီချကာ သူမ၏နောက်မှ လိုက်ကြရပြန်၏။

* * *

ဤနေရာသည် ညီညာသော မြက်ခင်းပြင်တစ်ခု ဖြစ်သည်။ ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးမှာ လူသူကင်းရှင်းနေ၏။

လျူဝမ်းအော့သည် လျှောက်လှမ်းနေသော ခြေလှမ်းများကို ရပ်တန့်လိုက်လေသည်။

သူမက ခပ်အေးအေး ပြုံး၍...

"အဲဒီ နေရာမှာ ကောင်းတယ် ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ပုန်းကွယ်စရာ နေရာမရှိဘူး၊ ထိပ်တန်းသိုင်းသမားများ ယှဉ်ပြိုင်ကြမယ်ဆိုရင်လည်း အလွန်သင့်တော်တဲ့ နေရာတစ်ခု ဖြစ်တယ်"

ထို့နောက် သူမသည် အိတ်ထဲမှ ဝါကျင့်ကျင့် ပဝါတထည် ထုတ်ယူလိုက်ပြီး မြက်ခင်းပေါ်သို့ ဖြန့်ထားလိုက်လေသည်။

အုမွန်ကျင့်က...

"ဒါမှအောက်ကျောင်းမှာ ရတနာသိုက် မရှိနိုင်ဘူးဆိုတာ တော့ သိသားပဲ၊ ဒါပေမယ့် လမ်းညွှန်မြေပုံ ရှိတာကို မစဉ်းစားမိဘူး"

လျူဝမ်းအော့က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

"ဟုတ်ပါတယ်ရှင်... ပထမတုန်းကလည်း ကျွန်မ စိတ်ဓာတ်ကျသွားပါတယ်၊ ပြန်ထွက်လာမယ် လုပ်တုန်းမှာ မြေပေါ်ကို ထိုးကျနေတဲ့ ဒယ်အိုးရဲ့ အရိပ်ကို ပြန်လည်တွေးမိတယ်၊ ဒါပေမယ့်..."

လန်းရှောက်ရွှက်က မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ...

"အဲဒီ ဒယ်အိုးရဲ့ အရိပ်က ဘာကို ဖော်ပြထားသလဲ"

လျူဝမ်းအော့က...

"နေရောင်ထိုးပြီး မြေပေါ်မှာ ကျနေတဲ့ ဒယ်အိုးအရိပ်ဟာ သိုးပန်းချီပေါ်မှာ သိုးကျောင်းတဲ့ ကျာပွတ်နဲ့ အတော်တူနေလို့

ကျွန်မက ရုတ်တရက် သဘောပေါက်သွားတာပါ၊ ဒါကြောင့် ကိစ္စတစ်ခုဟာ ကံတရားဆိုတာလည်း အထောက်အကူ ပြုပါတယ်၊ တကယ်လို့ တခြားအချိန်လာရင် ဒီလို အရိပ်မျိုးလည်း တွေ့မှာမဟုတ်ဘူး"

အားလုံးသော လူများမှာ သူမ၏စကားကိုသာ စိတ်ဝင်စားစွာ နားစွင့်နေမိကြ၏။

သူမသည် ပြောရင်း စကားဆက်လိုက်သည်။

"ကျွန်မ စိတ်ထဲမှာ ဒီလို ဆက်စပ်မှုကို တွေ့လိုက်တာနဲ့ ဒယ်အိုးကို သေချာစွာ ကြည့်လိုက်ပါတယ်"

သူမသည် ထိမုံ့ချူးဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

"သိုးကျောင်းတဲ့ ကျာပွတ်အဖျားဟာ ဘယ်ကို ရောက်နေသလဲဆိုတာ အစ်ကိုကြီး မှတ်မိသလား"

လျှူဝမ်းအော့က ထိမုံ့ချူးအား မေးမြန်းလိုက်၏။

ထိမုံ့ချူးက အနည်းငယ် စဉ်းစ...ပြောက်သည်။

"သိုးတစ်ကောင်ရဲ့ ချိုပေါ်မှာ ကျရောက်နေတယ်လို့ ထင်မိတာပဲ"

လျှူဝမ်းအော့က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

"ဟုတ်သာယ် ဒယ်အိုးရှေ့မှာ ထိုင်ပြီး ကြည့်လိုက်ရင် ဒယ်အိုးရဲ့ အပေါ်ဘက်ညှို့ကညှို့က ကြည့်မှ ဘုရားဆင်းတုတော်ရဲ့ဖဝါးတော်ကို တွေ့ရတယ်၊ အဲဒါကို ကျွန်မက တစ်ခု သဘောပေါက်ပြီး ဘုရားဆင်းတုတော်ရဲ့ ဖဝါးအောက်ကို သွားရှာတဲ့အခါမှာ ဖဝါးတော်နဲ့ အောက်မှာ အုတ်ခဲတစ်ခု ဆွဲထုတ်လို့ရတာကို တွေ့ရတယ်၊ ကျွန်မက အဲဒီအုတ်တစ်ချပ်ကို ဆွဲထုတ်လိုက်တာနဲ့ ဟောဒီ ညွှန်ပြတဲ့ မြေပုံကို တွေ့ခဲ့ရတော့တာပဲရှင်"

အုမွန်ကျင့်က သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်လေသည်။

"သိုးပန်းချီဆွဲတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ အတော့်ကို ပညာပါတာကိုး၊ ဒါကြောင့်လည်း သိုးပန်းချီမှာ ရတနာသိုက်မြေပုံသိရဲ့နဲ့ ရတနာသိုက်လိုက်ရှာလို့ မတွေ့ကြတော့ပဲကိုး"

ထိုကဲ့သို့ စကားပြောနေစဉ် ရုတ်တရက် ဖြန့်ခင်းထားသော ပဝါမှာ လျှူဝမ်းအော့၏ သိမ်းဆည်းကောက်ယူခြင်းကို ခံလိုက်ရလေသည်။

အုမွန်ကျင့်က ဝန်းကျင်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ...

မြက်ခင်းပြင်၏ လေးဘက်လေးတန်တွင် လူများ စုရုံးရောက်ရှိလာကြသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

* * *

မြက်ခင်းပြင်သို့ ရောက်လာကြသော သူများမှာ ကျိုထင်းကျင်းတို့ လူစုများပင် ဖြစ်သည်။

"ဟား... ဟား... ဟား"

ကျိုထင်းကျင်း၏ ရယ်မောသံမှာ လွင်ပြင်တစ်ခုလုံးသို့ လွှင့်ပျံ့ ပျံ့နှံ့သွားလေသည်။

လျှူဝမ်းအော့က တစ်ချက်ငေ့ကြည့်လိုက်သည်။

ယခု ရောက်ရှိလာကြသူများမှာ ကျိထင်းကျင်း အပါအဝင် ကျိထင်း၏ ကိုယ်ရံတော်နှစ်ယောက်...

အထူးအားထားရသော တပည့်တစ်ယောက်နှင့် သူ၏ လက်ရွေးစင်ထိပ်တန်း အဆိပ်ပါရဂူဆယ်ယောက်တို့ပင် ဖြစ်လေ၏။

ထိုလူများသည် တဖြည်းဖြည်းဖြင့် သူတို့အား ဝိုင်းရံလာကြလေသည်။

လျူဝမ်းအော့က ကျိထင်းကျင်းအား အေးတိအေးစက်ဖြင့် ကြည့်လိုက်လေသည်။

"ရှင် နောက်ကျသွားပါပြီ"

ကျိထင်းကျင်းက ရယ်မောလိုက်သည်။

"ကျုပ်က နောက်မကျဘူး"

လျူဝမ်းအော့က မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

"ဘာဖြစ်လို့လဲရှင့်"

ကျိထင်းကျင်းက ရယ်မောရာမှ ရပ်တန့်လိုက်လေသည်။

ထို့နောက် လျူဝမ်းအော့ လက်ထဲရှိ ပဝါကို မေးငေ့ပြရင်း

"ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုရင် မင်းလက်ထဲမှာ ရှိထားတဲ့ မြေပုံဟာ မကြာမီ ငါ့လက်ထဲ ရောက်လာတော့မယ် မဟုတ်လား"

လျူဝမ်းအော့က လက်ထဲမှ ဝါကျင့်ကျင့် ပဝါကို မြှောက်ပြလိုက်လေသည်။

"ဒါကို ပြောတာလား"

လျူဝမ်းအော့က မထီမဲ့မြင် အပြုံးဖြင့် မေးမြန်းလိုက်၏။

ကျိထင်းကျင်းက ရှေ့သို့ ခြေတစ်လှမ်း တိုးလိုက်သည်။

"မင်းတို့ အသက်ချမ်းသာစေချင်ရင် မြေပုံကို ငါ့လက်ထဲ အပ်ပါ"

သို့သော် ထိမုံ့ချူးက ဓားကို ဆွဲထုတ်လိုက်၏။

"ခြိမ်း..."

"ခင်ဗျားကို ကျုပ်တို့က ကြောက်နေရမှာလား"

ထိမုံ့ချူးက ပြောဆိုလိုက်သည်။

ကျိထင်းကျင်းက ရယ်မောလိုက်သည်။

သူသည် လျူဝမ်းအော့အား ကြည့်ကာ...

"မင်းက ငါ့ရဲ့ တိုက်ကွက်သုံးကွက်တောင် မခံနိုင်ပါဘူး"

လျူဝမ်းအော့က ကြားဖြတ်ပြောလိုက်၏။

"နေပါဦး ကျိထင်းကျင်း အခု ယှဉ်ပြိုင်မှာက ရှင်နဲ့ ကျွန်မ ယှဉ်ပြိုင်မှာလား၊ ဒါမှမဟုတ် စည်းကမ်းမစောင့်ဘဲ လူအများစုက တိုက်ခိုက်မှာလား"

ကျိထင်းကျင်းက ပြုံးလိုက်၏။

"ကျုပ်တစ်ယောက်တည်းနဲ့ မင်းတို့လေးယောက်ကို အသေသတ်နိုင်ပါတယ်၊ ဒါကြောင့်"

သူသည် လျူဝမ်းအော့အား လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

"မင်းတို့ အသက်မသေချင်ရင် မြေပုံ ငါ့လက်ထဲကို အပ်ပါ"

လျူဝမ်းအော့က ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

သူ့နှုတ်မှလည်း အေးတိအေးစက်ဖြင့်...

"ဘယ်နည်းနဲ့မဆို ကျွန်မ ပေးဖို့ လုံးဝ စိတ်မကူးပါဘူး"

ကျိထင်းကျင်းက ရယ်မောလိုက်လေသည်။

"ကောင်းပြီလေ မင်းတို့က အသက်သေချင်တာကိုး"

သူသည် ပြောပြီးသည်နှင့် လျှုဝမ်းအော့အား တိုက်ခိုက်လိုက်၏။

လျှုဝမ်းအော့က ကမန်းကတန်း ရှောင်တိမ်းလိုက်သည်။

ကျိုထင်းကျင်းသည် သူ၏ဓားဖြင့် ဆက်လက် တိုက်ခိုက်လိုက်ရာ လျှုဝမ်းအော့က ရှောင်တိမ်း၍မရဘဲ ဖြစ်နေ၏။

တဒင်္ဂမျှ ကြာသော အချိန်အတွင်းမှာပင် ကျိုထင်းကျင်း၏ ဓားသည် လျှုဝမ်းအော့၏ တစ်ကိုယ်လုံးသို့ လွှမ်းခြုံ၍ တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

ထိမုံ့ချူးသည် မဟာန်မှန်း သိလိုက်သဖြင့် လျှုဝမ်းအော့ဘက်မှ ကမန်းကတန်း ဝင်ရောက် တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

"ခွမ်း..."

ဓား ဓားချင်း ထိခိုက်သံများ အဆက်မပြတ် ထွက်ပေါ်လာ၏။

တဆက်တည်းမှာလည်း...

"ဝုန်း..."

ထိမုံ့ချူး၏ ခန္ဓာကိုယ်သည် အဝေးသို့ လွင့်စဉ်သွားလေသည်။

ထိမုံ့ချူးလိုလူပင် ကျိုထင်းကျင်းအား လုံးဝမယှဉ်နိုင်ဖြစ်နေ၏။

လန်းရှောက်ရှက်က ထိတ်လန့် တုန်လှုပ်သွားသည်။

သူမသည် ဓားကို ဆွဲကိုင်၍ ကျိုထင်းကျင်းအား ခုတ်လိုက်လေသည်။

ကျိုထင်းကျင်းက ဓားကို နောက်သို့ ဝှေ့ယမ်းလိုက်ရာ...

"ခွမ်း..."

ဟူသော မြည်သံနှင့်အတူ...

လန်းရှောက်ရှက်၏ ဓားသည် အဝေးသို့ လွင့်စဉ် သွားပြန်လေသည်။

အုမွှန်ကျင့်က ကမန်းကတန်း ပြေးဝင်သွားသည်။

သို့သော် သူသည် သိုင်းကွက်နှစ်ကွက်ပင် ခံနိုင်ရည် မရှိပါ။

သူ၏ ခန္ဓာကိုယ်သည် အဝေးသို့ လွင့်စဉ်သွားရလေတော့သည်။

အုမွှန်ကျင့်သည် လက်ဝါးနှစ်ခုဖြင့် တိုက်ခိုက်ရသောကြောင့် ဤမျှ လျင်မြန်စွာ ရှုံးနိမ့်သွားရလေသည်။

* * *

ကျိုထင်းကျင်းသည် ဓားကို ဝှေ့ယမ်း၍ တိုက်ခိုက်သဖြင့် ထိမုံ့ချူး၊ လျှုဝမ်းအော့၊ အုမွှန်ကျင့်နှင့် လန်းရှောက်ရှက်တို့သည် တစ်ယောက်တလှည့် ဝင်ရောက်၍ တိုက်ခိုက်လိုက်ကြလေသည်။

သို့သော် သူတို့လေးယောက်သည် ကျိုထင်းကျင်းအား မယှဉ်သာအောင် ဖြစ်နေကြသည်။

ထိုသို့ဖြင့် သူတို့လူစုမှာ အခက်အခဲဖြင့် ကြုံတွေ့နေကြရစဉ်...

လူတစ်စုသည် ထိုးဖောက် ဝင်ရောက်လာနေသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

လျူဝမ်းအော့က လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

သူမ၏ မျက်လုံးများ ဝင်းလက်သွား၏။

အမှန်စင်စစ် ကွမ်းကျုံးရုပ်တို့ လူစုများ စစ်ကူ ရောက်ရှိလာကြသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရသောကြောင့်ပင် ဖြစ်လေသည်။

ထို့ပြင် ရှောင်လင်ကျောင်းထိုင် ဆရာတော်ကိုယ်တိုင် ဦးစီးလာသော ရှောင်လင်ကျောင်းသား အချို့လည်း ပါဝင်လာသည်။

ထို့ပြင် ဂိုဏ်းချုပ်ဝမ်းတို့ ဦးဆောင်လာသော ခေတ်ပန်းဂိုဏ်းသားတို့လည်း ရောက်ရှိလာသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေ၏။

သူမသည် စိတ်အား တက်ကြွလာသည်။

ကျိထင်းကျင်း၏ ဂိုဏ်းသားများသည် စစ်ကူ ရောက်လာသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရသဖြင့် သူတို့လည်း တိုက်ပွဲအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်လာကြလေသည်။

ဤသို့ဖြင့် ထိုနေရာတဝိုက်တွင် ပြင်းထန်သော တိုက်ပွဲများ ဖြစ်ပေါ်လာသည်။

ကျိထင်းကျင်း၏ ဂိုဏ်းသားများသည် တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ကျဆုံးသွားသည်။

သို့သော် ကျိထင်းကျင်းက မမှုပါ။

သူသည် လျူဝမ်းအော့ထံမှာ မြေပုံ ရရှိနိုင်ရန်အတွက် လျူ

ဝမ်းအော့အား ပြင်းပြင်းထန်ထန် တိုက်ခိုက်နေ၏။

ထိုစဉ်ခိုက်မှာပင် ထိမုံ့ချူးနှင့် လန်းရောက်ရွက်တို့သည် ဖို–မဓားပညာကို အသုံးပြုလိုက်လေသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် ပခုံးချင်းယှဉ်၍ ရပ်နေ၏။

ကျိထင်းကျင်းက ဓားကို ဝှေ့ယမ်းလိုက်ပြီး ခုတ်ချလိုက်သည်။

ထိမုံ့ချူးနှင့် လန်းရောက်ရွက်တို့သည် လူစုခွဲပြီး ရှောင်တိမ်းလိုက်လေသည်။

တစ်ဆက်တည်းမှာပင် ကျိထင်းကျင်း၏ ရှေ့နှင့် နောက်သို့ တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

ထိုတိုက်ကွက် မြင်သောအခါ ကျိထင်းကျင်းက အံ့အားသင့်သွားသည်။

သူ၏နှုတ်မှ ထိတ်လန့်စွာဖြင့်...

"ဖို–မဓား"

ဟု လွှတ်ခနဲ အော်လိုက်လေသည်။

သူသည် လက်ထဲမှ ဓားကို ဖြည်းညင်းစွာ မြှောက်ထားလိုက်သည်။

သို့သော် ဓားကို ဆုပ်ကိုင်ထားသော လက်သည် အနည်းငယ် တုန်ခါနေ၏။

ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ် ကျိထင်းကျင်း၏ ရင်ထဲ၌ ကြောက်ရွံ့သော စိတ်များ ဖြစ်ပေါ်လာသည်။

သူသည် မြှောက်ထားသော ဓားဖြင့် လန်းရောက်ရွက်အား

စုတ်ချလိုက်သည်။

လန်းရောက်ရွက်သည် ထိမ့်ချူးနှင့် ပခုံးချင်းယှဉ်၍ ဓားနှစ်လက်ဖြင့် ခံပေးလိုက်သည်။

ကျိုထင်းကျင်း၏ လက်တစ်ဘက်သည် ထိမ့်ချူး၏ ရင်ဝသို့ တွန်းထုတ်လိုက်သည်။

ထိမ့်ချူးက ကမန်းကတန်း လက်တစ်ဘက်ဖြင့် ခံပေးလိုက်ရာ လက်ဝါးချင်းနှစ်ခု ထိတွေ့လိုက်တော့မှ ထိမ့်ချူးက သူ၏အမှားကို သိရှိလိုက်လေတော့သည်။

အကြောင်းမှာ ကျိုထင်းကျင်း၏ လက်ဝါးသည် ထိမ့်ချူး၏ လက်ဝါးနှင့် ထိတွေ့သောအခါ...

သူသည် အတွင်းအားများကို လက်ဝါးသို့ ပို့ဆောင်လိုက်လေသည်။

ထိမ့်ချူးကလည်း အတွင်းအားဖြင့် ခုခံလိုက်၏။

ထိုအချိန်မှစကာ...

သူတို့သုံးယောက်သည် ဓားချင်း ယှဉ်ပြိုင်သည် မဟုတ်တော့ဘဲ အတွင်းအား ယှဉ်ပြိုင်သည့်ဘက်သို့ ရောက်ရှိသွားလေတော့သည်။

အတွင်းအား ပြိုင်ခြင်းသည် ကျိုထင်းကျင်း၏ စိတ်ကြိုက်ပင် ဖြစ်သည်။

"ဟား... ဟား... ဟား..."

ကျိုထင်းကျင်းက ရယ်မောလိုက်သည်။

"ထိမ့်ချူး... မင်းက ဖို-မဓားနဲ့ ငါ့ကို ယှဉ်ပြိုင်ရင် မျှော်လင့်ချက် ရှိသေးတယ်၊ အခုတော့ ငါနဲ့ အတွင်းအား ယှဉ်ပြိုင်တာ မင်းသေဖို့ပါပဲလေ"

ကျိုထင်းကျင်းက သဘောကျစွာဖြင့် ပြောဆိုလိုက်လေသည်။

ထိမ့်ချူး၏ နဖူးပေါ်တွင် ချွေးများ လိမ့်ဆင်းနေ၏။

တစ်ဘက်တွင်မူ လျှုဝမ်းအေ့နှင့် အုမွန်ကျင့်တို့မှာလည်း ကျိုထင်းကျင်း၏ ကိုယ်ရံတော်နှစ်ယောက်က ဟန့်တား၍ တိုက်ခိုက်နေသဖြင့် ရုတ်တရက် မကူညီနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေ၏။

ကျိုထင်းကျင်းသည် သူ့အနီးတွင် ရပ်နေသော အားထားရဆုံးသော တပည့်ဖြစ်သူ ဘစိန်အား ခေါ်လိုက်သည်။

"ဘစိန်"

ထိုအခါ ခေါ်သံအဆုံး၌ ဘစိန်ဆိုသူသည် အနီးသို့ ချဉ်းကပ်လာသည်။

"အမိန့်ရှိပါ ဆရာ"

ကျိုထင်းကျင်းက ထိမ့်ချူးအား ညွှန်ပြလိုက်သည်။

"တို့ အချိန်မရဘူးကွ၊ သူ့ရဲ့ ချိုင်းအောက်ကို မင်းဓားနဲ့ ထိုးလိုက်စမ်း"

"ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ"

ဘစိန်က အေးစက်စွာ ပြောဆိုလိုက်သည်။

ဘစိန်သည် ယင်းသို့ ပြောပြီးသည်နှင့် ရုတ်တရက် လက်ထဲမှ ဓားဖြင့် ကျိုထင်းကျင်း၏ ချိုင်းအောက်သို့ ထိုးသွင်းလိုက်၏။

မမျှော်လင့်ဘဲ ခံလိုက်ရသဖြင့် ကျိုထင်းကျင်း နောက်သို့

ဆုတ်သွားသည်။

သူ၏ဓားသည် ဘစိန်အား ခုတ်ချလိုက်သည်။

ဘစိန်က ကျွမ်းတစ်ပတ် ခုန်၍ နောက်ဆုတ်သွားသည်။

သူသည် အသက်ချမ်းသာရာ ရသွားသော်လည်း လက်တစ်ဘက် တိကနဲ ပြတ်ထွက်သွားလေသည်။

မမျှော်လင့်သော အဖြစ်အပျက်ကြောင့် ထိမ့်ချူးနှင့် လန်းရောက်ရွက်တို့က ကြက်သေသေ ဖြစ်သွားကြသည်။

ကျိုထင်းကျင်းက ဒေါသထွက်ခြင်း၊ ခံပြင်းခြင်း၊ အံ့သြခြင်း စသော အကြည့်များဖြင့် ဘစိန်အား စိုက်ကြည့်ယင်း နှုတ်မှ မပီမသ ရေရွတ်ကြိမ်းဝါးလိုက်သည်။

"မင်း... မင်းက ဘာဖြစ်လို့ သစ္စာဖောက်တာလဲ"

ဤတွင် ဘစိန်က မျက်နှာပေါ်မှ တပ်ဆင်ထားသော မျက်နှာတုအား ခွာလိုက်သည်။

နှုတ်မှလည်း အေးတိအေးစက်ဖြင့်...

"ကျုပ်က ခင်ဗျားရဲ့ တပည့်မှ မဟုတ်ဘဲ"

ကျိုထင်းကျင်းမှာ ထိုမျက်နှာကို ကြည့်ကာ မျက်လုံးများ ပြူးကျယ်သွား၏။

သူ့နှုတ်မှလည်း...

"ကပ်ဟို့လျန်"

ကျိုထင်းကျင်း၏ ခေါ်လိုက်သော အသံ ဖြစ်သည်။

"ဝုန်း..."

သူ၏ ခန္ဓာကိုယ်မှလည်း မြေပေါ်သို့ လဲကျသွားလေ၏။

နယ်စားကြီး ဦးဆောင်သော နေပြည်တော်က မြင်းသည်တော်များသည် အချိန်မီ ရောက်ရှိလာကြလေသည်။

မြင်းသည်တော်များ အနေဖြင့် သွေးထွက်သံယိုမှုများကို အချိန်မီ ဟန့်တားနိုင်ခဲ့သည်။

ရှောင်လင်ကျောင်းမှ လူစုများနှင့် ခေတ်ပန်းဂိုဏ်းက လူစုများတို့သည် အလျှိုလျှို ထွက်ခွာသွားကြလေသည်။

နယ်စားကြီးသည် ကျိုထင်းကျင်း၏ လက်အောက်ငယ်သားများကို လက်နက်ချခိုင်းစေပြီး တရားဥပဒေအရ အရေးယူနိုင်ရန် ခေါ်ဆောင်သွားလေသည်။

ကပ်ဟို့လျန်သည် လက်တစ်ဘက် ပြတ်သွားသော်လည်း အများ၏ လေးစားခြင်းကို ခံနေရသည်။

အမှုန်ကျင့်တစ်ယောက် သိုင်းသမားပီပီ မည်သူ့ကိုမျှ နှုတ်ဆက်ခြင်းမပြုဘဲ ထွက်ခွာကွယ်ပျောက်သွားလေသည်။

ကိစ္စဝိစ္စများ ပြီးသောအခါ နယ်စားကြီးက ကျေနပ်စွာဖြင့် လျှူဝမ်းအော့အား ကြည့်လိုက်သည်။

"ကဲ... သမီး ဘာတွေ ဆက်လုပ်ကြမလဲ"

လျှူဝမ်းအော့က ဦးညွှတ်လိုက်သည်။

"သမီးတို့မှာ ရတနာ တူးဖော်ဖို့ တာဝန် ကျန်သေးတယ်"

လျှူဝမ်းအော့က ပြောလိုက်သည်။

နယ်စားကြီးက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

"ကောင်းပြီလေ... သမီးတို့ နောက်ကို ဘယ်သူက လိုက်မှာလဲ"

ရှေးဦးစွာ ထိမ့်ချူးက ဦးညွှတ်လိုက်သည်။

"ရတနာ တူးဖော်ဖို့ တာဝန်ဟာ ကျွန်တော်မျိုးရဲ့ ဆရာက ပေးခဲ့တဲ့ တာဝန်ပါ၊ ဒါကြောင့် ကျွန်တော် လိုက်ပါ့မယ်"

ထိမ့်ချူးက တည်ကြည်စွာ ပြောသည်။

လန်းရှောက်ရွက်က သူ့အား လှည့်၍ ပြုံးပြလိုက်သည်။

"ကျွန်မလည်း လိုက်မယ်"

ထိမ့်ချူးက သူမအား ကျေနပ်စွာ ပြုံးပြလိုက်လေသည်။

ထိမ့်ချူးရော လန်းရှောက်ရွက်ပါ မျက်နှာတွင် အပြုံးပန်းကိုယ်စီ ပွင့်နေကြ၏။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် တစ်ယောက်လက်ကိုတစ်ယောက် ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်သည်။

ထိုစဉ် ကပ်ဟို့လျန်က သူ၏ ကျန်ရှိသော လက်တစ်ဘက်ကို မြှောက်ပြလိုက်သည်။

"ကျွန်တော်မျိုးလည်း လိုက်မယ်"

ကပ်ဟို့လျန်က တက်ကြွစွာ ပြောဆိုလိုက်၏။

နယ်စားကြီးက ခေါင်းညိတ်လိုက်လေသည်။

"ကောင်းပြီလေ... အားလုံး အနားယူကြဦး၊ ရတနာသိုက်တူးဖော်ဖို့ လိုအပ်တဲ့ စားနပ်ရိက္ခာနဲ့ လိုအပ်တဲ့ ပစ္စည်း၊ ကျွမ်းကျင်တဲ့ လမ်းပြကိုပါ ထည့်ပေးလိုက်ပါ့မယ်"

နယ်စားကြီးက မိန့်ဆိုလိုက်၏။

* * *

ထိမ့်ချူး ဦးဆောင်သော လူစုတို့သည် နောက်ထပ် ထိုက်ဟန်တောင်ပေါ်မှ ခါးကုန်းကြီး၏ အကူအညီ ရရှိပြီး ရတနာသိုက်အား ချောမောစွာ တူးဖော်ရရှိလေသည်။

ပြည်နယ် (၄)နယ်မှ ရေဘေး ဒုက္ခသည်များ အငတ်ဘေးမှ လွတ်မြောက်သွားကြသည့်အပြင် ရေကြောင်းလမ်းများကို ငွေကုန်ကြေးကုန် ကျခံပြီး ပြုပြင်ရလေသည်။

လျှုဝမ်းအော့သည် ရတနာသိုက်ထဲမှ ဆေးဝါး ရရှိသည့်အတွက် ထိုဆေးဝါးများနှင့် မိမိ၏ ခန္ဓာကိုယ်မှ သွေးများကို ထုတ်ယူပေါင်းစပ်ကာ ဆေးဖော်သည်။

ထိုဆေးဖြင့် နယ်စားကြီး၏ သားကို ကုသပေးခဲ့၏။

ဆေးကုချိန် မြောက်လခန့် ကြာသောအခါ နယ်စားကြီး၏ သားသည် ပကတိ ကောင်းမွန်လာလေတော့သည်။

ထိမုံ့ချူးသည် နဂါးပတ်အလံ အမွေခံယူပြီးလျှင် လန်းရှောက်ရွက်နှင့်အတူ သိုင်းလောကသို့ ခြေချလေသည်။

ကွမ်းကျုံးရုပ်၊ ဖန်းကျင်းရှမ်းတို့သည် ကျားမာန်အာမခံဌာနကို ဖျက်သိမ်းလိုက်ပြီး နယ်စားကြီး၏ ကိုယ်ရံတော် တပ်မှူးရာထူးကို လက်ခံလိုက်လေသည်။

ဤသို့ဖြင့် ရှုပ်ထွေးပွေလီသော သိုင်းလောကသည် ပြန်လည် တည်ငြိမ်လာသည်။

ကပ်ဟို့လျန်သည် လက်တစ်ဘက်ပြတ် သိုင်းသမား အမည်ဖြင့် သိုင်းလောကတွင် လျှမ်းလျှမ်းတောက် ကျော်ကြားခဲ့ရာ လူတကာ လေးစားသော သိုင်းသမားတစ်ယောက် ဖြစ်လာလေတော့သည်။

ပြီးပါပြီ။